

ТРИЛЪР

ДУША КУНИЦ

СГРАБЧИ НОЩТА

ДИЙН КУНЦ СГРАБЧИ НОЩТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

В тихото градче Мунлайт Бей започват да изчезват деца. На полицията не може да се разчита за помощ. Вместо да преследват престъпниците, служителите на закона правят всичко възможно да прикриват деянията им.

Кристофър Сноу се заема с търсенето на петгодишно момченце, син на негова приятелка от детинство. Убеден е, че децата са живи и че изчезването им е свързано с катастрофалните последици от научни изследвания, извършвани във военната база Форт Уайвърн. За да запазят тайната, изключително влиятелни хора са готови на чудовищни престъпления.

Заедно с вонята се разнесе слаб, но смразяващ кръвта звук на хиляди измъчени гласове. Чу се и нечовешки писък.

Ходжсън се обърна към нас и посочи още един човек в скафандър, който се появи в полезрението ни.

Изведнъж вратите започнаха да се затварят. Пипалата на увивното растение изхрущяха, притиснати между плъзгащите се плоскости. Вратите потрепераха и едва не се дръпнаха назад, но после срязаха пипалата и кабината тръгна нагоре.

Изпускайки жълта течност и парлив мирис на сяра, откъснатите пипала трескаво се загърчиха, стопиха се и застинаха в неподвижна пихтия.

*„Приятелството е ценно не само в сянка,
но и на слънчевата светлина на живота. А
благодарение на благосклонно подреждане на
нещата, по-голямата част от живота е
слънчева светлина.“*

Томас Джеферсън

Казвам се Кристофър Сноу. Настоящият разказ е част от дневника ми. Ако го четете, вероятно съм мъртъв. Ако не умра, тогава заради написаното тук скоро ще стана един от най-известните хора на земята. Ако никой не го прочете, това ще бъде защото светът, който познаваме, е престанал да съществува и човешката цивилизация е изчезнала завинаги. Не съм по-суетен от повечето хора и вместо всеобщо признание предпочитам спокойствието на анонимността. Но ако трябва да избирам между края на света и славата, предпочитам да бъда известен.

ПЪРВА ЧАСТ. ИЗЧЕЗНАЛИТЕ МОМЧЕТА

Навсякъде другаде нощта пада. Само в Мунлайт Бей се прокрадва като едва доловим шепот, като тъмносапфирен прибой, плискащ брега. На зазоряване, когато с нежелание се оттегля на път за далечна Азия, нощта оставя тъмни сенки в уличките, под спрелите коли, в подземните канали и под балдахините от листа на старите дъбове.

Според тибетския фолклор домът на ветровете е тайно светилище в свещените Хималаи, където се раждат всеки повей и бушуваща буря. Нощта също има дом и несъмнено това е нашият град.

На единайсети април, докато минаваше през Мунлайт Бей на път за запад, нощта взе със себе си петгодишно момченце на име Джими Уинг.

Около полунощ обикалях с велосипеда си улиците недалеч от колежа „Ашдън“, където някога бяха преподавали убитите ми родители. Преди това ходих на плажа, но нямаше вятър и прибойът беше слаб. Не си заслужаваше да карам сърф по ленивите вълни. Орсън, черен лабрадор с примеси от още някоя порода, припкаше до мен.

С косматия ми приятел не търсехме приключения, а само дишахме чист въздух и задоволявахме потребността си от движение. През повечето нощи ни измъчва душевно безпокойство.

Само глупак или ненормален търси приключения в живописния Мунлайт Бей, едно от най-тихите и в същото време най-опасни селища на планетата. Тук, ако стоиш достатъчно дълго на едно място, приключението само ще те намери.

Лили Уинг живееше на сенчеста и ухаеща на борове улица. Нямаше лампи и стволовете и кривите клони на дърветата бяха черни като катран и само тук-там лунната светлина проникваше през листата и посребряваше грубата кора.

Забелязах присъствието ѝ, когато лъчът на фенерчето обходи стволовете на боровете. Дъга от светлина се изви над асфалта пред мен и сенките на дърветата подскочиха. Тя извика името на сина си.

Опитваше се да крещи, но затрудненото дишане и паниката не ѝ позволиха.

Около нас нямаше превозни средства и с Орсън се движехме по средата на улицата: кралете на пътя. Свърнахме към тротоара.

Като видях Лили, попитах:

— Какво се е случило, Язовецо?

От дванайсет години, откакто бяхме на шестнайсет, с обич я наричам Язовец. По онова време фамилията ѝ беше Травис. Бяхме влюбени и вярвахме, че ни е съдено да бъдем заедно. В дългия списък на нещата, които страстно обичахме, беше специалната привързаност към „Шумът на върбите“ от Кенет Греъм, в която мъдрият и безстрашен Язовец е верен защитник на всички добри животни в дивата гора. „Всеки мой приятел може да отиде там, където му харесва — бе казал Язовеца на Къртицата, — а който му попречи, ще си има работа с мен!“ Съучениците ми и тийнейджърите психопати, които ме отбягваха поради рядко срещаното ми заболяване и ме наричаха *вампи* заради генетично наследената ми непоносимост към светлината, злословеха зад гърба ми, сякаш аз бях *избрал* да се родя с пигментна ксеродермия — всички те имаха работа с Лили. Лицето ѝ се зачервяваше, пламнало от справедлив гняв към всяка проява на нетолерантност. От малък се научих да се бия — от необходимост — и когато се запознах с Лили, вече бях убеден в способността си да се защитавам. Въпреки това тя настояваше да ми помага и го правеше така ожесточено, както благородният Язовец се бореше със зъби и нокти за своята приятелка Къртицата.

Макар и слаба, Лили беше изпълнена с енергия. Макар и висока едва метър и шейсет, тя се извисяваше застрашително над всеки противник. Беше страховита, безстрашна, ожесточена и същевременно нежна и добра.

Тази нощ обаче обичайната ѝ доброта я бе изоставила и страхът изкривяваше лицето ѝ. Заговорих и тя се обърна към мен. По джинси и пусната свободно памучна риза Лили приличаше на оживяло като по магия плашило, смутено и ужасено, че изведнъж се е размърдало на пръта.

Лъчът на фенерчето ѝ освети лицето ми и тя го насочи към земята в мига, в който ме позна.

— Крис! О, боже!

— Какво се е случило? — повторих и слязох от велосипеда.

— Джими изчезна.

— Избяга ли?

— Не. — Лили се обърна и забърза към къщата. — Насам. Внимавай.

Дворът ѝ е опасан с ограда от бели колчета, която е направила сама. От двете страни на входа са засадени храсти, обсипани с червени цветове. Скромната ѝ къща на Кейп Код се намира в края на пътечка от разноцветни плочки. Лили сама ги бе наредила, след като прочете множество книги по зидарство.

Предната врата беше отворена. Отвъд нея се виждаха примамливи, ярко осветени стаи.

Вместо да ни покани в къщата, тя ни поведе по моравата. Най-силният звук в тихата нощ беше равномерно поскърцване на спиците на колелата на велосипеда ми. Приближихме се до северната страна на сградата.

Прозорецът на спалнята беше вдигнат. Вътре бе запалена една-единствена лампа и стените бяха осеяни от ивици кехлибарена светлина и бледи, меденокафяви сенки от гънките на пердето. Вляво от леглото имаше лавици, отрупани с фигури от „Междузвездни войни“. Хладният нощен въздух изсмукваше топлината от къщата и пердето се диплеше като неспокоен дух, който не иска да напусне този свят.

— Мислех, че прозорецът е затворен, но явно не е бил — като обезумяла промълви Лили. — Някой е отвлякъл Джими.

— Може би нещата не са толкова лоши.

— Някое болно копеле.

Лъчът на фенерчето подскочи, тя се опита да успокои треперещата си ръка, сетне прошепна:

— Нямам пари.

— Пари ли?

— Да платя откуп. Не съм богата. Затова никой не би отвлякъл Джими заради откуп. Нещо по-лошо е.

Пухкавите бели цветя под прозореца, които блестяха като лед, бяха стъпкани от неканения нощен гост. Върху листата и меката влажна почва имаше отпечатъци — на възрастен човек със спортни обувки с релефни подметки. Съдейки по дълбочината, похитителят беше едър, по всяка вероятност мъж.

Видях, че Лили е боса.

— Не можех да заспя. Гледах телевизия. Никакво тъпо шоу — каза тя с нотка на самообвинение, сякаш би трябвало да предугади отвличането и да бди до леглото на Джими.

Орсън се промуши между нас, за да подуши стъпките в пръстта.

— Не чух нищо — продължи Лили. — Джими не извика, но имах някакво *предчувствие*...

Красотата ѝ — ведра и неизмерима като отражение на вечността, беше помрачена от ужас, граничещ с безумие, а чертите ѝ — изкривени от скръб. Крепеше я единствено отчаяната надежда. Не можех да гледам измъченото ѝ лице дори на оскъдната светлина на фенерчето.

— Всичко ще бъде наред — казах, засрамен от тази прозрачна лъжа.

— Обадох се на полицията. Би трябвало вече да са тук. Къде се бавят?

Личният опит ме бе научил да не вярвам на властите в Мунлайт Бей. Те са корумпирани — не само морално, взимайки подкупи и домогвайки се до власт.

В далечината не виеха сирени и не очаквах да ги чуя. В нашия особен град полицията реагира на обажданията изключително дискретно дори без проблясващи светлини, защото често целта ѝ е да прикрива престъпленията и да затваря устата на тъжителя, а не да изправя извършителите пред съда.

— Той е само на пет години — печално каза Лили. — Крис, ами ако е онзи човек от новините?

— От новините ли?

— Серийният убиец. Онзи, който... изгаря децата.

— Той не действа тук.

— Прави го из цялата страна. На всеки няколко месеца. Изгаря живи малки деца. Защо да не го стори и тук?

— Защото случаят не е такъв.

Тя се дръпна от прозореца и обходи двора с лъча на фенерчето, сякаш се надяваше да открие своя разрошен, облечен в пижама син сред падналите листа и накъдрените ивици дървесна кора, които осейваха тревата под високите евкалипти.

Долавяйки обезпокоителна миризма, Орсън тихо изръмжа и отстъпи от лехата с цветята. Вдигна глава към перваза на прозореца, подуши въздуха, отново долепи нос до земята и предпазливо се отпрати към задната част на къщата.

— Надуши нещо — казах аз.

Лили се обърна.

— Какво?

— Следа.

Орсън стигна до задния двор и хукна в тръс.

— Язовецо, не им казвай, че с Орсън сме били тук.

— На кого?

Страхът превърна гласа ѝ в шепот.

— На полицията.

— Защо?

— Ще дойда пак и ще ти обясня. Кълна се, че ще намеря Джими.

Можех да изпълня първите си две обещания, но третото беше безразсъдно — исках само да ѝ вдъхна малко надежда, която да ѝ даде сили.

Всъщност, докато бързах след моето странно куче, бутайки велосипеда, вече мислех, че Джими Уинг е изчезнал завинаги. В края на пътеката очаквах да намеря мъртвото му тяло и ако ми провървеше, човека, който го бе убил.

Стигнах до задната страна на къщата, но не видях Орсън. Кучето беше черно като въглен и дори светлината на пълната луна не беше достатъчна, за да го забележа.

Отдясно се чу приглушено джафкане и тръгнах в тази посока.

В дъното на задния двор имаше гараж, в който кола можеше да влезе само от уличката от другата страна. Пътека с плочи водеше до дървената порта, пред която стоеше Орсън и дращеше по резето.

Кучето ми е много по-умно от събратята си. Понякога подозирам, че е значително по-умно и от мен.

Ако Орсън имаше ръце, несъмнено щях да лоча от купа, сложена на пода, а той да седи на най-удобното кресло и да държи дистанционното управление на телевизора.

Демонстрирайки своето превъзходство, отместих със замах резето и отворих скърцащата порта.

От отсамната страна на улицата имаше редица гаражи, складове. Напуканият и набразден асфалт отсреща се превръщаше в черен път, който водеше към големи евкалипти и обрасъл с бурени склон, спускащ се към каньона.

Къщата на Лили се намираше в края на града и бе доста изолирана. Дивите треви и разпръснатите тук-там дъбове бяха убежища на ястреби, койоти, зайци, катерици, полски мишки и змии.

Следвайки забележителното си обоняние, Орсън настойчиво изследваше бурените по периферията на каньона. Припкаше с леки стъпки на север и на юг и тихо скимтеше и ръмжеше.

Стоях между две дървета и се вирах в мрака, който дори пълната луна не можеше да разпръсне. Ако Джими е бил отвлечен в тази тъма, похитителят сигурно е имал свръхестествено зрение.

Орсън изскимтя, отказа се от търсенето и се върна в средата на уличката. Започна да се върти в кръг, сякаш гонеше опашката си, но упорито търсеше следи.

За него въздухът е изпълнен с миризми. Обонянието на всяко куче е хиляди пъти по-чувствително от човешкото обоняние.

Долавях само тръпчивия аромат на евкалиптовите дървета. Подмамен от друга и по-подозрителна миризма, досущ към желязо, неудържимо привличано от магнит, Орсън хукна на север по уличката.

Може би Джими Уинг още беше жив.

Присъщо ми е да вярвам в чудеса. Тогава защо да не повярвам и в това?

Качих се на велосипеда и поех след кучето. Орсън беше бърз и уверен и за да го настигна, трябваше да въртя педалите с всички сили. Веригата тихо забръмча.

Минавахме пресечка след пресечка. Светеха само няколко от разположените на голямо разстояние една от друга улични лампи. По навик отбягвах осветените места и се движех в тъмната страна на уличката, макар че секунда-две на светлината не биха се отразили кой знае колко фатално на здравето ми.

Пигментната ксеродермия е генетично заболяване, което споделям само с хиляда американци. Един от нас на двеста и петдесет хиляди жители. Пигментната ксеродермия ме прави изключително уязвим към рак на кожата и на очите, причинен от показ на *всякаква* ултравиолетова радиация. Слънчева светлина. Флуоресцентни и неоновни лампи. Блестящото идиотско лице на телевизионния екран.

Ако се осмеля да стоя само половин час под лятното слънце, ще изгоря жестоко, макар че едно-единствено изгаряне няма да ме убие. Истинският ужас на пигментната ксеродермия обаче е, че и най-краткотрайното излагане на ултравиолетовите лъчи скъсява живота ми, защото ефектът е кумулативен. С годините незабележими поражения се натрупват, докато се проявят като видими увреждания, злокачествени образувания. Шестстотин минути на светлина, разпределени една по една през цялата година биха имали същия ефект като десет часа, прекарани на плажа в най-слънчевите юлски дни. Светлината на уличните лампи не е толкова опасна за мен, колкото ярката ожесточеност на слънцето, но все пак не е съвсем безвредна.

Нищо не е безвредно.

Вашите правилно функциониращи гени са в състояние редовно да поправят вредата, нанесена на кожата и очите ви. За разлика от моя вашият организъм непрекъснато произвежда ензими, които възстановяват увредените сегменти на нуклеотидните нишки във вашите клетки, заменяйки ги със здрава ДНК.

Аз трябва да съществувам на тъмно, докато вие живеете под красиви сини небеса, но не ви мразя. Не ви ненавиждам заради свободата, която приемате за нещо обикновено, макар че ви завиждам.

Не ви мразя, защото в края на краищата и вие сте човешки същества и следователно имате своите ограничени възможности. Вероятно сте грозни, глупави или твърде умни, глухи, неми или слепи, предразположени към отчаяние или самоненавист, или изпитвате обсебващ страх от смъртта. Всички сме обременени с нещо. От друга страна, ако сте по-хубави и по-умни от мен, надарени с пет обострени сетива, по-големи оптимисти и от мен, и ако споделяте отказа ми да бъда унижен от онази с косата... е, тогава почти бих могъл да ви мразя, ако не знаех, че, подобно на всеки от нас в този несъвършен свят, вие също имате тревожно сърце и мисли, измъчвани от скръб, загуба или копнеж.

Вместо да изпитвам гняв към пигментната ксеродермия, я смятам за благословия. Пътят ми в живота е уникален.

Преди всичко познавам нощта. Познавам като никой друг света между здрача и зората, защото съм брат на бухала, прилепа и язовеца. Чувствам се удобно в мрака. Това може да е по-голямо предимство, отколкото предполагате.

Разбира се, предимствата не могат да компенсират факта, че смъртта преди навършване на пълнолетие е често срещано явление сред хората, страдащи от пигментна ксеродермия. Оцеляването след съзряването е почти невероятно — поне не и без прогресивни неврологични смущения като тремор на главата и ръцете, загуба на слуха, нечленоразделен говор, дори шизофрения.

Досега бях пощипвал студения нос на смъртта, без да бъда наказан.

Освен това ми бяха спестени всички физически недъзи, които лекарите отдавна ми предвещаваха. Аз съм на двайсет и осем години.

Да се твърди, че живея назаем, би било не само клише, но и меко казано. Животът ми по-скоро представлява предприятие с голяма ипотека.

Но такъв е и вашият. Всички нас ни очаква обявяване на ипотека за просрочена. По всяка вероятност съм получил предупреждението преди вас, макар че вашето също пътува по пощата.

Въпреки това радвайте се на живота, докато пощальонът пристигне. Няма друга разумна реакция освен щастието. Отчаянието е глупаво разхищаване на ценно време.

И сега, в тази хладна пролетна нощ, гонейки моето куче-детектив и вярвайки в чудото, че Джими Уинг е жив, въртях педалите по безлюдните улички и булеварди. Стигнахме до парк, където Орсън не спря, за да подуши нито едно дърво, после минахме покрай гимназията и поехме по улиците в низината. Кучето може би ме водеше към река Санта Розита, която разполовява нашия град от възвишенията до залива.

В тази част на Калифорния, където годишните валежи стигат само до трийсет и пет кубически сантиметра, реките и потоците са пресъхнали през повечето месеци. Наскоро завършилият дъждовен сезон не беше по-различен от обикновено и Санта Розита бе пресъхнала, коритото беше широко пространство от прахообразни наноси, белезникаво и лъскаво на лунната светлина и гладко като добре опънат чаршаф, с изключение на разпръснатите тук-там купчини от черни, довлечени от пороя дървета — досущ спящи бездомници с крайници, гърчещи се от кошмари.

Макар да е широка двайсетина метра, Санта Розита не прилича на река, а по-скоро на изкуствен водоем или канал. Като част от сложен държавен проект за контрол върху внезапните наводнения, които може да преминат стръмните хълмове и тесните каньони в подстъпите към Мунлайт Бей, бреговете са укрепени с широки бетонни диги, издигнати от единия до другия край на града.

Орсън изскочи от улицата и хукна към една от тях.

Последвах го и минах покрай две табели, каквито имаше по цялата дължина на речното корито. Първата заявяваше, че достъпът до реката е забранен и че нарушителите се наказват от закона. Втората, предназначена за онези несъобразяващи се със закона граждани, пренебрегнали първата, предупреждаваше, че приливът по време на буря може да е толкова мощен, че да удави всеки, който се осмели да влезе там.

Въпреки предупрежденията, очевидно коварните, бурни течения на всеки няколко години поглъщат по някой търсач на силни усещания със саморъчно направен сал или кану-каяк. Неотдавна за една зима се удавиха трима.

На човешките същества винаги може да се разчита разпалено да потвърдят даденото им от Бога право да бъдат глупави.

Орсън застана на дигата. Рошавата му глава беше вдигната. Гледаше на изток, към магистрала Пасифик Коуст и редицата хълмове отвъд. Беше се сковал от напрежение. От гърлото му се изтръгна тихо скимтене.

Тази нощ покрай озарения от луната канал нищо не помръдваше. От Тихия океан не появаше дори бриз, който да разбуди пращен призрак от наносите.

Погледнах светещия циферблат на часовника си. Тревожих се, че всяка минута може да се окаже последна за Джими Уинг — ако още беше жив.

— Какво има? — обърнах се към Орсън.

Кучето не обърна внимание на въпроса ми. Наостри уши, подуши неподвижния въздух и сякаш се парализира от миризмата на друга „плячка“, намираща се някъде по-нататък по пресъхналата река.

Както обикновено със свръхестествен усет долових настроението на Орсън. Макар че имах обикновен нос и елементарни човешки сетива — но богат гардероб и солидна банкова сметка, ако трябва да съм откровен — аз почти съзирах миризмите, които Орсън надуваше.

С него сме по-близки, отколкото са другите кучета и хора. Не съм му господар, а приятел и брат.

Когато споменах, че съм брат на бухала, прилепа и язовеца, говорех в преносен смисъл. Но когато казвам, че съм брат на Орсън, искам да бъда разбран буквално.

Оглеждайки речното корито, което чезнеше сред хълмовете, попитах:

— Нещо уплаши ли те?

Орсън вдигна глава. В черните му като абанос очи плуваха двойните отражения на луната, която отначало сбърках със себе си, но моето лице е нито толкова кръгло, нито така загадъчно.

Или толкова бледо. Не съм албинос. Кожата ми има пигмент и дори е леко смугла, макар че слънцето рядко ме докосва.

Орсън изсумтя и без да разбирам езика на кучетата, изтълкувах какво иска да каже. Беше обиден от предположението, че лесно се плаши.

Всъщност Орсън е по-смел от събратята си. През двете и половина години, откакто го познавам, съм го виждал да се страхува само от маймуните.

— Маймуни ли? — попитах.

Орсън пак изсумтя, което изтълкувах като „не“.

Този път нямаше маймуни.

Още не.

Кучето изприпка към широкия бетонен насип, спускащ се покрай стената на дигата към Санта Розита. През юни и юли боклукчийските камиони и багерите използваха този маршрут, когато работниците изкопаваха натрупаните през годината наноси и мръсотии, за да не прелее речното корито през следващия дъждовен сезон.

Тръгнах след кучето. На фона на тъмния бетонен склон черният му силует изглеждаше не по-плътен от сянка — досущ запътил се към вечния си дом призрак, прекосяващ безводен Стикс.

Последният дъжд бе паднал преди три седмици. Дъното на канала не беше влажно и без усилия карах велосипеда.

Поне доколкото се виждаше на перлената лунна светлина, гумите оставяха едва забележими следи в твърдите наноси, но по-тежкото превозно средство, което бе минало преди мен, бе очертало ясни дири. Съдейки по широчината и дълбочината на отпечатъците от грайферите, гумите бяха на микробус, камионетка или джип.

Обграден от двете страни с високи шест метра бетонни насипи, не виждах града, а само неясните ъгловати очертания на къщите на повисоките хълмове, сгъшени под дървета или отчасти осветени от улични лампи. Докато се движехме по течението на реката, тази гледка скоро изчезна зад дигите, сякаш нощта беше силен разтворител, в който се разтапяха всички сгради и жители на Мунлайт Бей.

На неравни интервали в стените на дигата зееха отворите на отводнителни канали. Някои бяха едва осемдесет-деветдесет сантиметра в диаметър, други — огромни. Следите от гумите минаваха покрай отворите и продължаваха нагоре по речното корито, прави като напечатани изречения върху лист хартия, с изключение на местата, където се извиваха около дърветата.

Макар Орсън упорито да се движеше напред, оглеждах подозрително всеки отвор. По време на буря от тях се лееха порои, идващи от улиците и от естествените подводни реки, намиращи се

високо в тревистите източни хълмове над града. При хубаво време като сега отводните канали представляваха подземни улици на таен свят, където можете да срещнете изключително странни пътешественици. Дори очаквах някой от тях да се нахвърли върху мен. Признавам, че въображението ми е достатъчно развинуто, за да замъгли трезвата преценка. Понякога ми е навличало неприятности, но по-често е спасявало живота ми.

Пък и скитайки из отводните канали, достатъчно високи да поберат човек с моя ръст, съм виждал причудливи картини. Странни неща и загадки. Гледки, които биха уплашили и човек с най-бедното въображение.

Тъй като слънцето неизбежно изгрява всеки ден, нощният ми живот трябва да се ограничи на територията на града, за да бъда близо до безопасните тъмни стаи на моя дом, когато започне да се зазорява. Като се има предвид, че населението е дванайсет хиляди плюс три хиляди студенти от колежа „Ашдън“, нашият град предлага сравнително голяма дъска за играта на живота и няма да е справедливо да го наречем затънтен. Когато станах на шестнайсет, вече познавах всеки сантиметър на Мунлайт Бей по-добре от мислите в главата си. Пък и за да се преборя със скуката, винаги търся нови перспективи в рамките на света, в който ме затваря пигментната ксеродермия, и имаше период, когато се интересувах от гледката под земята и обикалях каналите, сякаш бях фантомът, промъкващ се из подземията на парижката опера, макар да ми липсваха наметало, широкопола шапка, обезобразено лице и безумие.

Напоследък предпочитам да бродя на повърхността. Като всеки, роден на този свят, и аз някога завинаги ще остана под земята.

След като отминахме поредния подземен канал, без да ни нападат, Орсън изведнъж затича. Следата явно бе станала гореща.

На изток речното корито се издигаше и постепенно се стесняваше, докато под магистрала номер едно придоби ширина само метър и двайсет. Този тунел бе дълъг повече от триста метра и макар че в далечния край проблясваше слаба сребриста светлина, пътят пред нас беше обезсърчително тъмен.

Очевидно надеждното обоняние на Орсън не долавяше опасност. Кучето не ръмжеше.

Но Орсън не тичаше уверено в мрака. Стоеше на входа, не махаше с опашка, а ушите му бяха наострени.

Години наред бродех в нощта, носейки скромна сума пари за нередовните покупки, които правех — малко фенерче за редките мигове, когато мракът се превръщаше по-скоро във враг, отколкото в приятел, и клетъчен телефон, закопчан на колана ми. Наскоро бях прибавил още нещо към стандартната си екипировка — пистолет „Глок“.

Бях го пъхнал в кобур под мишницата. Не беше необходимо да докосвам оръжието, за да се уверя, че е там. Тежестта му беше като тумор, разрастващ се в ребрата ми. Въпреки това плъзнах ръка под якето и притиснах пръсти до ръкохватката на глока — досущ суеверен човек, който докосва талисман.

Освен черното кожено яке, носех и черни обувки, черни джинси и дълъг черен памучен пуловер. Черният цвят не е защото се издокарвам като вампир, свещеник, нинджа или холивудска знаменитост. Нощем в този град разумът повелява да бъдеш добре въоръжен и да се сливаш със сенките, привличайки колкото е възможно по-малко внимание към себе си.

Оставих глока в кобура и откачих малкото фенерче от кормилото. Велосипедът ми няма фар. Толкова години бях живял в мрак или в стаи, осветени предимно със свещи, че привикналите ми с тъмата очи често не се нуждаеха от помощ.

Лъчът освети десетина метра от бетонния тунел, който имаше прави стени, но сводест таван. В първата част от прохода не дебнеше опасност.

Орсън се осмели да влезе.

Преди да последвам кучето, се заслушах в грохота на колите, движещи се по магистрала номер едно. Този звук винаги ми се е струвал вълнуващ и същевременно меланхоличен.

Не съм карал кола и вероятно никога няма да го сторя. Дори да предпазя ръцете си с ръкавици и лицето с маска, неспирният поток от идващи насреща фарове ще бъде заплаха за очите ми. Освен това не бих могъл да измина някакво по-голямо разстояние по крайбрежието и да успея да се прибера вкъщи преди зазоряване.

Наслаждавайки се на тътена на колите, вдигнах глава и погледнах широката бетонна подпора, врязваща се в речния тунел.

Фаровете се отразяваха в стоманените предпазни перила от двете страни на магистралата, но не виждах минаващите превозни средства.

С крайчеца на околото си забелязах, че някой се е свил недалеч от мен. Фигура не толкова черна като нощта и от време на време осветявана в гръб от колите. Силуетът беше до подпората отсам перилата. Виждаше се едва-едва, но бе някак заплашителен.

Когато се обърнах, за да го разгледам, светлините от минаващите коли и камиони накараха сенките да подскочат като огромно ято гарвани, излитащи в гръмотевична буря. Сред онези връхлитащи фантоми една видимо по-плътна фигура изтича по диагонал, отдалечавайки се от мен.

За по-малко от миг силуетът се скри от движещите се фарове и изчезна в мрака. Пък и насипът, издигащ се на шест-седем метра над мен ми пречеше да го видя. Може би съществото заобикаляше канала, за да ми се появи в гръб.

А може би изобщо не се интересуваше от мен. Макар да е приятно да мисля, че около мен кръжат галактики, не съм центърът на вселената.

Всъщност онзи тайнствен силует вероятно дори не съществуваше. Бях го зърнал само за миг и не бях сигурен, че е бил нещо повече от илюзия.

Пак бръкнах в якето и докоснах глока.

Орсън бе навлязъл толкова навътре в тунела, че лъчът на фенерчето ми не го достигаше.

Погледнах зад мен, но не видях някой да дебне там и последвах кучето, бутайки велосипеда с лявата си ръка.

Дясната трябваше да е свободна, за да стрелям, ако се наложи. Изключих фенерчето, защото светлината ме правеше забележим и лесна мишена.

Макар че речното корито беше сухо, от стените на тунела лъхаше миризма на влага и в хладния въздух се носеше ухание на цимент. Грохотът на минаващите горе коли и камиони отекваше през пластовете стомана, бетон и пръст. Въпреки този шум от време на време ми се струваше, че някой крадешком се промъква зад мен. Но всеки път, когато се обърнех по посока на звука и включех фенерчето, лъчът осветяваше само гладките бетонни стени и пресъхналото речно корито.

Следите от гуми продължаваха в тунела и излизаха на открито пространство — изпитах облекчение, че ще разчитам само на естествената светлина. Каналът завиваше надясно и се губеше от поглед, чезнейки на югоизток от магистрала номер едно.

Макар че по хълмовете наоколо се издигаха къщи, приближавахме края на града.

Знаех къде отиваме, но бях обезпокоен от тази перспектива. Ако Орсън вървеше по правилната следа и похитителят на Джими Уинг караше превозното средство, което бе оставило дирите, тогава престъпникът бягаше с момчето към Форт Уайвърн, изоставената военна база, източник на много от настоящите проблеми на Мунлайт Бей.

Уайвърн, който е разположен върху площ от петстотин декара, много по-голяма от територията на града, е заобиколен с висока ограда от вериги, прикрепени към стоманени стълбове с бодлива тел отгоре. Тази бариера разполовява реката и докато минавах покрай извивката на канала, видях тъмен на цвят шевролет „Събърбан“, спрял в края на следите, по които вървахме.

Колата беше на шейсет крачки пред мен, но бях почти сигурен, че вътре няма никого. Въпреки това се приближих предпазливо.

Тихото ръмжене на Орсън също беше предупредителен сигнал.

Обърнах се към пространството, което бяхме прекосили, но не видях и следа от промъквания се фантом, когото бях съзрял в източната страна на магистралата. Въпреки това имах чувството, че ме наблюдават.

Скрих велосипеда зад купчина клони.

Затъкнах фенерчето в колана си и извадих глока от кобура.

Този пистолет е спасявал живота ми неведнъж и макар че ми вдъхва увереност, не се чувствам удобно, когато съм въоръжен. Подозирам, че никога няма да боравя с лекота с пистолет или пушка. Тежестта и конструкцията нямат нищо общо с отвращението ми при допира на оръжие. Но когато бях малък и обикалях нощем града, бях подложен на словесни и физически атаки от страна на хулигани и въпреки че тормозът им ме мотивираше да се науча да се отбранявам и никога да не подминавам несправедливостта без твърд отпор, в същото време онези преживявания насадиха в мен омраза към насилието като лесно решение на проблемите. За да защитавам себе си и онези, които

обичам, ще използвам смъртоносно оръжие, ако се наложи, но никога няма да ми е приятно.

Двамата с Орсън се приближихме до шевролета. Вътре не чакаше нито шофьор, нито пътник. Предният капак още беше топъл. Колата явно бе спряла там преди няколко минути.

От страната на шофьора до вратата на пътника водеха стъпки. Оттам следите продължаваха към близката ограда. Отпечатъците изглеждаха сходни — ако не и еднакви — с онези в цветната леха под прозореца на спалнята на Джими Уинг.

Сребрилата като монета луна бавно се спускаше към хоризонта на запад, но светлината ѝ беше достатъчно ярка, за да ми позволи да видя регистрационния номер на превозното средство. Веднага го запомних.

Видях къде е била използвана ножовка за метал, за да бъдат срязани веригите. Това явно е било извършено преди последния дъжд, защото загладените от водата наноси не бяха много утъпкани.

Няколко подземни канала свързват Мунлайт Бей с Уайвърн. Когато изследвам бившата военна база, влизам през някой от онези подискретни проходи, където и аз съм използвал ножовка за метал.

На оградата покрай реката — както и навсякъде по целия периметър и територията на Уайвърн — имаше табела с надпис, който предупреждаваше, че макар съоръжението да е затворено по препоръка на комисията по закриване и преустройство на отбранителните бази, нарушителите ще бъдат наказани, глобени и дори хвърлени в затвор по федерални обвинения, изброени в дълъг списък, който заемаше две трети от надписа. Тонът на предупреждението беше строг и безкомпромисен, но не ме спря. Политиците ни обещават мир, постоянен просперитет и правосъдие. Ако някога изпълнят обещанията си, тогава вероятно ще проявявам по-голямо уважение към заплахите им.

Следите на похитителя не бяха единствените до оградата. Мракът ми пречеше да разпозная със сигурност новите отпечатъци.

Рискувах и включих фенерчето само за секунда-две.

Макар че веригите бяха срязани отдавна, по време на подготовката за престъплението, похитителят не бе оставил зеец отвор. Той бе направил по-незабележима пролука и тази вечер трябваше само да отмести висящите вериги. За да освободи и двете си

ръце за тази задача, непознатият бе оставил пленника си, като го бе парализирал със зловещи заплахи, или бе завързал момчето, за да не избяга.

Вторите отпечатъци бяха значително по-малки от първите. На боси крака. Стъпки на дете, отвлечено от леглото.

Представих си изтерзаното лице на Лили. Съпругът ѝ, Бенджамин Уинг, електротехник в една компания, бе убит от ток преди около три години, докато изпълняваше служебните си задължения. Беше едър мъж с весели очи, наполовина индианец чероки, толкова жизнен, че сякаш енергията му бе неизчерпаема. Смъртта му потресе всички. Колкото и да беше силна, Лили нямаше да издържи, ако трябваше да преживее втора, при това много по-ужасна загуба.

Макар отдавна да не бяхме влюбени, още я обичах като приятелка. Молах се на Бога да успее да върна сина ѝ — усмихнат и невредим — и да видя мъката да изчезва от лицето ѝ.

В скимтенето на Орсън прозвуча тревога. Кучето трепереше и сякаш искаше да се откаже от преследването.

Отново пъгнах фенерчето в колана си и отместих прерязаните вериги.

— За смелите ще има кренвирши — обещах и Орсън се провря през пролуката.

Докато вървах след кучето в забранената зона, заостреният край на една от срязаните брънки на веригата закачи шапката ми. Грабнах я от земята, изтупах я в бедрото си и отново си я сложих.

Имам тази морскосиня шапка с козирка от около осем месеца. Намерих я в странно бетонно помещение, намиращо се три етажа под земята, дълбоко в изоставените лабиринти на Форт Уайвърн.

Над козирката с червени букви са избродирани думите „ЗАГАДЪЧНИЯТ ВЛАК“. Нямам представа на кого е принадлежала и не знам какво означава надписът.

Тази обикновена шапка няма голяма стойност като вещ, но е най-ценната от всичките ми материални притежания. Не разполагам с доказателство, че е свързана с работата на майка ми като учен, нито с някой проект, в който е участвала, но съм убеден, че е така. Макар вече да знаех някои от ужасните тайни на Уайвърн, вярвах, че ако разбере какво означават избродираните думи, ще разкрия още по-потресаващи истини. Дори когато не слагах шапката, я носех със себе си, защото ми напомняше за майка ми и ме успокояваше.

Отвъд пролуката във веригите покрай оградата се бяха натрупали клони, трънаци и боклуци. Инак коритото на Санта Розита беше чисто и от двете страни.

Стъпките пак бяха само на похитителя. Оттук насетне той отново бе носил момчето.

Орсън хукна по следите. Аз тичах близо до него. Скоро стигнахме до друг път, изкачващ се по северния бряг на реката, и Орсън без колебание пое нагоре.

Когато се добрахме до върха на дигата, бях по-задъхан от него, макар че Орсън беше по-възрастен от мен — като се броят кучешките години.

Колко ми провървя, че живях достатъчно дълго, за да почувствам едва доловимото, но безспорно отслабване на младежката жизненост и пъргавина. По дяволите онези поети, които възхваляват красотата и чистотата на смъртта на младите хора. Въпреки пигментната

ксеродермия, ще бъда щастлив, ако мога се радвам на приятната немощ на осемдесетата си година или дори на прекрасната грохналост на онези, на чиято торта блещукат сто свещи. Ние сме най-жизнени и най-близо до смисъла на нашето съществуване, когато сме най-уязвими и опитът ни е направил смирени и ни е излекувал от арогантността, която като глухота ни е пречила да чуем уроците на живота.

Луната скри лице зад воал от облаци и огледах в двете посоки северния бряг на Санта Розита. Не видях нито Джими, нито похитителя му.

Нито прегърбения фантом. Каквото и да беше, в момента съществото не ме интересуваше.

Без да се колебае, Орсън изприпка към огромните складове, намиращи се на петдесет метра от дигата. Тъмните постройки изглеждаха загадъчни, въпреки обикновеното им предназначение и факта, че ми бяха познати.

Макар и огромни, това не са единствените складове в базата и представляват незначителен процент от сградите на територията ѝ. В апогея на дейността си Форт Уайвърн имаше 36 400 души действащ персонал. Там живееха и около тринайсет хиляди членове на семействата им и над четири хиляди цивилни служители. Само жилищните сгради включваха три хиляди фамилни къщи, които още съществуваха, макар и занемарени.

Тръгнахме между складовете. Носът на Орсън го водеше през лабиринта от пътеки към най-голямата постройка. Подобно на повечето около нея, и тази сграда беше правоъгълна. Високите десет метра стени от надиплена стомана се издигаха от бетонна основа към сводест метален покрив. В единия край имаше врата, достатъчно голяма, за да минат товарни камиони. Беше затворена, но малката врата до нея зееше.

Макар да тичаше смело, когато наближи входа, Орсън започна да се колебае. Помещението зад прага беше още по-тъмно от пътеката до нас, която бе осветена само от звездите. Кучето изглежда загуби доверие на обонянието си, сякаш миризмите, на които разчиташе, се филтрираха и ставаха неузнаваеми в мрака на помещението.

Долепих гръб до стената и се промъкнах до вратата. Спрях пред валчестата дръжка и вдигнах пистолета. Дулото сочеше към небето.

Затаих дъх и се заслушах. Бях безшумен като мъртвец — с изключение на лекото клокочене в стомаха ми, който продължаваше да преработва нощната закуска от сирене, хляб с аромат на лук и чушки. Ако имаше някой отвъд входа, той сигурно наистина бе мъртъв, защото беше по-тих и от мен. Мъртъв или не, дъхът му несъмнено беше приятен от моя.

Макар че едва виждах Орсън, който приличаше на струя мастило върху влажна черна коприна, го забелязах да спира. След миг на колебание или по-скоро на озадаченост, се обърна и се осмели да направи няколко крачки по пътеката към следващата сграда.

И Орсън беше безшумен. Не потракуваше с нокти и дори не дишаше, сякаш беше призрак. Втренчи се в пътя, по който бяхме дошли. Очите му проблясваха на отразената звездна светлина. Белите връхчета на оголените му зъби бяха като всяваща ужас фосфоресцираща усмивка на ухилено привидение.

Нямах чувството, че колебанието му се дължи на страх от онова, което се намира пред нас. Мисля, че Орсън вече не беше сигурен накъде водят следите.

Погледнах часовника си. Всяка секунда отброяваше не само хода на времето, но и отслабването на жизнените сили на Джими Уинг. Със сигурност не беше отвлечен заради откуп, а похитен, за да задоволи някакви тъмни потребности, вероятно включващи жестокости, за които не исках да мисля.

Чаках, опитвайки се да потисна буйното си въображение, но когато Орсън най-сетне отново се насочи към отворената врата на склада, без да показва с нищо, че нашата плячка е там, реших да пристъпя към действие. Щастieto е на страната на смелите. Както, разбира се, и смъртта.

Протегнах ръка към фенерчето, затъкнато в колана на гърба. Приклегнах, прекрачих прага и бързо се сниших вляво. Включих фенерчето и насочих лъча към пода — елементарен и може би глупав трик да не привлече изстрели.

Не последва стрелба и когато лъчът спря, тишината в склада беше като покоя на мъртва планета без атмосфера. Можех да дишам и това някак ме изненада.

Вдигнах фенерчето. Складът представляваше едно-единствено помещение, което беше толкова дълго, че лъчът не стигаше до другия

край, дори до половината, нито до стените.

Докато местех фенерчето, сенките мигновено се увеличаваха и когато лъчът отминеше, ставаха по-тъмни отпреди.

Изглеждайки по-скоро несигурен, отколкото подозрителен, Орсън влезе в кръга светлина и след кратко колебание кихна, после тръгна към вратата.

Приглушено дрънчене наруши тишината. Звукът отекна по стените на това подобно на пещера помещение, сетне утихна и се превърна в тайнствен, шептящ звън — досущ жужене на насекоми.

Изключих фенерчето.

Усетих, че Орсън се е върнал до мен.

Не желяех да остана тук.

Но не знаех накъде да тръгна.

Джими сигурно беше наблизко — и все още жив, защото похитителят не бе стигнал до тъмния олтар, където щеше да извърши ритуалните си игри и да пожертва агнеца. Джими, който беше малък, уплашен и сам. Джими, чийто баща бе мъртъв като моя. Джими, чиято майка щеше да бъде съкрушена от скръб, ако не успееш да го намеря.

Търпение. Това е една от най-великите добродетели, на които Господ се опитва да ни научи, отказвайки да се покаже на този свят. Търпение.

С Орсън стояхме неподвижни и нащрек, докато заглъхна и последното ехо. Когато тишината стана достатъчно дълга, за да ме накара да се запитам дали онова, което бяхме чули, има някакво значение, се разнесе глас — плътен, гневен и приглушен като издрънчаването. Един-единствен глас. Не разговор, а монолог. Някой говореше на себе си или на малък, уплашен пленник, който не се осмеляваше да отговори. Не разбирах какво казва, но гласът беше глух и мърморещ като на трол от приказка.

Говорещият не се приближаваше, нито се отдалечаваше от нас и явно беше в друго помещение. Преди да определя посоката, от която се чу ръмженето, тролът млъкна.

Форт Уайвърн бе затворен само от деветнайсет месеца, затова нямах достатъчно време да разуча всяко кътче така подробно, както се бях запознал с всички ъгълчета на Мунлайт Бей. Засега съм ограничил повечето си проучвания до по-загадъчните участъци на базата, където има по-голяма вероятност да видя странни и интересни неща. Знаех, че

този склад е като другите в групата — триетажен, с таван от греди и съставен от четири помещения: главна зала, където сега стояхме, кабинет в отсрещния десен ъгъл, още един в левия и открита галерия над тях. Бях сигурен, че нито шумът, нито гласът се бяха разнесли от онази посока.

Завъртях се в кръг, обезсърчен от непроницаемия мрак — безпощаден и неумолим като черния покров, който един ден ще падне върху мен, ако натрупващите се поражения от светлината поселят семената на тумора в очите ми.

Отново се разнесе шум — по-силен от първия. Резониращ трясък на метал, който отекна из цялата сграда и проехтя като далечна канонада. Този път усетих вибрациите в бетонния под и предположих, че звукът идва отдолу.

Под някои сгради в базата има тайни владения, които явно са били непознати на повечето служители, занимаващи се с обичайната военна работа. Хитро замаскирани врати водеха към подземни етажи и мазета. Много от тях бяха свързани с други, разпръснати из цялата база, чрез стълбища, асансьори и тунели, които са били по-ясно забележими, преди Форт Уайвърн да бъде изоставен и оголен от всякаква апаратура и съоръжения.

Макар че някои от тайните на Уайвърн бяха оставени на показ от заминаващите служители, най-големите ми открития нямаше да се осъществят без помощта на моя приятел Орсън. Способността му да долавя и най-леките миризми, проникващи през пролуките на тайните помещения, е поразителна. Както и скритият му талант да кара сърф — но не толкова смайващ, колкото умението му да отмъква по някоя бира от приятелите ми.

Несъмнено в базата има още технически съоръжения, които остават скрити и очакващи да ги открия, но колкото и да е интересно търсенето, се въздържам. Когато прекарвам твърде много време в страната на сенките под Форт Уайвърн, обезпокояващата му атмосфера става потискаща. Бях видял достатъчно, за да знам, че този подземен свят е бил място на широкомащабни тайни операции. Тук със сигурност са били извършвани безброй научноизследователски проекти, финансирани от „черния бюджет“. Някои от тях са били толкова амбициозни и екзотични, че са неразбираеми, като се имат предвид малкото загадъчни улики, останали след тях.

Но не това ме кара да се чувствам неловко в подземния свят на Уайвърн. По-обезпокоително е усещането — не точно интуиция, но независимо от това завладяващо, че част от случилото се тук не е било само глупост от страна на висшестоящите и не само наука в служба на побъркани политици, а чиста злонамереност. Когато прекарам няколко нощи подред в подземията на Уайвърн, оставам с убеждението, че в онези лаборатории са погребани неизвестни злини и някои от тях още бродят там и чакат някой да ги срещне. И не страхът ме кара да изляза на повърхността, а по-скоро някакво чувство за морално и духовно задушаване, сякаш ако остана по-дълго в онези владения, душата ми ще бъде безвъзвратно опетнена.

Не очаквах, че тези обикновени на вид складове са директно свързани с таласъмските квартали под земята. Но във Форт Уайвърн нищо не е така елементарно, както изглежда.

Включих фенерчето, защото бях почти сигурен, че похитителят — ако наистина преследвах него — не се намира на това ниво на сградата.

Струваше ми се странно психопат да доведе жертвата си тук, а не на някое по-уединено и интимно място, където би се чувствал напълно удобно, докато извършва перверзните потребности, които са го мотивирали. От друга страна, Уайвърн притежаваше загадъчна притегателна сила, подобна на Стоунхендж и пирамидите в Гиза. Зловещият магнетизъм на базата със сигурност би се харесал на умопомрачен човек, който изпитва тръпка не от малтретиране, а от изтезаване и после от жестоко убийство на невинни. Тези странни територии биха го привлекли като осквернена църква или полуразрушена стара къща в покрайнините на града, където преди петдесет години някой луд е посякъл с брадва семейството си.

Разбира се, имаше вероятност похитителят съвсем да не е луд, нито извратен, а човек, занимаващ се със странна, но въпреки това официална дейност във владенията на Уайвърн, които вероятно тайно бяха останали активни. Макар и затворена, базата подхранва параноята.

С Орсън забързахме към кабинетите в отсрещната страна на главната зала.

Първият се оказа такъв, какъвто очаквах. Пусто помещение. Четири голи стени. Дупка в тавана, където е била флуоресцентната

лампа.

На пода във втория лежеше прословутият Дарт Вейдър — пластмасова фигура, висока седем-осем сантиметра, боядисана в черно и сребристо.

Спомних си колекцията от подобни играчки от „Междузвездни войни“, която бях зърнал на лавиците в спалнята на Джими.

Орсън подуши Вейдър.

На отсрещната стена зееше голям правоъгълен отвор, където бе имало врати на асансьор. На височината на кръста ми бе останал един-единствен болт, дълъг пет-шест сантиметра. Няколко сложни стоманени крепежни елемента, които стърчаха от стените, загатваха, че в дните, когато Форт Уайвърн е служил на националната отбрана, асансьорът е бил скрит зад нещо — вероятно въртяща се библиотека или шкаф.

Кабинката и механизмът също бяха изчезнали. Краткотрайното проблясване на фенерчето освети шахта, спускаща се три етажа надолу. Единственият достъп надолу беше стълбата, монтирана в стената на шахтата.

Човекът, когото преследвах, вероятно беше твърде зает на друго място, за да види призрачната светлина в шахтата. Лъчът потъна в сивия бетон, докато избледня — досущ дух, повикан на спиритичен сеанс и трептящ над масата.

Въпреки това изключих фенерчето и пак го затъкнах в колана си, после — макар и с нежелание — прибрах в кобура и пистолета.

Коленичих и предпазливо протегнах ръце в мастиленочерния мрак, който ме обграждаше. Имах чувството, че шахтата е дълбока милиарди светлинни години, или съм попаднал в черна дупка, свързваща нашата странна вселена с друга, още по-странна. За миг сърцето ми заблъска в гърдите, сетне ръката ми намери Орсън. Погалих го и се успокоих.

Кучето допря глава до коленете ми, насърчавайки ме да го галя и да го чеша зад ушите.

Преживели сме много заедно. Загубихме твърде много хора, които обичахме. Имахме приятели — Боби Халоей, Саша Гудал и още неколцина — и ги пазехме грижливо, но двамата споделяхме нещо повече от силна привързаност. Неповторима връзка, без която нито един от нас няма да е пълноценен.

— Братко — прошепнах.

Орсън близна ръката ми.

— Да вървим.

Не беше необходимо да му казвам, че трябва да се спуснем долу.

Нито е нужно да отбелязвам, че множеството способности на Орсън не включват изключителното чувство за равновесие, изискващо се да слезе по вертикална стълба. Кучето притежава дарбата да проследява, голямо добро сърце, безкрайна смелост, надеждна преданост, безгранична способност да обича, студен нос и опашка, която може да размахва толкова енергично, че да произведе повече електричество от малък атомен реактор, но като при всекиго от нас възможностите му са ограничени.

Приближих се до дупката в стената. Хванах се за стоманените крепежни елементи, на които някога се е държала библиотека, и се надигнах, докато стъпих на твърдия болт, стърчащ над отвора. Протегнах крак в шахтата, търсейки метална скоба. Намерих една и се прехвърлих на стълбата.

Разбира се, аз съм по-тих и от котка, но до степен, която само мишка може да оцени. Не искам да кажа, че притежавам паранормалната способност да тичам по килим от изсъхнали есенни листа, без да вдигам шум. Умението ми да се промъквам крадешком се дължи на три неща — първо, абсолютно търпение, на което ме е научило заболяването ми, второ, увереност, придобита по време на нощните ми разходки и трето, но не и последно по значение, десетилетията, прекарани в наблюдение на нощните животни, птици и други същества, населяващи моя свят. Всички те са майстори на мълчанието, когато е необходимо, защото нощта е царство на хищници, където всеки ловец е и плячка.

Слизах в мрака, като ми се искаше да не използвам и двете си ръце, за да се прехвърлям от скоба на скоба като гъвкава маймуна, а да държа пистолета. Но ако бях маймуна, щях да съм твърде мъдър, за да се озова в това опасно положение.

Преди да стигна до първото мазе, се запитах как похитителят е слязъл по стълбата, носейки момчето. Дали го бе преметнал на рамо? Трябва да е завързал китките и глезените на Джими, за да не мърда или да не се изплъзне от ръцете му. Но дори тогава, макар и малко, момчето пак би представлявало значителен товар и безмилостно би го

теглило надолу всеки път, когато похитителят преместеше ръката си, за да се хване за следващата скоба.

Реших, че човекът, когото преследвам, е силен, гъвкав и психопат. Край на надеждата ми, че гоня дебел библиотекар, който е бил тласнат към тази безумна постъпка от стреса, получен при преминаването от обикновени каталози към компютризирана обработка на информацията.

Въпреки непрогледния мрак, знаех, че съм стигнал до дупката в шахтата, където някога са били вратите на асансьора. Не мога да обясня как разбрах това. Вероятно долових въздушно течение, миризма или резонанс, толкова смътно доловими, че ги установих само подсъзнателно.

Не бях сигурен, че това е нивото, където похитителят е завел момчето. Вероятно бе слязъл още по-надолу.

Заслушах се с надеждата отново да чуя гласа на трола или друг звук, който да ме насочи. Висях като паяк в паяжина, изплетена с фанатична обсебеност. Нямах намерение да гълтам непредпазливи мухи и молци, но колкото по-дълго висях в мрака, толкова повече нарастваше убеждението ми, че в края на краищата съм не паякът, а неговата „вечеря“, и от ямата долу се изкачва тарантула мутант, голям колкото асансьорна кабина.

Баща ми беше преподавател по литература и непрекъснато ми четеше поезия, от Омир до Доналд Джъстис и Огдън Неш, и по този начин отчасти бе отговорен за „бароковото“ ми въображение. Останалата част се дължи на гореспоменатата закуска със сирене, хляб с аромат на лук и чушки.

А може би на тайнствената атмосфера и на реалността във Форт Уайвърн, защото тук и най-трезвомислещият човек би имал основателна причина да бъде обзет от мисли за гигантски хищни паяци. Тук невъзможното ставаше възможно.

Докато висях неподвижен на стълбата, ухиленият образ във въображението ми бързо се превърна в нещо, по-ужасно от паяк. В този миг в сградата отново се разнесе силен трясък, който ме стресна и върна към реалността. Беше същият като първия — издрънчаване на стоманена врата в стоманена рамка.

Звукът се разнесе откъм подземните нива.

Рискувайки да срещна паяк или мутант, слязох още един етаж, до следващия отвор в шахтата.

Пак чух ръмжащия глас — още по-неясен и неразбираем отпреди. Но несъмнено идваше от това ниво, не от дъното на шахтата.

Погледнах нагоре. Изпотих се — отчасти от напрежение и отчасти от очакването на предстоящия сблъсък.

Хванах се за стълбата с една ръка, а с другата потърсих отвора в шахтата. Намерих го и плъзгайки пръсти зад ъгъла, открих метална дръжка, после с лекота се прехвърлих в мазето на второто ниво.

Отново непрогледен мрак.

Извадих глока и се придвижих напред, долепил гръб до стената. Бетонът беше студен, въпреки защитата на якето и памучния ми пуловер.

Изпитах прилив на гордост от извършеното — любопитно, макар и мимолетно удоволствие, че съм успял да стигна дотук, без да ме открият. Тази краткотрайна радост мигновено отстъпи място на смразяване, когато една по-трезвомислеща част от съзнанието ми поиска да узнае *какво, по дяволите, правя там*.

Усещах безумен подтик да проникна на още по-тъмни места, в самото сърце на мрака, където тъмата е кондензирана като материя, и когато стигнех там, отвъд всяка надежда за светлина, да бъда смазан, докато крещящият ми дух бъде изстискан от плътта ми като сок от грейпфрут.

Ненадейно ми се припи бира.

Опитах се да дишам дълбоко. През устата, за да не ме чуе противният трол, въоръжен с резачка за дърва, който може би се промъква към мен.

Аз съм най-големият враг на самия себе си. Това, повече от всяка друга черта, доказва човешката ми същност.

Въздухът съвсем не ухаеше на „Корона“ или на „Хайнекен“, а имаше леко стипчив привкус.

Следващия път, когато тръгна да преследвам лошите, ще си взема хладилна чанта с шест бири.

Залъгах се с мисли за двуметрови, прозрачни като стъкло вълни, които чакат да ги яхна, за всички леденостудени бири, мексикански питки и пламенни мигове със Саша, които ме очакваха, докато

чувството за потиснатост и клаустрофобичната паника постепенно намаляха.

Успокоих се напълно, едва когато си представих лицето на Саша. Сивите ѝ очи, ясни и бистри като дъждовна вода. Буйните ѝ махагоновокестеняви коси. Формата на устните ѝ, извити в усмивка. Излъчването ѝ.

Тъй като бях предпазлив, похитителят сигурно не осъзнаваше присъствието ми, което означаваше, че няма причина да извърши пъкленото си дело без помощта на лампа. Невъзможността да вижда ужаса на жертвата би намалила извратеното му удоволствие. За мен абсолютният мрак беше доказателство, че той не се намира в опасна близост, а в друго помещение, макар и недалеч оттук.

Не чувах и писъци, следователно още не бе докоснал детето. За хищника удоволствието да чува е равностойно на насладата да гледа. Във виковете на жертвата си той несъмнено долавя музика.

Щом не забелязвах светлина, тогава и похитителят нямаше да види лъча на фенерчето. Извадих го и го включих.

Намирах се в асансьорна ниша. Вдясно имаше коридор — дълъг и широк около два и половина метра, с под, застлан със сивкави керамични плочки и с боядисани в бледосиньо стени. Коридорът водеше в една посока — под склада, по дължината, която преди малко бях минал на първото ниво.

На тази дълбочина, където въздухът беше неподвижен и студен като в морга, не се беше утаило голямо количество прах. Подът беше чист и нямаше отпечатъци. Флуоресцентните крушки и неоновите лампи не бяха изтръгнати от тавана. Те обаче не представляваха опасност за мен, защото електричеството в сградата беше изключено.

По време на предишните си разследвания бях установил, че са прибрали всички ценни вещи само от определени райони в базата. Вероятно по средата на заниманието Министерството на отбраната бе решило, че операцията струва повече пари, отколкото спасеното имущество.

От дясната страна на коридора имаше небоядисани врати от неръждаема стомана без надписи.

Макар в момента да нямах възможност да се консултирам с Орсън, стигнах до извода, че затръшването на две от тези врати бе предизвикало шума, който ме бе привлякъл тук. Коридорът беше

толкова дълъг, че лъчът на фенерчето не стигаше до края. Не можех да видя колко стаи има там, но подозирах, че похитителят и момчето са в една от тях.

Фенерчето в ръката ми загоря, но аз знаех, че тази топлина не е опасна. Лъчът не беше силен и не бе насочен към мен, и освен това държах пръстите си далеч от светлината. Но въпреки това бях толкова свикнал да отбягвам светлината, че държейки източника ѝ твърде дълго, започнах да се чувствам като злочестия Икар, който, приближавайки се към слънцето, усетил мирис на горяща перушина.

Вместо валчеста дръжка, първата врата имаше лост, а вместо ключалка — процеп за магнитни карти. Електронните ключалки или бяха дезактивирани при затварянето на базата, или се бяха изключили автоматично, когато електричеството е било прекъснато.

Долепих ухо до вратата. Не чух звук.

Внимателно натиснах дръжката. Очаквах издайническо изскърцване, но тя работеше безшумно, сякаш бе монтирана и смазана предишния ден.

Бутнах вратата с тяло, държейки в едната си ръка глока, а в другата фенерчето.

Стаята беше голяма — широка около дванайсет и дълга двайсет и четири метра. Само можех да гадая какви са точните ѝ размери, защото лъчът на малкото ми фенерче не обхващаше цялото пространство и не проникваше навсякъде.

Доколкото виждах, вътре нямаше апаратура, нито мебели. По всяка вероятност всичко беше откарано в забулените в мъгла планини на Трансилвания за обзавеждане на лабораторията на Виктор Франкенщайн.

Но на пода бяха разпръснати стотици дребни скелети.

За миг, вероятно заради крехките на вид ребра, ми се стори, че са останки от птици, но в това нямаше логика, защото не съществуваха пернати, които да летят под земята. Докато лъчът обхождаше калцираните черепи, забелязах размерите им и после липсата на крила и осъзнах, че трябва да са скелети на плъхове. Стотици плъхове.

Повечето скелети лежаха встрани един от друг, но имаше и купчини, сякаш десетки халюциниращи гризачи се бяха задушили едновременно, надпреварвайки се за въображаема бучка сирене. Най-странното беше подреждането на някои от черепите и костите, които

забелязах тук-там. Тези останки бяха наредени по интересен начин — сякаш плъховете не бяха умрели на място, бяха положили усилия да се наредят в сложни мотиви, наподобяващи линиите на хаитянската черна магия *веве*.

Знам всичко за *веве*, защото някога приятелят ми Боби Халоуей се срещаше със страхотно красива сърфистка, Холи Кийн, която правеше магии. Връзката им не продължи дълго.

Веве е мотив, който представлява изображението и мощта на астрална сила. Магьосникът приготвя пет големи бакърени купи, всяка с различно съдържание — бяло брашно, царевична каша, счукани червени тухли, въглища на прах и накълцан на ситно корен от вратига. После очертава на пода свещени знаци, пускайки по малко от шепата си смес от тези неща. Трябва да успее да нарисова по памет стотици сложни *веве*. Дори при най-обикновения ритуал са необходими поне няколко *веве*, които да привлекат вниманието на боговете към храма, където се извършва церемонията.

Холи Кийн практикуваше предимно бяла магия, а не черната *бокор*. Казваше, че е абсолютно гадно да създава зомбита, съживявайки мъртъвците, да прави проклетия, които преобразяват сърцата на враговете ѝ в разлагащи се пилешки глави и разни други такива дивотии. Макар че можела да прави тези неща, ако се отрече от клетвата си на бял магьосник и си вземе членска карта за *бокор*. Инак беше симпатична, макар и странна, и единственият път, когато ме накара да се почувствам неловко, беше, когато разпалено заяви, че най-великата рокендрол група на всички времена е Партридж Фемили. Както и да е. Костите на плъховете явно бяха там отдавна, защото по тях не бе останала плът — поне доколкото виждах. Някои бяха бели, други жълти или ръждивочервени, трети черни.

С изключение на няколко разпръснати тук-там валма козина, кожата на плъховете изненадващо не се беше разложила. Това ме накара да се запитам дали телата на тези същества не бяха донесени от другаде, а оголените им кости да са наредени по-късно от някой с по-зловещи цели от тези на Холи Кийн.

Сетне видях, че на плочките под много от скелетите има петна. Тези зловещи останки изглеждаха лепкави, но повечето бяха изсъхнали с течение на времето, защото инак щяха да придадат отвратителен мирис на хладния сух въздух.

В дълбоко скритите лаборатории на военната база се бяха извършвали — а може би още се извършваха — експерименти по генно инженерство с катастрофални резултати. Плъховете се използват при медицинските изследвания. Не разполагах с доказателства, но имах сериозни основания да предполагам, че гризачите пред мен са били предмет на онези експерименти, макар да не можех да си представя защо бяха наредени по този начин.

Мистерията на плъховете беше само една от многобройните загадки във Форт Уайвърн и нямаше нищо общо с изчезването на Джими Уинг. Поне се надявах да е така. Да не дава господ да отворя някоя от вратите и да видя ритуално наредени скелети на петгодишни момченца.

Отстъпих назад и тихо затворих вратата.

За миг осветих коридора — все още нямаше никого.

Приближих се до следващата врата. Неръждаема стомана. Без надпис. Обикновена дръжка. Същата като предишната.

Стаята беше с размерите на първата, но нямаше скелети на плъхове. Плочките на пода и боядисаните стени блестяха, сякаш бяха излъскани.

Успокоих се, като видях голия под.

Докато излизах и безшумно затварях вратата, отново се разнесе гласът на трола — по-близо отпреди, но все така приглушен и неразбираем. В коридора нямаше никого.

За миг гласът стана по-силен и сякаш се приближи, все едно съществуването се готвеше да отвори вратата и да излезе в коридора.

Изключих фенерчето.

Отново ме обви клаустрофобен мрак — мек като мантията на смъртта и почти със също толкова дълбоки джобове.

Гласът продължи да мърмори няколко секунди, после внезапно спря, сякаш по средата на изречението.

Не чух да се отваря врата, нито някакъв друг звук, който да ми подсказва, че похитителят е влязъл в коридора. Пък и светлината би го издала, ако най-после се появеше. Все още бях сам, но инстинктът ме предупреждаваше, че скоро ще имам компания.

Бях близо до стената и гледах в посоката, от която бях дошъл, към неизследваните територии.

Фенерчето в ръката ми изстина, но пистолетът беше горещ.

Колкото по-дълго продължаваше, толкова по-бездънна изглеждаше тишината. Скоро се превърна в бездна. Представих си, че се рея надолу в нея — досущ дълбоководен гмуркач с оловни тежести на краката.

Заслушах се напрегнато. Имах чувството, че долавям вибрирането на косъмчетата в ушните ми канали. И пак чувах един-единствен звук — биенето на сърцето ми, по-бързо от нормално, но не обезумяло.

Докато времето минаваше, без да се чуе звук или да се види светлина, нарасна вероятността, че въпреки онова, което ми нашепваше инстинктът, тролът се е отдалечил, вместо да се приближи. При положение че похитителят и момчето се движеха някъде пред мен, можеше да изгубя следите им, ако не ги преследвах отблизо.

Приготвих се отново да включа фенерчето, когато по тялото ми премина тръпка на суеверен страх. Ако бях в гробище, щях да помисля, че виждам призрак, плъзгащ се по окъпаната от леденостудената светлина на луната трева между надгробните плочи. Ако бях в горите на Тибет, щях да помисля, че виждам Йети, промъкващ се между дърветата. Но аз се намирах в недрата на Уайвърн и не виждах абсолютно нищо, затова само *усещах* — нечие присъствие, излъчване, натиск, трептене, извисяване — онова, което медиум или психопат би нарекъл материя, духовна сила. Присъствието беше неоспоримо и смрази кръвта ми.

Бях лице в лице с нещо. Носът ми беше само на няколко сантиметра от неговия, при положение че имаше нос. Не долавях дъха му и това беше хубаво, защото вероятно вонеше на гнило, на горяща сяра и на свинска тор.

Явно въображението ми приближаваше точката на взривяване.

Казах си, че това не е по-реално от безумното видение на гигантския паяк в асансьорната шахта.

Боби Халоуей казва, че въображението ми е като цирк с триста арени. В момента бях в двеста деветдесет и деветата, където танцуваха слонове, премятаха се клоуни и тигри скачаха през горящи обръчи. Крайно време беше да се успокоя.

Засрамах се, като осъзнах, че нямам смелост да натисна бутона на фенерчето. Бях скован от страх от онова, което стоеше срещу мен.

Макар, от една страна, да исках да вярвам, че всичко е плод на въображението ми, от друга, имах основателна причина да се плаша. Експериментите в областта на генното инженерство, някои разработени от майка ми, в крайна сметка се бяха изплъзнали от контрол. Въпреки високата степен на биологична защита, от лабораториите бе изпуснат видоизменен ретровирус. Благодарение на забележителния талант на този нов микроорганизъм, жителите на Мунлайт Бей — и в по-малка степен хората и животните по широкия свят — се... променяха.

Засега промените бяха обезпокоителни и понякога ужасяващи, но с няколко изключения, незабележими и властите успешно бяха скрили истината за катастрофата. Дори в Мунлайт Бей най-много стотина човека знаеха какво става. Самият аз научих за това едва преди месец, малко след смъртта на баща ми. Той знаеше ужасяващи подробности и разкри пред мен факти, които сега ми се иска да не бях узнавал. Другите жители тънат в щастливо невежество, но това няма да продължи дълго, защото мутациите не могат да останат незабележими.

Тази мисъл ме парализира, когато (ако можех да вярвам на инстинкта си) се озовах лице в лице с нечие присъствие в тъмния коридор.

Сега сърцето ми биеше като обезумяло.

Бях възмутен от себе си. Ако не успея да се овладеея, по-добре до края на живота си да спя на пода, за да бъда сигурен, че някой вампир няма да изскочи изпод леглото, докато сънувам.

Възнамерявайки да докажа на себе си, че суеверният ми страх е безпочвен, протегнах ръка в непрогледния мрак. И докоснах лице.

Нос. Тъглче на уста. Малкият ми пръст се плъзна по плътни устни и влажни зъби.

Извиках и се дръпнах. Докато се препъвах, отстъпвайки назад, успях да щракна фенерчето.

Макар че лъчът бе насочен към пода, отразената светлина озари съществуването пред мен. Нямаше вампирски зъби, нито очи, от които искри адски огън. Носеше панталон от памучен плат, жълто поло и кафяво сако. Всъщност не идваше от отвъдното, а по-скоро приличаше на манекен от универсален магазин.

Мъжът беше трийсетинагодишен, висок около метър и седемдесет, як като бик. Имаше късо подстригана черна коса, безумни жълти очи като на хиена и дебели червени устни. Беше твърде огромен, за да се е промъкнал безшумно в непрогледния мрак. Чудовищното създание злоещо се усмихна и вдигна тоягата.

За щастие прътът не беше железен и мъжът беше твърде близо до мен, за да замахне с пълна сила. Вместо да се дръпна още по-назад, направих крачка напред, опитвайки да намаля до минимум силата на удара и едновременно с това да насоча глока към него, като си мислех, че при вида на оръжието ще избяга.

Непознатият обаче замахна ниско като състезател по голф. Тоягата ме удари в ребрата. Ударът не беше съкрушителен, но несъмнено бе по-болезнен от японски масаж. Фенерчето изхвърча от ръката ми.

Жълтите очи на мъжа блестяха. Знаех, че е видял пистолета и е неприятно изненадан.

Фенерчето се блъсна в отсрещната стена, отскочи, без да се счупи, и се претърколи на пода, разпръсквайки светли спирали по стените.

Ухиленият нападател се приготви за втори удар. Този път държеше тоягата като бейзболна бухалка.

Макар да треперех от болка, извиках:

— Недей!

Жълтеникавите му очи не изразяваха страх, а безмилостна ярост.

Натиснах спусъка, докато се отмествах от пътя му. Тоягата разсече въздуха и щеше да се стовари върху лявото ми слепоочие, ако не бях успял да се наведа. Куршумът рикошира в едната, после в другата стена на бетонния коридор.

Мъжът отново замахна. Фенерчето на пода забави въртенето, а изкривената сянка на нападателя заподскача като конче върху панаирджийска въртележка. Машинално отстъпи назад към стената.

Хрумна ми, че този тип е като гранитен блок. Очите му бяха безизразни. Лицето му беше изкривено и почервеняло от гняв, а устните му бяха разтегнати в зловеща гримаса. Сякаш беше роден, обучен и подготвен само за едно — да ме удря с тоягата, докато стана на пихтия.

Изпитвах ненавист към животинската му злоба.

И въпреки това не исках да го убивам. Както вече казах, не си падам по убийствата. Карам сърф, чета поезия и пища. Нрави ми се да се мисля за нещо като ренесансова личност. Ние, ренесансовите хора, общо взето, не прибягваме до кръвопролития като първо и най-лесно решение на проблема. Ние мислим. Разсъждаваме. Преценяваме вероятния резултат и анализираме сложните морални последици от нашите действия, предпочитаме да използваме убеждения и преговори, а не насилие, уверени, че всеки сблъсък ще завърши със стискане на ръцете и взаимно уважение, макар и невинаги с прегръдки и вечери.

Мъжът замахна.

Наведох се и отскочих встрани.

Пръчката се удари толкова силно в стената, усетих вибрациите, разнасящи се по дължината на дървото. Тоягата се изплъзна от ръцете му и той изруга.

Жалко, че не беше желязна тръба. Рикошетът можеше да избие няколко от млечнобелите му малки зъби и да го накара да плаче за майка си.

— Достатъчно! — извиках.

Човекът направи неприличен жест, грабна тоягата и тръгна към мен.

Изглежда, изобщо не се страхуваше от пистолета, вероятно заради колебанието ми да го използвам. Очевидно не беше от умните, а глупавите хора често са опасно сигурни в себе си.

Движенията му, лукавият му поглед и подигравателната усмивка подсказваха, че ще се опита да ме заблуди. Щеше да ме нападне по някакъв друг начин, докато реагирах на лъжливото му движение. Вероятно щеше да забие тоягата в гърдите ми като копие, да ме повали на земята и да смаже главата ми.

Макар да се лаская от мисълта, че съм ренесансова личност, убежденията щяха да бъдат безрезултатни в тази ситуация; накрая щях да бъда *мъртъв* ренесансов човек. Когато онзи направи лъжливо движение, не дочаках да разбере какво е намислил. Забравих за поетите, дипломатите и джентълмените и натиснах спусъка.

Надявах се да го улуча в рамото или в ръката, макар че само във филмите можеш точно да прецениш как да раниш някого, без да го убиваш. В реалния живот паниката, физиката и съдбата объркват нещата. В повечето случаи, въпреки най-добрите намерения, куршумът пробива дупка в черепа или улучва сърцето — или убива някоя старица, която пече курабии шест пресечки по-нататък.

Този път, макар че не стрелях предупредително, аз не улучих нито рамото, нито ръката, сърцето, главата или нещо друго, от което би потекла кръв. Паника, физика, съдба. Куршумът се заби в пръчката и по лицето на мъжа се посипаха трески.

Изведнъж, сякаш убеден в тленността си и осъзнавайки несравнимо по-голямата опасност да застане пред неточен стрелец като мен, той грабна тоягата, обърна се и хукна към асансьора.

Скочих, когато видях, че възнамерява да запрати пръчката към мен, но вместо да се наведе, се изпречих на пътя ѝ. Дървото ме удари в гърдите и аз паднах.

Докато отново успея да стъпя на краката си, нападателят бе стигнал края на коридора. Краката ми бяха по-дълги от неговите, но нямаше да го хвана лесно.

Не съм човек, който може да застреля някого в гръб, независимо от обстоятелствата. Мъжът безпрепятствено зави зад ъгъла и влезе в нишата, после запали фенерчето си.

Макар че трябваше да хвана този негодник, много по-важно беше да намеря Джими Уинг. Момчето може би беше ранено и оставено да умре.

Освен това, когато похитителят стигнеше до горния край на стълбата, го очакваше изненада. Орсън нямаше да му позволи да се

измъкне от асансьорната шахта.

Грабнах фенерчето си и забързах към третата врата. Беше откρηната и я отворих широко.

От трите помещения, които бях разгледал досега, това беше най-малкото. Не беше дори на половината на другите две, затова лъчът на фенерчето освети всички стени. Джими не беше там.

Единственото интересно нещо беше смачканото на топка парче жълт плат, което се намираше на около три метра от прага. Отначало не му обърнах внимание, защото бързах да вляза в следващата стая, но после се осмелих да го взема.

Не беше дрипа, нито парцал, а памучно горнище на пижама. Отпред с червени и черни букви пишеше: РИЦАР ДЖЕДАЙ.

Устата ми пресъхна от внезапно предчувствие.

Когато бях последвал Орсън, излизайки от двора на Лили, вече бях решил — макар и с нежелание, че момченцето ѝ не може да бъде спасено, но после, противно на верния ми усет, си бях позволил да се надявам твърде много. В това несигурно място между раждането и смъртта, особено тук, в Мунлайт Бей, надеждата ни е необходима като храната и водата, любовта и приятелството. Номерът обаче е да не забравяш, че надеждата е опасно нещо и не е мост от стомана и бетон над празното пространство между настоящия момент и едно по-светло бъдеще. Надеждата не е по-трайна от трепкащите мъниста роса, висящи на изящна паяжина, и сама не може да крепи ужасната тежест на изтерзаните мисли и измъченото сърце. Обичах Лили толкова отдавна и исках да я спася от най-голямото нещастие да загуби детето си. Желаех това по-отчаяно, отколкото предполагах, следователно тичах по моста на надеждата — висока дъга, която сега се разсея като ефирна паяжина и насочи вниманието ми към бездната под мен.

Без да изпускам горнището на пижамата, се върнах в коридора.

Чух името на момчето, преди да осъзная, че не друг, а аз тихо го бях произнесъл.

Отново повиках Джими — този път с пълен глас.

Отговор не последва, което изобщо не ме изненада.

Гневно натъпках мекия плат в джоба на якето си.

Сега, когато илюзията на надеждата се бе стопила, виждах истината по-ясно. Момчето не беше тук — нито в някоя от стаите по коридора, нито на което и да е от трите нива. Мислех, че похитителят

ще слезе трудно по стълбата, носейки Джими, но детето не беше с него. Жълтоокото копеле бе осъзнало, че го преследва човек. И куче. Беше оставил Джими някъде другаде, преди да подхвърли горницето на пижамата — просмукано с миризмата на момчето — в катакомбите с костите на плъховете, с надеждата да ни заблуди.

Спомних си колко несигурен беше Орсън, след като уверено ме бе довел до входа на склада. Беше се щурал нервно насам-натам по пътеките между сградите, душейки въздуха, сякаш бе озадачен от противоречива следа.

След като влязох в склада, Орсън предано вървя до мен, докато бяхме привлечени от звуците, разнасящи се откъм по-долните нива. Когато намерих играчката, вече бях забравил за колебанието на кучето и бях убеден, че скоро ще откроя Джими.

Хукнах към нишата на асансьора, питайки се защо не бях чул лай или ръмжене. Очаквах, че похитителят ще се изненада, когато види кучето на главното ниво. Но щом знаеше, че го следят и си бе направил труда да подхвърли пижамата, за да ни заблуди, вероятно бе готов да се справи с Орсън.

Нишата беше празна.

Насочих лъча на моето фенерче към склада, после надолу, към дъното на шахтата. И в двете посоки нямаше следа от похитителя.

Сигурно бе на следващото ниво. Може би познаваше по-добре от мен тази част на лабиринта в Уайвърн. Ако знаеше, че между най-долното ниво на склада и някоя друга сграда има тунел, може би се бе измъкнал точно оттам.

Аз обаче смятах да се кача горе и да намеря Орсън, чието продължително мълчание ме безпокоеше.

Ако рискувах да се изкатеря, използвайки само едната си ръка, все пак не можех да държа и фенерчето, и пистолета, и същевременно да пазя равновесие. Глокът нямаше да ми помогне, дори да забележех похитителя, затова го пхнах в кобура и стиснах фенерчето.

Докато се катерех към първото ниво, започнах да осъзнавам, че онзи не е избягал от склада, а е някъде между двете нива и ме дебне. Устроил ми е засада. Ще се подаде, ухилен до уши, и ще ме удари по главата. Може би този път е намерил по-ефикасно оръжие. Желязна тръба. Бравда. Харпун за акули. Тактическо ядрено оръжие.

Спрях, преди да стигна до правоъгълната черна дупка в стената на шахтата. Осветих нишата, но под ъгъл, който ми позволи да видя само тавана.

Застанах неподвижно и се заслушах.

Надвих страха си, като си напомних, че всяко забавяне може да се окаже фатално. В края на краищата към мен пълзеше хуманоиден тарантула-мутант. От долните му челюсти капеше отрова; беше разгневен, задето не бе успял да ме убие, докато слизах.

Нищо не вдъхва повече смелост от желанието да не изглеждаш като глупак.

Събрах кураж и бързо се изкачих покрай първото мазе, после се изкатерих на главното ниво, където бях оставил Орсън. Никой не ме удари с тъп инструмент, нито ме разкъса с гигантски паешки челюсти.

Ала кучето го нямаше.

Отново извадих пистолета и забързах към огромното главно помещение на склада.

Покрай мен прелетяха ята от сенки, закръжиха и се събраха зад гърба ми.

— Орсън!

При определени обстоятелства моето куче е първокласен и надежден боец. Не би позволило на похитителя да мине, без да го ухапе. Но никъде не видях кръв.

— Орсън!

Ехото отекна по надиплените стоманени стени. Повторението на тези две приглушени срички напомняше на църковна камбана, биеща в далечината. Това ме наведе на мисълта за погребения и във въображението ми се появи образът на добрия Орсън, който лежи пребит с мъртвешки изцъклени очи.

Езикът ми надебеля, а гърлото ми беше толкова стегнато от страх, че едва преглътнах.

Вратата, през която бяхме влезли, бе широко отворена, както я бяхме оставили.

Луната още бе забулена от облаци. Светеха само звездите.

Хладният чист въздух беше неподвижен и сякаш изпълнен със зловещи предчувствия — досущ надвиснал нож на гилотина.

Лъчът на фенерчето освети някакъв гаечен ключ, захвърлен толкова отдавна, че бе покрит с ръжда. От пукнатина в асфалта

стърчеше бурен.

Пътеката беше пуста. Нито човек, нито куче.

Каквото и да ме очакваше, щях да се справя по-лесно, ако възвърнех нощното си зрение. Изключих фенерчето и го пъхнах в колана си.

— *Орсън!*

Не рискувах, ако виках с пълен глас. Човекът, когото бях срещнал под склада, вече знаеше къде се намирам.

— *Орсън!*

Може би кучето се бе отдалечило веднага, след като го оставих, вероятно бе надушило нова следа от Джими и преценявайки риска да пренебрегне указанията ми и откликвайки на необходимостта да намери изчезналото дете колкото е възможно по-бързо, е излязло от склада и е намерило скривалището. Може би вече е при момчето и ще се нахвърли върху похитителя, когато онзи се върне за пленника си.

Макар да бях философ, който проповядва, че не бива да се инвестира твърде много емоционален капитал само в надежда, усилено се опитвах да изградя поредния ефирен мост към самозаблудата.

Поех дълбоко въздух, но преди да успея да извикам отново, Орсън изляя два пъти.

Поне предположих, че е Орсън. Можеше да е и баскервилското куче. Не можах да определя посоката, от която дойде звукът.

Пак го повиках.

Не чух отговор.

— Търпение — промърморих.

Зачаках. Понякога няма друг изход, освен да чакаме. Харесва ни да мислим, че сами градим бъдещето си, но всъщност то зависи от съдбата.

Някъде в далечината кучето отново изляя, този път ожесточено.

Хукнах по посока на звука между изоставените складове, извисяващи се застрашително като черни и студени гробници на кръвожадни богове на забравена религия; след броени минути излязох на широко асфалтирано пространство, което приличаше на паркинг или на площадка за товарни камиони. Втурнах се сред високата до коленете трева, избуяла след последните дъждове, в този момент луната се показа. На светлината, процеждаща се през разкъсаните облаци, видях редица ниски постройки, отдалечени на около петстотин

метра. Бяха малките едноетажни къщи, някога обитавани от военния персонал.

Кучето престана да лае. Продължих да вървя, убеден, че Орсън — а може би и Джими — са някъде пред мен. Тревата свърши досами бордюра на напукания тротоар. Прескочих канавката, пълна със сухи листа, хартии и други боклуци, и тръгнах по улица, от двете страни на която се издигаха лаврови дървета. Някои имаха широки корони и тротоарът под тях беше изпъстрен със сенки, но повечето бяха изсъхнали и протягаха към небето съсухрените си черни клони.

Отново се чу лай — този път по-наблизо, но не чак толкова, че да определя точната посока. Последва джафкане, скимтене и квичене от болка. Сърцето ми затуптя лудо. Задъхах се.

Улицата, по която вървах, минаваше покрай мрачни редици от полуразрушени едноетажни къщи. От нея се отклоняваха множество други пресечки.

Пак се чу лай и отново настъпи тишина.

Спрях по средата на улицата, заобръщах глава и се опитах да нормализирам дишането си.

Затаих дъх и нощта сякаш стана още по-тиха.

В сегашното си състояние базата е по-разбираема за мен, ако мисля за нея като за изопачен Дисниленд, създаден от зъл близник на Уолт Дисни. Ала тук не ще откриете вълшебства и чудеса, а страхотии и заплахи.

Така както Дисниленд е разделен на територии — Главна улица в Съединените щати, Страна на бъдещето, Страна на приключенията, и Страна на фантазиите — и Уайвърн е съставен от множество атракции. Трите хиляди къщички и другите сгради, сред които стоях, представляват страна, която съм кръстил „Мъртвия град“. Ако във Форт Уайвърн бродят призраци, това ще е мястото, което биха избрали да обитават.

Цареше мъртвешка тишина. Облаците отново обгърнаха луната с белезникав саван.

Сякаш се бях озовал в страната на мъртвите. Движех се безшумно като призрак по осветената от звездите улица, търсейки Орсън. Нощта беше толкова тиха, че ударите на сърцето ми сигурно се чуваха в радиус от хиляди километри.

Облян от оскъдната светлина на далечните мъглявини, Мъртвият град приличаше на обикновено предградие, чиито жители са потънали в дълбок сън.

Ала дори под оскъдната лунна светлина се виждаше, че градът е запустял. На ръждясалите скоби висяха водосточни тръби. Дъсчените стени, някога безупречно бели и поддържани с военна педантичност, бяха олющени. Стъклата на прозорците бяха счупени и отворите зееха като усти, а лунните лъчи посребряваха назъбените краища на стъклените им зъби.

Напоителните системи вече не работеха и единствените оцелели дървета бяха онези с корени, които са проникнали дълбоко в почвата, където се намира минимален воден запас. Храстите бяха изсъхнали и приличаха на паяжини.

Министерството на отбраната няма достатъчно средства нито да разруши тези сгради, нито да ги поддържа за евентуална бъдеща употреба, няма и кандидати да закупят Уайвърн. От множеството военни бази, затворени след разпадането на Съветския съюз, някои бяха продадени на цивилни лица и превърнати в жилищни квартали или търговски центрове. Но тук, по централното калифорнийско крайбрежие, са останали обширни пространства земя, в случай че Лос Анджелис се разрасне на север. В момента Уайвърн се обитава само от мишки, гущери и койоти.

Пък и ако някой предприемач предложи за продан тези петстотин декара, по всяка вероятност ще получи отказ. Има основание да се мисли, че Уайвърн не е напуснат от целия персонал и че в тайни подземни лаборатории продължават да се разработват загадъчни проекти, достойни за лунатици от художествената литература като доктор Моро и Джекил. В пресата не се появиха съобщения,

изразяващи състрадателна загриженост за останалите без работа луди учени от Уайвърн, нито за някаква програма за преквалификация, и тъй като много от тях живееха в базата и не поддържаха връзки с жителите на Мунлайт Бей, никой от местните хора не се запита къде са отишли. Струва ми се, че изоставянето на базата е само привидно и че работата върху проектите продължава.

Стигнах до следващата пресечка и спрях, за да се послушам. Когато неспокойната луна отново се показа иззад облаците, се обърнах кръгом. Внимателно оглеждах къщите, между които се стелеше мрак, а прозорците им зееха като мъртви очи.

Понякога, когато бродя из Уайвърн, имам усещането, че някой ме наблюдава — не ме дебне като хищник, а проявява интерес към всяка моя стъпка. Научих се да се доверявам на интуицията си. Този път обаче имах чувството, че съм сам и никой не ме следи.

Прибрах глока в кобура. Ръкохватката бе оставила отпечатък върху влажната ми длан.

Погледнах часовника си. Един и девет минути.

Заставах под едно от лавровите дървета, откачих от колана си клетъчния телефон и го включих, после приклекнах с гръб към дънера.

Боби Халоеуй, най-добрият ми приятел от седемнайсет години насам, има няколко телефонни номера. Дал е най-поверителния на не повече от петима приятели и отговаря на тази линия по всяко време на денонощието. Набрах номера.

Боби отговори на третото позвъняване.

— Спукана ти е работата, ако не е нещо важно.

Макар да мислех, че съм сам в тази част на Мъртвия град, прошепнах:

— Спеше ли?

— Ядях *киби*.

Киби е средиземноморско ястие — смляно говеждо, лук, ядки и подправки, увити в тесто и изпържени в много олио.

— Поне не се обаждам, когато правиш секс.

— Това е по-лошо.

— Сериозно си се заел с *кибито* си.

— Напълно сериозно.

— Напълно съм разбит — рекох, което на сърфистки жаргон означава да бъдеш залян от голяма разбиваща се вълна и съборен от

сърфа.

— На плажа ли си?

— Говоря в преносен смисъл.

— Не го прави.

— Понякога така е най-добре — отговорих, намеквайки, че може да подслушват телефона му.

— Мразя тези глупости.

— Трябва да свикнеш, братко.

— Развали ми вечерята.

— Търся изчезнала скарида.

„Скарида“ означава дребен човек и терминът обикновено, но невинаги, се употребява като синоним на „юнга“ — непълнолетен сърфист. Джими Уинг е твърде малък, за да кара сърф, но наистина е дребен.

— Скарида ли? — повтори Боби.

— Съвсем дребна.

— Пак ли си играеш на детектив?

— Затънал съм до шията — потвърдих.

— Хахо — рече той, което не е много учтива дума, но ми се стори, че във възмутения му глас долових нотка на привързаност.

Внезапно пляскане на крила ме накара да подскоча, после разбрах, че източникът на звука е нощна птица, която кацна в клоните над главата ми. Козодой, гуачаро, славей или лястовица, объркала посоката.

— Въпросът е адски сериозен, Боби. Нуждая се от помощта ти.

— Виждаш ли какво става, като се отдалечиш от брега?

Боби живее в южния край на залива и сърфът е неговото призвание, целта на живота, основата на философията му и не само любим спорт, а истинско духовно начинание. Океанът е неговата катедрала и той чува Божия глас единствено в грохота на прибоя. Според него на петстотин метра навътре в сушата не става нищо важно.

Вторачих се в клоните, но не видях вече умълчалата птица, макар че сега лунната светлина беше ярка и лавровото дърво нямаше много листа.

— Нуждая се от помощта ти — повторих.

— Можеш да го направиш и сам. Стъпи на стол, завържи въже около врата си и скочи.

— Нямам стол.

— Тогава натисни спусъка на пушката с палеца на крака си.

Боби е в състояние да ме разсмее при всякакви обстоятелства, а смехът ме предпазва от полудяване.

Схващането, че животът е космическа шега, е близо до философията, с която Боби, Саша и аз живеем. Ръководните ни принципи са елементарни: жертвай се за истинските си приятели, бъди отговорен за себе си, не искай нищо от другите и се забавлявай колкото можеш повече. Не се замисляй за вчерашния ден, не се тревожи за утрешния, живей за мига и вярвай, че в съществуването ти има смисъл, дори когато светът изглежда само сляпа случайност и хаос. Когато животът те зашлеви, направи всичко възможно да отвърнеш на удара. Понякога черният хумор е единственото, което ни идва наум, но помага в трудни ситуации.

— Боби, ако ти кажа името на скаридата, веднага ще дотърчиш тук.

Той въздъхна:

— Братко, как да стана супергадляр, ако продължаваш да настояваш, че имам съвест?

— Обречен си да носиш отговорност.

— Точно от това се страхувам.

— Косматият симпатяга също изчезна — добавих, имайки предвид Орсън.

— Гражданинът Кейн?

Орсън беше кръстен на Орсън Уелс, режисьорът на „Гражданинът Кейн“, към чиито филми кучето проявява необясним интерес.

Неохотно признах:

— Страхувам се за него.

— Тръгвам веднага — без колебание заяви Боби.

— Страхотно.

— Но къде е това „там“?

Разнесе се пляскане на крила и още една или може би две птици кацнаха на лавровото дърво.

— Мъртвият град.

— О, боже. Няма да ти дойде умът в главата.

— Аз съм лошо момче. Ела по реката.

— Реката ли?

— Там е паркиран шевролет „Събърбан“. Принадлежи на чудовищен психопат, затова внимавай. Оградата е срязана.

— Да пълзя ли или да пристигна с гръм и трясък?

— Вече няма значение дали ще се промъкваш крадешком или не. Само внимавай.

— Мъртвият град — възмутено повтори той. — Какво ще те правя, млади човече?

— Накажи ме един месец да не гледам телевизия.

— Хахо. Къде е този град?

— Ще те чакам пред киното.

Боби не познаваше Уайвърн добре като мен, но щеше да намери кинотеатъра, намиращ се в търговската част, близо до изоставените къщи. Когато беше юноша и още не толкова фанатично отдаден на морския бряг, който впоследствие се превърна в негов манастир, известно време ходеше с една хлапачка, дъщеря на военни, живеещи в базата.

— Ще го намеря, братко — рече Боби.

Крепях се на опасен емоционален ръб. Заплахата от собствената ми смърт ме тревожи много по-малко, отколкото предполагате, защото от ранно детство живея с мисълта, че съм смъртен. Но неизменно изпадам в покруса, когато загубя някого, когото обичам. Скръбта е по-осезаема от всякакви уреди за изтезания и дори мисълта за такава загуба сякаш прерязва гласните ми струни.

— Освободи напрежението — рече Боби.

— Вече започвам да се отпускам — едва-едва промълвих.

— Пак си твърде напрегнат — промълви той и затвори.

В мрака отново запърхаха криле и листата се разшумоляха, когато още една птица кацна при нарастващото ято на горните клони на лавровото дърво.

Още никоя не бе изкряскала. Викът на козодоя, който се стрелка във въздуха и улавя насекоми с острата си човка, е характерен. Славейт пее продължително, преплитайки дрезгави и нежни трели в очарователни мелодии. Дори бухалът, предимно мълчалив, за да не разтревожи гризачите, с които се храни, от време на време надава вик с

желанието да си достави удоволствие или да утвърди постоянното си гражданство в обществото на събратята си.

Мълчанието на птиците беше неестествено и обезпокоително, не защото мислех, че се готвят да ме изкълват като във филма на Хичкок, а защото тишината приличаше на затишието, спускащо се над света преди внезапно насилие. Когато койот хване заек и прекърши гръбнака му, или лисица захапне мишка и я тръшка в земята, докато я убие, викът на умиращата жертва, макар и едва доловим, кара всички наоколо да млькнат. Майката природа е красива, щедра и успокояваща, но и кръвожадна. Непрестанният холокост, утвърждаващ господството ѝ, е един от нейните аспекти, на които не правят снимки за календари, нито обсъждат надълго и нашироко в публикации в географските списания. Всяка зона във владенията ѝ е зона на убийства, затова непосредствено преди насилието многобройните ѝ деца често притихват, защото изпитват инстинктивно уважение пред законите на природата, по които съществуват, или защото се сецат за убийствената ѝ същност и се надяват да не станат следващият обект на вниманието ѝ. Ето защо мълчанието на птиците ме безпокоеше. Запитах се дали в момента не са очевидци на убийство — на малко момче или на куче.

Никакъв звук.

Излязох от сянката на лавровото дърво и потърсих по-спокойно място, откъдето да се обадя по телефона. Продължавах да имам чувството, че никой друг не ме наблюдава, но въпреки това се безпокоях да остана на открито. Пернатите стражи не напуснаха постовете си, за да ме подгонят. Дори не шумоляха в листата.

Говорех истината, когато споменах, че не вярвам да изпълнят номера от филма на Хичкок, но не бях изключил напълно тази вероятност. В края на краищата в Уайвърн — както всъщност и в целия Мунлайт Бей — дори безобидно същество като славея може да бъде по-различно, отколкото изглежда, и по-опасно от тигър. Краят на света, който познаваме, може да се спотайва в гърдите на лястовица или в кръвта на дребна мишка.

Докато вървах по улицата, светлината на пробудилата се луна беше толкова ярка, че тялото ми хвърляше съвсем бледа сянка, която вървеше близо до мен, сякаш за да ми напомни, че моят четириног брат, който обикновено заема това място, е изчезнал.

Половината къщи в Мъртвия град имат само площадки отпред. Едноетажното жилище пред мен беше от другата половина и имаше веранда с тухлени стъпала.

Паяк бе изплел паяжина между колоните от двете страни на стъпалата. Не виждах тази мрежа в мрака, но там сигурно не живееха гигантски мутиралаи насекоми, защото тънките като коприна нишки бяха толкова крехки, че се разкъсаха без никаква съпротива.

Макар че събитията през последните седмици ме бяха накарали да изпитвам непознато и дълбоко уважение към много от животните, с които съжителствахме на този свят, никога няма да стана поклонник на пантеизма. Пантеистите боготворят всички форми на живот, дори паяците и мухите, но не мога да се примиря с мисълта, че разни гърчещи се гадини ще се хранят с тялото ми, когато умра. Не се чувствам длъжен да приемам всяко живо същество за свой съгражданин на тази планета, с равни права като моите и заслужаващо всички почести, ако то ме смята за вечеря. Убеден съм, че Майката природа разбира отношението ми и не се обижда.

Олющената предна врата, която изглеждаше някак фосфоресцираща, беше открената. Ръждясалите панти не изскърцаха, но издадоха стържещ звук като сухи кости на скелет, който показва юмрук.

Влязох в къщата.

Запитах се дали да затворя вратата. Може би птиците неочаквано щяха да се отърсят от тайнствения си унес, да изкрещят и да полетят към мен.

От друга страна, вратата е изход за бягство. Оставих я отворена.

Макар да бях обгърнат в мрак — досущ превръзка на очите — знаех, че се намирам в хола. Стотиците едноетажни къщи имат едно и също разпределение — хол, трапезария, кухня и две спални.

Дори когато бяха добре поддържани, тези скромни домове предлагаха минимални удобства на предимно младите семейства на

военните. Сега помещенията миришеха на прах, мухъл, разложение и мишки.

Подовете са от дъски, покрити с няколко пласта боя, и скърцат дори под стъпките на майстор по промъкването крадешком като мен.

Но дъските не ме вълнуваха, защото шумът, който издаваха, ме уверяваше, че никой не може да влезе в къщата и лесно да се прокрадне към мен.

Очите ми се приспособиха към мрака и видях прозорците. Макар че са точно под покрива на верандата, стъклата се виждат дори на непряка лунна светлина: пепелявосиви правоъгълници в инак непрогледната тъма.

Приближих се до най-близкия от двата, които не бяха счупени. Стъклото беше мръсно. Извадих хартиена носна кърпа и изчистих кръгче в средата.

Предните дворове на тези къщи не са големи и между лавровите дървета виждах близката улица. Не очаквах да видя парад, но като всеки друг се възбуждам при вида на мажоретки с къси полички и си помислих, че няма да е зле да се подготвя.

Отново включих клетъчния телефон и набрах номера на невписаната в указателя линия, която ме свързва пряко с кабината на предаванията на Кей Би Ей Уай, най-голямата радиостанция в Санта Розита Каунти, където Саша Гудал е дисководеща от полунощ до шест сутринта. Тя е и генерален директор, но след като станцията загуби слушателите си от средите на военните — както и част от печалбите си от рекламите — след затварянето на Форт Уайвърн, Саша не беше единствената от останалите служители, които работеха на две смени.

Тази линия не звъни в кабината, а активира проблясваща синя лампа на стената срещу микрофона на Саша. Тя явно не говореше в ефир в момента, защото вместо да остави обаждането на тонрежисьора, вдигна слушалката и каза:

— Хей, Снежко.

Не съм единственият, който знае номера на линията, но Саша винаги познава, че съм аз.

— Песен ли си пуснала?

— „Бъркотия в синьо“.

— Елвис Пресли.

— Остава по-малко от минута до края.

— Не знам как го правиш.

— Кое?

— Казваш: „Хей, Снежко“, преди да съм проронил и дума.

— Е, и как според теб го правя?

— Вероятно половината обаждания по тази линия, на които отговаряш, са от мен, затова винаги казваш: „Хей, Снежко“.

— Не позна.

— Така е — настоях.

— Никога не лъжа.

Това беше вярно.

— Не затваряй, мили.

Докато я чаках да се обади отново, слушах предаването ѝ по телефонната линия.

Гласът ѝ беше дрезгав, но въпреки това мек като кадифе, нежен, плавен и съблазнителен. С този глас Саша беше в състояние да ме убеди да си купя вечно жилище в ада — е, стига да имаше климатична инсталация.

Опитах да не се разсейвам напълно от гласа ѝ и с едно ухо слушах дали дъските на пода не скърцат. На улицата нямаше никого.

За да си позволи пълни пет минути за разговор с мен, Саша пусна две песни една след друга — „Годината беше много добра“ на Франк Синатра и „Съсипана съм“ на Патси Клайн.

— Не бях чувал такава еkleктична комбинация — Синатра, Елвис и Патси — казах аз, когато отново чух гласа на Саша.

— Тази вечер предаването е тематично.

— И каква е темата?

— Не слушаш ли?

— Зает съм. Каква е темата?

— „Нощта на оживелите мъртвци“.

— Стилно.

— Благодаря. Какво става?

— Кой тоноператор е на смяна?

— Дуги.

Дуги Сасман е живописно татуиран почитател на мотоциклетите „Харли Дейвидсън“ и тежи над сто и петдесет килограма, двайсет и пет от които се дължат на непокорните му руси коси и буйната, мека като коприна брада. Въпреки че има врат, дебел колкото подпорна

грета на пристан, и корем, на който могат да свият гнездо цяло семейство морски чайки, Дуги привлича жените като магнит. Срещал се е с някои от най-красивите мадами по плажовете от Сан Франциско до Сан Диего. Макар че е добряк, въпреки мечешкия си чар, трайният му успех със смайващи хубавици, които между другото не се печелят само с обаятелна личност, според Боби е една от най-великите загадки на всички времена, наравно с въпроса защо са изчезнали динозаврите и защо торнадото винаги поразява паркингите за каравани.

— Можеш ли да изчезнеш за един-два часа и да оставиш Дуги да води предаването? — попитах.

— Искаш едно бързо чукане ли?

— Ако е с теб, искам да трае вечно.

— Колко си романтичен — иронично подхвърли тя, но в гласа ѝ прозвуча задоволство.

— Имаме приятел, който се нуждае от помощ.

— Сега пък какво се е случило? — Тонът ѝ стана сериозен.

Не можех да ѝ разкажа какво е положението заради вероятността някой да ни подслушва. В Мунлайт Бей е нещо като полицейска държава, въдворена толкова изкусно, че е буквално незабележима. Ако ме подслушваха, не исках да им съобщавам, че Саша ще отиде в къщата на Лили Уинг, защото имаше опасност да я спрат, преди да стигне дотам. Лили отчаяно се нуждаеше от подкрепа.

— Знаеш ли... — Стори ми се, че забелязах движение на улицата. Присвих очи и реших, че съм видял само сянка, вероятно от края на облак, докоснал лицето на луната. — Знаеш ли „Тринайсет начина“?

— Тринайсет начина ли?

— За коса — отговорих аз и пак избърсах стъклото. Дъхът ми остави лека пара.

— Косът. Да, разбира се.

Говорехме за стихотворението „Тринайсет начина да гледаш кос“ от Уолас Стивънс.

Баща ми се тревожеше как ще я карам без семейство, затова ми завеща къща без ипотека и огромна застраховка живот. Но ми бе оставил и друго утешително наследство — любов към съвременната поезия. И тъй като Саша бе усвоила тази страст от мен, можехме да

объркваме подслушвачите, както с Боби бяхме сторили, използвайки сърфистки жаргон.

— Има една дума, която очакваш, че той ще използва — продължих аз, говорейки за Стивънсън, — но тя така и не се появява.

— Аха — рече Саша и разбрах, че следи мисълта ми.

Някой не толкова даровит поет, пишейки тринайсет строфи за кос, сигурно би употребил думата „крило“, но Стивънс не бе прибегнал до нея.

— Сещаш ли се кого имам предвид?

— Да.

Саша знаеше, че Лили Уинг^[1] — някога Лили Травис — бе първата жена, която бях обичал и бе разбила сърцето ми.

Саша е втората жена, която обичам в най-дълбокия смисъл на думата, и се кълне, че никога няма да разбие сърцето ми. Вярвам й. Никога не лъже.

Освен това твърди, че ако й изневеря, ще използва бормашината си, за да пробие дупка в гърдите ми.

Виждал съм бормашината. На един от стоманените свредели с червен лак за нокти е написала името ми: „Крис“. Сигурен съм, че е шега.

Саша не бива да се притеснява. Ако някога разбия сърцето й, сам ще пробия гърдите си и ще й спестя труда да си измие ръцете след кървавото дело.

Колко съм романтичен!

— Защо трябва да помогнем на приятеля? — попита тя.

— Ще разбереш, когато отидеш там.

— Някакви съобщения?

— Надежда. Това е съобщението. Още има надежда.

Всъщност не бях толкова уверен. Може би в посланието, което току-що бях изпратил на Лили, нямаше надежда. Не се гордея с факта, че за разлика от Саша понякога лъжа.

— Къде си? — попита тя.

— В Мъртвия град.

— По дяволите.

— Е, ти ме попита.

— Вечно се забъркваш в неприятности.

— Това е девизът ми.

Не посмях да ѝ кажа за Орсън, дори прикрито, използвайки кода с поезията. Гласът можеше да ми измени, издавайки безпокойството ми, което с огромни усилия сдържах. Ако помислеше, че кучето е в сериозна опасност, Саша щеше да настоява да дойде в Уайвърн да го търси.

И наистина щеше да ми помогне. Наскоро с изненада бях установил, че умее да се защитава и да борави с оръжия — неща, които не се учат в училищата за дисководещи. Макар че не прилича на амазонка, тя би се сражавала като една от тях. Саша обаче беше подобър приятел, отколкото боец, а Лили Уинг се нуждаеше от съчувствието и състраданието ѝ повече, отколкото аз се нуждаех от подкрепата ѝ.

— Крис, знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Прекалено съм красив.

— Точно така — иронично отговори тя.

— Може би и твърде умен.

— Проблемът ти е, че безразсъдно взимаш всичко присърце.

— Ще кажа на доктора да ми предпише хапчета „на кого му пука, по дяволите“.

— Затова те обичам, Снежко, но това ще те убие.

— Става дума за приятел — напомних ѝ, имайки предвид Лили Уинг. — Както и да е, с мен всичко ще бъде наред. Боби ще дойде.

— Аха. В такъв случай ще започна да съчинявам надгробното ти слово.

— Ще му кажа какви ги говориш.

— Двете изкупителни жертви.

— Обичам те, Гудал.

— И аз те обичам, Снежко.

Изключих телефона и се наках да се обърна, когато отново забелязах движение на улицата. Този път не беше сянка на облак, плъзгащ се по луната.

Беше маймуна.

Закачих телефона на колана, освобождавайки двете си ръце.

Маймуните не се движат поединично, а на стада.

Наскоро бях научил много неща за тези животни. Ако поради някаква причина отида да живея в мочурищата във Флорида, ще стана специалист по алигаторите.

Стадото маймуни мина покрай къщата, вървейки в посоката, в която се бях отправил. На лунната светлина козината им изглеждаше по-скоро сребриста, отколкото кафява.

Въпреки блясъка, който ги правеше по-забележими от обикновено, не можах да ги преброя. Може би бяха пет, шест или осем... Някои вървяха на четири крака, други — приведени, а трети — изправени като хора. Десет, единайсет, дванайсет...

Движеха се бавно и непрекъснато вдигаха глави, оглеждайки се на всички страни, понякога взирайки се подозрително назад по пътя, по който идваха. Макар че скоростта и поведението им може би означаваха предпазливост или дори страх, аз се съмнявах дали се боят. По-скоро търсеха или преследваха нещо.

Може би мен.

Петнайсет, шестнайсет.

На цирковата арена, издокарани в елечета с пайети и червени фесове, маймуните предизвикват усмивки, смях и радост. Тези обаче не танцуваха, не лудуваха, не правеха салта, не се премятаха, не жонглираха и не свиреха на миниатюрни акордеони. Нито една не се интересуваше от кариера в развлекателното изкуство.

Осемнайсет.

Това бяха маймуни резус, най-често използваните при медицинските експерименти и всички с възможно най-големи размери за вида си — високи над шейсет сантиметра и тежки дванайсет-тринайсет, дори петнайсет килограма. От горчивия си опит знаех, че тези животни са бързи, подвижни, силни, неестествено умни и опасни.

Двайсет.

Родина на маймуните е по-голямата част на света — джунгли, тревисти местности и планини, но не и Северна Америка — с изключение на онези, които нощем дебнеха в Мунлайт Бей. Малцина от жителите знаят за тях.

Сега разбрах защо птиците на лавровото дърво над мен бях замлъкнали. Бяха усетили приближаването на този свръхестествен парад.

Двайсет и една. Двайсет и две.

Стадото се превръщаше във войска.

Споменах ли за зъбите? Маймуните са всеядни. Хранят се предимно с плодове, ядки, семена, листа и птичи яйца, но когато

почувстват необходимост от месо, дъвчат вкуснотии като насекоми, паяци и дребни бозайници — мишки, плъхове и къртици. Не приемайте покана за вечеря от маймуна, ако не знаете какво ще бъде менюто. Както и да е. Тъй като са всеядни, маймуните имат остри предни зъби, за да могат по-добре да захапват и откъсват.

Обикновено не нападат човешки същества. Активни са денем и почиват през нощта — с изключение на един южноамерикански вид с бухалски очи и мека козина, които водят нощен живот.

Бродещите из Форт Уайвърн и Мунлайт Бей не са обикновени. Те са изпълнени с омраза, зловни и психясали. Ако имат избор между тлъста, вкусна мишка в маслен сос и възможността да издерат лицето ви само заради удоволствието, дори няма да оближат устни от съжаление, че са пропуснали закуската.

Преброих двайсет и две маймуни, когато минаващата по улицата вълна от козина внезапно се завъртя. Редицата се огъна и спря. Маймуните се скупчиха в кръг по много загадъчен и конспиративен начин.

Макар че не проявяваха интерес към къщата, където се криех, нито към останалите домове, животните бяха достатъчно близо, че да ме полазят тръпки. Приглаждайки щръкналите косъмчета на тила си, се замислих дали да не се измъкна през задната врата, преди гадините да са нахлули в къщата.

Но ако излезех, нямаше да знам в каква посока ще се отправят, след като продължат да вървят. Имаше голяма вероятност да се сблъскам с тях, при това с фатален за мен изход, вместо да ги избегна.

Преброих двайсет и две, но бях пропуснал няколко. Може би бяха трийсетина. Пълнителят на глока е за десет патрона, два от които вече бях изразходвал, а резервният беше в кобура. Дори изведнъж да се превърнех в изкусен стрелец и по чудо да уцелех с всичките си патрони, пак щяха да останат дванайсетина звяра.

Ръкопашният бой със сто и петдесет килограмова пищяща маймуна не се вмести в представата ми за честна борба; мога да сразя невъоръжена, беззъба стара маймуна, ако летя с щурмови хеликоптер „Блекхоук“.

Приматите още стояха на улицата. Бяха се скупчили толкова гъсто един до друг, че на лунната светлина приличаха на голям организъм с много глави и опашки.

Не можех да разбера какво правят. Вероятно защото не съм маймуна.

Приближих се до прозореца и присвих очи, опитвайки се да ги видя по-добре и да разсъждавам като тях.

Най-вълнуващият и най-щедро финансиран научен проект, разработван в Уайвърн, бе програма за повишаване на човешката и на животинската интелигентност, подвижност, бързина, зрение, слух, обоняние и продължителност на живота. Това е трябвало да бъде извършено с прехвърлянето на подбран генетичен материал не само от човек на човек, но и между различните видове.

Макар да беше гениална, майка ми не беше луда. Не прекарваше много време в лабораториите. „Работното ѝ място“ беше в главата и мозъкът ѝ беше екипиран като всичките научноизследователски университетски институти в страната, взети заедно. Майка ми седеше в кабинета си в колежа „Ащдън“, рядко посещаваше лабораториите и подкрепяна от правителствени стипендии, мислеше, докато другите учени действаха. Тя се бе заловила не да изстреби човечеството, а да го спаси, и съм убеден, че дълго време не е подозирала за безразсъдните и зловещи цели, за които хората в Уайвърн са използвали теориите ѝ.

Пренасяне на генетичен материал от един вид на друг. С надеждата да създадат висша раса. В безумно търсене на съвършения, непреодолим войник. Умни зверове в безброй разработки, създадени за бъдещи бойни полета. Причудливи биологични оръжия, миниатюрни като вирус или грамадни като мечка гризли.

Мили боже!

Лично мен това ме кара да изпитвам носталгия по добрите стари времена, когато най-амбициозните умове са се задоволявали с мечти за взривяващи градове ядрени бомби, монтирани на сателит смъртоносни лъчи и нервнопаралитичен газ, от който жертвите се гърчат като гъсеници.

Животни за тези експерименти се намират лесно, защото зверовете не могат да си наемат добри адвокати, които да ги предпазят, но учудващото е, че е имало на разположение и човешки същества. На войниците с доживотна присъда за особени жестоки убийства е бил предлаган избор да гният във военни затвори с максимални мерки за сигурност или да спечелят някаква свобода, участвайки в тайните експерименти.

После нещо се объркало.

Много.

Във всички човешки начинания неизбежно нещо се объркава. Някои казват, че това е, защото хаосът е присъщ на Вселената, други — защото сме видове, изпаднали в немилост пред Бога. Каквато и да е причината, сред човешките създания има много смахнати екземпляри.

Системата, използвана за пренасянето на нов генетичен материал в клетките на експерименталните обекти, е бил ретровирус, гениално творение на майка ми, Глициния Джейн Сноу, която неизвестно как намираще време да прави страхотни шоколадови сладки. Разработеният ретровирус е трябвало да бъде немощен и омаломощен — или с други думи стерилен — и доброкачествен: жив инструмент, който да прави точно каквото се иска от него. След като си е свършил работата, микроорганизмът е трябвало да умре. Не след дълго обаче ретровирусът мутирал и се превърнал в устойчив, бързо възпроизвеждащ се, заразен микроорганизъм, който можел да се пренася в телесните течности чрез обикновен контакт на кожата, причинявайки не болести, а генетични промени. Тези микроорганизми се вкопчили в произволни вериги ДНК от многобройните видове в лабораторията и ги пренесли в телата на учените, работещи върху проекта, които известно време не съзнавали, че бавно, но необратимо се променят. Физически, психически, емоционално. Преди да разберат какво става с тях и защо, някои учени от Уайвърн заприличали на опитните животни в клетките.

Преди около две години този процес изведнъж станал очевиден, когато в лабораториите избухнало насилие. Никой не ми обясни какво точно се е случило. Хората се избили взаимно в странен и жесток сблъсък. Опитните животни или избягали, или нарочно били пуснати на свобода от хора, чувстващи необяснимо сродство с тях.

Сред онези животни били и маймуните резус, чиято интелигентност била значително повишена. Макар че според мен интелигентността е свързана с размера на мозъка и броя на гънките на мозъчната кора, резусите нямаха уголемени черепи и с изключение на няколко издайнически отличителни черти, приличаха на обикновени представители на своя вид.

Оттогава маймуните са бегълци. Крийт се от федералните власти и от военните, които тихомълком се опитват да изтребят тях и всички

други доказателства за случилото се в Уайвърн, преди обществеността да научи, че избраните от нея представители на властта са осигурили края на света. Освен замесените в заговора, за тези събития знаем само още шепа хора и ако се опитаме да оповестим случая в медиите, ще ни убият така уверено, както унищожават резусите.

Те убиха майка ми. Твърдят, че била изпаднала в депресия от начина, по който са злоупотребили с теорията ѝ, и се е самоубила, блъскайки се с висока скорост в подпората на моста на юг от града. Но майка ми не се отчайваше лесно. И никога не би ме изоставила сам да се изправя лице в лице с кошмара, който може би настъпваше. Мисля, че е смятала да оповести случилото се и да каже истината на медиите с надеждата да получи съгласие за разработването на спасителна програма, по-мощна от погребаната под Уайвърн, привиквайки на помощ най-добрите генни инженери в света. Но те бяха затворили устата ѝ. Така мисля. Нямам доказателство. Но тя беше моя майка и за някои от тези събития мисля каквото ми изнася.

Междувременно заразата се разпространява бързо и няма почти никаква вероятност злото да бъде поправено или дори ограничено. Заразените служители бяха дислоцирани из цялата страна, пренасяйки ретровируса, преди някой да разбере, че има проблем и да бъде наложена карантина. Генетичните мутации вероятно ще се проявят във всички животински видове. Може би единственото, което буди съмнение, е дали това ще бъде бавен процес, изискващ десетилетия или векове, или ужасът бързо ще ескалира. Досега, с малки изключения, ефектите са едва забележими и не широко разпространени, но това може да е затишие пред буря. Предполагам, че отговорните лица трескаво търсят лек, но същевременно изразходват много енергия, полагайки усилия да скрият източника на приближаващата се катастрофа, за да не се разбере кой е виновникът.

Никой от горните етажи на властта не иска да се изправи пред обществения гняв. Не се страхуват, че ще бъдат изритани от постове си. Чака ги нещо много по-лошо, ако истината излезе наяве. Може да бъдат съдени за престъпления срещу човечеството. Вероятно ще твърдят, че са потулили истината като необходимост, за да избегнат паника, граждански безредици и дори международна карантина на цяла Северна Америка, но онова, което наистина ги безпокои, е вероятността да бъдат линчувани и разкъсани от разгневените тълпи.

Може би някои от съществата, които се въртяха в кръг на улицата пред къщата, бяха от дванайсетте, избягали от лабораториите в онази историческа и зловеща нощ на насилие. Повечето бяха израснали на свобода потомци на бегълците, но интелигентни като родителите си.

Обикновените маймуни са бърбиви, но трийсетте навън не издаваха нито звук. Трупаха се с нарастващо оживление и размахваха ръце и опашки, но дори да дърдореха, звуците не проникваха нито през стъклото на прозореца, нито през отворената врата, макар резусите да бяха само на няколко метра.

Крояха нещо по-лошо от маймунски лудории.

Макар че резусите не са умни като хората, предимството, което ние имаме, не е достатъчно голямо, за да ме накара да се чувствам удобно и да играя покер с тях. Освен ако преди това не ги напиех.

Необичайно развитите примати не са първоначалната заплаха, родена в лабораториите на Уайвърн. Тази „чест“, разбира се, се полага на преобразуващия гените ретровирус, който може да промени всяка жива твар. Но що се отнася до злосторниците, маймуните са адски добри подкрепления.

За да добиете по-ясна картина за евентуалната бъдеща заплаха от тези променени резуси, представете си, че плъховете са ужасна напаст, макар съвсем да не са интелигентни като нас. Тези гризачи унищожават двайсет процента от хранителните запаси в света, въпреки че сравнително успешно изстребваме цели колонии от тях и контролираме броя им. Представете си какво би станало, ако плъховете са дори наполовина умни колкото нас и можем да се състезаваме на по-равностойна основа. Тогава ще бъдем въввлечени в отчаяна война с тях, за да предотвратим масова гладна смърт.

Наблюдавайки маймуните на улицата, се запитах дали не виждам бъдещите си противници в последната битка между доброто и злото.

Освен високото ниво на интелигентност, те имат и още едно качество, което ги прави по-страшни врагове от гризачите. Докато плъховете действат инстинктивно и не са достатъчно умни да приемат всичко лично, тези маймуни ни мразят със зловна и безмилостна страст.

Мисля, че са настроени враждебно към нас, защото ние сме ги създали, но сме си свършили зле работата. Отнели сме им елементарната животинска невинност, от която са били напълно

доволни. Повишили сме интелигентността им, докато са започнали да осъзнават какво е истинското им място в света, но не сме ги надарили с достатъчно интелект, за да могат да подобрят съдбата си. Направили сме ги само достатъчно умни, за да бъдат недоволни от живота си на маймуни. Дали сме им способността да мечтаят, но не и способ да осъществят мечтите си. Били са прокудени от нишата си в царството на животните и не могат да си намерят ново място. Откъснати от структурата на сътворението, те скитат безпризорни, объркани и изпълнени с копнеж, който не може да бъде удовлетворен.

Не ги обвинявам, че ни мразят. Ако бях един от тях, и аз щях да мразя хората.

Съчувствието ми обаче нямаше да ме спаси, ако излезех от къщата, стиснех нежно лапите им и изразях възмущението си от арогантността на човешките същества.

За няколко минути щях да бъда разкъсан на парчета.

Работата на майка ми бе довела до създаването на тези същества и те, изглежда, го разбираха, защото ме дебнеха. Тя е мъртва, затова не могат да ѝ отмъстят за изтерзания си живот на несретници. Тъй като аз съм единственото ѝ дете, маймуните питаят особена ненавист към мен. И вероятно с право. Може би омразата им към всеки член на фамилията Сноу е оправдана. Нямам право да оспорвам измеренията на тяхното нещастие, макар това да не означава, че се чувствам задължен да платя цената за стореното от майка ми, която е била водена от най-благородни мотиви.

Изведнъж чух нещо като един-единствен отекващ звън на голяма камбана, последван от тракане. Групата се раздели около нещо, което не виждах. Разнесе се стържене на желязо и няколко маймуни обединиха сили, за да вдигнат някакъв тежък предмет.

Маймуните започнаха да се въртят в кръг. Някои само гледаха, докато други подскачаха до предмета и го прикрепяха да стои изправен. Отначало ми заприлича на гигантска лъскава монета. После видях, че е капак от канализацията, който бяха изтръгнали от дупката му в бетонната настилка.

Изведнъж всички започнаха да бърбят и да крискат, сякаш бяха група палави деца, които си играеха с автомобилна гума. Но доколкото ги познавах, такава игривост беше абсолютно неприсъща за тях. При предишните ми срещи с тях, резусите се държаха не като деца, а по-

скоро като бръснати глави убийци, заредени с енергия от ангелски прах и кокаин.

Маймуните бързо се умориха да търкалят железния капак. Сетне с неимоверни, задружни усилия, три от тях го завъртяха, сякаш наистина беше монета.

Стадото отново се умълча. Събраха се около въртящия се диск, като стояха на разстояние, за да му предоставят място да се движи, но го наблюдаваха с огромен интерес.

От време на време трите, които бяха завъртели капака, се втурваха към него, като го поддържаха в равновесие. Изборът на подходящия момент показваше най-малко елементарно разбиране на законите на физиката и изискваше умения, неприсъщи за животни.

Въртящият се диск издаваше дрезгав звук, докато рѣбът стържеше бетонната настилка и тихата песен бе единственият звук в нощта.

Но капакът явно не беше достатъчно привлекателно зрелище, за да обясни силния интерес на стадото. Резусите бяха изпаднали в захлас. Почти в унес. Беше ми трудно да повярвам, че въртенето на диска хипнотизирало маймуните.

Вероятно не бях очевиден на игра, а на ритуал, церемония със символично значение, която беше ясна за резусите, но напълно загадъчна за мен. Ритуалът и символизъмът подсказваха наличие на абстрактно мислене, и подсилваха убеждението ми, че животът на тези маймуни има духовно измерение и че са не само умни, но и способни да размишляват за произхода на нещата и смисъла на съществуването си.

Тази мисъл ме разстрои толкова силно, че едва не им обърнах гръб.

Въпреки омразата към човечеството и склонността им към насилието, вече изпитвах състрадание към тези нещастни същества и бях потресен от статута им на отхвърлени от света. Ако наистина притежаваха способността да си задават въпроси за Бога и за устройството на Вселената, тогава може би познаваха болката на човечеството, стремяха се да разберат защо нашият Създател ни оставя да страдаме толкова много, споделяха ужасния, неосъществим копнеж да Го намерим, да видим лицето Му, да Го докоснем и да се убедим, че

Той съществува. Ако и маймуните изпитват човешките терзания, тогава не само им съчувствам, но и ги *съжбялявам*.

А щом ги съжбялявам, как бих могъл да ги убия без колебание, ако се наложи, за да спася себе си или живота на някой приятел? По време на последната ни среща се наложи да отблъсквам с огнестрелно оръжие ожесточените им атаки. Лесно е да използваш смъртоносна сила, когато противникът ти е глупав. Можеш да натиснеш спусък без угризения само когато омразата ти е равна на тази на противника. Съжалението поражда колебание и може да е ключът към райските врати, ако раят наистина съществува, но невинаги е предимство, когато се биеш за живота си с безмилостен враг.

Въртящото се желязо на улицата промени звука си и между тоновете настъпи по-продължително колебание. Капакът бе започнал да намалява скоростта си.

Нито една маймуна не се спусна да го завърти отново. Всички го наблюдаваха със странен интерес.

Дискът престана да се върти и издрънча на бетона, в същия миг животните се вцепениха. Последният звук отекна в нощта, последван от абсолютна тишина. Членовете на стадото гледаха с широко отворени очи капака.

След малко, сякаш събуждайки се от дълбок сън, бавно тръгнаха към него. Заобиколиха го, приклегнаха и замислено се вторачиха в желязото като врачки, анализиращи влажни листа от чай, за да предскажат бъдещето.

Няколко останаха по-назад, или защото нещо в капака ги накара да се почувстват неловко, или защото чакаха реда си.

Една погледна към къщата, в която се криех.

След като задържа погледа си само няколко секунди, маймуната вдигна очи към Луната. Или позата ѝ излъчваше дълбока меланхолия, или аз бях обзет от сантименталност и приписвах твърде много човешки качества на тези маймуни.

После, макар че не бях помръднал, нито издал звук, животното трепна, рязко се изправи, загуби интерес към небето и отново погледна къщата.

— Я не ме прави на маймуна — измърморих.

Приматът тръгна с бавна, олюляваща се походка и се качи на засенчения от лавровите дървета тротоар, където спря.

Устоях на импулса да се отдръпна от прозореца. Мракът около мен беше непрогледен като в ковчега на Дракула, когато капакът е спуснат, и се чувствах невидим. Покривът на верандата беше издаден напред и пречеше на лунната светлина да освети лицето ми.

Нещастният дребен изрод явно оглеждаше не само прозореца, до който стоях, но и всяко тъгълче на малката едноетажна къща, сякаш възнамеряваше да намери посредник за продажба на недвижими имоти и да направи оферта.

Аз съм болезнено чувствителен към играта на светлината и сенките, която за мен е по-чувствена и от женско тяло. Не ми е забранено да позная ласките на жена, но ми е позволена само съвсем оскъдна светлина. Следователно всяка форма на осветление е наситена с еротично съдържание и болезнено съзнавам милувката на всеки лъч. Тук, в къщата, бях убеден, че съм се слял с мрака.

Маймуната пристъпи към пътеката, която разполовяваше предния двор и водеше към стъпалата на верандата. Беше на не повече от двайсет крачки от мен.

Обърна глава и зърнах светещите ѝ очи. Обикновено мътножълти и проницателни като на данъчен инспектор, сега бяха огненооранжеви и още по-заплашителни на слабата светлина. Бяха изпълнени с онзи блясък, характерен за очите на нощните животни.

Сенките на лавровите дървета ми пречеха да видя добре съществуването, но неспокойните движения на ярките му очи показваха, че резусът проявява любопитство към нещо и още не се е съсредоточил върху моя прозорец. Може би бе чул цвъртене или шумолене на мишка в тревата и се надяваше на вкусна гощавка.

Вниманието на другите маймуни още беше погълнато от капака.

Обикновените резуси са активни предимно през деня и очите им не блестят в мрака. Маймуните от Уайвърн имат по-остро зрение от събратята си, но от опит знам, че съвсем не са надарени като бухалите и котките. Зрителната им способност е само частично по-добра от онази на обикновените примати, от които са произлезли. В непрогледен мрак те са безпомощни почти като мен.

Любопитният примат направи още три крачки към къщата, излезе от сенките и спря на около четири метра от прозореца.

Изострянето на нощното им зрение вероятно е неочакван страничен ефект от експеримента за повишаване на интелигентността,

но доколкото виждах, не беше придружен от подобрене на другите сетива. Обикновените маймуни, както и опитните резуси не са следотърсачи с обострени обонятелни способности като кучетата. Можеха да ме подушат от не по-голямо разстояние, отколкото аз тях, което означаваше около крачка-две, макар че те бяха доста миризливи. Макар да са опасни, особено ако срещнете цяло стадо, те не са толкова страшни, че да бъдат убити само със сребърен куршум.

Любопитната маймуна седна на тротоара, уви дългите си ръце около тялото, сякаш се утешаваше, и пак вдигна глава към луната. Гледа я толкова дълго, че вероятно забрави за къщата.

Погледнах часовника си. Тревожих се, че няма да мога да се измъкна от убежището си и да се срещна с Боби пред киното.

Пък и той беше в опасност, защото можеше да се натъкне на шайката резуси. Дори изобретателен човек като него нямаше да ги надвие, ако беше сам.

Ако маймуните не тръгнаха скоро, трябваше да рискувам и да му се обадя, за да го предупредя. Електронният сигнал от включването на клетъчния ми телефон обаче щеше да отекне в тишината на Мъртвия град като монах, развикал се в манастир, където всички са дали обет за мълчание.

Най-сетне любопитният резус престана да съзерцава медальона на луната и стана. Протегна косматите си ръце, разтърси глава и се върна на улицата.

Точно когато въздъгнах облекчено, малкият урод извреця и пронизителният му крясък можеше да се изтълкува само като вик на тревога.

Събратята му отговориха като един. Всички вдигнаха глави, отскочиха встрани от железния капак, който привличаше вниманието им, и проточиха вратове, за да видят какво става.

Любопитното започна да пици, да се кара и да бърбори, като в същото време подскачаше, мятеше се, тресеше се, подрипваше и удряше с юмруци по бетонната настилка. Изви се назад и сякаш се вторачи в задника си, сетне се претърколи, скочи, удари се по гърдите, изсъска, изплю се, разтресе тяло, изтанцува няколко стъпки и хукна към къщата. Спря, обърна се и пак забърза към улицата, надавайки пронизителни крясъци, от които имаше опасност бетонът да се напука.

Въпреки примитивността на езика им, разбрах посланието.

Макар че маймуните бяха на десетина метра от къщата, виждах малките им кръгли светещи очи — досущ рояк едри светулки.

Някои започнаха да дюдюкат и да тананикат монотонно. Гласовете им бяха по-тихи от мяукането на любопиткото, но не звучаха като на организационен комитет по посрещането на гост.

Извадих глока от кобура.

В пистолета имаше осем патрона.

Имах резервен пълнител с още десет.

Осемнайсет патрона. Трийсет маймуни.

Отново направих изчисленията. В края на краищата поезията ме интересува повече от математиката, затова имаше причина да проверя сметката. И пак не излизаше.

Любопитният резус пак се втурна към къщата. Този път не се отклони от целта си. Събратята му хукнаха по моравата, насочвайки се право към мен и изведнъж всички млъкнаха едновременно, което говореше за организация, дисциплина и смъртоносна целеустременост.

[1] Wing (англ.) — крило. — Б.пр. ↑

Още не вярвах, че са ме видели, чули или подушили, но сигурно ме бяха открили по някакъв начин, защото очевидно не изразявах отвращението си към безличната архитектура на къщата. Бяха обзети от ярост, която изпитвах само към човеците.

Нещо повече, според дневния им режим вероятно бе дошло време за вечеря. Вместо мишка или вкусен паяк, бях приятно разнообразие в обичайното им меню от плодове, орехи, семена, листа, цветя и птичи яйца.

Обърнах се на сто и осемдесет градуса, протегнах ръце и тръгнах из хола. Движех се бързо, доверявайки се на факта, че познавах разположението на тези къщи. Рамото ми се блъсна в рамката на врата и влязох в трапезарията.

Макар че маймуните не надаваха викове досущ като атакуващи командоси, чух приглушеното тупкане на стъпките им по верандата. Надявах се, че ще се поколебаят, когато стигнат до входа и ще ми позволят да се отдалеча на безопасно разстояние.

Окъсани щори закриваха единия прозорец в малката трапезария и в стаята проникваше твърде слаба светлина.

Продължих да се движа, защото знаех, че вратата на кухнята е точно срещу тази на хола, през който току-що бях влязъл. Този път, минавайки от едно помещение в друго, дори не ударих рамото си в рамката на вратата.

На двата прозореца над мивката в кухнята нямаше щори, нито пердета. Озарени от оскъдна лунна светлина, стъклата блестяха с фосфоресциращите отражения на екран на току-що изключен телевизор.

Изтритият линолеум скърцаше под краката ми. Ако някои от преследвачите бяха влезли в къщата и се промъкнаха зад мен, нямаше да ги чуя от шума, който вдигах.

Въздухът беше напоен с противна смрад, от която ми се повдигна. Плъх или някакво диво животно сигурно бе умряло в ъгъла на кухнята или в някое от шкафчетата, където се разлагаше.

Затаих дъх и забързах към задната врата. Горната ѝ половина беше остъклена. Беше заключена.

Когато Форт Уайвърн беше военна база, личната безопасност бе осигурена и никой, живеещ отсам оградата, нямаше причина да се страхува от престъпления. Ето защо ключалките бяха обикновени.

Тъкмо се канех да отворя вратата, покрай стъклото премина сянка на подскачаща маймуна.

Безшумно пуснах студената месингова дръжка и прецених възможностите си. Можех да отворя вратата и стреляйки с пистолета, смело да тръгна през множеството маймуни-убийци, сякаш съм Индиана Джоунс, разчитащ само на самоувереността си да оцелее. Единственият друг вариант беше да остана в кухнята и да чакам.

На перваза на единия прозорец над мивката скочи маймуна. Хвана се за рамката, за да запази равновесие, притисна глава до стъклото и надникна в кухнята.

Силуетът на противния гном бе очертан на фона на лунната светлина и не виждах лицето му. Само светещите като въглени очи. И бледия полумесец на безрадостната му усмивка.

Резусът обърна глава надясно и наляво, завъртя очи, присви ги и пак ги отвори широко. Проследявайки търсеция му поглед, обхождащ кухнята, стигнах до извода, че не ме вижда в мрака.

Възможности за избор: да стоя там, като хванат в капан, или да се втурна в нощта само за да ме повалят и разкъсат.

Всъщност нямах избор, защото всяка възможност ми гарантираше един и същ изход. И най-некадърният сърфист знае, че независимо дали ще бъде пометен от огромна вълна или ще бъде съборен от сърфа и ще се нагълта с водорасли, резултатът е един и същ — изстребление.

На перваза на втория прозорец скочи друга маймуна.

Като повечето от нас в този затъпял и покварен от холивудските филми свят, ако се поддадох на нарцисизма си и се вслушах в разума си, вероятно щях да чуя филмова мелодия, съпровождаща всеки миг на съществуването ми — сантиментална струнна секция, когато съм съкрушен от скръб, сърцераздирателни, вълнуващи оркестрови рапсодии, когато се радвам на победа, и бавни акорди на пиано по време на честите ми периоди на глупост. Саша твърди, че приличам на Джеймс Дийн и макар да не мисля така, със срам и възмущение

признавам, че понякога предполагаемата прилика с такава известна личност ми доставя удоволствие. Когато преди малко сянката на маймуната се появи на прозореца, сякаш чух виковете на насилие от сцената в банята от „Психо“. Сега, докато обмислях следващия си ход, в главата ми звучаха тихи, зловещи, пулсиращи звуци на виолончело, прекъсвани от една-единствена по-мека, но пронизителна нота на кларинет.

Макар че съм склонен към самозаблуди като всеки друг човек, отхвърлих най-кинематографичната алтернатива и реших да не се втурвам в нощта. В края на краищата, макар и обаятелен, Джеймс Дийн не е Харисън Форд. В повечето от филмите с него рано или късно го смазват от бой.

Бързо се отдалечих от прозореца и от вратата на трапезарията. Направих няколко крачки и се блъснах в шкафчетата.

Преди някой режус да влезеше в кухнята, трябваше да намеря убежище. Дори да застанех напълно неподвижен в някой ъгъл и да дишах безшумно, сигурно пак щях да се издам. Линолеумът беше толкова набръчкан, че щеше да пука и да пращи, ако неволно преместех тежестта си от крак на крак. Издайническият звук сигурно щеше да се разнесе точно когато маймуните мълчаха и бяха готови да го чуят.

Въпреки зловещия, непрогледен мрак и вонята на разложение, която беше достатъчно силна, за да замаскира миризмата ми, не мислех, че имам голям шанс да избегна вниманието на животните, когато започнеха да претърсват кухнята. Но трябваше да опитам.

Можех да се кача върху шкафчетата. Щях да легна на лявата си страна, с лице към стаята. След като се свиех и допрых колене до брадичката си, за да заемам колкото е възможно по-малко място, така че да не ме видят, едва ли щях да бъда в идеална позиция да се отбранявам, ако някой от онези самоходни бълхарници ме откриеше.

Проправяйки си път пипнешком, стигнах до ъгъла, където във всяка от тези едноетажни къщи има килер. Ако успеех да се вмъкна в това тясно пространство и да затворя вратата, поне нямаше да съм на коварния линолеум и щях да бъда по-трудно достъпен за враговете.

Намерих килера, но врата нямаше. Изненадан, напипах изкривена и счупена панта, после още една и ръката ми се размаха във

въздуха, където би трябвало да е вратата, сякаш поредица от магически движения щеше да я върне на мястото ѝ.

Дори ако маймуните, последвали любопитния си събрат, още не стояха на верандата, измисляйки стратегия или обсъждайки цената на кокосовите орехи, няхах никакво време.

За съжаление не ми се предоставяше друга възможност.

Извадих от кобура резервния пълнител и го стиснах в лявата си ръка.

Насочих глока и се вмъкнах в килера. Запитах се дали източникът на вонята, която се разнасяше в кухнята, не се намира в това тясно пространство. Стомахът ми се сви като кълбо съвкупяващи се змиорки, но под подметките ми не изхрущя нищо.

Килерът беше достатъчно широк, за да ме побере. Само трябваше леко да прегърбя рамене. Макар че съм висок почти метър и осемдесет, не се наложи да се наведе.

За да избегна пристъпите на клаустрофобия, реших да не изброявам наум всички прилики между скривалището ми и ковчега.

Но се оказа, че нямам време за подобни мисли. Веднага щом се сврях в килера, маймуните влязоха в кухнята.

Чух ги, че застанаха на прага, като едва доловимо съскаха и мърмореха заговорнически. Поколебаха се, явно преценявайки ситуацията, после се втурнаха вътре. Блестящите им като фенери очи светеха, докато се нареждаха от двете страни на вратата като командоси в телевизионна драма.

Пукането на линолеума ги стресна. Една изпищя от изненада, а останалите се вцепениха.

Доколкото можех да определя, първият отряд се състоеше от трима членове. Виждах само светещите им очи, които блясваха само когато животните се обърнеха към мен.

Дишах едва-едва през устата, не само защото този метод е сравнително безшумен. Ако използвах носа си, щях да усетя по-осезателно противната смрад. И без това вече ми се повдигаше. Сега започнах да вкусвам мръсния въздух, който остави горчив дъх на мухъл на езика ми и предизвика прилив на тръпчива слюнка, заплашващ да ме задави.

След като спря, за да анализира ситуацията, най-смелата от трите маймуни тръгна, но когато линолеумът шумно изскърца, замръзна на

място.

Друга направи крачка и също се закова неподвижно.

В левия ми прасец затрептя нерв. Надявах се да не се превърне в болезнено схващане.

След продължително мълчание най-плахият член на отряда изпищя пронизително. От звука ме побиха тръпки.

Може да ме наречете безчувствен, жесток и човек, който мрази маймуни мутанти, но при дадените обстоятелства изпитах удоволствие от тревожния писък.

Страхът им беше толкова осезаем, че ако кажех „бау“, резусите щяха да подскочат до тавана и да увиснат там като маймунски сталактити.

Разбира се, вбесени от трика ми, след миг щяха да тупнат на пода и заедно с останалите членове на отряда да ме разкъсат на парчета. А това щеше да развали шегата.

Ако бяха уплашени колкото предполагах, може би щяха да извършат само повърхностно претърсване и да напуснат къщата.

Повишената интелигентност на тези резуси е едновременно проклетие и благословия за тях. С по-високата интелигентност идва и осъзнаването на сложността на света, а оттам възниква любопитството. Суеверието е обратната страна на любопитството. Съществата с елементарен животински интелект се страхуват само от реални неща, каквито например са естествените им врагове в природата. Но онези от нас, които имат по-високи познавателни способности, измъчват съзнанието си с множество въображаеми заплахи — призраци, таласъми, вампири и кръвожадни извънземни. Нещо по-лошо, за нас е трудно да *не* размишляваме върху най-ужасяващите думи във всеки език — *какво ще се случи, ако...*

Надявах се, че в момента маймуните си задават точно този въпрос и са парализирани от дългия списък с отговори.

Един от резусите изпръхтя, сякаш се опитваше да прогони вонята от ноздрите си, после отвратен се изплю.

Плахият отново изскимтя.

Отговори му друг негов събрат, но не със скимтене, а с ожесточено ръмжене, което разсея измамната ми представа, че маймуните са твърде уплашени, за да се бавят в къщата. Ръмженето не

изразяваше страх, дори прозвуча достатъчно властно, за да въдвори дисциплина.

Трите маймуни влязоха по-навътре в кухнята, минаха покрай килера и се скриха от погледа ми. Изглеждаха разтревожени, но пращящият линолеум вече не ги възпираше. Последва ги втори отряд, също съставен от трима членове. Разкрих ги само по светещите очи. Резусите спряха и погледнаха към килера, без да покажат, че са ме видели.

От друго място в къщата се разнесе протяжно скърцане на линолеум. Чух драцене и тупкане — шумове, несъмнено издадени от някоя от първите три маймуни, която се бе качила на кухненския плот.

Копчето на шапката ми беше притиснато между темето на главата ми и лавицата над мен. Сякаш Божият пръст бе забит в черепа ми, съобщавайки ми недвусмислено, че времето ми е изтекло, квитанцията ми е отрязана и лицензът ми за живот анулиран. Ако можех да се наведа два-три сантиметра, натискът щеше да отслабне, но се страхувах, че маймуните ще ме чуят въпреки шума, който вдигаха. Освен това кракът ми се бе схванал, както се опасях, и най-лекото движение щеше да ми причини непоносима болка.

Член на втория отряд бавно тръгна към мен. Светещите му очи нервно се стрелкаха насам-натам, докато си проправяше път в абсолютния мрак. Чувах как потупва стената, за да се ориентира.

В друг ъгъл на стаята изскърцаха ръждясали панти. Затвори се врата — явно маймуните отваряха шкафчетата и в мрака опипваха вътре.

Бях се надявал, че няма да са достатъчно интелигентни, за да извършат пълен обиск, или обратното, че са твърде интелигентни, за да се изложат на опасност, бъркайки слепешком в места, където въоръжен човек може да чака и да ги изпрати в маймунския ад. Вярно, бяха достатъчно умни, за да действат методично, но и твърде безразсъдни, за да бъдат предпазливи, както изискваше положението. От предишните ни срещи бях разбрал това, но след като се натиках в тесния като ковчег килер и веднага съжалих за решението си, се усъмних в правотата на изводите си.

Маймуната, която опипваше стената, беше на не повече от метър от мен. Очите ѝ продължаваха да блестят в мрака.

Пак изскърцаха панти. Отвори се врата на шкафче, а друга се затвори с трясък.

Болката в схванатия ми крак рязко се усили и стана пареща. Стиснах зъби, за да не изохкам. Заболя ме и главата. Сякаш някой натискаше копчето на шапката чак в мозъка ми и дори до дясното ми око. И вратът ме заболя. Изпитвах и неприятно усещане в тила, във венеца около горния десен мъдрец и така нататък.

Маймуната, която опипваше стената, спря, когато стигна до ъгъла. Сега беше точно срещу мен.

Бях почти метър и двацет по-висок от този резус и шейсет килограма по-тежък. Макар че маймуната беше смущаващо интелигентна, бях много по-умен от нея. Въпреки това я гледах с ужас и отвращение, страхувайки се за живота си не по-малко, отколкото ако пред мен стоеше демон, дошъл от ада.

Лесно е да се шегуваш с маймуните, когато си на безопасно разстояние от тях. Но срещата отблизо те кара да изпитваш първичен страх, изпълва те със смразяващо усещане за *извънземно* присъствие и насища будното ти съзнание с онази болезнено реална и същевременно сюрреалистична атмосфера на най-ужасните ти кошмари.

Съчувствието, което изпитвах към тях, още не ме беше напуснало, но бе значително намаляло и вече не ги съжалявах. Добре.

Съдейки по посоката, в която бяха съсредоточили светещите ѝ очи, и по шумовете на лапите, маймуната явно изследваше рамката, където би трябвало да е закачена вратата.

Глокът тежеше по-малко от килограм и половина, но имах чувството, че е като гранитна надгробна плоча. Сложих пръст на спусъка.

Осемнайсет патрона.

Всъщност седемнайсет.

Трябваше да ги броя, докато стрелям, и да запазя последния за себе си.

Маймуната дръпна една от висящите счупени панти, на които някога се е държала вратата на килера.

Стоях само на няколко сантиметра от любопитния примат. Ако посегнеше в килера, нямаше начин да не ме открие. Само ужасната смрад в кухнята му пречеше да ме надуши.

Болката в левия ми прасец стана непоносима. Уплаших се, че кракът ми ще потръпне.

На друго място в къщата се тресна вратичка на шкафа.

После друга се отвори с изскърцване на пантите.

Линолеумът пукаше под малките, бързи крака.

Една от маймуните се изплю, опитвайки да се отърве от неприятния вкус, който вонята оставяше в устата ѝ.

Имах странното чувство, че ще се събудя в леглото си до Саша.

Сърцето ми биеше лудо и дори ускори ритъма, когато си представих лицето на Саша. Вероятността, че няма да чуя гласа ѝ, да я прегърна и да погледна в добрите ѝ очи, беше страшна колкото и вероятността да бъда разкъсан от животните. А още по-ужасяваща беше мисълта, че няма да съм до Саша, за да ѝ помагам да се оправя в странния и изпълнен с насилие нов свят.

Маймуната пред мен беше невидима, с изключение на светещите очи, които сякаш станаха по-ярки, докато тя подозрително се взираше в тъмния килер. Погледът ѝ се насочи към краката ми, сетне се плъзна нагоре към лицето ми.

Нощното ѝ зрение може и да беше по-добро от моето, но бях убеден, че сме еднакво слепи сред този абсолютен мрак.

Въпреки това погледите ни се срещнаха.

Все едно участвахме в състезание по вторачване и съвсем не мисля, че въображението ми се бе развихрило. Съществува гледеше право в очите ми.

И не извъръщаше поглед.

Макар че не блестяха, очите ми бяха като огледала, които отразяваха светещите очи на резуса. Вероятно маймуната съзираше и най-слабите искрици от отраженията и не беше сигурна дали изобщо вижда нещо, но очевидно бе слисана от загадката.

Хрумна ми да затворя очи, но се уплаших, че ще пропусна мига, в който ще ме открие и няма да успея да я застрелям, преди да се хвърли върху мен и да ме захапе.

Гледайки я в очите от толкова близко разстояние, бях изненадан, че страхът и отвращението ми могат да съжителстват със смесица от други силни чувства — гняв към онзи, който бе дал живот на тези нови видове, тъга заради предстоящата разруха на хубавия свят, подарен ни от Бога, и учудване от нечовешката, но неоспорима интелигентност в

тези странни очи. И мрачно отчаяние. И при все това... необяснима безумна надежда.

Застанало на огневата ми линия и без да съзнава, че е уязвимо, съществува тихо избърбори нещо — прозвуча по-скоро като гукане на гълъб, отколкото като бръщолевене на маймуна.

Един от резусите изкряска. Едва не стрелях машинално. Два други гласа сгълчаха първия.

Маймуната пред мен се отдалечи от килера и привлечена от суматохата, отиде навътре в кухнята.

Врявата показваше, че всичките шест сега се бяха събрали в отсрещния ъгъл на стаята. Не виждах светещи очи, обърнати към мен.

Бяха намерили нещо интересно. Само можех да си въобразявам, че това е източникът на смрадта.

Отместих пръст от спусъка и осъзнах, че в гърлото ми се е надигнала лепкава буца. Трябваше да я преглътна с усилие, за да мога отново да дишам.

Докато се гледахме в очите с маймуната, бях изпаднал в странна апатия, сякаш бях престанал да изпитвам болка в схванатия прасец. Сега агонията се върна, още по-ужасяваща отпреди.

Тъй като вниманието на всички участници в издирването беше насочено другаде и стадото вдигаше шум, се опитах да раздвижа схванатия си крак, като отпусках тежестта си ту на петата, ту на пръстите. Това упражнение намали болката, макар и не достатъчно, за да бъде сигурен, че ще се движа свободно, ако някоя от маймуните ме поканеше на валс.

Съвещаващите се членове на отряда забърбориха на по-висок глас. Бяха възбудени. Макар да не вярвам, че имат език дори малко доближаващ се до човешкия, тяхното блеене, съскане, ръмжене и чуруликане подсказваше, че спорят. Сякаш бяха забравили за врага си. Лесно се разсейваха, бързо нарушаваха дисциплината и бяха склонни да загърбят общия интерес, за да се карат помежду си — за пръв път тези създания ми заприличаха досущ на човешки същества.

Докато слушах, изпитах странна увереност, че ще изляза жив от къщата.

Още свивах и отпусках мускула на прасеца си, когато една от маймуните се отдели от останалите, прекоси кухнята и застана пред

вратата на трапезарията. Веднага щом видях светещите очи, престанах да се движа.

Маймуната спря на прага и изпищя. Изглежда, викаше събратята си, които чакаха на верандата или претърсваха спалните.

Отговориха ѝ веднага. Гласовете се приближаваха.

Перспективата да споделя малката кухня с още маймуни — вероятно с целия отряд — намали надеждата ми за оцеляване. Докато отчаяната ми увереност бързо отстъпваше място на уверено отчаяние, отново прецених шансовете си и не открих нови.

Депресията ми беше толкова бездънна, че се запитах какво би направил в подобна ситуация безсмъртният Джаци Чан. Отговорът беше лесен — Джаци щеше да изскочи от килера, да се приземи сред враговете, да ритне между краката един, да прекърши с хватка от карате вратовете на двама, да направи салто, да счупи ръцете и краката на няколко противника, извършвайки изумителен пирует, да се хвърли през прозореца над мивката и да избяга.

През това време прасецът ме заболя толкова силно, че очите ми се насълзиха.

В кухнята влязоха още маймуни. Бъбреха оживено, сякаш бяха намерили разлагащото се същество и това беше идеален повод да повикат всички роднини, да отворят каца бира и да пируват.

Не видях колко се присъединиха към първите търсачи. Може би две. Или четири. Не повече от пет-шест.

Твърде много.

Никоя от новодошлите не прояви интерес към килера. Отидоха при другите и разгорещеният спор продължи.

Късметът скоро щеше да ми изневери. Имаше опасност резусите да решат да възобновят търсенето. Онзи, който едва не ме бе открил, щеше да си спомни, че е надушил нещо странно в килера.

Хрумна ми да се прокрадна до вратата и да се скрия в някой ъгъл на трапезарията, защото първият отряд вече я бе претърсил. Сигурно се бяха уверили, че никой не се крие там и едва ли отново щяха да проверят територията.

Нямаше да се движа бързо заради схванатия крак, но можех да разчитам на старата си приятелка — нощта. Пък и ако останех още малко в това тясно пространство, нервите ми щяха да се обтегнат до скъсване.

Точно когато се убеждавах, че трябва да действам, една от маймуните хукна към вратата на трапезарията и изпищя пронизително, вероятно за да извика още членове на отряда.

Въпреки бърбренето и мърморенето на тълпата, скупчена около мъртвото същество, чух отговора, който се разнесе от друга част на къщата.

Кухнята беше шумна като маймунарник в зоопарк. Може би лампите щяха да светнат и да се озова в зоната на здрача. Може би Кристофър Сноу не беше настоящата ми самоличност, а само името, с което бях живял в някой предишен живот и сега бях един от тях, преродил се в резус. Може би не бяхме в къща в Мъртвия град, а в гигантска клетка, заобиколени от хора, които ни сочеха и се смееха, докато ние се люлеехме на въжета и се чешехме по голите задници.

Сякаш предизвиках съдбата само като си помислих за запалени лампи, защото в предната част на къщата нещо блесна.

Този развой на събитията не разтревожи, нито дори изненада животното на прага, затова предположих, че някой от резусите е включил фенерче.

Не изпитах такъв оптимизъм от променилите се обстоятелства, какъвто демонстрира маймуната. Булото на мрака, сред който се криех, щеше да бъде свалено.

Приближаващата се светлина беше белезникава и не пулсираше като пламък, затова реших, че е от фенерче. Лъчът не бе фокусиран върху вратата. Маймуната, която стоеше на прага, бе осветена непряко.

Явно, доколкото им позволяваха малките ръце, животните използваша инструменти. Или бяха намерили фенерчето, или го бяха откраднали — вероятно второто, защото маймуните не зачитат закона и правото на собственост повече от добрите обноси.

Онзи на прага стоеше с лице към постепенно осветяващата се трапезария. Имаше странен вид — сякаш очакваше нещо и дори се учудваше.

В отсрещния ъгъл на кухнята, който беше извън полезрението ми, останалите маймуни се бяха умълчали. Подозирах, че и те са захласнати в светлината и дори изпитват страхопочитание.

Тъй като източникът на светлината не беше нещо свръхестествено, а само фенерче, предположих, че благоговението на маймуните е насочено към онзи, който го носи. Бях любопитен да видя кой е, но не исках да умра само за да задоволя любопитството си.

Вече не властваше пълен мрак. Различих очертанията на шкафчетата на отсрещната стена на кухнята.

Погледнах надолу. Още бях в сянка, но виждах ръцете си и пистолета. Нещо по-лошо, виждах дрехите и обувките си, които бяха черни.

Болката в прасеца беше пареща. Опитах се да не мисля за нея, но беше все едно да не мислиш за мечка гризли, която ръфа крака ти.

За да проясня зрението си, замигах — както от неволните сълзи на болка, така и от прилива на студена пот. Освен че имаше опасност мракът да отстъпи място на светлината, маймуните скоро щяха да ме надушат въпреки противната смрад на разложение.

Резусът на прага на трапезарията отстъпи две крачки назад, докато светлината се приближаваше. Погледнеше ли към мен, нямаше начин да не ме види.

Едва ли не се преструвах на невидим, досущ като в детството ми.

После онзи, който носеше фенерчето, спря в трапезарията и се насочи към друг интересен обект. Блясъкът намаля и търсачите в кухнята измърмориха нещо.

В ъглите падна мрак и чух звука, който бе привлякъл вниманието на маймуните. Бръмчене на двигател. Вероятно джип. Шумът се усилваше.

От предната част на къщата се разнесе тревожен вик.

Светлината угасна.

Преследвачите избягаха от кухнята. Линолеумът скърцаше под краката им, но те не издаваха нито звук.

Измъкваха се така безшумно, както бяха влезли.

Бяха толкова тихи, че не бях убеден дали всички са се оттеглили. Подозирах, че си играят с мен и чакат на прага на трапезарията. Изскочех ли от кухнята, щяха да ме заобиколят с радостни възгласи „изненада“, да избодат очите ми, да разкъсат лицето ми и да гадаят бъдещето по плетката на червата ми.

Бръмченето на двигателя продължаваше да се засилва, макар че превозното средство беше сравнително далеч.

В нощите, през които бях изследвал опустялата територия на Форт Уайвърн, не бях чувал бръмчене на двигател или на друг механизъм. Обикновено базата беше толкова тиха, че приличаше на крепост в края на времето, където слънцето не изгрява, звездите стоят като заковани на небето и единственият звук е приглушеното стенание на вятъра, идващ от неизвестна посока.

Докато предпазливо се измъквах от килера, си спомних нещо, което Боби ме бе попитал, когато му казах да мине по реката. „Да пълзя ли или да пристигна с гръм и трясък?“

Бях отговорил, че вече няма значение дали ще се промъкна крадешком. Но съвсем не исках да кажа, че трябва да пристигне с думкане на барабани и военна музика. Освен това го предупредих да си пази задника.

И през ум не ми бе минавало, че Боби ще дойде с кола в Уайвърн. Но бях почти сигурен, че приближаващото се превозно средство е неговият джип. Трябваше да се досетя. В края на краищата Боби си е Боби.

Отначало помислих, че маймуните са се уплашили от шума от двигателя и са избягали от страх да не ги видят. Резусите прекарват

повечето си време на хълмовете и идват в Мунлайт Бей — неизвестно с каква цел — само след залез-слънце, предпочитайки да ограничават посещенията си през нощта, когато се ползваха от двойното прикритие на мрака и мъглата. Дори тогава се придвижват предимно по канали, сухи дерета, пресъхнали речни корита, пустеещи места и вероятно по дърветата. С редки изключения не се показват и са майстори на потайността. Промъкват се като мравки през стените на къщите и са незабележими като червеите, които копаят тунели в земята.

Тук обаче, на по-позната територия, реакцията им към бръмченето на двигателя можеше да бъде по-смела и агресивна, отколкото в града. Можеше да не избягат, а звукът да привлече вниманието им. Ако незабележимо се приближаваха до джипа и изчакаха шофьорът да слезе...

Бръмченето се усили. Превозното средство беше само на няколко пресечки от къщата.

Забравих за предпазливостта и опитвайки да се отърся от болката в крака, сякаш беше куче, което исках да изритам, излязох от кухнята и слепешком прекосих трапезарията. За щастие там не се мотаеха бълхарници.

Застанах до прозореца, долепих чело до стъклото и видях на улицата осем-десет членове на отряда. Един по един резусите се спускаха през отвора на канализацията, в която другарите им явно вече бяха изчезнали.

За щастие Боби не рискуваше да изгребат черепа му и да го превърнат в саксия за украса на някоя маймунска бърлога. Поне не го грозеше непосредствена опасност.

Бързи като течаща вода, маймуните наскачаха в отвора и изчезнаха. Улицата, изпълнена с преплетени сенки, стана призрачна като сън. Не бе трудно да си въобразиш, че отрядът маймуни е бил въображаем като кошмар.

Тръгнах към външната врата и пузнах резервния пълнител в кобура. Но не прибрах глока.

Стигнах до верандата и чух, че капакът със стържене се приближава към мястото си. Наистина ли маймуните бяха толкова силни, че да преместят тежкия предмет до дупката на канала? Това беше трудно постижимо дори за як човек.

Бръмченето на двигателя отекна сред едноетажните къщи и дърветата. Превозното средство беше наблизно, но още не виждах фарове.

Стигнах до улицата и капакът издрънча на мястото си. Пристигнах навреме, за да видя изкривена стоманена кука, която се скри в процепа на металния диск. Градските екипи по поддръжката на канализацията носят такива инструменти, за да хващат и вдигат тези капаци. Маймуните сигурно бяха намерили или откраднали куката.

Фактът, че резусите използват инструменти, имаше зловец подтекст, за които не смеех да помисля.

Фаровете осветиха пространството между къщите. Джип. Минаваше по улицата, успоредна на тази, на която се намирах.

Макар да не виждах превозното средство, бях сигурен, че Боби е дошъл. Звукът беше като на неговия джип и се носеше по посока на търговската част на Мъртвия град, където трябваше да се срещнем.

Тръгнах натам. Ревът на двигателя бързо затихна. Прасецът вече не ме болеше, но нервът продължаваше да трепти и чувствах левия си крак някак по-слаб. Не смеех да тичам.

Над главата ми се разнесе плясък на криле, разсичащи въздуха като ятагани. Погледнах нагоре, като инстинктивно се наведох. Ниско над мен прелетя ято птици и изчезна в нощта.

Скоростта им и мракът ми попречиха да определя вида им. Сигурно бяха онези, които бяха кацнали на лавровото дърво, докато се обаждах на Боби.

Стигнах до края на пресечката. Птиците кръжаха над мен, сякаш чакаха мига, в който щях да се срещна с тях. Бяха поне десет-дванайсет повече от онези, които ме бяха наблюдавали от дървото.

Поведението им беше странно, но нямах чувството, че възнамеряват да ме нападнат.

Дори да грешах и да представлявах опасност за мен, нямаше начин да ги избегна. Сменях ли посоката, лесно можеха да ме последват.

Докато минаваха пред залязващата луна, летейки по-бавно отпреди, ги видях достатъчно ясно, за да разбера, че са козодои. Познавам ги, защото са нощни птици като мен.

Козодоите се хранят с насекоми — молци, летящи мравки, комари и бръмбари — и ги ядат, докато летят. Грабват ги във въздуха и

се извиват насам-натам, извършвайки специфични движения, по които се отличават от другите птици.

Пълнолунието им предоставя идеална възможност за „банкет“, защото летящите насекоми се виждат по-добре на светлината. Обикновено козодоите са изключително активни в такива обстоятелства и дрезгавите им крясъци разсичат въздуха, докато пируват.

В момента луната не бе засенчена от облаци и това им гарантираше добър улов, но неизвестно защо птиците не желяеха да се възползват от идеалните условия. Действайки противно на инстинкта си, пренебрегнаха лунната светлина и кръжаха над мен, без да ловят насекоми или да издават звук.

Пресякох кръстовището и продължих да вървя.

Двигателят рязко замлъкна. Ако беше джипът, Боби бе пристигнал на мястото на срещата.

Бях изминал половината от разстоянието до киното, когато ятото отново прелетя над мен — малко по-високо отпреди, но въпреки това пак наведох глава.

На следващото кръстовище козодоите отново образуваха окръжност и закръжиха на десетина метра над мен. Макар че всеки опит да ги преброя би ми причинил по-силен световъртеж от бутилка текила, бях убеден, че броят им се е увеличил.

Докато вървях, ятото нарасна и вече не беше необходимо да броя, за да се уверя в това. Когато стигнах до края на улицата, над главата ми безшумно кръжаха най-малко сто козодоя. Повечето се бяха групирани по двойки и летящият кръг се състоеше от два пласта.

Спрях и слисан вдигнах глава.

Благодарение на цирка с триста арени в съзнанието ми, мога да долавям и най-малкото тревожно обстоятелство. И все пак, макар да ме смуцаваха, не вярвах, че птиците са заплаха за мен.

Неестественото им поведение беше зловещо, но не и агресивно. Въздушният балет — еднообразен и въпреки това неописуемо грациозен — беше като изпълнение на танцьори и бе въздействащ като всяка музика, предназначена да трогне сърцето. Настроението беше тъжно — толкова мъчително, че ме накара да затая дъх и да почувствам как във вените ми тече нещо по-тръпчиво от кръв.

За поетите, но и за онези, чиито стомаси се свиват при споменаването на думата „поезия“, летящите птици обикновено пораждат мисли за свобода, надежда, вяра и радост. Ритъмът на кръженето и плясъкът на крилата на тези птици обаче беше смразяващ като пронизителния вой на арктически вятър. Звук на безнадеждност, който вледени сърцето ми.

С изкусно избран подходящ момент и хореография, които говорят за духовна връзка между членовете на ятото, двойният кръг от птици плавно се подреди в единична спускаща се надолу спирала. После се вдигнаха като серпентина от дим и започнаха се извиват в нощта, постепенно чезнейки от погледа ми, докато накрая се разсеяха като дим, излизащ от покрива на света.

Настъпи тишина. Абсолютна. Мъртвешка.

Поведението на козодоите беше неестествено, но не и безсъдържателна прищявка, нито чисто любопитство. Във въздушното им представление имаше преднамереност и замисъл.

Загадката нямаше лесно решение.

Всъщност не бях сигурен дали искам да подредя парчетата от мозайката. Картината, която щях да видя, едва ли щеше да ме успокои. Самите птици не представляваха заплаха, но причудливото им изпълнение не вещаеше добро.

Това беше знак. Предзнаменование.

Не от онези поличби, които ви карат да си купите лотариен билет или да прескочите до Лас Вегас, нито да продадете повечето си акции. Не, предзнаменованието на козодоите можеше да ви вдъхнови да се преместите в провинциално Ню Мексико или високо в планината Сангре де Кристо, колкото е възможно по-далеч от цивилизацията, и да вземете със себе си тонове храна, двайсет хиляди пачки с патрони и Библията.

Прибрах пистолета в кобура.

Изведнъж се почувствах уморен и немощен.

Поех няколко пъти дълбоко въздух, но пак се задушавях.

Очаквах, че ще съм изпотен, но когато прокарах ръка по лицето си, кожата ми беше суха и гореща.

Усетих болка под лявата скула. Разтърках мястото и се опитах да си спомня в какво съм се ударил по време на нощните си приключения.

Всяка болка без явна причина е вероятен ранен сигнал за раково образуване, каквито досега за щастие ми се бяха разминали. Ако на лицето или на ръцете ми се появят подозрителни петна, шансовете за злокачествено заболяване са още по-големи.

Напомних си, че трябва да живея за мига. Поради пигментната ксеродермия, съм роден без бъдеще, но въпреки ограничените си възможности, водя пълноценен живот — а вероятно и по-добър — съсредоточавайки се колкото е възможно по-малко върху онова, което може да ми донесе утрешният ден. Настоящото е по-живо, по-ценно и по-удовлетворяващо, ако разбирате, че това е всичко, което имате.

Carpe diem е казал поетът Хораций преди повече от две хиляди години. Наслаждавай се на деня. Сграбчи деня. И не вярвай в утрото.

Carpe noctem е по-подходящо за мен. Радвай се на нощта. Сграбчвам нощта, изтръгвайки от нея всичко, което може да ми предложи, и отказвам да разсъждавам върху факта, че в края на краищата най-черният мрак ще стори същото с мен.

Мрачните птици бяха създали атмосфера на страх. Преодолях чувството за безпокойство и тръгнах към киното, където ме чакаше Боби.

Раната на лицето ми може би никога нямаше да се превърне в раково образувание. Въобразявах си какви ли не страхотии само да отвлека вниманието си от ужаса, който отказвах да приема — колкото по-дълго ги нямаше Джими Уинг и Орсън, толкова по-голяма беше вероятността да са мъртви.

В северния край на жилищния квартал в Мъртвия град се намира парк с игрища за голф и тенискортове. В средата има поляни за пикник, засенчени от дъбове, оцелели след затварянето на базата, площадка с гимнастически уреди, павилион с естрада и огромен басейн.

Големият павилион, където някога в летните нощи са свирели оркестри, е единствената сграда с орнаменти в Уайвърн. Построен е във викториански стил, с колони с красиво изваяни фигури и изящен покрив, покрит с плочи във формата на мидени черупки. Там, под лъскавите гирлянди и разноцветните коледни светлини, млади мъже са танцували със съпругите си, а после са били изпратени да срещнат смъртта си през Втората световна война и в Корея, във Виетнам и в други, по-малки военни конфликти. Прашните лампи още висят на колоните и често имам чувството, че ако присвия очи в лунна нощ като тази, ще видя духовете на мъчениците за демокрация, които танцуват със съпругите си.

Докато крачех сред високите треви покрай басейна, обграден с провиснала желязна верига, която на няколко места бе прерязана, ускорих ход, не само защото исках по-бързо да стигна до киното. Тук не се беше случило нищо, което да ме накара да се страхувам, но инстинктът ми нашепваше да не се мотая край това блато с бетонни стени. Басейнът е дълъг шейсет и широк двайсет и пет метра и в средата има спасителна платформа. В момента беше две трети пълен с дъждовна вода, която щеше да бъде тъмна и през деня, защото се бе

сгъстила от гниеци дъбови листа и боклуци. В тази зловонна тиня дори луната губеше сребрилата си чистота и се превръщаше в изкривено, жълто отражение — досущ лице на таласъм в кошмар.

Макар че се движех на разстояние, долавях вонята.

Но по-неприятно от смрадта беше излъчването на басейна, което не можеше да се възприеме с обичайните пет сетива, а изискваше неопишимо шесто. Свръхактивното ми въображение съвсем не прекаляваше. Това свойство на басейна е реално и неоспоримо — едва доловима, но студена, пълзяща енергия, от която съзнанието ти се вцепенява, зла сила, плъзгаща се по повърхността на душата ти, осезаема като кълбо червеи в шепата ти.

Стори ми се, че чух плисък на вода, последван от клокочене, сякаш някой плуваше. Предположих, че тези звуци се дължат на въображението ми, но независимо от това хукнах да бягам.

Отвъд парка се намира главното шосе, минаващо покрай северната страна на жилищната зона, където са предприятията и институциите, обслужвали някога персонала в Уайвърн. Шосето и киното са в срещуположните краища на дълга улица. Между тях има бръснарница, химическо чистене, цветарски магазин, хлебопродавница, банка, мъжки клуб, офицерски клуб, библиотека, игрални зали, детска градина, начално училище, спортен център и други магазини — всички празни и с олющени стени.

Тези едноетажни и двуетажни сгради са обикновени, но привличат вниманието тъкмо заради непретенциозността си. Бели дъски, боядисани бетонни блокчета, гипсова мазилка. Практичният характер на военните постройки, съчетан с пестеливостта на епохата след Депресията — ръководен принцип за всеки проект след 1939 година, когато е поръчан строежът на базата — би могъл да доведе до индустриален вид на сградите. Но военните архитекти и строителните бригади бяха положили усилия да им придадат известно изящество, разчитайки само на основни неща като хармонични линии и ъгли, ритмично разположение на прозорците и разнообразни, но допълващи се очертания на покривите.

Киното е скромно като другите постройки. Не знам кой филм са давали там за последен път, нито актьорите, участвали в него. На таблото са останали само три черни пластмасови букви, образуващи една дума: „КОЙ“.

Въпреки отсъствието на пунктуация, чета това загадъчно послание като отчаян въпрос, отнасящ се за генетичния ужас, пръкнал се в тайните лаборатории на територията на базата. *Кой съм аз? Кой си ти? В кой се превръщаме? Кой ни стори това? Кой може да ни спаси?*

Кой? Кой?

Черният джип на Боби беше пред киното. Гюрукът беше свален.

Докато се приближавах, луната се скри зад облаците. Беше толкова близо до хоризонта, че сякаш нямаше повече да се появи, но от една пресечка разстояние видях, че Боби седи зад волана.

Двамата сме еднакви на ръст и тегло. Макар че моята коса е руса, а неговата тъмнокестенява, а очите ми са сини, а неговите толкова черни, че имат синкав оттенък, можем да минем за братя. Приятели сме от единайсетгодишни и вероятно затова си приличаме в много отношения. Стоим, седим и се движим по един и същ начин. Мисля, че това е защото сме прекарвали много време, карайки сърф в океана. Саша твърди, че притежаваме котешка грациозност, което според мен е голям комплимент.

Приблжих се до джипа, хванах се за преградата и скочих вътре, без да отворям ниската врата. На пода пред седалката имаше малка хладилна чанта.

Боби носеше сиво-кафяв панталон, бял памучен пуловер с дълги ръкави и хавайска риза — винаги се облича по този начин.

Пиеше „Хайнекен“.

Макар че никога не го бях виждал пиан, казах:

— Надявам се, че не си къркан.

Без да отмества поглед от улицата, той рече:

— Фиркан не е като да си тъп или грозен.

Ноцта беше приятно хладна, затова попитах:

— Ще ми отпуснеш ли една бира?

— Вземи си.

Извадих бутилка от хладилната чанта и превъртях капачката. Не съзнавах колко съм жаден. Бирата изми противния вкус от устата ми.

Боби погледна за миг в огледалото за обратно виждане, после отново насочи вниманието си към улицата пред нас.

Между двете предни седалки бе сложена пушка-помпа.

— Бира и оръжия — отбелязах, поклащайки глава.

— Очевидно не сме пуритани.

— По реката ли дойде, както ти казах?

— Да.

— Как мина през оградата?

— Разширих дупката.

— Мислех, че ще дойдеш пеша.

— Хладилната чанта е твърде тежка за носене.

— Е, предполагам, че джипът ще ни е нужен — съгласих се, имайки предвид размера на територията, която трябваше да претърсим.

— Миришеш максимално гадно, братко — рече Боби.

— Постарах се.

На огледалото за обратно виждане беше окачен яркожълт освежител за въздух с формата на банан. Боби го взе и го окачи на лявото ми ухо.

Понякога е твърде забавен, за да му устоя. Не можах да не го възнаградя с усмивка.

— Банан е, а мирише на бор — отбелязах.

— Типично американско изобретение.

— С нищо не може да се сравни.

— Ние изпратихме хора на Луната.

— Изобретили сме и овесените ядки с шоколадов аромат.

— Не забравяй найлоновото пликче за повръщане.

— Най-остроумната шмекерия.

Тържествено се чукнахме с бутилките в патриотична наздравица и отпихме големи глътки бира.

Макар че бях обезумял от желание да намеря Орсън и Джими, привидно се съобразявах с мудното темпо, типично за Боби. Той е толкова отпуснат, че ако посети някого в болница, сестрите може да го помислят за пациент, изпаднал в кома, да съблекат хавайската му одежда и да му надянат усмирителна риза, преди да успее да обясни, че са сгрешили. С изключение на миговете, когато се носи по грамадните вълни, Боби цени спокойствието. Реагира по-добре на повърхностен разговор отколкото на всяко настояване. По време на седемнайсетгодишното ни приятелство съм се научил да уважавам спокойствието му, макар и да не ми е присъщо по природа. Спокойствието е изключително важно за благоразумните действия.

Тъй като Боби действа едва след внимателно обмисляне, не ми е известен случай, когато да е бил изненадан от нещо или от някого. Може и да изглежда отпуснат, дори понякога сънлив, но като магьосник умее да забави хода на времето, докато измисли начин как най-добре да се справи с възникналата криза.

— Страхотна риза — отбелязах.

Носеше една от любимите си ризи — с азиатски пейзаж в кафяво. В колекцията си има неколкостотин и знае историята на всяка една от тях.

Преди да отговори, добавих:

— Производство на „Кахала“ от 1950 година. Копринена, с копчета от черупка на кокосов орех. Същата, каквато Джон Уейн е носил във филма „Големият Джим Маклейн“.

Боби не каза нищо, но знаех, че ме е чул.

Отново отпи от бирата си и най-сетне рече:

— Наистина ли си започнал да проявяваш интерес към хавайските ризи или ми се подиграваш?

— Подигравам ти се.

— Приятно развлечение.

Отново се вторачи в огледалото за обратно виждане, а аз попитах:

— Какво е онова нещо на коленете ти?

— Радвам се, че го забеляза — отговори той, сетне показа сериозно оръжие — револвер „Смит и Уесън“.

— Няма да ловим дивеч.

— А какво?

— Някой е отвлякъл момчето на Лили Уинг.

— Кой?

— Някой откачен.

— Неприятно.

— Измъкнал е Джими през прозореца на спалнята му.

— Лили ли ти се обади?

— Озовах се на неподходящото място в неподходящия момент. Минах с велосипеда веднага след като откаченият бе извършил злодеянието си.

— Как се озова тук?

— Следвах Орсън.

Разказах му за похитителя, с когото се бях срещнал под склада.
Боби се намръщи.

— Жълти очи ли казваш?

— Мисля, че жълто-кафяви.

— Яркожълти?

— Не. По-скоро с цвета на кехлибар.

Наскоро бяхме срещнали двама мъже, в които бяха настъпили драстични генетични промени. Общо взето, изглеждаха нормални, но се различаваха от хората по краткотрайните, но винаги забележими проблясъци на животинска светлина в очите. Тези индивиди са тласкани от странни, отвратителни потребности и са способни на изключително насилие. Ако Джими беше в ръцете на някого от тях, тогава списъкът от безчинствата, на които можеше да бъде обречен, беше по-дълъг от този на зверствата на средностатистическия психопат.

— Познаваш ли откачения? — попитах аз.

— Казваш, че е трийсетинагодишен, с черна коса, жълти очи и як като бик?

— И с равни, малки зъби.

— Не си падам по такива.

— Беше непознат — добавих.

— В града живеят дванайсет хиляди души.

— Не е от онези, които карат сърф. Може да е местен, но да не го познаваме.

За пръв път през тази нощ се появи ветреца, който донесе едва доловимо, но освежаващо ухание на океан. Дъбовете в парка на отсрещната страна на улицата заприличаха на конспиратори, заговорнически шепнешком.

— Но защо откаченият е довел Джими точно тук, а не някъде другаде? — попита Боби.

— Може би заради уединението. За да извърши пъкленото си дело. Освен това загадъчността на това място вероятно подхранва безумието му.

— Освен ако случаят не е пряко свързан с Уайвърн.

— Да. Лили се безпокои заради онзи тип по новините.

— Какъв тип?

— Отвлеча деца и ги заключва някъде. Когато събере няколко от един град, ги изгаря наведнъж.

— Затова напоследък не слушам новини.

— Никога не са те интересували.

— Знам. Но по-рано имах други причини. — Пак се вторачи в мрака, сетне попита: — И къде мислиш, че са в момента?

— Бог знае.

— Може би само Всевишният може да се справи с положението.

Не бе поглеждал наскоро в огледалото за обратно виждане, затова се обърнах да проверя какво се случва зад нас.

— На идване видях маймуна — небрежно подхвърли той.

Махнах освежителя за въздух от ухото си и го окачих на мястото му, сетне попитах:

— Само една ли? Не знаех, че се разхождат сами.

— И аз. Завих зад един ъгъл и я видях да тича по улицата. Осветих с фаровете малкия изрод. Не беше обикновена брънка от еволюционната верига. Нито от липсващите, нито от познатите.

— Различна?

— Висока около метър и двајсет.

По гърба ми полазиха ледени тръпки.

Всички резуси, които бяхме видели досега, бяха високи около шейсет сантиметра. И с този ръст вършеха достатъчно бели. С височина метър и двајсет, щяха да представляват още по-голяма заплаха.

— Голяма глава — добави Боби.

— Какво?

— Метър и двајсет, голяма глава.

— Колко голяма?

— Не се опитах да ѝ взема мярка за шапка.

— Горе-долу.

— Може би колкото твоята или моята.

— На тяло с ръст метър и двајсет?

— Тежка. И уродлива.

— Страшно.

— И то много.

Наведе се над волана, присви очи и се вторачи в мрака отвъд предното стъкло.

На около пресечка по-нататък нещо се движеше. С размерите на маймуна. Приближаваше се бързо, спирайки от време на време.

Хвана пушката и попитах:

— Друго?

— Това е всичко, което видях, братко.

— Досега не съм се сблъсквал с такова чудо.

— Може би скоро ще има шайка от тези същества.

— Бурен е — въздъхнах, като разпознавах онова, което се приближаваше към нас, понесено от вятреца.

Никой от двамата ни не се отпусна.

Когато луната бе забулена от облаци, не беше трудно да си представим, че паркът отсреща гъмжи от фантазмагорични създания, спотайващи се сред големите дъбове.

Описах преживяването си с резусите, които едва не ме заловиха в едноетажната къща, и Боби попита:

— Трийсет ли? Господи, бързо се размножават.

Разказах му как използваха фенерчето и куката за капака.

— Скоро ще карат коли и ще свалят нашите мацки.

Изпи бирата и ми подаде празната бутилка. Сложих я в хладилната чанта.

Отнякъде се чу тихо, ритмично скърцане. Вероятно някоя от табелките на магазините се полюшваше от вятъра.

— Значи Джими е някъде в Уайвърн — рече Боби. — А Орсън?

— Последния път, когато го чух да лае, беше тук, в Мъртвия град.

— На шосето или край къщите?

— Не знам.

— Тук има много къщи — каза той и погледна към жилищния квартал в отсрещната страна на парка.

— Три хиляди.

— Да речем по четири минути на къща... Ще ни трябват деветдесет дни, при това ако търсим денонощно. А ти не можеш да работиш денем.

— Орсън вероятно не е в някоя от сградите.

— Но нали трябва да започнем отнякъде? Откъде?

Не знаех отговора. Пък и нямах доверие на гласа си.

— Мислиш ли, че Орсън е с Джими? И ако намерим единия, ще открием и другия.

Свих рамене.

— Може би трябва да кажем на Рамирес какво сме научили — предложи Боби.

Мануел Рамирес беше настоящият шеф на полицията в Мунлайт Бей. По-рано беше добър човек, но като всички ченгета в града и той бе принуден да сътрудничи на по-висшестоящи власти.

— Вероятно в този случай интересите на Мануел съвпадат с нашите — добави Боби. — Разполага с хора, които да търсят момчето и Орсън.

— Той е не само корумпиран от федералните власти, но и се променя.

Промяна. Физическите, психичните и емоционални видоизменения, които стават със заразените, но само когато са преминали по-незабележимия стадий и са стигнали до криза.

Боби се изненада.

— Той ли ти каза, че се променя?

— Твърди, че не е така. Но с него става нещо. Нямам му доверие.

— По дяволите, аз не вярвам дори на себе си — каза Боби и с това изрази най-лошите ни опасения — може би не само се бяхме заразили с ретровируса, но и се преобразявахме, без да осъзнаваме извършващите се промени.

Изпих остатъка от бирата си и оставих празната бутилка в хладилната чанта.

— Трябва да намерим Орсън — казах.

— Ще го открием.

— Това е изключително важно, братко.

— Ще го намерим.

Орсън не е обикновено куче. Майка ми го донесе къщи от лабораторията в Уайвърн, когато беше пале. Доскоро не знаех откъде е дошъл, нито колко е специален, защото мама не ми каза, пък и Орсън добре пазеше тайните си. Експериментите за повишаване на интелигентността бяха извършвани не само с маймуни и с осъдени на смърт войници от военните затвори, но и с кучета, котки и други животни. Не съм подлагал Орсън на тест за интелигентност пък и той

не може да говори. Но проумява всичко и умее да прави така, че да го разбират. Орсън е по-умен от маймуните.

Подозирам, че притежава човешки интелект.

Мислех, че маймуните ни мразят, защото сме им дали възможност да мечтаят, но не и средства да осъществяват мечтите си, оставяйки ги объркани и извън естествения ред на нещата. Но ако това обяснява тяхната враждебност и жажда за насилие, защо Орсън, който също е извън естествения ред на нещата, е толкова любящ и добър?

Затворен е в тяло, което служи на интелекта му по-зле, отколкото им служат телата на маймуните. Кучето няма ръце като тях и зрението му е сравнително слабо.

Освен това резусите живеят в стадо, докато Орсън е обречен на ужасна самота. Макар че може би са създадени повече кучета като Орсън, още не съм срещал подобни. Саша, Боби и аз го обичаме, но едва ли му носим утеха, защото не можем истински да споделим мислите и преживяванията му. Тъй като е уникален, Орсън живее в абсолютна самота, която не го напуска дори когато е сред приятели.

Може би първичната му кучешка природа обяснява защо не изпитва омразата и яростта на маймуните. Според мен кучетата съществуват на този свят, за да напомнят на човечеството, че любовта, лоялността, всеотдайността, смелостта, търпението и доброто настроение са качества, които са същината на достойния за уважение характер и определението за пълноценен живот.

В добрия Орсън виждам надеждата в работата на майка ми, истинския потенциал на науката да хвърли светлина в често мрачния свят, да повдигне духа ни и да ни напомни, че вселената е място на чудеса и неограничени възможности.

Всъщност тя се надяваше да извърши велики неща. Беше се включила в проекта за биологично оръжие само защото това е бил единственият начин да получи финансите, необходими ѝ за реализирането на идеята ѝ за манипулиращи гените ретровируси, с надеждата да лекува множество заболявания и наследствени увреждания — и съвсем не на последно място пигментната ксеродермия.

Разбира се, майка ми не е искала да унищожи света — поне не и без основателна причина. Опитвала се е да ми помогне. И заради мен

сега цялата природа се крепи на ръба на пропастта. Майчината любов се е превърнала в извор на първичен ужас.

Е... искате ли да говорите за собствените си *противоречиви* чувства към майките си?

С Орсън сме нейни синове. Аз съм плод на утробата ѝ, а Орсън — на ума ѝ. Ние сме братя. Не само в преносен смисъл. Свързани сме не само по кръв, но и с чувствата на майка ми и в този смисъл имаме еднакви сърца.

Ако нещо се случи с него, част от мен ще умре безвъзвратно. При това по-чистата и по-добра част.

— Трябва да го намерим — повторих.

— Имай вяра, братко.

Той протегна ръка към ключа на стартера, но преди да включи двигателя, се чу звук по-силен от тихото шумолене на милионите листа, раздвижвани от вятъра. Звукът се засилваше с всяка изминала секунда.

Боби сграбчи револвера.

Не извадих глока, защото знаех какво чувам. Пляскане на крила.

Подобно на откъснати от вятър плочи от покрива на небето, безгласното ято се появи от мрака, сниши се, пърхайки с криле, завъртя се на следващата пресечка, сетне полетя над асфалта, приближавайки се към нас. Към стотината птици, които бях видял, се бяха присъединили още толкова, а може би и повече.

Боби се отказа от револвера и грабна пушката.

— Остави я — извиках.

Погледна ме учудено. Обикновено той ме съветва да запазя хладнокръвие.

Седемнайсетгодишното ни приятелство гарантираше, че ме приема на сериозно, но въпреки това зареди пушката.

Разстлано по цялата ширина на улицата, ятото прелетя на не повече от два метра над нас. Имах чувството, че козодоите се носят с изумителна точност, подредени в неестествено прецизни формации. Един поглед от въздуха върху цялото ято би разкрил интересни форми, но в същото време би предизвикал безпокойство, защото щяха да изглеждат смислени и същевременно неразгадаеми.

Боби се наведе, но аз се вторачих в тъмния пърхащ облак от криле и пернати гърди, опитвайки се да видя дали сред козодоите има

и други видове. Слабата светлина и неясното движещо се петно ме затрудниха да направя дори повърхностна преценка.

Нито една от птиците не връхлетя върху нас, нито изпищя. Преминаването на огромното ято имаше извънземен характер, имах чувството, че халюцинирам. Но сипеците се върху джипа и по асфалта пера потвърдиха реалността на преживяването.

Боби отвори вратата и слезе от джипа. Още държеше пушката, когато се обърна да гледа извисяващото се ято, макар да не възнамеряваше да използва оръжието.

И аз слязох и се вторачих в птиците, които се вдигнаха нагоре, устремявайки се към далечното море от звезди, и изчезнаха в мрака между блещукащите им светлинки.

— Внушително.

— Да.

— Но...

— Да.

— Но и зловещо.

Знаех какво има предвид приятелят ми. Този път птиците излъчваха нещо повече от тъгата, която бях усетил преди. Макар че хореографията на ятото беше зашеметяваща, сякаш изразяваше и внушаваше странно благоговение, изпълнението им загатваше за някаква опасност — също както огряното от слънцето синьо море изглежда свещено, докато грамадни бели вълни трескаво се пенят на повърхността. Това е зловещо.

Козодоите се бяха скрили от погледа ни, с Боби се взирахме в съзвездието, към което се бяха устремили, сякаш бяхме герои от ранните филми на Спилбърг и чакахме да се появи космически кораб и да ни окъпе в ослепителна бяла светлина.

— Видях ги и преди — казах аз.

— Призрачно.

— Да.

— Безумно.

— Максимално.

— Кога?

— Докато идвах насам. От другата страна на парка. Но ятото беше по-малко.

— Какво правят?

— Не знам. Но пак идват.

— Не ги чувам.

— И аз. Нито ги виждам. Но идват.

Боби се поколеба, после бавно кимна и каза: „Да“, когато и той ги усети.

Звезди сред звездите. По-голяма светлина, която би могла да е Венера. Една, две, три ярки точки, дребни като метеори, се врязаха в атмосферата и изгоряха. От изток на запад се движеше малка, примигваща червена светлина, вероятно самолет, движещ се на границата покрай нашето море от въздух и безвъздушното море между световете.

Бях готов да се допитам до инстинкта си, когато ятото се върна от същата посока, в която бе изчезнало. Беше невероятно. Птиците се спуснаха към улицата и прелетяха над нас в спирала, пронизвайки нощта с пляскане на криле.

Това представление, тази невероятна каскада беше толкова вълнуваща, че неизбежно породя учудване — а в учудването се корени радостта. Почувствах как сърцето ми трепна от изумителната гледка, но възторгът ми бе сдържан заради настойчивото усещане за нещо нередно в поведението на птиците, различно от очарователната неизвестност.

Боби сигурно изпита същото, защото не можа да сдържи смеха на удоволствие, с който посрещна спираловидно виещото се ято. Усмивката му обаче помръкна и смехът секна, когато се обърна да гледа отлитащите козодои. Лицето му се изкриви от странна гримаса.

Две пресечки по-нататък птиците се извисиха в небето като фуния на затихващо торнадо.

Въздушната им акробатика изискваше напрежение и усилия, защото пляскането на крилата беше толкова ожесточено, че дори когато утихна, още усещах шума в ушите, сърцето и костите си.

Козодоите се скриха от погледа ни, оставяйки ни само с шепота на бриза.

— Още не е свършило — каза Боби.

— Не е.

Птиците се върнаха много по-бързо отпреди. Не се появиха от точката, в която бяха изчезнали, а долетяха от парка. Първо ги чухме,

после ги видяхме и звукът, който извести приближаването им, не беше пляскане на крила, а ужасяващи крясъци.

Бяха нарушили обета за мълчание и кряскайки, чуруликайки, пищейки и врякайки, се спуснаха от звездите. Ушите ми заглъхнаха от дисхармоничното им крякане, а нотката на тъга беше толкова пронизителна, че душата ми сякаш изтръпна от смразяващия звук.

Боби не вдигна пушката.

Аз също не посегнах към пистолета.

И двамата знаехме, че птиците не атакуват. В писъците им не отекваше гняв, а окаяност и дълбока, мрачна самота, надхвърляща границите на отчаянието.

Появиха се, връхлитайки стремително със смразяващи кръвта стенания. Този път не изпълниха въздушната си акробатика. Дори не се бяха наредили, а летяха безразборно. Сега за тях значение имаше единствено скоростта, защото само това служеше на целта им. Спуснаха се с прибрани крила, използвайки гравитацията за увеличаване на скоростта.

Стремейки се към нещо, което нито Боби, нито аз предугадихме, пищейки пронизително, козодоите прелетяха над парка и улицата и се насочиха към фасадата на двуетажната сграда на три врати от киното, пред което стояхме. Блъснаха се в постройката толкова силно, че ударите на телата им прозвучаха като откоси на автоматично оръжие, и съчетани с пронизителните им крясъци, заглушиха звъна на строшени стъкла.

Ужасен и покрусен, отместих очи от кръвопролитие и се облегнах на джипа.

Съдейки по скоростта, с която връхлетя ятото камикадзе, смъртоносният трясък не продължи повече от няколко секунди, но преди ужасният звук да утихне, сякаш изминаха минути. Настъпилата тишина натежа от предчувствието за катастрофа, като затишие след избухване на бомба.

Затворих очи, но почти веднага ги отворих, защото отново и отново виждах самоубийствения полет на ятото.

Природата беше на ръба на катастрофата. Поне това бях разбрал през последния месец, откакто научих какво се бе случило в тайните лаборатории на Уайвърн. Сега ръбът, на който се крепеше бъдещето,

изглеждаше по-тесен, отколкото предполагах, височината по-голяма и скалите отдолу по-назъбени, отколкото в най-мрачните ми представи.

В съзнанието ми се появи образът на мама. Толкова умна. Добра. Лицето ѝ се замъгли. За миг всичко около мен се замъгли.

Поех въздух, който прониза гърдите ми, и избърсах очи с ръкава на якето.

Като потомък на мама трябва да бъда свидетел и не мога да избягам от тази отговорност. Светлината на слънцето ми е отказана, но не бива да се крия от светлината на истината, която също изгаря, но не унищожавя, а закалява.

Обърнах се да погледна смълчаното ято.

Тротоарът бе осеян със стотици малки птици. Потрепвах само няколко, в които животът бързо гаснеше. Повечето се бяха блъснали в сградата толкова силно, че крехките им черепи се бяха разбили и вратовете прекършили.

Приличаха на обикновени козодои и се запитах каква ли вътрешна промяна се бе извършила в тях. Макар и невидима за невъоръженото око, разликата явно бе толкова значима, че птиците не виждаха смисъл да живеят.

А може би полетът камикадзе не беше съзнателно действие, а резултат от объркване на инстинкта им за ориентация, масово ослепяване или умопомрачение.

Не. Припомних си сложната им въздушна акробатика и стигнах до заключението, че промяната е по-дълбока, по-загадъчна и по-обезпокоителна от физиологично нарушаване на функциите.

Двигателят на джипа забръмча.

Боби бе седнал зад волана.

— Хайде, братко — каза ми.

Макар и непряко свързано с изчезването на Орсън и с отвличането на Джими Уинг, самоубийството на ятото добави усещане за неотложност към и без това нетърпящата отлагане необходимост да намерим кучето и момчето.

За пръв път в живота си Боби усещаше, че потокът на времето сякаш минава като водовъртеж през него, отнасяйки със себе си нещо съществено, досущ вода в отводен канал.

— Да тръгваме — добави.

Сериозното му изражение противоречеше на спокойния му тон и на безгрижно изречените думи.

Качих се в джипа и затворих вратата.

Пушката отново беше между двете предни седалки.

Боби включи фаровете и потегли.

Приближихме се до купчината птици и видяхме, че вече нито едно крило не потрепва и само вятърът развява перата.

Не коментирахме онова, на което бяхме станали свидетели. Нямахме думи.

Докато минавахме покрай труповете, Боби се взираше напред, без да погледне още веднъж мъртвото ято.

Но аз не издържах и се обърнах.

В съзнанието ми зазвуча музика на пиано — мрачна и зловеща.

Най-сетне отместих очи към пътя пред нас, осветяван от фаровете — независимо от скоростта, винаги оставахме в мрака, безнадеждно преследвайки светлината.

Мъртвият град е досущ квартал в ада, където прокълнатите са обречени не само на огън и врящ катран, но и на самота и вечна тишина, сред която да размишляват. Сякаш впуснали се в тайна спасителна мисия, за да измъкнем две погрешно осъдени души, с Боби търсехме следа от Орсън и от сина на Лили.

Приятелят ми бе включил мощен ръчен прожектор в запалката на джипа и аз осветявах пространствата между къщите, наредени като надгробни паметници. Оглеждах напуканите или отчасти счупени стъкла на прозорците, където отразената светлина блестеше като лице на призрак. Плъзгах лъча по пожълтелите плетове от чемшир, в изсъхналите храсти, от които изскачаха ъгловати сенки.

Макар че светлината не беше насочена към мен, отблясъкът беше достатъчно силен. Очите ми бързо се умориха. Бяха напрегнати и сякаш в тях беше попаднал пясък. Трябваше да си сложа тъмните очила, но това щеше да затрудни търсенето.

Шофирайки бавно и вглеждайки се в мрака, Боби попита:

— Какво ти е на лицето?

— Саша не се оплаква.

— Нужно ѝ е спешно преливане на добър вкус. Какво чоплиш?

— Нищо.

— Майка ти не те е ли е учила да не се човъркаш?

С дясната си ръка държах прожектора, а с лявата несъзнателно опипвах болезненото място на лицето ми, което бях открил.

— Виждаш ли рана тук? — попитах, посочвайки чувствителното място.

— Не и на тази светлина.

— Болезнено е.

— Сигурно си се ударил.

— Така започва.

— Кое?

— Ракът.

— Вероятно е пъпка.

— Първо се появява болка, после рана и накрая — тъй като кожата ми е незащитена от пигмент — бързо разрастващи се метастази.

— Много си забавен.

— Само гледам реално на нещата.

— И каква е ползата от реализма?

Боби зави в друга улица. Отново неугледни едноетажни къщи и изсъхнал плет от чемшир.

— И главата ме боли — добавих.

— И мен ме боли. От теб.

— Някой ден ще получа главоболие, което никога няма да мине, дължащо се на неврологичното увреждане от пигментната ксеродермия.

— Имаш повече психосоматични симптоми, отколкото са парите на Скрудж Макдък.

— Благодаря за анализа, доктор Боб. Знаеш ли, не си ме оставял да се отпусна от седемнайсет години насам.

— Не ти е било необходимо.

— Е, понякога се налага.

Той шофира половин пресечка, без да говори, после рече:

— Вече не ми носиш цветя.

— Какво?

— Не ми казваш, че съм хубав.

Ухилих се, въпреки че съвсем не ми беше до смях.

— Тъпанар!

— Виждаш ли колко си жесток?

Боби удари спирачки.

Огледах се и попитах:

— Има ли нещо?

— Ако бях с неопрен, нямаше да спирам.

По време на дълъг престой в студена вода, докато чакат серия лъскави като стъкло, пулсиращи монолитни вълни, сърфистите от време на време се облекчават направо в неопреновия костюм. Думата за това е *уринофория* — онова прекрасно топло усещане, което продължава, докато постоянният, но постепенен прилив на морска вода го отмие.

Няма по-романтичен и велик спорт от сърфа.

Боби слезе от джипа и стъпи на тротоара с гръб към мен.

— Надявам се, че натискът върху пикочния мехур не означава рак.

— Разбрах намека ти.

— Странният порив да се облекчиш. Човече, това е... адски злокачествено.

— Побързай.

— Стисках се толкова дълго, че сигурно кръвта ми се е отровила с пикочна киселина.

Бях угасил прожектора. Оставих го и взех пушката.

— Бъбреците ми сигурно ще се спукат, косата ми ще опада и носят ми ще окапе — продължи Боби. — Обречен съм.

— Ще бъдеш, ако не млъкнеш.

— Дори да не умра, кое маце ще иска да се среща с плешив тип без нос и със спукани бъбреци?

Бръмченето на двигателя, фаровете и прожекторът биха привлекли нежелано внимание, ако някой или нещо враждебно дебнеше в квартала. Маймуните се бяха скрили, изплашени от звука на джипа, но вероятно после бяха разузнавали. В такъв случай знаеха, че сме само двама и макар да бяхме въоръжени, не представлявахме опасност за орда заядливи примати. Нещо по-лошо, може би знаеха, че единият от нас е Кристофър Сноу, синът на Глициния Сноу, която вероятно им бе позната като Глициния Франкенщайн.

Боби вдигна ципа на панталона си и се качи в джипа.

— За пръв път някой ме пази с пушка, докато пикая.

— Не си прави труда да ми благодариш.

— По-добре ли се чувстваш, братко?

Познаваше ме достатъчно добре, за да разбере, че очевидният ми пристъп на хипохондрия всъщност е израз на тревога за Орсън.

— Съжалявам, че се държах като тъпанар.

Боби освободи ръчната спирачка, включи на скорост и каза:

— Човешко е да си тъпанар, а да прощаваш, е същината на бобизма.

Потеглихме бавно, оставих пушката и взех прожектора.

— Така няма да ги намерим.

— Имаш ли по-добра идея?

Преди да успея да отговаря, нещо изпищя. Викът беше странен, но не извънземен. Нещо по-лошо, беше обезпокоителен хибрид между познатото и неизвестното. Приличаше на вой на животно, но звучеше твърде човешки — с безнадеждна нотка на обърканост и копнеж.

Боби отново спря.

— Откъде се чу?

Вече бях включил прожектора и го насочих към улицата, откъдето се бе разнесъл писъкът.

Сенките на оградата и подпорите на покривите се протегнаха, за да проследят лъча светлина, създавайки илюзия за движение по верандата на една от къщите. Тъмните силуети на голите клони на дърветата плъзнаха по дъсчената стена.

— Ето го! — извика приятелят ми.

Обърнах прожектора в посоката, която показваше, и съзрях нещо, което тичаше през високите треви и изчезна зад дългия плет от чемшир между моравите пред къщите и улицата.

— Какво беше? — попитах.

— Може би... онова, за което ти разказах.

— Маймуната с огромната глава ли?

— Да.

Чемширът бе изсъхнал по време на дългите безводни месеци и напоителните дъждове през зимата не бяха успели да го съживят. Макар да не се виждаше нито стрък зеленина, тук-там стърчаха кафяви листа.

Боби бавно караше покрай оградата.

Макар и неразлистен, изсъхналият чемшир скриваше съществуването, свило се зад него. Мислех, че няма да мога да го видя, но после го забелязах, защото макар да беше кафяв като клоните, помеките извивки на тялото му се отличаваха от заострените очертания на чемшира. Фокусирах лъча върху съществуването, но не различих нищо, освен зеления котешки блясък на очите.

Беше твърде голямо за котка.

Не беше и пума.

Животното разбра, че е разкрито, отново изпищя и хукна покрай чемшира с такава скорост, че не можех да го следвам с лъча на прожектора. Между клонките имаше пролука и то се шмугна през нея. Не видях нищо, освен косматия му задник.

Създанието тичаше полуизправено като маймуна. Раменете му бяха приведени и пръстите на „ръцете“ му почти докосваха земята. Беше много по-голямо от резус. Ако се изправеше в цял ръст, можеше да надникне над високия метър и двайсет плет и да ни се изплези.

Насочих прожектора наляво-надясно, но не успях да зърна съществуването.

— Ей го там. Бяга — каза Боби, спря, надигна се от седалката и посочи.

Фокусирах лъча към чемшира и видях уродлива фигура, която тичаше към ъгъла на къщата.

Пак не можах добре да осветя бързодвижещия се звяр. Преплетените клони на лавровите дървета и високите треви му помогнаха да се скрие от погледа ми.

Боби се отпусна на седалката, зави към чемшира, превключи на четвърта скорост, настъпи газта и извика:

— Преследване на урода!

Тъй като живее за мига и очаква в крайна сметка да бъде погубен от нещо по-прозаично от меланома, Боби поддържа тъмен бронзов загар на кожата си. Зъбите и очите му блестят в бяло като просмукани с плутоний кости на чернобилско животно, затова обикновено изглежда елегантен, екзотичен и романтичен. Но сега приличаше само на ухилен умопобъркан.

— Глупаво е — запротестирах.

— Преследване на урода — настоя той и притисна гърди до волана.

Джипът прескочи бордюра, стрелна се под ниските клони на две лаврови дървета и с трясък мина през оградата. Бирените бутилки издрънчаха в пълната с кубчета лед хладилна чанта. Зад нас се разхвърчаха прекършени вейки.

Съществуването се скри зад ъгъла на къщата.

Боби подкара след него.

— То няма нищо общо с Орсън и Джими — извиках аз.

— Откъде знаеш?

Имаше право. Нямахме начин да знам. Може би имаше връзка. Пък и нямахме други следи.

Боби прекара джипа между две къщи и рече:

— *Carpe noctem*. Нали не си забравил?

Наскоро му бях казал новия си девиз. И вече съжалявах, че съм го сторил. Имах чувството, че ще ми бъде цитиран в най-неподходящи моменти.

До едноетажната къща оставаха четири-пет метра. Нямаше растителност. Фаровете биха осветили звяра, но той бе изчезнал.

Това не разколеба приятеля ми, който настъпи още по-здраво газта.

Нахлухме в задния двор точно когато животното прескачаше оградата от колчета на съседния имот. Отново видяхме само косматите му хълбоци.

Боби не се стресна от редицата криви колчета.

Макар да е привидно отпуснат и да обича спокойствието, той се превръща в огромна вълна цунами, след като реши да действа. Часове наред седи на плажа, изучава условията и чака достатъчно големи и мощни вълни, за да го изтласкат до прага на къщата му, без да обръща внимание дори на минаващите красавици с впити в дупетата бикини. Толкова е съсредоточен и търпелив, че пред него каменните статуи на Великденските острови изглеждат нервни, но когато види онова, което му трябва, се превръща в истинска вилнееща стихия. Носи се върху белите гребени и покорява и най-огромните вълни толкова целенасочено, че ако някоя акула го помисли за вкусна мръвка, Боби ще я обърне по гръб и ще я яхне като сърф.

Минахме през оградата и върху предния капак на джипа се посипаха олющени бели колчета, които изтракаха по стъклото. Бях убеден, че някое ще рикошира, ще извади очите ми и ще набучи на шиш мозъка ми, но това не се случи. Озовахме се в задния двор, който гледаше към съседната улица.

Теренът беше осеян с дупки и се наложи да придържам шапката си с ръка, за да не изхвърчи от главата ми.

Въпреки сериозната опасност да прехапя езика си, попитах:

— Виждаш ли го?

— По дирите му съм — увери ме Боби, макар светлината от фаровете да подскачаше толкова лудешки, че едва ли виждаше нещо друго, освен къщата, покрай която бяхме минали.

Изключих прожектора, защото осветявах само коленете си и различните галактически мъглявини и ако повърнех в скута си, не исках да видя кашата на яркия му лъч.

Теренът между къщите беше неравен като в задния двор.

Спряхме, преди да излезем на улицата. Там нямаше чемшир, а стволите на лавровите дървета не бяха достатъчно дебели, за да скрият страдаща от булимия манекенка, камо ли звяр с голяма глава.

Включих прожектора и осветих улицата вляво и вдясно. Нямаше жива душа.

— Мислех, че си по петите му.

— Бях — отговори Боби.

— А сега?

— Вече не.

— Е, и?

— Нов план.

— Чакам.

— Ти си по плановете.

Разнесе се още един странен писък — нокти, драскаци по черна дъска, мяукане на умираща котка и ридание на ужасено дете, смесени в едно и възпроизведени на повреден синтезатор от музикант, надрусал се с амфетамин.

И двамата подскочихме на седалките, не само защото писъкът беше достатъчно зловещ, за да смрази кръвта във вените ни, но и защото се чу зад нас. Вопълът кулминира в кресчендо и изведнъж заглъхна.

Боби грабна мозберга, изскочи от джипа и се обърна към посоката, от която бяхме дошли.

— Дай светлина — извика.

Прожекторът още беше в ръката ми. Включих го.

Съществуването не се спотайваше в мрака зад джипа.

Високите треви леко се полюшваха от вятъра. Ако някой хищник се промъкваше към нас, лесно щяхме да го забележим.

Пред къщата нямаше веранда, а само две стъпала. Вратата беше затворена. Трите прозореца бяха непокътнати и зад прашните стъкла не надничаше таласъм.

— Чу се оттам — каза Боби.

— Сякаш изпод задника ми — промърморих.

— Тук има нещо гнило.

— Да — съгласих се.

На лицето му се изписа крайна подозрителност и той бавно започна да се отдалечава с гръб от джипа.

Не знаех дали бе съзрял нещо под превозното средство или действаше инстинктивно.

Мъртвият град беше по-тих, отколкото загатваше името му. Лекият бриз бе осезаем, но безшумен.

Без да ставам от седалката, аз се наведох и погледнах лениво поклащащите се стръкове трева. Ако отдолу изскочеше злонамерен вампир, щеше да ме стисне за врата, преди да успея да намеря разпятие или огърлица от чесън.

С едната си ръка хванах прожектора, а с другата извадих глока.

Боби отстъпи на три-четири крачки от джипа и клекна.

Насочих лъча към шасито от моята страна с надеждата да осветя онова, което би могло да се крие отдолу.

Застанал в класическата поза на опитен ловец на чудовища, приятелят ми наклони глава и надникна под джипа.

— Нищо — каза той.

— *Наистина ли?*

— Да.

— Тъкмо се разгорещих.

— Пълен бях с енергия.

— Бях готов да трепя.

И двамата лъжехме.

Боби се изправи и в същия миг нов писък раздра нощта. Същият вопъл, който само преди няколко минути ни бе накарал да подскочим като поразени от мълния котараци.

Този път горе-долу успях да определя източника на звука и насочих вниманието си към покрива на къщата, където лъчът на прожектора освети съществото. Главата му несъмнено беше голяма.

Бе се свил на ръба на покрива и се намираше на около пет метра над нас. Беше закрил лице с ръцете си, сякаш видът ни го плашеше и отвращаваше, и ни гледаше през пръстите си със светещите си зелени очи.

Макар маймуната да криеше лицето си, забелязах, че главата ѝ е прекалено голяма за размерите на тялото. Освен това подозирах, че е уродлива — не само по човешките, но и по маймунските стандарти за красота.

Не можех да определя дали създанието е родено от резус или от друг примат. Звярът беше обрасъл със сплъстена козина като резус и имаше дълги ръце и прегърбени рамене, които определено бяха като на човекоподобна маймуна, макар да изглеждаше по-силен от обикновените си събратя и грамаден като горила. Не се изискваше богато въображение, за да се запитам дали по отношение на някои части на тялото съществото не представлява толкова широк спектър от видове, че генетичната мостра бе излязла от обхвата на топлокръвните класове безгръбначни и бе включила белези на влечуго, дори на нещо по-ужасно.

— Изключителен изрод — каза Боби, връщайки се към джипа.

— Тотален изрод — съгласих се аз.

Съществото вдигна лице към небето, сякаш изучаваше звездите, без да отмества ръцете си.

Изведнъж осъзнах, че се идентифицирам с него. Позата и държанието му говореха, че крие лицето си от смущение или срам и не иска да видим как изглежда, защото знае, че е отвратително. Вероятно бях в състояние да изтълкувам държанието му и интуитивно да усетя чувствата му, защото двайсет и осем години бях живял като прокуден от обществото. Никога не съм изпитвал необходимост да крия лицето си, но като дете познавах болката да бъда отлъчен, когато жестоки деца ме наричаха нощно влечуго, Дракула, дявол и по-лоши неща.

В съзнанието ми отекнаха думите, които бях изрекъл преди малко — *тотален изрод* — и потреперих. Преследването на това същество ми напомни за начина, по който ме гонеха хулиганите, когато бях малък. Дори когато се научих да се отбранявам и да отвърщам на ударите, те понякога не се разубеждаваха и предпочитаха да рискуват, отколкото да пропуснат шанса да ме тормозят и измъчват. Разбира се, сега, когато Орсън и Джими бяха в опасност, с Боби имахме основателна причина да следваме всяка улика. Не бяхме мотивирани от злоба, но ме измъчваше странната и безумна наслада, с която извършвахме преследването.

Звездоброецът отмести поглед от небето и отново се вторачи в нас, още криейки лицето си.

Насочих лъча на прожектора към плочите на покрива, за да не осветявам пряко съществото.

Дискретността ми не го окуражи да махне ръце от лицето си. Но издаде звук — не като предишните писъци, а противно на зловещата му външност, нещо между гукане на гълъб и по-гърленото мъркане на котка.

Боби се обърна да огледа съседната къща и дворовете.

И аз бях поразен от смразяващото чувство, че маймуната може би се опитваше да отвлече вниманието ни от по-непосредствена заплаха.

— Свръхспокойно — докладва Боби.

— Засега.

Гукането и мъркането на съществото се усили, после се превърна в последователност от странни звуци — ритмични и отмерени, но не като на обикновено животно. Маймуната издаваше модулирани групи от срички, произнасяни с настойтелност и чувство, и не беше пресилено да се възприемат като думи. Макар речта да не беше достатъчно сложна, за да бъде определена като език — каквито са английският, френският или испанският — това беше примитивен опит за начин на общуване, за формиращ се език.

— Какво иска? — попита приятелят ми.

Съзнателно или не въпросът му бе предизвикан от възприятието, че съществото не само бърбори, но ни говори.

— Не знам — отговорих.

Гласът на маймуната не беше нито плътен, нито заплашителен. Макар и странен като гайда, използвана от група, изпълняваща реге, тонът беше като на девет-десетгодишно дете, не съвсем човешки, но подобен, странно напевен, без да е мелодичен, и с умоляваща нотка, която предизвикваше съчувствие, независимо от външността на съществото.

— Горкото — рекох, когато режусът млъкна.

— Сериозно ли говориш?

— Проклетото същество е тъжно.

— Може би.

— Определено е тъжно.

— Искаш ли да се качиш на покрива и да го прегърнеш, за да го утешиш?

— После.

— Ще пусна радиото в джипа. Можеш да го поканиш на танц.

— Ще го съжалявам отдалеч.

— Типично по мъжки. Говориш за съчувствие, но не искаш да го покажеш.

— Боя се, че ще ми откаже.

— Боиш се да не се увлечеш.

Резусът се извърна и свали ръце от лицето си. Сетне хукна на четири крака по покрива.

— Освети го! — извика Боби.

Опитах, но съществото се движеше по-бързо от атакуваща змия. Очаквах, че ще скочи на земята пред нас или ще изчезне надолу по отсрещния склон, но то пробяга цялата дължина на покрива и без колебание прескочи петте метра разстояние до съседната къща. Сви се като котка и се приземи на покрива, където се изправи на задните си крака, погледна ни със зелените си очи, после приклезна и скочи на следващия покрив, прекоси го и изчезна.

По време на краткотрайния му полет, осветено няколко пъти от лъча на прожектора, но само за миг, лицето на създанието се показва отчасти. Добих по-скоро смътна представа, отколкото видях образа му. Задната част на черепа сякаш беше удължена и челото беше издадено над големите, хлътнали очи. Уродливото лице може би беше изкривено от израстъци в костите. Също като главата, и устата изглеждаше твърде голяма. Тракайки с челюсти, съществото разкри изобилие от остри, криви зъби, които бяха по-зловещи и от инструментите на Джак Изкормвача.

Боби ми даде възможност да преосмисля преценката си за съществото.

— Тъжно било, а?

— Още мисля така.

— Ти си едно любвеобилно сърце, дръвнико.

— Дрън-дрън.

— Всичко, което се движи толкова бързо и има такива големи зъби, не се храни само с плодове, зеленчуци и зърна.

Изключих прожектора. Макар че насочвах лъча встрани, главата ми се замая от прекалено силната светлина. Бях видял много, но въпреки това недостатъчно.

Никой от двамата ни не предложи да хукнем след маймуната. Сърфистите не са любители на акулите. Щом видим достатъчно

гръбни перки, ние излизаме от водата. Съдейки по бързината и подвижността на съществото, нямаше да го хванем, а дори да го сторехме, не бяхме готови да го заловим или да го убием.

— Предполагам, че няма да висим тук, да се наливаме с бира и да се опитваме да забравим, че сме видели нещо — каза Боби, докато седнаше зад волана.

— Прав си.

— Е, какво беше онова нещо?

Настаних се на предната седалка до него и казах:

— Може да е потомък на първото стадо, избягало от лабораторията. В новото поколение вероятно има и по-големи и странни мутации.

— И преди сме виждали потомък. Пък и по-рано тази нощ ти си срещнал цяло стадо, нали?

— Да.

— Приличат на обикновени маймуни.

— Да.

— Тази беше напълно ненормална.

Знаех каква е и откъде е дошла, но още не бях готов да му кажа.

— На тази улица е къщата, в която се криех от стадото.

— Различаваш ли къщите една от друга?

— Повечето.

— Тогава прекарваш доста време тук, братко.

— По телевизията не дават нищо интересно.

— Колекционирай марки.

— Няма да издържа на вълнението.

Той изкара джипа от моравата и слезе на платното. Сложих глока в кобура и казах на моя приятел да завие надясно. След две пресечки добавих:

— Спри. Тук въртяха капака.

— Ако превземат света, сигурно ще направят това олимпийска дисциплина.

— Поне е по-вълнуващо от синхронното плуване.

Докато слизах, Боби попита:

— Къде отиваш?

— Дай напред и спри с едното колело върху капака. Мисля, че вече не са тук. Придвижили са се. Но го направи за всеки случай. Не

искам да ни излязат в гръб, докато сме вътре.

— Вътре в какво?

Заставах пред джипа и давах указания на Боби, докато спря с дясната предна гума върху капака.

Той изключи двигателя, взе пушката и слезе.

Слабият бриз откъм морето се засили и облаците на запад, които бяха погълнали луната, постепенно се разпростряха на изток, засенчвайки и звездите.

— Къде ще влизаме? — отново попита приятелят ми.

Посочих едноетажната къща, в която се бях скрил от отряда.

— Искам да видя какво гние в кухнята.

— Искаш ли?

— Трябва — отговорих и тръгнах към къщата.

— Извратен тип — рече той и ме последва.

— Стадото бе изпаднало в транс.

— Искаш да се принизим до нивото на маймуните, така ли?

— Може да е важно.

— Стомахът ми е пълен с киби и бира.

— Е, и?

— Само приятелско предупреждение, братко. И без това ми се повдига.

Предната врата на къщата беше отворена, както я бях оставил. Холът още миришеше на прах, мухъл, разложение и мишки, плюс вонята на маймуни.

Фенерчето ми освети няколко белезникавожълти какавиди, дълги седем-осем сантиметра, прилепени в ъгъла, където се срещаха отсрещната стена и таванът. По-светлите правоъгълници на потъмнелите стени бележеха местата, където някога са били окачени картини. Мазилката не беше напукана, както би се очаквало в къща, построена преди шест десетилетия и изоставена преди около две години. На стените имаше само мрежа от фини пукнатини, които им придаваха вид на яйчни черупки, отстъпващи пред излюпващите се пиленца.

На пода се въргаляше червен детски чорап. Едва ли беше на Джими, защото беше прашен и по-скоро приличаше на парцал.

Докато вървахме към вратата на хола, Боби рече:

— От вчера имам нов сърф.

— Светът свършва, а ти пазаруваш.

— Направиха ми го едни приятели.

— Готин ли е? — попитах, докато влизахме в трапезарията.

— Още не съм го карал.

И тук в единия ъгъл на тавана имаше грозд какавиди, подобни на онези в предишната стая. Бяха по-големи, дълги девет-десет сантиметра и с диаметъра на дебели наденички.

В друга къща не бях виждал такива пашкули. Застанах под тях и ги осветих с фенерчето.

— Гадно — отбеляза Боби.

В две от какавидите имаше тъмни форми, извити като въпросителни, но бяха толкова плътно увити в копринени нишки, че не видях подробности.

— Забелязваш ли нещо да мърда? — попитах.

— Не.

— И аз.

— Може да са мъртви.

— Да — отвърнах, макар да не бях много убеден. — Само няколко големи, мъртви, недоразвити молци.

— Молци ли?

— А какво друго?

— Прекалено са големи.

— Може би са непознати, по-едри видове. От онези, променените.

— Насекоми? Променени?

— Щом хората, кучетата, птиците и маймуните могат да се променят, защо не и насекомите?

Боби се намръщи и се замисли.

— Вероятно няма вече да си купувам вълнени пуловери.

Повдигна ми се, когато осъзнах, че съм бил в тази стая сред абсолютния мрак, без да знам за тлъстите какавиди, висящи над главата ми. Не бях сигурен защо тази мисъл ме притесни толкова много. В края на краищата едва ли имаше опасност някой молец да ме прикове към стената и да ме оплете в пашкул. От друга страна, това беше Форт Уайвърн, затова може би ме бе грозила именно такава опасност.

Чувството за гадене отчасти бе предизвикано от смрадта, разнасяща се в кухнята. Бях забравил колко е противна.

Боби държеше пушката с дясната си ръка, а с лявата бе закрил носа и устата си.

— Каж ми, когато вонята стане още по-гнусна.

— Няма да стане по-гнусна.

— Но става.

— Така ли мислиш?

— Да действаме бързо.

Точно когато отместих фенерчето от какавидите, ми се стори, че видях как една от тъмните извити форми помръдна в копринената си алвеола.

Отново насочих лъча към грозда.

Нито едно от загадъчните насекоми не се движеше.

— Шубе ли те е? — попита Боби.

— А теб?

— И още как!

Осмелихме се да влезем в кухнята, където линолеумът скърцаше и пукаше под краката и смрадта на разложение беше наситена като облак изпарило се гранясало олио в евтин ресторант.

Преди да започна да търся източника на вонята, насочих лъча нагоре. Между шкафчетата и тавана имаше повече какавиди, отколкото в другите две стаи, взети заедно. Някои бяха с дължина девет-десет сантиметра, други — на половината. Около лампата на тавана имаше още двайсетина.

— Не ми харесва — промълви Боби.

Насочих фенерчето към пода и веднага видях източника на противната миризма. Пред мивката лежеше мъртъв човек.

Отначало помислих, че е бил убит от онова, което бе създало какавидите. Очаквах да видя сноп копринени нишки в отворената му уста, жълтеникавобели алвеоли, стърчащи от ушите, и кичури влакна, подаващи се от носа.

Но не какавидите бяха виновниците. Смъртта явно бе настъпила вследствие на самоубийство.

Револверът лежеше на корема на мъртвеца, където го бяха отхвърлили откатът и предсмъртните гърчове, а подпухналият показалец още бе свит около спусъка. Съдейки по раната в гърлото, човекът бе сложил дулото под брадичката си и бе изстрелял един куршум право в мозъка си.

Когато по-рано тази нощ бях влязъл в тъмната кухня, аз се бях приближил първо до задната врата, където спрях, сложил ръка на дръжката, защото видях подскачаща пред стъклото маймуна. Отстъпвайки назад, сигурно съм бил на сантиметри от трупа.

— Това ли очакваше? — попита Боби. Гласът му беше приглушен от ръката, която притискаше до устата си.

— Не.

Не знаех какво бях очаквал, но бях убеден, че това не е най-лошото, спотайващо се в най-затънтените килийки на въображението ми. Когато видях мъртвото тяло, отначало изпитах облекчение, сякаш подсъзнателно си бях представял по-конкретно и много по-неприятно откритие, пред което сега не ми предстоеше да се изправа.

Мъртвецът лежеше по гръб. Лявата му ръка беше отпусната до тялото с дланта нагоре, сякаш просеше. Изглеждаше дебел, защото

дрехите се бяха опънали по тялото, но това бе подуване от образувания бактериален газ.

Лицето му беше подпухнало. Очите бяха изцъклени, а подутият език се подаваше между изкривените в гримаса устни. От устата и от ноздрите се процеждаше течност, предизвикана от разлагането, която неопитните често объркват с кръв. Бледозеленикавата плът беше осеяна с тъмозелени петна и приличаше на мрамор с жилки от вени и артерии.

— От колко време е тук? Седмица? Две?

— Не толкова дълго. Може би от три-четири дни.

Миналата седмица времето беше меко — нито топло, нито студено, и това бе дало възможност на разложението да се развие с предсказуема бързина. Ако мъжът бе умрял преди повече от четири дни, плътта щеше да бъде не бледозелена, а черно-зелена, на тъмни петна. Бяха се образували мехурчета, кожата се свличаше и косата окапваше, но все пак успях да преценя кога е извършено самоубийството.

— Още ли се разхождаш със „Съдебномедицинска патология“ в главата? — попита Боби.

— Още.

Познанията ми за смъртта датираха от четиринайсетата ми година. Когато навлязат в пубертета, повечето момчета проявяват нездрав интерес към страшни комикси, романи на ужаса и филми за чудовища. Юношите измерват напредъка към зрелостта със способността да издържат на най-ужасните бруталности, онези зрелища и представи, които подлагат на изпитание смелостта, душевното равновесие и рефлексата за повръщане. В онези дни с Боби бяхме почитатели на Х. Ф. Лъвкрафт и на евтините мексикански филми на ужасите, изпълнени с кръвопролития.

Надраснахме този интерес за разлика от други аспекти на пубертета, но навремето се занимавах много повече от Боби със смъртта, като се започне от долнопробните филми и се свърши с четенето на учебници по медицина. Научих историята и методите за мумифициране и балсамиране и зловещите подробности за епидемии като чумата, погубила населението на половин Европа в периода 1348–50 година.

Сега съзнавам, че вглъбявайки се в изучаването на смъртта, се бях надявал да се примиря със собствената си тленност. Дълго преди пубертета знаех, че всеки един от нас е зрънце от пясъка, който неумолимо изтича от горната част на пясъчния часовник в долната и в моя случай тръбичката между двете сфери е по-широка и падането на пясъка — по-бързо. Тази истина беше тежка за плещите на толкова млад човек, но ставайки специалист по смъртта, исках да я лиша от ужаса ѝ.

Отчитайки високата смъртност при хората с пигментна ксеродермия, моите родители ме бяха възпитали повече да играя, отколкото да работя, да се забавлявам и да гледам на бъдещето не с тревога, а с очакване. Научиха ме да вярвам в Бога, да мисля, че в живота ми има смисъл и да му се радвам. Впоследствие бяха обезпокоени от обсебеността ми от смъртта, но тъй като бяха учени и вярваха в освобождаващата сила на познанието, не ми попречиха да се задълбоча в тази област.

Всъщност благодарение на татко се сдобих с книгата, която придаде завършен вид на проучванията ми за смъртта — „Съдебномедицинска патология“, публикувана в поредица от дебели томове, предназначена за професионалисти от полицията, разследващи криминални случаи. Тази зловеща книга, богато илюстрирана със снимки на жертви, които биха смразили и най-горещото сърце и предизвикали топлота и в най-студеното, не се намира по рафтовете на повечето библиотеки и не се дава на деца. По онова време бях четиринайсетгодишен и лекарите не ми даваха повече от шест години живот, поради което не се смятах за дете, а за мъж на средна възраст.

В „Съдебномедицинска патология“ са описани множество начини, причиняващи смърт — болести, пожар, измръзване, удавяне, електрически ток, отравяне, глад, задушаване, удушаване, огнестрелно оръжие, тъпи и остри инструменти. Когато прочетох тази книга, аз вече бях надраснал интереса си към смъртта... и страха си от нея. Снимките, изобразяващи унижението от разлагането на телата, доказваха, че качествата, заради които обичам хората — остроумие, чувство за хумор, смелост, лоялност, вяра и състрадание — в крайна сметка не са творение на плътта. Надживяват тялото и остават в паметта на семейството и приятелите и вдъхновяват другите да бъдат добри и любящи. Чувството за хумор, вярата, смелостта и

състраданието не гният и не изчезват. Те са устойчиви на бактерии, по-силни от времето и гравитацията и се коренят в нещо не толкова крехко, колкото кръвта и костите, а в душата, която издържа на всичко.

Вярвам в живота след смъртта и онези, които обичам, сигурно ще ме чакат в отвъдното, но продължавам да се страхувам, че ще си отидат преди мен и ще ме оставят сам. Понякога се събуждам от кошмар, в който съм единственият жив човек на света. Треперя в леглото и не смея да извикам Саша или да се обадя по телефона, защото никой няма да ми отговори и сънят ще се превърне в реалност.

— Трудно е да се повярва, че е стигнал до това състояние само за три-четири дни — каза Боби.

— Ако е изложен на природните условия, пълното разлагане на плътта може да настъпи за две седмици. Или за единайсет-дванайсет дни при подходящите обстоятелства.

— Тогава, ако сега се случи нещо с мен... след две седмици ще останат само костите.

— Потискаща мисъл, нали?

— Максимално потискаща.

След като гледах мъртвеца повече отколкото исках, насочих лъча на фенерчето към предметите, които мъжът бе наредил на пода около себе си, преди да натисне спусъка. Шофьорска книжка от Калифорния със снимка. Библия с меки корици. Обикновен бял плик без надпис. Четири снимки. Малка рубиненочервена чаша за обредни свещи.

Привиквайки с чувството за гадене, като се опитвах да си припомня уханието на розите, клекнах, за да разгледам снимката на шофьорската книжка. Въпреки разложението лицето на трупа притежаваше достатъчно прилики с нея, за да се убедя, че човекът е един и същ.

— Лийланд. Антъни Делаacroa — промърморих.

— Не го познавам.

— Трийсет и пет годишен.

— Вече не.

— Адрес в Монтерей.

— Защо е дошъл тук да умре? — зачуди се Боби.

С надеждата да намеря отговор, насочих лъча към четирите снимки.

На първата беше фотографирана красива блондинка на трийсетина години с бели къси панталони и яркожълта блуза. Стоеше на кей на фона на синьо небе, сини води и яхти. Игривата ѝ усмивка беше привлекателна.

Втората явно бе заснета в друг ден и на различно място. Същата жена, този път с блуза на точки, и Лийланд Делаacroa седяха един до друг на маса за пикник от червено дърво. Той я бе прегърнал, а тя му се усмихваше. Делаacroa изглеждаше щастлив, а блондинката имаше вид на влюбена.

— Съпругата му — каза Боби.

— Може би.

— Носи венчален пръстен на тази снимка.

Третата фотография беше на две деца — момче на около шест и момиченце на не повече от четири години. Бяха по бански, стояха до надуваем басейн и правеха гримаси на фотографа.

— Искал е да умре, заобиколен от спомени за семейството си — подхвърли Боби.

Четвъртата снимка сякаш подкрепяше предположението му. Блондинката, децата и Делаacroa стояха на зелена поляна. Случаят трябва да е бил специален. Още по-лъчезарна, отколкото на предишните снимки, жената беше с лятна рокля и обувки с високи токове. Момиченцето се усмихваше, явно доволно от белите си обувки, бели чорапки и розова рокличка на волани. Момчето беше в син костюм, бяла риза и червена папийонка. Издокаран във военна униформа, Делаacroa беше олицетворение на гордостта.

И именно защото хората на тези снимки бяха видимо щастливи, ефектът беше неизразимо тъжен.

— Стоят пред една от тези къщи — отбеляза Боби.

— Не коя да е, а *тази*.

— Откъде знаеш?

— Инстинкт.

— Тогава някога са живели тук?

— И той се е върнал да умре.

— Защо?

— Може би... това е било последното място, където е бил щастлив.

— И където всичко е започнало да се обърква.

- Не само за тях. За всички нас.
- Къде мислиш, че са съпругата и децата му?
- Мъртви.
- Пак ли инстинкт?
- Да.
- И аз смятам така.

Нещо блестеше в малката червена чаша за обредни свещи. Бутнах я с фенерчето и на линолеума се изтъркаляха два пръстена — годежен и венчален.

Това беше всичко, което бе останало от любимата съпруга на Делакроа. Може би прекалявах със символизма, но според мен той бе сложил пръстените в обредния свещник, за да покаже, че жената и бракът са били свещени за него.

Отново погледнах снимката, която бе правена пред къщата. Широката усмивка на момиченцето и липсващият преден зъб разбиха сърцето ми.

- Исусе — промълвих.
- Да се махаме оттук, братко.

Не исках да докосвам вещите, които покойникът бе наредил около себе си, но съдържанието на плика можеше да е важно. Доколкото виждах, не беше изцапан с кръв или с друга течност. Взех го и от допира разбрах, че вътре няма документи на хартия.

- Аудиокасета — обясних.
- Предсмъртна музика?
- Вероятно завещанието му.

При нормални обстоятелства, преди в лабораториите на Уайвърн постепенно да се развихри последната битка между доброто и злото, щях да се обадя на ченгетата и да съобщя, че съм намерил труп. Нямах да докосна нищо, макар да беше ясно, че става въпрос за самоубийство.

Но времената не са нормални.

Изправих се и пъгнах плика с касетата във вътрешния джоб на якето си.

Боби изведнъж насочи вниманието си към тавана и стисна с две ръце пушката.

Проследих погледа му.

Какавидите изглеждаха непроменени, затова попитах:

— Какво има?

— Чу ли нещо?

— Какво?

Той се заслуша, после промълви:

— Сигурно така ми се е сторило.

— Какво чу?

— Себе си — загадъчно отговори Боби и без да обяснява повече, тръгна към вратата на хола.

Чувствах се неудобно, че оставям Лийланд Делаacroa, особено след като не бях сигурен дали ще се обадя, дори анонимно, на властите за самоубийството му. От друга страна, бе пожелал да бъде точно на това място.

— Бебчето е дълго три метра — каза Боби.

Гроздовете от какавиди над главите ни не помръдваха.

— Какво бебче?

— Новият ми сърф.

Най-дългите сърфове рядко са повече от два метра и половина. Триметровите чудовища обикновено са произведения на изкуството, предназначени за украса в някой крайморски ресторант.

— За украса ли е? — попитах.

— Не. За двама.

Какавидите в хола бяха в същото положение, в което ги бяхме оставили. Боби предпазливо поглеждаше нагоре, докато вървеше към предната врата.

— Широк е шейсет сантиметра — добави той.

Маневрирането с такъв сърф изискваше талант, координация и вяра във великодушната, организирана вселена.

— За двама ли? — попитах аз и изключих фенерчето, докато прекосяхме верандата. — Откога замени покоряването на вълните с таксиметрови услуги?

— Няма такова нещо. Но един малък тандем би бил приятен.

Щом се готвеше да кара сърф за двама, Боби сигурно имаше предвид партньорка. Но единствената жена, която обича, е сърфистка и художничка на име Пиа Клик, която от три години медитира на Уаймеа Бийч в Хаваи и се опитва да открие себе си, след като една нощ станала от леглото на Боби, за да се разходи по плажа. Той не знаеше, че е заминала, докато тя не му се обади от самолета на път за Уаймеа.

Пиа е мила, нежна, интелигентна и талантлива художничка. Но въпреки това мисли, че Уаймеа Бей е нейният духовен дом, а не Оскалуса, Канзас, където е родена и израснала, нито Мунлайт Бей, където се влюби в Боби. После започна да твърди, че е превъплъщение на Каха Хуна, богинята на приборя.

Времената бяха странни дори преди катастрофата в лабораториите на Уайвърн.

Спряхме на стъпалата на верандата и бавно и дълбоко поехме въздух, за да прогоним вонята на смъртта, която се бе просмукала в нас, сякаш беше марината, в която се бяхме напоили. Освен това се възползвахме от възможността да се вгледаме в мрака, преди отново да се осмелим да тръгнем да търсим създаването с голямата глава, резусите или някоя неизвестна заплаха, която дори аз, със свръхактивното си въображение, не можех да си представя.

Половината небе беше забулено в облаци, носещи се от Тихия океан.

— Може да си вземем яхта — рече Боби.

— Каква яхта?

— Каквато можем да си позволим.

— Е, и?

— Ще стоим в океана.

— Това е крайно решение, братко.

— Денем ще плаваме, а нощем ще се веселим. Ще пускаме котва на безлюдни плажове и ще караме сърф по тропическите вълни.

— Ти, аз, Саша и Орсън?

— Ще вземем и Пиа от Уаймеа Бей.

— Каха Хуна.

— Не е зле да имаме морска богиня на борда.

— А гориво?

— Ще плаваме с платна.

— Храна?

— Ще ловим риба.

— И рибите може да са заразени с ретровируса.

— Тогава ще си намерим далечен остров.

— Колко далечен?

— Някъде на майната си.

— И после?

— Сами ще отглеждаме растения за ядене.

— Боб фермера.

— Възможно е.

— Както и да убиеш мечка гризли с копие.

— Не и ако отида на курсове по убиване на мечки.

— Тогава преди да отплаваш, ще прекараш четири години в хубав колеж по селско стопанство.

Боби пое дълбоко въздух и каза:

— Единственото, което знам, е, че не искам да свърша като Делакроа.

— Всеки, роден на този свят, ще свърши като Делакроа. Но това не е краят, а само преход към онова, което следва.

Той се умълча за миг, после рече:

— Не съм сигурен, че вярвам в това като теб, Крис.

— Вярваш, че можеш да отплаваш на края на света, да отглеждаш картофи и броколи на някой необозначен на картата остров на изток от Бора Бора, където има и плодородна почва, и огромни вълни за сърф, а ти е трудно да повярваш, че има живот след смъртта?

Боби сви рамене:

— По-лесно е да вярваш в броколите, отколкото в Бога.

— Не и за мен. Мразя броколи.

Той се обърна към къщата и се намръщи, сякаш още усещаше смрадта на разлагащия се труп.

— Това място е злоещо, братко.

По кожата ми полазиха въображаеми червеи, като си спомних за какавидите, затова трябваше да се съглася с него.

— Черна магия.

— Изглеждат запалими.

— Каквито и да са, съмнявам се, че само тук има какавиди.

Къщите в Мъртвия град изведнъж ми заприличаха на мравуняци или на кошери.

— Да изгорим тази като начало — настоя Боби.

Вятърът съскаше във високите треви, потракваше в сухите вейки на храстите и шумолеше в листата на лавровите дървета, имитирайки звуците на множество насекоми, сякаш ни се подиграваше и предсказваше неизбежността на едно бъдеще, населено с многокраки същества.

— Добре — съгласих се. — Да я изгорим.

— Жалко, че нямаме ядрена бомба.

— Но не сега — добавих. — Пожарът ще привлече ченгетата и пожарникарите от града, а ние не искаме да ни пречат. Пък и до края на нощта не остава много. Трябва да тръгваме.

Запътихме се към улицата и Боби попита:

— Накъде?

Нямах представа как да намерим Джими Уинг и Орсън в огромния Форт Уайвърн, затова не отговорих на въпроса му.

Отговорът беше пъхнат под чистачката на предното стъкло на джипа. Видях го, докато се приближавахме към превозното средство. Приличаше на талон за неправилно паркиране.

Измъкнах предмета и го осветих с фенерчето. Качихме се в джипа и Боби се наведе към мен да види откритието ми.

— Кой го е сложил там?

— Не е Делакроа — отговорих, вглеждайки се в мрака. За пореден път имах чувството, че ме наблюдават.

Държах пластмасов пропуск на охраната, който се закачваше на риза или на ревер на сако. Снимката в дясната половина беше на Делакроа, макар да бе различна от онази в шофьорската книжка до трупа. На тази фотография той беше с широко отворени и стреснати очи, сякаш бе предугадил самоубийството си в светкавицата на фотоапарата. Под снимката пишеше: „Лийланд Антъни Делакроа“. В дясната страна на пропуска бяха изброени възрастта, ръстът, теглото, цветът на очите, на косата и специалният му номер от охраната. Отгоре бяха напечатани думите: „използвай при влизане“. Върху цялата лицева страна на пропуска имаше триизмерна холограма, която не закриваше снимката, нито информацията под нея, съдържаща три прозрачни, бледосини, главни букви: МНО.

— Министерство на отбраната — обясних. Майка ми имаше достъп до секретна информация, но не бях виждал такъв пропуск с нейното име.

— „Използвай при влизане“ — замислено каза Боби. — Обзалагам се, че е с вграден микрочип.

За разлика от мен той разбира от компютри. Не изпитвам необходимост от компютър и с моя биологичен часовник, който тиктака по-бързо от вашия, нямам време за това занимание. Ако дълго

седите пред екрана, ставате обект на слаба ултравиолетова радиация, която не е по-опасна за вас от пролетен дъжд. Но поради податливостта ми към кумулативни увреждания, това облъчване може да ме превърне в гигантски уродлив меланом с такива измерения, че да не мога да си намеря удобни и същевременно стилни дрехи.

— Когато Делакроа е влизал в съоръжението, са заличавали информацията на микрочипа.

— Така ли?

— Изтриват паметта. Всеки път, когато той мине през някой вход, може би чипът реагира на микровълнови предаватели в прага и записва къде е ходил и колко е стоял на всяко място. И когато излезе, информацията се записва във файла му.

— Плашиш ме, когато говориш за компютри.

— Все съм си същият глупак, братко.

— Усецам зловредни вибрации.

— Не бой се, приятелю.

Погледнах към къщата, където бяхме намерили Делакроа. Едва ли не очаквах да видя тайнствени светлини зад прозорците, сенки на трескаво размахващи криле насекоми и труп, тътрещ крака по верандата.

— Да следят всяка негова стъпка, след като го пуснат вътре — това е максимално параноична система за сигурност.

— Пропускът трябва да е бил на пода до трупа, наред с другите вещи. Някой е влязъл в къщата преди нас, взел го е и го е сложил тук. Защо?

Отговорът сигурно се криеше в думите, напечатани в долната част на пропуска. Секретност на проекта: *ЗВ*.

— Мислиш ли, че този пропуск му е осигурявал достъп до лабораториите, където са извършвали генетични експерименти, там, където е станала белята?

— Може би. *ЗВ*. Загадъчният влак?

Боби погледна думите, избродирани на шапката ми, после отново се вторачи в пропуска.

— Нанси Дру би се гордяла с теб.

Изключих фенерчето.

— Мисля, че знам къде иска да отидем.

— Кой?

— Онзи, който е сложил пропуска под чистачката.

— И кой е той?

— Не знам всички отговори, братко.

— И въпреки това си убеден, че има живот след смъртта — отбеляза той и включи двигателя.

— Знам отговорите на важните въпроси, но някои от незначителните ми убягват.

— Добре, къде отиваме сега?

— В яйцевидната стая.

— Къде се намира?

— Не е в Мъртвия град, а под един хангар в северната част на базата.

— Каква е тази стая?

— Ще видиш.

— Той не ни е приятел.

— Кой?

— Онзи, който е оставил пропуска. Тук нямаме приятели.

— Не съм толкова сигурен.

Боби освободи ръчната спирачка, включи на скорост и рече:

— Може да е капан.

— Вероятно не е. Можеше да повреди джипа и да ни причака да излезем от къщата, ако единствената му цел е била да ни убие.

— И все пак може да е капан.

— Добре. Може би.

— Това не те притеснява толкова силно, колкото мен, защото вярваш в Бога, в живота след смъртта и в златните дворци на небето, а аз разчитам само на броколите.

— Помисли по въпроса.

Погледнах часовника. До зазоряване оставаха не повече от два часа.

Далеч на изток се стелеха гъсти облаци. Останала бе съвсем тясна ивица чисто небе, а ярките звезди изглеждаха студени и още по-далечни.

Повече от две години манипулацията на гените ретровирус на Глициния Джейн Сноу бе изпуснат от лабораторията. През това време унищожаването на естествения ред бе прогресирало мудно като големи

пухкави снежинки, сипеци се от зимно небе, но подозирах, че бурята скоро ще се развихри.

Хангарът се извисява като храм на зъл чуждоземен бог. От трите страни е заобиколен със служебни сгради, които могат да минат за обители на монаси и послушници. На ширина и дължина е колкото футболно игрище. Висок е колкото седеметажен блок и няма прозорци освен малките отдушници, разположени под сводестия покрив.

Боби спря пред двойните врати в единия край на сградата и изключи двигателя и фаровете.

Всяка врата е широка шест и висока дванайсет метра. Монтирани са на релси и задвижвани с мотор, но електричеството отдавна е прекъснато.

Страховитата постройка и огромните стоманени врати правят хангара заплашителен като крепост, издигаща се на ръба на пропастта между този свят и ада, за да пази демоните, затворени вътре.

Боби взе фенерчето и каза:

— Това ли е яйцевидната стая?

— Под хангара е.

— Видът му не ми харесва.

— Не те карам да живееш тук.

Той слезе от джипа и попита:

— Близо ли сме до летището?

Форт Уайвърн, основан като център за обучение и поддръжка, има писти, на които могат да кацат и да излитат големи реактивни самолети и грамадните транспортни „С-13“, пренасящи камиони, бронирани коли и танкове.

— Летището е на петстотин метра. Хангарът не е обслужвал самолети. Освен може би хеликоптери, но не мисля, че е пригоден за това.

— А за какво?

— Не знам.

— Може да са го използвали за бинго зала.

Въпреки негативната атмосфера на сградата и вероятността да сме примамени тук от неизвестни и враждебно настроени личности,

нямах чувството, че ни грози непосредствена опасност. Пък и пушката на Боби би спряла всеки нападател много по-ефикасно от моя глок. Оставих пистолета в кобура, взех фенерчето и тръгнах към малката врата в единия от големите портали.

— Идват големи вълни.

— Предположение ли е, или факт?

— Факт.

Боби си изкарваше прехраната, като анализираше информацията от сателитите за времето, за да предвижда условията за каране на сърф в целия свят. Службата му „Сърф-прогнози“ всеки ден осигурява информация за десетки хиляди сърфисти чрез абонамент за бюлетин, изпращан по факс, по електронна поща или чрез телефонната централа с деветстотин поста, която приема повече от осемстотин хиляди обаждания годишно. Тъй като стилът му на живот е непретенциозен, а офисите — неугледни, никой в Мунлайт Бей не съзнава, че той е мултимилionер и най-богатият човек в града. Дори да знаеха, пак не би имало значение за него. За Боби богатството означава всеки ден да е свободен, за да кара сърф. Всичко, което може да се купи с пари, не представлява интерес за него.

— На хоризонта се задават минимум триметрови монолити — добави той. — Някои са в серии по дванайсет. Пулсират денонощно. Мечтата на всеки сърфист.

— Този вятър, духащ към брега, не ми харесва.

— Говоря за вдругиден. Тогава вятърът ще духа от сушата. Ще има такива вълни, че ще се чувстваш като нищожество.

— Три-четириметрови грамади — промърморих замечтано, докато отварях вратата.

— Идват откъм Маркизките острови.

— Ето, за това си струва да живееш — рекох, прекрачвайки прага на хангара.

— Затова го споменах, братко. Мотивация за сърфиста да се измъкне жив отгук.

Дори двете фенерчета не можеха да осветят подобното на пещера помещение, но видяхме релсите на тавана, по които някога от единия до другия край на сградата се е движил кран. Огромните стоманени подпори под релсите показваха, че кранът е вдигал неимоверно тежки предмети.

Дълбоките и странни кладенци в пода, където сигурно бе имало хидравлични механизми, ни принудиха да минем по заобиколен път до отсрещната страна на хангара.

Боби предпазливо оглеждаше всяка дупка, сякаш очакваше, че вътре се спотайва нещо и се готви да изскочи и да отхапе главите ни.

Докато лъчите на фенерчетата осветяваха релсите на крана и подпорите, по стените и по сводестия таван танцуваха светлосенки, непрекъснато променящи се йероглифи, които неразгадани бързо изчезваха в мрака, който пълзеше по петите ни.

— Зловещо — промълви Боби.

— Още не си видял всичко — прошепнах, не защото се страхувах, че ще ме чуят, а защото тук цареше потискащата атмосфера на църква, болница или погребална зала.

— Сам ли си идвал тук?

— Не. Винаги с Орсън.

— Поне от него очаквах повече разум.

Заведох го до празната асансьорна шахта и широките стъпала в югозападната част на хангара.

Както в склада, където бях видял скелетите на плъховете и главореза с тоягата, така и тук достъпът до по-долните нива е бил скрит. Повечето хора от персонала, които вярно и гордо бяха служили на тази страна, сигурно не са знаели за адските територии под краката им.

Фалшивите стени и тайните врати бяха демонтирани по време на закриването на базата. Макар че вратата на стълбището е била изтръгната, стоманената каса беше оставена.

Прекрачихме прага и фенерчетата ни осветиха бетонните стъпала, покрити с купища измрели дървеници.

В прахоляка имаше отпечатъци от подметки и лапи.

— Моите и на Орсън. От предишни посещения.

— Какво има долу?

— Три подземни нива, по-големи от хангара.

— Масивно.

— Адски.

— Какво са правили там долу?

— Лоши неща.

— Не ги описвай.

Всички устройства бяха изнесени от помещенията под хангара. Изтръгнати бяха дори филтрите за пречистване на въздуха, тръбите на канализацията и електрическите табла. Но много райони в Уайвърн са останали непокътнати. Взети са само най-ценните неща, които са били демонтирани с минимални усилия. Коридорите и стаите под хангара обаче бяха изчистени толкова грижливо, сякаш са били сцена на престъпление и извършителят бе положил неимоверни усилия да заличи всяка следа.

Докато слизахме по стълбите, глухото метално ехо на гласа ми отекваше на някои места, докато на други стените го поглъщаха като звукоизолиращия материал, с който е облицована кабината на Саша в Кей Би Ей Уай.

— Заличили са всяка следа от онова, което са правили тук — казах, — с изключение на една. И не мисля, че са се занимавали само с опазването на националната сигурност. Имам чувството, че... са се страхували от опитите... и са се срамували.

— Тук ли са някои от генетичните лаборатории?

— Не. Това изисква абсолютна биологична изолация. Би трябвало навсякъде да има камери за обеззаразяване — между лабораториите, до входовете за асансьорите и на всяка площадка на стълбището. Щяхме да ги разпознаем, макар съоръженията да са изнесени.

— Имаш нюх към детективската работа — отбеляза Боби.

Стигнахме до края на втората редица стъпала и продължихме да слизаме.

— Страхотно дедуктивно мислене — признах.

— Може да бъда твоят доктор Уотсън.

— Нанси Дру не е работила с Уотсън, а Шерлок Холмс.

— Кой е бил дясната ръка на Нанси?

— Действала е сама.

— Страхотна мадама, а?

— И аз съм страхотен. Долу има само едно помещение, което може да е било камера за обеззаразяване... и е много странно. Ще видиш.

Не разговаряхме, докато слизахме в най-дълбоките подземни нива. Единствените звуци бяха лекото поскърцване на гумените

подметки на обувките ни по бетона и хрущенето на умрелите дървеници.

Въпреки че носеше пушка, спокойното държание и лекотата, с която крачеше, биха убедили всеки освен мен, че Боби е безгрижен. До известна степен наистина се забавляваше. Винаги се забавлява, освен в най-критични ситуации. Но аз го познавам отдавна и бях сигурен, че в момента никак не беше спокоен.

Допреди месец не знаех, че Боби може да се разтревожи или уплаши от нещо. Неотдавнашните събития обаче бяха показали, че пулсът на този роден непукист може да превиши осемдесет и пет удара в минута.

Не бях изненадан от нервността му, защото стълбището беше достатъчно мрачно и потискащо, за да уплаши всекиго. Бетонни стени, таван и стъпала. Желязна тръба, боядисана в черно и прикрепена към едната стена вместо парапет. Задушният въздух сякаш също се превръщаше в бетон, защото беше студен, сгъстен и сух, с мирис на цимент. Всяка повърхност поглъщаше повече светлина, отколкото отразяваше, и въпреки фенерчетата, вървахме в мрак като средновековни монаси, тръгнаха да се помолят за душите на покойните си братя в катакомбите под манастира.

Атмосферата би се разведрила дори от рисунка с череп и кръстосани кости, изобразени над червени букви, предупреждаващи за смъртоносна радиоактивност. Или поне от причудливо наредени кости на плъхове.

Последното мазе в хангара, където още няма прах и дървеници, е със странно разпределение. Започва с широк елипсовиден коридор, простиращ се по цялата дължина като състезателна писта. От едната му страна има помещения с различна ширина, но еднаква дължина — и през някои от тях можеш да стигнеш до втори елипсовиден коридор, успореден на първия, но не толкова широк или дълъг. И тази по-малка писта опасва едно-единствено централно помещение — яйцевидната стая.

Вторият коридор завършва със свързващ модул, през който се влиза в „светилището“. Това помещение е квадратно, с размери три на три метра, и има кръгла врата с диаметър метър и петдесет. Вътре има втора кръгла врата със същите размери, водеща към яйцевидната стая. Мисля, че някога тези два отвора са имали огромни стоманени врати и

всъщност свързващият модул е бил преддверие на противогазово убежище.

Макар че не съм сигурен дали това са били биологичните лаборатории, една от функциите на преддверието може да е била да предотвратява разпространяването на бактерии, спори, прах и други замърсители в яйцевидната стая. Вероятно служителите, които са влизали и излизали от тази бърлога, са били обливани със силни струи дезинфекционен разтвор и облъчвани с унищожавачи микробите ултравиолетови лъчи.

Според мен яйцевидната стая е била херметизирана и преддверието е имало нещо като люк на космически кораб. Или е функционирало като барокамера от типа, който използват дълбоководните гмуркачи, когато има риск от твърде високо налягане.

Във всеки случай транзитното помещение е било проектирано или да предпазва нещо да не влезе в яйцевидната стая, или да не излезе оттам.

Заставахме в преддверието и осветих прага на вътрешния портал, после обходих с лъча целия ръб на отвора, за да покажа на Боби колко е дебела стената на яйцевидната стая — метър и половина железобетон. Всъщност входът е толкова вдаден навътре, че прилича на тунел.

Боби тихо подсвирна.

— Архитектура на бункер.

— Несъмнено предназначението му е да спира нещо.

— Какво?

Свих рамене.

— Понякога тук ми оставят подаръци.

— Подаръци? Имаш предвид шапката? „Загадъчният влак“?

— Да. Беше на пода точно в средата на яйцевидната стая. Мисля, че беше оставена нарочно, за да я намеря. Друг път в противогазовото убежище бяха подхвърлили снимка на майка ми.

— Противогазово убежище?

— Не ти ли прилича на такава?

Той кимна.

— И кой е оставил снимката?

— Не знам. Но Орсън беше с мен и не усети някой да влиза зад нас.

— А на неговото обоняние можеш да се довериш.

Боби предпазливо насочи лъча на фенерчето си към първия кръгъл люк, после към коридора, по който бяхме дошли. Нямаше никого.

Минах през вътрешния портал и се наведох, защото оттам може да се провере само някой висок най-много метър и петдесет.

Приятелят ми ме последва в яйцевидната стая и за пръв път през седемнайсетгодишната ни дружба го видях стъписан от страхопочитание. Завъртя се бавно в кръг, осветявайки стените, и макар че се опита да каже нещо, от устата му не излезе звук.

Овалната зала е дълга четирийсет метра. Има диаметър двайсетина метра в най-широката си част и се стеснява в краищата. Стените, таванът и подът са сводести и образуват една-единствена плоскост, създаваща илюзията, че стоиш в празната черупка на огромно яйце. Повърхността е покрита с млечнобял, златист, прозрачен материал, дебел седем-осем сантиметра.

Лъчите на фенерчетата ни се отразяваха в лъскавото покритие и проникваха в странния материал, осветявайки спирали от блестящ златист прах, наподобяващи миниатюрни галактики. Материалът отразяваше светлината, но не я пречупваше в призми като кристал. По-скоро се виждаха ярки, млечнобели завихрения като пламъчета на свещи, полюшвани от въздушно течение, които образуваха вълни в лъскавия пласт, придавайки му вид на течност, после се отдръпваха в по-далечни и тъмни ъгли на стаята, за да се разсеят като пулсиращи мълнии. Погледнех ли към пода, изпитвах усещането, че стоя върху езеро от бледокехлибарен нефт.

Удивен от неземната красота на зрелището, Боби пристъпи по-навътре в помещението.

Макар че подът изглежда гладък като порцелан, този лъскав материал съвсем не е хлъзгав. Всъщност понякога, но невинаги, подът сякаш те сграбчва за краката, сякаш е лепило, или привлича като магнит дори предмети, които не са метални.

— Удари го — прошепнах.

Думите ми отекнаха в стените, тавана и пода и дочух водопад от шепоти.

Боби примига.

— Хайде. Удари го с дулото на пушката.

— Това е стъкло — възрази той.

Гласната в края на последната дума се върна при нас в прибор от отекващи звуци, ромолящи като пенещи се вълни.

— Дори да е стъкло, не е чупливо.

Боби колебливо почука с дулото на пушката.

От всеки ъгъл на огромното помещение се разнесе тих звън, досущ на камбанки, после утихна. Тишината беше странно наситена с напрежение, сякаш звънчетата бяха известили приближаването на някаква сила или на важна личност.

— По-силно — настоях.

Боби пак удари по пода със стоманеното дуло на пушката и този път звънът беше по-силен и различен — като от цилиндрични звънчета, благозвучен, очарователен, но и странен — досущ музика от свят в другия край на вселената.

Звукът утихна и отново се възцари изпълнена с напрежение тишина. Приятелят ми клекна и прокара пръсти по мястото, което бе ударил с пушката.

— Не се напука.

— Можеш да го блъскаш с чук, да го стържеш с пила и да го цепиш с брадва, но няма дори да го издраскаш.

— Пробвал ли си всичко това?

— Да, дори с ръчна бормашина.

— Пакостник унищожител.

— Фамилна черта.

Боби докосна няколко точки на пода около себе си и каза:

— Топло е.

Дори в най-горещите летни нощи подземните помещения във Форт Уайвърн са студени като пещери и хладината се просмуква дълбоко в костите ти, колкото по-дълго стоиш там. Всички повърхности, с изключение на тази в яйцевидната стая, са студени.

— Този материал е топъл — казах, — но в самото помещение е хладно, сякаш топлината не се предава по въздуха. И не разбирам как може да запази топлината си осемнайсет месеца, след като са изоставили това място.

— Сякаш усещам... някаква енергия в него.

— Тук няма нито електричество, нито газ или пещи, бойлери, генератори и машини. Всичко е изнесено.

Боби се изправи и тръгна из стаята, осветявайки пода, стените и тавана.

Въпреки необикновено високата отражателна способност на този загадъчен материал, в помещението преобладаваха сенките. Върху сводестите повърхности се очертаваха ленти, цветя, гирлянди, въртележки, папрати и светулки, предимно в оттенъци на златисто и жълто, но имаше и червени, и синьо-зелени, избледняващи в далечните тъмни ъгли като фойерверки, погълнати от нощно небе.

— Помещението е голямо колкото концертна зала — учудено установи Боби.

— Не съвсем. Но изглежда по-голямо, защото всяка повърхност е извита и сякаш се отдалечава от теб.

Докато говорех, в акустиката настъпи промяна. Шепнещото ехо на думите ми заглъхна, после самите звуци утихнаха. Въздухът сякаш се сгъсти, разпространявайки шумовете по-трудно отпреди.

— Какво става? — попита Боби. И неговият глас прозвуча приглушено, все едно говореше от другия край на лоша телефонна връзка.

— Не знам.

Повиших тон, но гласът ми пак беше приглушен.

Бих си казал, че си въобразявам повишаването на плътността на въздуха, ако изведнъж не ми стана трудно да дишам. Не се задушавах, но с усилие поемах дъх. Преглъщах инстинктивно с всяко вдишване и имах чувството, че въздухът се е втечил и трябва да го преглъщам. Белите ми дробове сякаш се изпълваха с течност. Обзе ме трескаво желание да я изхвърля, убеден, че ще удавя.

Натиск.

Въпреки нарастващата ми паника, запазих достатъчно самообладание, за да разбера, че въздухът не се втечнява, а налягането драстично се повишава и ни притиска със смазваща сила. Тъпанчетата на ушите ми завибрираха. Синусите ми пулсираха. Усетих пръсти на фантом, които натискаха очите ми. Поемех ли въздух, ноздрите ми се затваряха.

Коленете ми се разтрепериха и после се огънаха. Раменете ми се прегърбиха под невидим товар. Ръцете ми се отпуснаха до тялото. Изпуснах фенерчето, което падна и безшумно отскочи по стъклената повърхност. Вече не чувах никакъв звук, дори ударите на сърцето си.

Изведнъж всичко отново се нормализира.

Натискът изчезна.

Бях се задъхал. Боби също.

И той бе изтървал фенерчето, но стискаше пушката.

— Мамка му! — възкликна.

— Да.

— Мамка му.

— Да.

— Какво беше това?

— Не знам.

— Случвало ли се е преди?

— Не.

— Мамка му.

— Да — повторих, наслаждавайки се на лекотата, с която поемах
хладния въздух.

Макар че фенерчетата лежаха на пода, по стените се появяваха
все повече въртележки, серпентини, фойерверки и спирали от
светлина.

— Тази база не е затворена — промълви Боби.

— Затворена е. Нали видя.

— В Уайвърн нищо не е каквото изглежда.

— Стайте и коридорите, откъдето минахме, бяха празни, нямаше
апаратура.

— А на долните два етажа?

— Само празни помещения.

— И няма нищо?

— Не.

— Не може да бъде.

— Поне аз не съм открил каквото и да било.

Взехме фенерчетата си и докато лъчите обхождаха пода и
стените, ярките изригвания на светлина в дълбоката стъклена
повърхност се увеличиха три-четири пъти — ослепително изобилие от
огнени цветя. Все едно гледахме фойерверките по случай Четвърти
юли и около нас избухваха ракети, само че цареше пълна тишина.

— Още става нещо — рече Боби.

— Да изчезваме ли?

— Чакай малко.

Той се вторачи в непрестанно променящите се и все по-пъстри фигури от светлина, сякаш съдържаша смисъл, ясен като напечатан на хартия текст.

Макар да се съмнявах, че удивително ярките отражения излъчват повече ултравиолетови лъчи от фенерчетата, които ги пораждаха, не бях свикнал с такава силна светлина. По лицето и ръцете ми се спускаха сияещи водовъртежи, ручейчета и дъждове — буря от искрящи татуировки — и дори този порой от светлина да ме приближаваше малко повече до смъртта, зрелището беше неотразимо и вълнуващо. Сърцето ми биеше като обезумяло отчасти от страх, но предимно от удивление.

Тогава видях вратата.

Обръщам се, омаян от светлинния карнавал, в този миг погледът ми се плъзна покрай вратата. Бях твърде разсеян от зрелището, за да разбера какво съм видял. Вратата беше масивна, метър и петдесет в диаметър, изработена от матова стомана, подобно на вратите на банковите трезори, и несъмнено осигуряваше херметизация.

Сепнато се обърнах към нея, но вратата изчезна. В хаоса от бързи като газели светлини и преследващи ги сенки, видях, че кръглият отвор в стената е същият, през който бяхме влезли.

Направих няколко крачки към отвора, после осъзнах, че Боби ми говори. Докато се обръщам, отново съзрях вратата, този път с крайчеца на окото си. Но когато погледнах право към нея, проклетото нещо го нямаше.

— Какво става? — нервно попитах.

Боби бе изключил фенерчето си. Посочи моето и нареди да сторя същото.

Подчиних се.

Фойерверките в стъклената повърхност на стаята би трябвало веднага да изчезнат в непрогледния мрак. Но от този вълшебен материал продължаваха да изскачат разноцветни морски звезди, хризантеми и блестящи въртележки. Хвърляха хаос от светлини и сенки и когато избледнееха, изригваха нови.

— Сам се управлява — рече Боби.

— Управлява се?

— Процесът.

— Какъв процес?

— Стаята, машините. Някакъв процес.

— Невъзможно е — настоях, отричайки онова, което се случваше наоколо.

— Дали е енергия от лъчите?

— Какво?

— От фенерчетата.

— Можеш ли да бъдеш още по-неясен?

— Много повече, братко, но ми се струва, че сякаш заредихме с енергия стените.

Поклатих глава:

— Няма логика. В лъчите на фенерчетата няма почти никаква енергия.

— Това чудо поглъща светлината — настоя той, плъзгайки крак по пода. — Използва онова, което е погълнало, за да произведе още енергия.

— Как?

— Някак.

— Не е научно обяснение.

— В „Стар Трек“ съм виждал и по-странни неща.

— Това е магия.

— Каквото и да е, съществува в действителност.

Дори твърдението ми да съдържаше известна доза истина, явлението не продължи до безкрайност. Броят на ярките взривове започна да намалява, както и наситеността на светлината.

Устата ми беше толкова пресъхнала, че трябваше да събера слюнка, преди да попитам:

— Защо по-рано не ставаше така?

— Бил ли си тук с две фенерчета?

— Само с едно.

— Може би има критична маса на натрупване, критично количество енергия, необходимо да стартира явлението.

— И критичното количество са две скапани фенерчета?

— Може би.

— Боби Айнщайн... Видя ли вратата?

— Каква врата?

— Масивна като брониран люк в площадка за ядрени ракети.

— Привижда ти се какво ли не от бирата, която изпи.

- Беше там и в същото време не беше.
- Вратата ли?
- Да.
- Това не е къща, обитавана от духове, братко.
- Може да е лаборатория, обитавана от духове.

Изненадах се, че думите „обитавана от духове“ прозвучаха съвсем на място и правдиво, отеквайки в камертона на инстинкта. Подземието не беше полуразрушена къща с множество кули, скърцащи подове и необясними студени течения, но въпреки това усещах нечие невидимо присъствие, зли духове, напирани да влязат през мембраната между моя и техния свят, атмосфера на очакване, предшестваша предстояща материализация на противно и кръвожодно съществуване.

- Вратата беше там и в същото време не беше — повторих.
- Накъде води врата, която е там и в същото време не е?
- Мисля, че в момента нямаме време за размисъл.

Бях обзет от чувството, че времето ни изтича и някакъв космически часовник отброява секундите до края на живота ни. Предчувствието беше толкова силно, че едва не хукнах към изхода.

Единственото, което ме задържах в яйцевидната стая, беше убедеността, че Боби няма да ме последва. Той не се интересуваше от политика, нито от големите културни и социални събития на нашето време и нищо не можеше да го отклони от приятния живот на сърфист, освен приятел, нуждаещ се от помощ. Нямахме доверие на хората с *планове*, както ги наричаше, онези, които постоянно поучаваха другите какво да правят и как да мислят. Но зовът на приятел мигновено го изстрелваше на „барикадите“ и щом се посветеше на делото — в случая намирането на Джими Уинг и Орсън — не се предаваше и не отстъпваше.

Аз също не изоставях приятел в беда. Нашите убеждения и приятелите са всичко, което имаме по време на неприятности. Приятелите са единственото нещо на този покварен свят, което можем да се надяваме да видим в следващия. Приятелите и хората, които обичаме, са светлината, озаряваща отвъдното.

- Идиот — промърморих аз.
- Задник — отвърна Боби.
- Не говорех на теб.

— Друг освен мен няма.

— Себе си нарекох идиот. Защото не излизам оттук.

— Аха. Тогава си взимам назад забележката за задника.

Боби включи фенерчето си и в яйцевидната стая мигновено заблестяха безшумни фойерверки. Не се появиха бавно, а светнаха със същата яркост, която преди това бяха достигнали постепенно.

— Включи фенерчето си — каза Боби.

— Наистина ли сме толкова тъпи, че да го правим?

— Много повече.

— Това място няма нищо общо с Джими и Орсън.

— Откъде знаеш?

— Не са тук.

— Но нещо тук може да ни помогне да ги намерим.

— Няма да им помогнем, ако умрат.

— Бъди идиот и включи фенерчето си.

— Това е безумие.

— Не бой се от нищо, братко. *Carpe noctem.*

— По дяволите — рекох и се подчиних.

От прозрачните стени около нас изригна вулкан от огнени светлини. Не беше трудно да си представим, че сме в голям град, обхванат от бунт, където от всички страни се взривяват бомби и избухват пожари, бунтовници се запалват от собствените си факли и тичат ужасени в нощта, по улиците с разтопена като лава настилка се вият циклони от буреносен огън, а от прозорците на високите сгради лумват оранжеви пламъци и тлеещи части от парапети и корнизи се разбиват долу, оставяйки искрящи дири като комети, докато падат.

Ала в същото време, ако леко изместехме перспективата, беше възможно да виждаме и зрелищни катаклизми, но първоначално не като поредица от ярки взривове, а като спектакъл на сенки, защото на всеки проблясък от коктейл „Молотов“, въртяща се маса от горещ напалм и светеща диря на трасиращ куршум съответстваше тъмна движеща се сянка, неразгадаема като забулено в облаци лице или фигура. Развяваха се черни като абанос мантии, въртяха се траурни серпентини, сенки връхлитаха като гневни гарвани, ята от врани се спускаха и извисяваха над главите и под краката ни, маршируваха армии от овъглени скелети, безмилостно размахвайки заострени черни кости, черни котки приклякаха и скачаха, тъмни камшици пронизваха огньовете.

Започнах да губя ориентация в този хаос от светлина и мрак, капсулиран в безредие от въртящи се пламъци и преплитащи се сенки. Макар да стоях неподвижно, но разкрячен, за да запазя равновесие, имах чувството, че се нося във въздуха, без да мога да определя посоката, досущ като бедната Дороти, понесена от вихрушката.

После отново с крайчеца на окоето си съзрях вратата. Погледнах право към нея и тя продължи да стои там.

— Боби!

— Виждам я.

— Тук има нещо гнило.

— Не е истинска врата.

— Нали каза, че мястото не е обитавано от духове.

— Мираж.

Вихрушката от светлини и сенки набираше скорост и сякаш ескалираше към зловещо кресчендо.

Уплаших се, че лудешкото движение и все по-обезпокоителните форми в стените предсказват предстоящо събитие, което ще превърне цялата енергия в изблик на насилие. Яйцевидната стая беше толкова странна, че не можех да си представя каква опасност би могла да връхлети върху нас, нито дори от коя посока ще се появи. За пръв път циркът с триста арени във въображението ми изневери.

Пантите на вратата бяха на отсамната страна, следователно щеше да се отвори навътре, но нямаше дръжка, което означаваше, че сме в капан.

Не.

Опитвайки да потисна прилива на клаустрофобия, започнах да си внушавам, че вратата не е истинска. Боби имаше право. Това беше халюцинация, илюзия, мираж.

Привидение.

Ставаше ми все по-трудно да се отърся от усещането, че яйцевидната стая е обитавана от духове. Светлите форми в стените изведнъж заприличаха на измъчени привидения, въртящи се като изтерзани дервиши, обезумели от неистово желание да избегнат проклятие.

Сърцето ми биеше толкова силно, че сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Опитах да си внуша, че виждам яйцевидната стая не каквато е в момента, а каквато е била преди трудолюбивите джуджета от Уайвърн да я изпразнят. Масивната врата е била там, но сега я нямаше, макар че я виждах. Била е демонтирана, отнесена някъде и претопена в черпаци за супа и карфици. Сега беше само призрачна и можех да мина през нея толкова лесно, колкото през паяжината на верандата на едноетажната къща в Мъртвия град.

Без да възнамерявам да изляза, а само да проверя хипотезата за миража, се насочих към изхода. Направих две крачки и ми се зави свят. Едва не паднах по лице. Запазих равновесие в последния момент, разкрячих се и стъпих здраво на пода.

Стаята не се въртеше, макар да имах чувството, че съм на кораб, подмятан от високи вълни. Усещането за движение беше въображаемо, признак за нарастващата ми дезориентация.

Вторачих се във вратата в безумен опит да я накарам да изчезне със силата на волята си и забелязах странен детайл. Беше окачена на една-единствена панта, дебела двайсет, двайсет и пет сантиметра и капсулирана в бронирана стомана, за да не бъде счупена, ако вратата е заключена и някой иска да излезе. Яйцевидната стая и противогазовото убежище може и да бяха проектирани да задържат биологични замърсители, но доказателствата подкрепяха извода, че вратата бе конструирана с намерението да затваря някого при определени обстоятелства.

Калейдоскопичният спектакъл в стените не бе придружен от звук. Но изведнъж, макар че въздухът беше абсолютно неподвижен, се чу глухо и скръбно стенание на вятър.

Погледнах Боби. Дори през татуировките от светлина и сенки, пробягващи по лицето му, видях, че е разтревожен.

— Чу ли?

— Страховито, нали?

— Абсолютно — съгласих се.

Звукът никак не ми харесваше.

Неосезаемият вятър се усили, превърна се в многогласен вой, примесен със свистене — досущ северозападен вятър, духащ в горичка и предвещаващ дъжд — ожесточен и изпълнен с предупреждения. Стенещ, бръщолевещ, виещ, съскащ. Самотна дисхармонична свирня на бушуваща зимна виелица във водосточни тръби и канали.

Когато дочух първите думи на хора, помислих, че си въобразявам, но те ставаха все по-силни и ясни. Мъжки гласове. Пет-шест. А може би и повече. Бяха някак глухи, сякаш звучаха от другия край на дълга стоманена тръба. Думите достигаха до мен на талази, разпокъсвани от взривове от атмосферни смущения, сякаш произнасяни по предавател или радио.

— *Тук някъде, точно тук...*

— *Побързайте, за бога!*

— *Дай... Недей...*

— *Осигури ми прикритие, Джаксън...*

Засилващата се какофония от ветрове беше дезориентираща почти колкото кръжащите светлини и сенки, които прелитаха като легиони прилепи, обезумели от глад. Не можех да определя от каква посока идват гласовете.

- *Групирай се... Отбранявай се...*
- *В позиция за трансформиране...*
- *Групирай се, по дяволите... Размърдайте си задниците!*
- *Започни трансформиране...*
- *Отворете, отворете...*

Призраци. Чувах гласовете на призраци. Хората бяха умрели, преди базата да бъде изоставена и това бяха последните думи, които бяха произнесли непосредствено преди смъртта си.

Не знаех какво точно се бе случило с онези обречени хора, но докато слушах, се уверих, че ги е сполетяло нещо ужасно, което сега се разиграваше повторно в някакво друго измерение.

Гласовете станаха по-настоятелни и започнаха да говорят един през друг.

- *Отворете!*
- *Чувате ли ги? Те идват!*
- *По-живо... Какво е това, по дяволите?*
- *Господи! Какво стана?*

Гласовете закрещяха — някои дрезгаво, други пронизително, но всички бяха обладани от паника.

- *Отворете! Отворете!*
- *Пуснете ни да излезем!*
- *О, боже! О, господи! Господи! Мили боже!*
- *Пуснете ни да излезем!*

Разнесоха се писъци, каквито не бях чувал през живота си и се надявах никога да не чуя. Викове на умиращи хора, но не бавно, нито милостиво, а в продължителна агония, която изразяваше и смразяващо силно отчаяние, сякаш страданията им бяха не само физически, но и душевни. Съдейки по писъците, хората не само бяха убивани, но и разкъсвани от нещо, което знаеше къде е убежището на душата в тялото. Стори ми се, че чувам как загадъчен хищник изкопчва с нокти душата и лакомо я поглъща, преди да излапа тленните останки.

Сърцето ми биеше толкова силно, че зрението ми пулсираше, когато отново погледнах към вратата. Начинът, по който бе изработена пантата, подсказваше кошмарна истина, но поради разсейващия ме хаос от звуци и светлини още не бях в състояние да я проумея.

Във всяка повърхност на стаята сражението между светлината и мрака бушуваше още по-ожесточено. Батальони сенки се сблъскваха с

армии от светлина в още по-яростни атаки на фона на сърцераздирателното, пронизително свистене на неосезаемите ветрове и неспирните, ужасяващи писъци.

Дори пантата да можеше да бъде разбита, вратата пак нямаше да помръдне от мястото си, защото болтовете, които я придържаха, бяха вградени в дупки, пробити на равни разстояния по цялата окръжност на стоманената рамка...

Писъците сякаш имаха плътност и като течност се вливаха в мен през ушите ми, докато добих усещането, че преливам и не можах да издържам повече. Отворих уста да изпусна тъмната енергия на виковете.

Полагайки усилия да се съсредоточа и присвивайки очи да видя по-ясно вратата, осъзнах, че дори екип професионални касоразбивачи вероятно няма да успее да преодолее без експлозивни тази бариера. Но за да държи затворени само хора, вратата беше абсурдно подсилена.

Най-сетне проумях ужасната истина. Целта на свръхобезопасената блиндирана врата беше да държи вътре нещо друго освен хора или атмосфера. Нещо по-голямо, по-силно и по-коварно от вирус. Нещо, което развинтеното ми въображение отказваше да приеме.

Изключих фенерчето, обърнах се и повиках Боби.

Хипнотизиран от фойерверките и танца на сенките, потресен от свистенето на вятъра и писъците, той не ме чу, макар да беше само на десет крачки разстояние.

— *Боби!* — извиках.

Когато той се обърна към мен, вятърът рязко се усили, нахлу в яйцевидната стая и развя косите ни, моето яке и хавайската риза на Боби. Беше топъл, влажен и миришеше на врящ катран и гниещи растения.

Не можах да определя откъде идва, защото в помещението нямаше вентилационни шахти, нито други отвори, с изключение на кръглия люк. Ако стоманената врата беше само мираж, вероятно вятърът идваше през тунела, свързващ яйцевидната стая с противопогазовата камера, но вихрушките духаха от всички посоки.

— *Фенерчето!* — извиках. — *Изключи го!*

Преди Боби да го стори, вонящият вятър ни поднесе още една изненада. През сводестата стена премина фигура, сякаш дебелият

метър и петдесет железобетон беше мъгла.

Боби стисна пушката с две ръце, изпускайки фенерчето.

Привидението беше ужасяващо близо, на по-малко от двайсет крачки от нас. Поради въртящите се светлини и сенки, които служеха като непрестанно променящ се камуфлаж, отначало не можах да го видя ясно. Приличаше ту на човек, ту на робот, а накрая на поклащаща се парцалена кукла.

Боби се въздържахше да стреля, защото още вярваше, че онова, което виждаме, е илюзорно — призрак, халюцинация или някаква странна комбинация от двете. Предполагам, че и аз отчаяно бях се вкопчил в същата мисъл, защото не отстъпих назад, когато, олюлявайки се, привидението тръгна към нас.

Направи три несигурни крачки и го видях достатъчно ясно, за да установя, че е човек, облечен в бял херметически скафандър. По всяка вероятност защитното облекло беше адаптиран вариант на стандартната екипировка, която НАСА бе разработила за астронавти, предназначена първоначално да предпазва не от ледения вакуум на космическото пространство, а по-скоро от смъртоносните инфекции в биологично заразена среда.

На грамадния шлем имаше прозорче, но не виждах лицето зад него, защото отраженията на въртящите се светлини струяха по плексигласа. Над прозорчето пишеше: *ХОДЖСЪН*.

Вероятно заради фойерверките или защото беше заслепен от ужас, Ходжсън не реагираше, като ни видя. Пищеше, а гласът му беше по-силен от онези, които вятърът носеше. Залитайки, отстъпи от стената, обърна се към нея и вдигна ръце, сякаш да се предпази от атаката на нещо, невидимо за мен.

Тялото му се разтресе, все едно пронизано от куршуми с голям калибър.

Макар че не чух изстрели, инстинктивно се наведох.

Ходжсън се строполи по гръб на пода и отпусна ръце до тялото си.

Не беше необходимо да го преглеждам, за да разбера, че е мъртъв. Нямах представа какво го уби и не изпитвах достатъчно любопитство, за да рискувам да разследвам причината.

Ако вече беше призрак, как е възможно да умре отново?

Някои въпроси е по-добре да останат без отговор. Любопитството е един от двигателите на човешкия прогрес, но не е особено ефективен метод за оцеляване, ако те мотивира да надникнеш в устата на лъва.

Клекнах, взех фенерчето на Боби и го изключих.

Мигновеното отслабване на вятъра подкрепи теорията, че дори минималната енергия от лъчите на фенерчетата ни е предизвикала странното явление. Вонята на врящ катран също намаля.

Изправих се и погледнах към вратата. Още беше там. Огромна и лъскава. Твърде реална.

Исках да изляза, но не тръгнах към изхода. Страхувах се, че щом стигна дотам, сънят ще се превърне в кошмар.

Фойерверките обаче не намаляха. По-рано, когато бяхме изключили фенерчетата, изключителният спектакъл бе продължил известно време и този път вероятно енергията щеше да го поддържа по-дълго.

Огледах подозрително стените, пода и тавана. Очаквах, че от яркия, непрестанно променящ се калейдоскоп, ще се появи друга фигура, нещо по-страшно от човека в защитно облекло.

Боби се приближаваше до Ходжсън. Дезориентиращият ефект на светлинното шоу явно не влияеше на равновесието му.

— Внимавай, братко — предупредих го.

— Спокойно.

— Недей.

Той имаше пушка и смяташе, че е защитен.

Аз, от друга страна, мислех, че оръжието е потенциално опасно като фенерчетата. Оловните куршуми, които не поразяха целта, щяха да рикошират със смъртоносна скорост в стените, тавана и пода и всеки път, когато се удареха в овалната повърхност на стаята, стъкловидният материал щеше да поглъща кинетичната енергия, подхранвайки странното явление.

Вятърът поутихна.

Огледалните стени още отразяваха светлините и сенките.

Вратата изглеждаше застрашително солидна.

Тялото в скафандъра също изглеждаше реално.

С изненада установих, че съм възвърнал равновесието си. Може би краткотрайната му загуба не беше реакция на въртящите се

светлини и сенки, а само друг страничен ефект, подобен на повишеното налягане, което бе заглушило гласовете ни и затруднило дишането ни.

Горещият ветреца и смрадта, която носеше, изчезнаха. Въздухът отново стана хладен и неподвижен. Свистенето също започна да утихва.

Вероятно и човекът на пода щеше да се разтопи в ледена мъгла, която щеше да се издигне и да изчезне като дух, връщайки го в безтленния свят, където му беше мястото.

Убеден, че Боби няма да иска да излезем, аз тръгнах след него към трупа. Приятелят ми беше съсредоточен и целеустремен, както когато яхаше шестметровите вълни — максимална всеотдайност — камикадзе, тотална както и характерната за него отпуснатост и безразличие.

Светлините в стъклената повърхност на яйцевидната стая избледняха и Ходжсън не се виждаше добре.

— Включи фенерчето — каза Боби.

— Глупаво е.

— И аз съм глупав.

Приблжихме се предпазливо до трупа. Осветих го с фенерчето. Отначало ръката ми трепереше, но бързо се успокои.

Плексигласът на прозорчето на шлема беше матов. Лъчът не беше достатъчно силен, за да видим лицето на Ходжсън.

Той (а може би тя) беше неподвижен като надгробен камък, но безспорно беше мъртъв.

На гърдите на скафандъра имаше лепенка с американското знаме, а отдолу — още една, изобразяваща движещ се локомотив, който явно беше емблемата на научноизследователския проект. Макар изображението да беше дръзко и динамично и без елемент на мистериозност, бях готов да се обзаложа, че Ходжсън е бил член на екипа „Загадъчният влак“.

На предната част на скафандъра имаше няколко дупки в областта на стомаха и гърдите. Спомних си как Ходжсън се бе обърнал с лице към стената, през която бе влязъл, как бе вдигнал ръце, сякаш да се предпази, и как тялото му се разтресе, досущ поразено от изстрели от автоматично оръжие, и отначало предположих, че дупките са от куршуми.

Вглеждайки се по-отблизо обаче, осъзнах, че дупките са твърде съвършени, за да бъдат от куршуми. Куршумите биха разкъсали материята, оставяйки назъбени или звездообразни отвори, а не идеално кръгли дупки, които приличаха на изрязани и дори пробити с лазер. Освен че не чухме стрелба, дупките бяха твърде големи и всеки куршум с такъв калибър би минал през Ходжсън и би убил Боби, мен, или и двамата.

Не виждах кръв.

— Включи и другото фенерче — каза Боби.

Тишината се наруши от шепнещите гласове на вятъра.

В стените продължаваха да преминават проблясъци на ярка, неразгадаема калиграфия, може би не толкова ослепителни, както преди малко. От опит предполагахме, че и тази светлина скоро ще избледнее.

— Само за малко. Да го видим по-ясно — настоя Боби.

Пренебрегвайки гласа на разума, изпълних желанието му и клекнах до човека в скафандъра, за да го разгледам по-добре.

Тъмният плексиглас закриваше онова, което се намираще зад него, но веднага разбрах защо не сме видели нищо на светлината на единственото фенерче. Горкият Ходжсън вече нямаше лице. В шлема клокочеше някаква влажна маса, която явно лакомо се хранеше с остатъците от мъртвеца. Противна белезникава плетеница от гърчещи се и извиващи се същества, които приличаха на червеи и в същото време имаха хитинови обвивки като бръмбари, но не бяха нито едното, нито другото. В скафандъра бе проникнала белезникава колония от нещо неописуемо, което го бе унищожило с такава скорост, че Ходжсън бе умрял толкова бързо, колкото ако бе прострелян в сърцето. Гърчещите се *неща* реагираха на светлината, като се надигнаха като приливна вълна към вътрешната повърхност на плексигласа.

Скочих и политнах назад, но ми се стори, че съзрях движение в някои от дупките в областта на стомаха и гърдите на скафандъра, сякаш съществата, които го бяха убили, напиреха да използват отворите.

Боби хукна, без да стреля с пушката, и слава богу, че не натисна спусъка. Няколко изстрела нямаше да унищожат дори половината от адските гадини в скафандъра на Ходжсън, но вероятно щяха да им дадат енергия да убиват още по-ожесточено.

Докато тичах, изключих фенерчето, защото фойерверките в стените започнаха да набират скорост и сила.

Вратата беше солидна като обикновена врата на банков сейф.

Онова, което бях видял от разстояние, се потвърди — нямаше нито колело, нито друг отключващ механизъм.

Боби почука по вратата с дулото на пушката. Звукът беше като от удар върху стомана.

— Мираж, а? — подхвърлих и пъгнах едното фенерче в колана, а другото — в джоба на якето.

— Тук има някаква измама.

В отговор ударих с длан вратата.

— Измама е — настоя той. — Погледни часовника си.

В момента часът не ме интересуваше колкото онова, което можеше да изпълзи от скафандъра на Ходжсън.

Потрепервайки, осъзнах, че се почесвам по ръцете, врата и лицето, опитвайки да се отърва от пълзящи гадини, каквито всъщност нямаше.

Мотивиран от живия спомен за гърчещите се пълчища, вкопчих пръсти в ръба на вратата и дръпнах. Изсумтях, изругах и дръпнах по-силно, сякаш наистина можех да отместя няколко тона стомана.

— Погледни часовника си — повтори Боби.

Бе навил ръкава на памучния си пуловер и гледаше своя часовник. Това ме изненада. Никога не го бяха виждал с часовник, а сега имаше същия като моя.

Светецките дигитални цифри показваха шестнайсет и осем минути. А всъщност беше малко преди четири сутринта.

— И моят показва същото — рече Боби.

— И двата ли са неточни?

— Не. Толкова е часът тук.

— Това е магия.

— Абсолютно.

После видях датата. Днес беше дванайсети април, но часовникът ми твърдеше, че е деветнайсети февруари понеделник. Часовникът на Боби показваше същото.

Запитах се коя ли година би показал, ако екранчето беше по-голямо. Вероятно някоя в миналото. Някой паметен катастрофален

следобед за учените от екипа „Загадъчният влак“, когато нещата са се объркали.

Скоростта и яркостта на спираловидно виещите се светлини в стените бавно, но видимо намаляваха.

Погледнах към защитното облекло, което не бе осигурило защита срещу враждебните организми и видях, че онова, което го обитаваше, се движи неспокойно. Ръцете бяха отпуснати на пода. Единият крак потръпна, сетне цялото тяло потрепери, сякаш през него премина силен електрически ток.

— Не предвещава нищо добро — промълвих.

— Ще избледнее.

— Мислиш ли?

— Письците, гласовете и вятърът утихнаха.

Потропах с кокалчетата на пръстите си по вратата.

— Ще престане — настоя Боби.

Макар че светлинното шоу избледняваше, Ходжсън — или по-скоро скафандърът му — ставаше все по-активен. Петите барабаняха по пода, а ръцете се огъваха.

— Опитва се да стане — извиках аз.

— Няма да ни направи нищо.

— Сериозно ли говориш? Щом вратата е реална и ни държи затворени тук, тогава и онова нещо е достатъчно живо, за да ни причини огромни неприятности.

— Ще престане да се движи.

Скафандърът се тресеше, гърчеше и тръшкаше на пода, докато успя да махне кислородния резервоар и се претърколи на една страна. Отново гледах тъмното прозорче и усещах, че нещо се е вторачило в мен. Не само кълбо от червеи или бръмбари, а някакъв страшен организъм със зло съзнание, толкова любопитен към мен, колкото аз бях ужасен от него.

Не беше плод на развинтеното ми въображение, а усещане — недвусмислено и реално като студените тръпки, които биха ме полазили, ако пуснех кубче лед във врата си.

— Ще престане — прошепна Боби и едва доловимата нотка на страх в гласа му показва, че и той усеща нечий очи върху себе си.

Фактът, че тялото на Ходжсън беше на десетина метра от нас, не ме успокояваше. Нямах да се чувствам в безопасност, дори ако

разстоянието беше десет километра и гледах през телескоп гърчещото се конвулсивно привидение.

Фойерверките започваха да избледняват.

Докоснах вратата и усетих студената ѝ, гладка повърхност.

Светлинното шоу приближаваше към финала си и видимостта намаляваше, но дори в бавно сгъстяващия се мрак видях как Ходжсън се претърколи по лице на пода, после се опита да се изправи на ръце и колене.

Ако бях изтълкувал правилно отвратителната гледка, която зърнах през прозорчето на скафандъра, вътре гъмжеше от хиляди същества, хранещи се с плът пълчища. Една колония от бръмбари можеше да действа при усъвършенствана структура на разделението на труда, да поддържа висока степен на социален ред и да работи заедно, за да оцелее и просъществува, но дори скелетът на Ходжсън да осигуряваше опора, не вярвах, че организмите могат да се прегрупират в човешка форма и да функционират с такава свършена координация, единна форма и сила, че да се разхождат в скафандър, да изкачват стълби и да оперират с тежки механизми.

Ходжсън стана.

— Отвратително — измърмори Боби.

Усетих, че по вратата премина краткотрайна вибрация. Нещо по-странно от вибрация. По-отривисто. По-скоро лек, вълнообразен... трус. Вратата се разтресе за секунда-две, сякаш не беше стоманена, а от желатин, после отново стана плътна и непревземаема.

Нещото в скафандъра се олюля като току-що проходило дете, което трудно запазва равновесие. Плъзна крак напред, поколеба се, сетне провлачи и другия. Звукът от подметките по стъкления под наподобяваше шепот.

Леви, десни.

Идваше към нас.

Вероятно нещо повече от Ходжсън бе оцеляло освен скелета. Може би съществата не бяха погълнали изцяло човека и дори не го бяха убили, а само се бяха врязали в него, загнездили се бяха в плътта и в костите, в сърцето, в черния дроб и в мозъка, създавайки ужасна симбиоза с тялото, докато поемаха контрол над нервната система.

Фойерверките в стените потъмняха до кехлибарени, червеникавокафяви и кървавочервени оттенъци, докато Ходжсън

колебливо пристъпваше към нас.

Вратата отново се разтресе и омекна.

Задъхах се, когато болезнен хлад, по-остър от игли, прониза дясната ми ръка, все едно я бях потопил в нещо много по-студено от ледена вода. Китката и пръстите ми сякаш се сляха с вратата. Макар че светлината в яйцевидната стая бързо помръкваше, видях, че стоманата е станала полупрозрачна и като в ленив поток вътре се завихриха течения. Върху сивата ѝ повърхност се очертаваха пръстите ми.

Уплашено дръпнах ръката си и стоманата мигновено възвърна плътността си.

Спомних си как отначало съзирах люка само с периферното си зрение, не като гледах право към него. Вратата бе придобила плътност на етапи и сега беше възможно да се дематериализира не за миг, а постепенно.

Боби сигурно видя какво се случва, защото направи крачка назад, сякаш стоманата можеше изведнъж да се превърне във водовъртеж и да го погълне.

Ако не бях отдръпнал ръката си навреме, дали вратата щеше да я откъсне? Не знаех отговора. И не исках да го знам.

Усещането за хлад премина веднага, щом отместих ръката си, но още се задъхвах. Чух се да повтарям една и съща псувня, сякаш страдах от неизлечим случай на синдрома на Туре и до края на живота си щях да повтарям мръсни думи.

Пристъпвайки в слабата кървавочервена светлина и сред легионите подскачащи сенки, подобно на астронавт, завърнал се от мисия на планета Ад, Ходжсън преполови разстоянието между нас. Сега се намираше на десет крачки и продължаваше да се тътри напред, без да се притеснява от псувните ми, тласкан от силно желание, осезаемо почти като смрадта на врящ катран и гниещи растения, която вятърът бе донесъл незнайно откъде.

Боби отчаяно удари вратата с дулото на пушката. Стоманата издрънча като камбана.

Той дори не си направи труда да насочи оръжието към Ходжсън. Явно бе стигнал до извода, че рикоширащите в стените куршуми може да заредят с енергия стаята и да ни задържат там още по-дълго.

Светлинното шоу прекъсна и се възцари непрогледен мрак.

Ако можех да успокоя обезумялото си сърце и да затая дъх, може би щях да чуя плъзгането на гумените ботуши на Ходжсън по стъкления под.

Когато блясъците в стените угаснаха, сигурно и фантазмагоричният двигател бе престанал да работи и се бяхме върнали в реалността, Ходжсън бе престанал да съществува и...

Боби пак удари по вратата с пушката. Този път стоманата не издрънча. Звукът беше глух и не отекна като преди, а прозвуча така, сякаш вратата беше дървена.

Може би се променяше в процеса на дематериализиране, но още блокираше изхода. Нямахме да рискуваме да излезем, докато не се уверяхме, че вратата не е в състояние на постоянни промени и заплашва да отнеме молекули от телата ни, преди завинаги да изчезне.

Запитах се какво ще стане, ако Ходжсън се вкопчи в мен, когато материята му започне да се трансформира. Може би както за миг ръката ми се бе сляла със стоманата на вратата, така и част от мен щеше да се слее със скафандъра и с гърчещите се пълчища вътре. Допирът можеше да помрачи разсъдъка ми, ако по чудо оцелеех от физическо нараняване.

Мракът притисна като течност отворените ми очи, сякаш бях дълбоко под вода. Макар да се напругах да видя приближаваща се фигура, не съзирах нищо.

Спомних си похитителя с малките бели зъби, чието лице бях докоснал в мрака.

И отново усетих как нечие присъствие застрашително се извиси пред мен.

След всичко, случило се на тази крайна гара на Загадъчния влак, вече не смятах страховете си за плод на свръхактивно въображение. Този път не протегнах ръце, за да се уверя, че най-мрачните ми опасения са безпочвени. Знаех, че пръстите ми ще се плъзнат по гладката извивка на плексигласовото прозорче.

— *Крис!*

Подскочих от изненада, после осъзнах, че гласът е на Боби.

— Часовникът ти — добави той.

Светлият екран се виждаше и в най-черния мрак. Зелените цифри бързо се сменяха, превъртайки се напред. Буквите на дните и месеците преминаваха в неясно петно от различни съкращения.

Миналото отстъпваше място на настоящето.

По дяволите. Не знаех *какво* точно става тук. Може би изобщо не разбирах ситуацията и изкривяването на времето нямаше нищо общо с онова, на което бяхме станали очевидци. Вероятно халюцинирахме, защото някой бе сложил ЛСД в бирата ни. Може би си бях вкъщи, спях в леглото си и сънувах. Само имах чувството, че случващото се в момента е *правилно* и много по-приятно от внезапна прегръдка със скафандъра на Ходжсън.

Ако наистина се бяхме върнали две години назад и сега препускахме към априлската нощ, в която бе започнало това странно приключение, би трябвало да усетя и промяна в себе си — пукане в костите, треска от лудешки минаващите часове, чувство за връщане към истинската ми възраст. *Нещо*. Но спускането с бавен асансьор би имало по-силен физически ефект от това пътуване с експрес по релсите на времето.

Показанията за месеците на часовника ми изведнъж спряха на април. След секунда застинаха и денят, и датата, накрая ясно се появи и часът — три петдесет и осем.

Отново се бяхме върнали в настоящето.

— Страхотно — рече Боби.

— Жестоко — съгласих се.

Големият въпрос беше дали имахме спътник в скафандър и с лице от червеи.

Според законите на логиката Ходжсън бе останал в миналото.

Но може би беше заблуда да смятаме, че логиката е в сила при тази особена ситуация.

Извадих фенерчето.

Не исках да го включвам.

Но го сторих.

Ходжсън не беше срещу мен, както се бях опасявал. Краткотрайният проблясък на светлина показа, че с Боби сме сами.

Вратата беше изчезнала. Не я виждах нито когато погледнех право към тунела на изхода, нито с периферното си зрение.

Яйцевидната стая явно бе станала толкова чувствителна към светлината, че в пода, стените и тавана отново запулсираха бледи водовъртежи.

Веднага изключих фенерчето и го пъгнах в колана си, като настоях:

— Да вървим.

— Тръгваме.

Отново падна мрак и чух как Боби прекрачи прага, проправяйки си пипнешком път в късия тунел.

— Чисто е — каза той.

Наведох се и тръгнах след него.

Включих фенерчето едва когато излязохме в коридора, където лъчът не можеше да стигне до стъкления материал, с който бе облицована яйцевидната стая.

— Казах ти, че ще престане — рече Боби.

— Защо ли оспорвам твърденията ти?

Не разговаряхме повече през целия път нагоре през трите подземни нива и докато минавахме през хангара. Джипът стоеше под небето, на което сгъстяващите се облаци бяха закрили всички звезди.

Поехме на югозапад през Мъртвия град и покрай склада, където бях срещнал похитителя. Боби угаси фаровете, когато стигнахме до Санта Розита. Минахме по речното корито, без да спираме или да обръщаме внимание на предупредителните знаци около базата.

Боби бе разширил дупката в оградата и джипът безпрепятствено премина през отвора. Спряхме и двамата слязохме да спуснем веригите над пролуката, която се забелязваше само отблизо.

Не искахме никой да разбере, че сме влизали в Уайвърн. Несъмнено скоро щяхме да дойдем пак по същия маршрут и ни беше необходим лесен достъп.

Следите от гуми ни издаваха, но нямаше начин да ги премахнем бързо и напълно. Трябваше да се надяваме, че бризът ще се превърне във вятър, който да ги заличи.

За няколко часа бяхме видели повече, отколкото можехме да възприемем, да анализираме и да приложим към нашия проблем. Не попаднахме на онова, което търсехме. Предпочитахме да не се връщаме там, но докато не намерехме Джими Уинг и Орсън, дългът повеляваше отново да посетим гнездото на кошмари.

Сега го напускахме, защото временно бяхме стигнали до задънена улица и не знаехме как да продължим търсенето. Пък и ни беше нужна стратегия. Освен това ни бяха необходими повече хора за издирването, дори в познатите лабиринти на Уайвърн.

До загоряване оставаше малко повече от час.

Шевролетът, който похитителят бе паркирал до оградата, беше изчезнал. Не се изненадах, че го няма. За щастие бях запомнил регистрационния номер.

Боби спря до купчината от клони и тръни до оградата. Взех велосипеда си и го натоварих на джипа.

Преминахме през тъмния тунел под магистрала номер едно, без да включим фаровете. Бръмченето на двигателя отекваше от бетонните стени като изстрели от щурмови пушки.

Спомних си за загадъчната фигура, която бях видял до подпората на насипа в западния край на прохода и напрежението ми нарасна. Очаквах, че в края на тунела нещо ще ни нападне, но когато излязохме на открито, там не ни чакаше никой.

На стотина метра от магистралата Боби спря и изключи двигателя.

Не бяхме разговаряли, откакто се бяхме измъкнали от яйцевидната стая.

— Загадъчният влак — каза той.

— Всички сме пътници в него.

— Това е името на проекта, така ли?

— Да, според пропуска на Лийланд Делакроа.

Извадих го от джоба на якето си и се замислих за мъртвия мъж, заобиколен от снимки на семейството си и за венчалния пръстен в чашата за обредни свещи.

— Тогава проектът „Загадъчният влак“ ни е дал стадото маймуни, ретровируса и всички онези мутации. Дружеството „Денят на страшния съд“, основано от майка ти.

— Може би.

— Не мисля така.

— А как?

— Тя беше генетик теоретик, нали?

— Да. Чирак на Бога.

— Създател на вируси и на разни същества.

— Ценни за медицината малки същества. Добронамерени вируси.

— С изключение на един.

— И твоите родители не са за хвалене — напомних му аз.

— О, те щяха да унищожат света, много преди майка ти да го е направила, ако имаха равен шанс — с нотка на фалшива гордост каза Боби.

Родителите му бяха собственици на местния вестник и религията им беше политиката, а бог — властта. Бяха хора с мисия и с неизчерпаема вяра в правилността на възгледите си. Боби не споделяше странните им утопични представи, затова го бяха отписали преди десет години. Утопията явно изисква от пчелите в кошера абсолютно единомислие и общи цели.

— Въпросът е — продължи той, — че онова шантаво място... Те не са се занимавали с биологични изследвания, братко.

— Ходжсън беше в скафандър, не по шорти за тенис — напомних му. — Това е типично защитно облекло. Да го предпазва от инфекции.

— Да, очевидно. Но ти сам каза, че онази стая не е направена за изолиране на зарази.

— Нито за обеззаразяващи процедури — съгласих се. — Нямаше обеззаразяващи модули с изключение може би на онова противогазово укрытие. И разпределението на помещенията е непригодно за свръхсекретни биологични лаборатории.

— Онази лудница не беше лаборатория.

— Яйцевидната стая.

— Наричай я както искаш. Никога не е била лаборатория. Знаеш какво е била, братко. И двамата знаем.

— Мислех за това.

— Била е транспортно средство.

— Какво?

— Захранвали са я с огромни количества енергия, може би с ядрена, и вероятно Ходжсън е бил изпратен някъде. И още неколцина. Чухме ги да пицят за помощ.

— Къде са били изпратени?

Вместо да отговори на въпроса ми, Боби рече:

— *Carpe cerevisi.*

— Какво означава това?

— Сграбчи бирата.

Извадих студена бутилка от хладилната чанта и му я подадох. Поколебах се и отворих една и за себе си.

— Не трябва да пиеш алкохол и да шофираш — напомних му.

— Апокалипсисът е настъпил. Вече няма правила.

Отпих голяма глътка и казах:

— Обзалагам се, че Господ обича бира. Разбира се, Той има шофьор.

От двете ни страни се издигаха насипи. Беззвездното небе изглеждаше твърдо като желязо и ни притискаше.

— Но къде са ги изпращали? — попитах.

— Спомни си часовника.

— Може би трябва да го дам на поправка.

— И моят пощуря.

— Между другото, откога носиш часовник?

— Откакто за пръв път през живота си започнах да усещам, че времето изтича — отговори Боби. Говореше не само за собствената си тленност, но и за факта, че времето изтича за всички нас, за целия свят, който познаваме. — Мразя часовниците и всичко, което олицетворяват. Зловещи механизми. Но напоследък започнах да се питам колко е часът, макар никога да не ме е интересувало, и ако не видя часовник, се изнервям. Ето защо сега нося часовник и съм като всички останали на света. Не е ли ужасно?

— Максимално ужасно.

— Като торнадо.

— Времето се обърка в яйцевидната стая.

— Стаята беше машина на времето.

— Не сме сигурни.

— Аз съм.

— Пътуването във времето е невъзможно.

— Това е средновековно разбиране, братко. Някога така са казвали и за самолетите, и за полета до Луната, за атомните бомби и за телевизията.

— В името на спора да допуснем, че е възможно.

— *Наистина* е възможно.

— Щом е само пътуване във времето, за какво е скафандърът? Не са ли искали да бъдат дискретни? Всеки е можел да ги забележи.

— Защита срещу неизвестни болести. Може би срещу атмосфера с по-малко кислород или пълна със замърсители. Знаеш, че са отивали в бъдещето.

— Не го знам. Нито ти го знаеш.

— В бъдещето — настоя Боби. Бирата му бе внушила абсолютна увереност в способността за дедукция. — Мислели са, че се нуждаят от защита, защото... бъдещето може да е коренно различно. А това е съвсем ясно.

Макар че нощта беше безлунна, бледа сребриста светлина озаряваше речното корито.

През седемнайсети век Томас Фулър е казал, че винаги е най-тъмно преди зазоряване.

— Колко далеч в бъдещето? — зачудих се и сякаш усетих горещия въздух с мирис на гранясало олио, който бе нахлул в яйцевидната стая.

— Десет години, век, хилядолетие. Кой знае? Колкото и далеч да са отишли, нещо им е попречило.

Спомних си призрачните гласове, звучащи сякаш по радио, паниката, виковете за помощ, писъците. Потреперих. Отново отпих от бирата и казах:

— Онова нещо... или неща в скафандъра на Ходжсън...

— Това е част от нашето бъдеще.

— На света не съществува подобно нещо.

— Още не.

— Но онези неща бяха толкова странни... Трябва да се промени цялата екологична система. Коренно.

— Ако намериш някой динозавър, попитай го дали е възможно.

Вече не ми се пиеше бира. Протегнах ръка и я излях.

— Дори да е било машина на времето — възразих, — те са я разглобили. Тогава появата на Ходжсън незнайно откъде, вратата... всичко, което ни се случи... Как е могло да стане?

— Това е остатъчен ефект.

— Остатъчен ефект ли?

— Максимален.

— Извадиш ли двигателя на колата и изхвърлиш ли акумулатора, никакъв остатъчен ефект не може да я закара до Лас Вегас.

Боби се вторачи в смаляващото се, неясно осветено речно корито, сякаш беше ходът на времето, криволичещ към безкрайно странното ни бъдеще, и каза:

— Пробили са дупка в реалността. Може би дупка, която не се затваря.

— Какво означава това?

— Това, което означава.

— Зашеметяващо.

— Кръвоспиращо.

Вероятно искаше да каже, че макар и зашеметяващо, обяснението му е поне представа, която сме в състояние да възприемем, познато схващане, за да ни предпази от загубване на

разсъдъка, също както стипцата спира кръвотечението от порязване при бръснене.

Или се шегуваше със склонността ми — придобита от поезията, която баща ми бе насадил в главата ми — да предполагам, че всички говорят метафорично и светът е по-сложен, отколкото изглежда. В такъв случай бе избрал думата само заради римата.

Не му направих удоволствието да го помоля да обясни какво е „кръвоспиращо“.

— Не са знаели за остатъчния ефект, така ли?

— Имаш предвид гениалните магьосници, работещи по проекта?

— Да. Хората, които са построили онова съоръжение и после са го разрушили. Ако е имало остатъчен ефект, те са щели да взривят стените и да излеят няколко тона бетон върху развалините. Нямах да заминат ей така и да позволят на задници като нас да го намерят.

Боби сви рамене.

— Тогава ефектът се е проявил, след като отдавна са били заминали.

— А може би халюцинирахме — предположих.

— И двамата ли?

— Вероятно.

— Еднакви халюцинации?

Нямах задоволителен отговор, затова казах:

— Кръвоспиращо.

— Наелектризиращо.

Отказах се.

— Ако е било проект за пътуване във времето, тогава „Загадъчният влак“ не е имал нищо общо с майка ми.

— Е, и?

— Щом не е имал нищо общо с нея, защо някой ми подхвърли шапката в яйцевидната стая? Защо оставиха снимката ѝ в противогазовото укритие? Защо някой сложи под чистачката на джипа пропуска на Лийланд Делакроа и ни изпрати там тази вечер?

— Ти си истинска машина за въпроси.

Боби изпи бирата си и аз прибрах празните бутилки в хладилната чанта.

— Вероятно не знаем дори половината истина — каза той.

— Какво имаш предвид?

— Може би нещо се е объркало в лабораториите за генно инженерство в Уайвърн и теориите на майка ти са довели до бъркотията, в която се намираме сега. Точно както мислехме отначало. А може би не.

— Искаш да кажеш, че майка ми не е унищожила света?

— Е, помогнала е. Не казвам, че не е направила нищо...

— Благодаря.

— От друга страна, може да е имала минимално участие в цялата работа.

След смъртта на баща ми преди месец — от рак, който сега подозирах, че не е имал естествена причина — бях намерил писмения му разказ за произхода на Орсън, за експериментите за повишаване на интелигентността и за неуловимия ретровирус на мама.

— Прочете ли какво е написал баща ми?

— Вероятно не е знаел цялата история.

— С мама нямаха тайни един от друг.

— Да, разбира се. Една душа в две тела.

— Точно така — казах, жегнат от иронията му.

Той ме погледна, трепна и пак насочи вниманието си към речното корито.

— Извинявай, Крис. Имаш право. Твоите родители не бяха като моите. Майка ти и баща ти бяха... специални. Когато бяхме хлапета, ми се искаше да бъдем не само добри приятели, но и братя, за да живея при твоите родители.

— Ние сме братя, Боби.

Той кимна.

— В много по-важно отношение от кръвта — добавих аз.

— Не ставай сантиментален.

— Съжалявам.

Това са истини, за които с Боби никога не говорим. Нямаме думи да ги опишем, а да говорим за тях би означавало да намалим силата им. Една от тези истини е дълбочината и свещеният характер на нашето приятелство.

— Може би и майка ти не е знаела цялата истина — продължи той. — Не е знаела за „Загадъчният влак“, който вероятно е много по-виновен от нея.

— Удобна идея. И какво ще правим сега?

— Не съм Айнщайн, братко. Мозъкът ми пресъхна.

Включи двигателя и подкара по речното корито, без да запали фаровете.

— Мисля, че знам каква е била онази маймуна с голямата глава — казах аз.

— Каква?

— Една от второто стадо.

Първото стадо бе избягало от лабораториите в Уайвърн в онази нощ на насилие преди повече от две години. Бяха се оказали неуловими и всеки опит да ги намерят и изтребят бе завършил с неуспех. Изпаднали в отчаяние да открият маймуните, преди броят им драстично да нарасне, учените от проекта бяха пуснали второ стадо да ги търси.

Всеки член на новото стадо носеше хирургически присаден предавател, за да бъде проследен и ликвидиран заедно с резусите от първото стадо, които успее да намери. Макар да не съзнаваха, че са били подложени на такава операция, щом бъдеха пуснати на воля, новите маймуни изтръгваха със зъби една от друга предавателите и се освобождаваха.

— Мислиш, че Главоча е маймуна? — недоверчиво попита Боби.

— Драстично променена маймуна. Може би не изцяло резус, а с кръстоска с павиан.

— Или с крокодил — намусено подхвърли той. — Мислех, че второто стадо е много по-добре устроено от първото. Не толкова склонни към насилие. Но съществото с голямата глава не приличаше на котенце. Онова чудо бе предназначено за бойното поле.

— Но не ни напада.

— Само защото беше достатъчно умно и знаеше какво може да му причини пушката.

Спомних си за тъжното животно на покрива на къщата и как криеше лицето си, и казах:

— Не мисля, че беше убиец.

— Да, онези зъби бяха за отваряне на консерви.

— И Орсън има големи и остри зъби, но не е убиец.

— Добре, убеди ме. Хайде да поканим на гости Главоча. Ще напълним дълбоки купи с пуканки, ще си поръчаме пица, ще си навиваме на ролки косите и ще говорим за момчета.

— Задник.

— Преди минута бяхме братя.

— Това беше тогава.

Боби стигна до рампата на върха на насипа и най-сетне включи фаровете. После се насочи към къщата на Лили Уинг.

— Мисля, че с Пиа отново ще бъдем заедно — каза той, говорейки за Пиа Клик, художничката и голямата любов в живота му, която мислеше, че е превъплъщение на Каха Хуна, богинята на прибоа.

— Нали ти е казала, че родният ѝ дом е Уаймеа — напомних му аз.

— Намислил съм една страхотна магия.

Скоро щеше да се зазори, но улиците на Мунлайт Бей бяха пусти и тихи, сякаш подобно на Мъртвия град бе населен само с призраци и трупове.

— С магия ли се занимаваш? — попитах.

— Фройдистка магия.

— Пиа е твърде умна, за да се хване.

Макар да се държеше налудничаво през последните три години, откакто замина за Хавай, за да намери себе си, Пиа съвсем не беше глупачка. Преди да се запознае с Боби, бе завършила с отличие калифорнийския университет. Свърхреалистичните ѝ картини се продаваха за големи суми и статиите, които пишеше за различни изкуствоведски списания, бяха проникателни и гениално съчинени.

— Ще ѝ разкажа за новия ми сърф за двама — рече Боби.

— Аха. И ще загатнеш, че го караш с някоя мадама.

— Трябва да ти прелеят чувство за реалност, братко. Пиа не може да бъде манипулирана по този начин. Ще ѝ кажа, че имам сърф за двама и съм готов — където и да се намира тя.

Откакто медитациите я бяха довели до прозрението, че е превъплъщение на Каха Хуна, Пиа бе решила, че е богохулствено да има плътска връзка със смъртен мъж. Смяташе да прекара в безбрачие остатъка от живота си. Това бе обезсърчило Боби.

Появи се лек проблясък на надежда, когато по-късно Пиа установи, че Боби е превъплъщение на Кахуна, хавайския бог на прибоа. Творение на съвременни сърфисти, легендата за Кахуна се основаваше на живота на древен знахар без божествен произход. Въпреки това Пиа твърди, че тъй като е Кахуна, Боби е единственият

мъж на света, с когото може да се люби. Но за да се съберат отново, той трябва да признае истинската си безсмъртна същност и да приеме съдбата си.

Възникна нов проблем, когато или от гордост, че е простосмъртен, или от чисто твърдоглавие Боби отказа да се съгласи, че е единственият и неповторим бог на прибоа.

Сравнени с трудностите на съвременните влюбени, проблемите на Ромео и Жулиета бяха незначителни.

— Тогава най-сетне ще признаеш, че си Кахуна — казах, докато се движехме по улиците с борове от двете страни на по-високите хълмове в града.

— Не. Ще се правя на загадъчен. Няма да казвам, че не съм Кахуна. Ще го дам тежко. Ще се забулвам в мистериозност всеки път, когато Пиа повдигне въпроса, и ще я оставя да го тълкува както иска.

— Това не е достатъчно.

— Има и още. Ще ѝ разкажа съня си, в който я видях в страхотно красиви златистосини копринени бикини да се рее над прекрасни, лъскави, триметрови вълни и да ми казва: „Сърф“.

Намирахме се в жилищния квартал на две преки от Оушън авеню, главната улица на Мунлайт Бей, когато една кола зави на кръстовището и тръгна към нас. Беше последен модел шевролет лимузина, бежова или бяла, с калифорнийска регистрация.

Затворих очи, за да ги предпазя от насрещните фарове. Искаше ми се да се наведе или да се смъкна надолу, за да скрия лицето си от светлината, но щях да привлека внимание.

Докато шевролетът минаваше покрай нас, аз отворих очи и видях двама мъже на предната и един на задната седалка. Бяха едри, облечени в черни дрехи и с безизразни лица. Загледаха се в нас. Изцъклените им очи бяха непроницаеми и обезпокоително прями.

Неизвестно защо се замислих за сенчестия силует, който бях видял върху насипа.

— Представители на закона.

— Професионална напаст — съгласих се.

— Все едно го бяха написали на челата си.

— Но, изглежда, не преследват нас. Кого ли търсят?

— Може би Елвис Пресли.

Шевролетът не обърна и не ни последва.

— Значи ще й кажеш, че в съня ти тя се рее над вълните и казва: „Сърф“.

— Точно така. В съня ми казва да купя сърф за двама, за да караме заедно. Помислил съм, че това е пророчество, затова съм взел сърфа и съм готов.

— Мошеник.

— Вярно е. Наистина го сънувах.

— И още как.

— Всъщност го сънувах три нощи подред и дори малко се уплаших. Ще й разкажа всичко, пък нека да го тълкува както иска.

— И ще се правиш на загадъчен и няма да признаваш, че си Кахуна, но ще излъчваш божествено обаяние.

Боби изглеждаше притеснен. Спря на знак „стоп“, след като бе подминал всички останали.

— Точно така. Да не мислиш, че не мога да го направя?

Стигне ли се до обаяние, Боби няма равен на себе си.

— Братко, притежаваш толкова много обаяние, че ако искаше да създадеш секта за самоубийства, хората щяха да се редят на опашка, за да скачат от скалите.

Той явно остана доволен.

— Нали не ме будалкаш?

— Съвсем не — уверих го.

— Благодаря.

— Няма защо. Но имам един въпрос.

Боби потегли и рече:

— Питай.

— Защо не кажеш на Пиа, че си Кахуна?

— Не мога да я лъжа. *Обичам я.*

— Ще бъде благородна лъжа.

— Ти лъжеш ли Саша?

— Не.

— А тя лъже ли те?

— Саша не лъже никого.

— Между влюбените няма дребна или безобидна лъжа.

— Непрекъснато ме изненадваш.

— С мъдростта си ли?

— С мекушавостта си. С детинското си сърце. Ти си същинско плюшено мече.

— Стисни ме и ще изпея „Чувства“.

— Вярвам ти.

Вече бяхме само на няколко преки от къщата на Лили.

— Мини отзад, по алеята за коли — казах аз.

Нямаше да се изненадам, ако там ни чакаше патрулна кола или друг шевролет без опознавателни знаци, пълен с мъже с очи като от гранит, но алеята беше пуста. Фордът на Саша беше пред гаража и Боби спря зад него.

Каньонът отвъд заслона от гигантски евкалипти тънеше в непрогледен мрак. Нямаше луна и там можеше да се крие всичко. Каньонът не беше обикновен, а бездънна пропаст, огромно черно море, краят на света, зейнала безкрайност.

Слязох от джипа и си спомних как добрият Орсън изследваше бурените по ръба на каньона, настоятелно търсейки Джими. Развълнуваното му джафкане, когато надуши миризмата. Бързината и безкористната всеотдайност на издирването.

Случило се беше само преди няколко часа, а ми се струваше, че е изминала цяла вечност.

Дори тук, далеч от яйцевидната стая, времето, изглежда, се бе побъркало.

Докато мислех за Орсън, сърцето ми се сви. За миг престанах да дишам.

Спомних си как преди две години стоях с баща ми в моргата на болница „Милосърдие“. Седяхме на светлината на свещите до тялото на майка ми и чакахме катафалката, която щеше да я закара в погребалния дом на Кърк. Тогава имах чувството, че собственото ми тяло се е прекършило. Страхувах се да помръдна или дори да говоря, сякаш можех да се разпадна като куха керамична фигура, ударена с чук. И болничната стая на татко само преди месец. Ужасната нощ, в която той почина. Държеше ръката ми, когато се наведе към мен, за да чуя последните му думи: „Не бой се от нищо, Крис. Не бой се от нищо“. После пръстите му се отпуснаха. Целунах челото и брадясалата му страна. Самият аз съм самоходно чудо, тъй като на двайсет и осем години още съм жив и здрав, макар да страдам от пигментна ксеродермия, затова вярвам в чудеса, в тяхната реалност и в

потребността ни от тях. И тогава зачаках чудото да стане. Очаквах татко да възкръсне като Лазар, защото болката от загубата му беше непоносима и светът — немислимо труден и студен без него. Нямах да го понеса. Трябваше да получа милост. Макар да бях благословен с множество чудеса през живота си, бях алчен за още едно. Молих се на Бога, увещавах Го, сключвах сделки с Него, но в естествения ред на нещата има нещо по-важно от нашите желания и най-сетне се примирих с горчивата орис и волю-неволю пуснах безжизнената ръка на татко.

И сега, затаил дъх, стоях на алеята. Отново ме прониза страх, че може да надживея Орсън, моя брат, който беше още по-голям самотник от мен. Ако се наложеше да умре сам, без да го утешава ръката на приятел и без успокояващ глас, който да му казва, че го обичат, щях да бъда съкрушен от мисълта за самотното му страдание и отчаяние.

— Братко — каза Боби, сложи ръка на рамото ми и леко го стисна. — Всичко ще бъде наред.

Не бях проронил нито дума, но той явно знаеше какви страхове ме измъчват, докато се вирах в зловеция мрак на каньона отвъд евкалиптовите дървета.

Поех дълбоко дъх. И изведнъж ме обзе яростна надежда — един от онези силни пристъпи на надежда, които могат да те сломят, ако не се осъществят, безумна и необоснована *убеденост*, макар да нямах повод за такова упование. Щяхме да намерим Джими Уинг и Орсън живи и здрави, а онези, които искаха да им сторят зло, щяха да горят в ада.

Вървах по тясната пътека в двора, където уханието на жасмин беше благовонно като тамян, и се притеснявах как да вдъхна на Лили мъничко от новооткритата ми надежда, че синът ѝ ще бъде намерен жив и невредим. Нямах какво да ѝ кажа в подкрепа на това оптимистично заключение. Всъщност ако ѝ разкажех съвсем малко от онова, което с Боби бяхме видели в Уайвърн, Лили щеше да загуби всякаква надежда.

През прозорците на кухнята мъждукаше слаба светлина на свещи.

Саша ни чакаше на стъпалата на верандата. Сигурно бе излязла, когато бе чула, че джипът спира зад гаража.

Образът на Саша, който пазя във въображението си, е идеализиран. Въпреки това, когато я видя, ми се струва по-хубава и от най-прекрасния спомен. Зрението ми е приспособено към тъмнината, но осветлението беше толкова оскъдно, че не виждах сивите ѝ, ясни очи, махагоновия оттенък на косите и осеяната с лунички кожа. Но независимо от това тя излъчваше сияние.

Прегърнахме се и Саша прошепна:

— Здравей, Снежко.

— Здравей.

— Какво става с Джими?

— Още не сме го намерили. И Орсън изчезна.

Тя се притисна до мен.

— В Уайвърн ли?

— Да.

Саша ме целуна по бузата.

— Орсън може да се грижи за себе си.

— Ще отидем пак.

— Точно така. И аз ще дойда с вас.

Красотата на Саша не е само физическа. Лицето ѝ изразява мъдрост, състрадание, смелост и гордост. Духовната ѝ красота ме крепи в моменти на страх и отчаяние, както истината поддържа

свещеника по време на мъченичество. Не съзирам нищо богохулствено, като сравнявам благосклонността на Саша с Божията милост, защото едното е отражение на другото. Безкористната любов, която даваме на другите до степента да бъдем готови да жертваме живота си за тях — както със Саша бихме сторили — е доказателство, че човешките същества не са само зверове, действащи в името на личен интерес. В себе си носим божествена искра и ако го осъзнаем това, животът ни ще има достойнство, смисъл и надежда. В Саша тази искра е ярка, но вместо да наранява, ме лекува.

Тя прегърна Боби и прошепна:

— По-добре да се махаме отгук. Лили е адски изнервена.

— И аз — измърмори той.

Боби подпря пушката си на верандата. Револверът „Смит и Уесън“ беше затъкнат в колана му, скрит под хавайската риза.

Саша носеше сини джинси, пуловер и джинсово яке. Когато се прегърнахме, усетих дръжката на револвера в кобура под мишницата ѝ.

Аз пък имах деветмилиметров глок.

Ако беше уязвим на огнестрелно оръжие, ретровирусът на майка ми щеше да си намери майстора в наше лице. Краят на света щеше да бъде отменен и щяхме да се веселим на плажа.

— Ченгетата? — попитах аз.

— Бяха тук, но си тръгнаха — отговори Саша.

— Мануел? — попитах аз, имайки предвид Мануел Рамирес, сегашния шеф на полицията, който ми беше приятел, преди хората в Уайвърн да го принудят да им сътрудничи.

— Да. Призля му, като ме видя да влизам.

Саша ни заведе в кухнята, където цареше такава тишина, че тихите ни стъпки отекнаха като танц с дървени обувки в параклис. Мъката на Лили тегнеше като покров над скромната къща, сякаш Джими вече бе намерен мъртъв.

Заради заболяването ми единствената светлина идваше от дигиталния часовник на печката, от синкавия пламък на газта под чайника на един от котлоните и от две дебели жълти свещи на масата в кухнята. Восъкът излъчваше ухание на ванилия — неуместно празничен при тези тъжни обстоятелства.

Масата беше до прозореца. Имаше място за три стола. Лили седеше на стола срещу мен.

Боби остана до вратата да наблюдава задния двор, а Саша се приближи до печката да вземе чайника.

Издърпах стол и се настаних срещу Лили. Свещите бяха между нас и ги отместих.

— Язовецо — подхвърлих аз.

Челото ѝ беше намръщено, очите присвити, а устните стиснати. Наблюдаваше преплетените си пръсти толкова съсредоточено, сякаш се опитваше да разгадае съдбата на детето си по заострените очертания на кокалчетата, в разположението на костите, вените и луничките, все едно гледаше на таро.

— Няма да се откажа от търсенето — уверих я.

От унилото ми изражение тя вече се бе досетила, че не съм открил сина ѝ и не обърна внимание на думите ми.

— Ще съберем сили, ще повикаме още хора, ще отидем пак и ще го намерим — безразсъдно обещах.

Лили най-сетне вдигна глава и ме погледна в очите. Нощта я бе състарила безмилостно. Дори на светлината на свещите изглеждаше съсипана и изтощена, а русите ѝ коси сякаш бяха побелели. Сините очи, някога лъчезарни, весели и игриви, сега бяха помръкнали от тъга, скръб и гняв.

— Телефонът ми не работи — промълви с безизразен и тих глас.

Хладнокръвното ѝ поведение контрастираше с чувствата, които очите ѝ изразяваха.

— Телефонът ли?

Отначало предположих, че е загубила разсъдъка си от страха.

— Ченгетата си тръгнаха и реших да се обадя на мама. Тя се омъжи повторно, след като татко почина. Три години след смъртта му. Живее в Сан Диего. Не успях да довърша разговора. Намеси се телефонистката и каза, че линията е прекъсната. Временно. Имало повреда. Излъга.

Бях поразен от странния и крайно нехарактерен за нея начин на изразяване — кратки, накъсани изречения и отривист ритъм. Изглежда, беше в състояние да говори само като се съсредоточаваше върху малки групи от думи и сбити откъслечи от информация, сякаш се страхуваше, че ако произнесе по-дълго изречение, гласът ще ѝ

измени и насъбралите се чувства ще се отрицат и ще я принудят да избухне в неудържими сълзи и несвързан говор.

— Откъде знаеш, че е излъгала?

— Дори не беше истинска телефонистка. Личеше. Гласът. Тонът. Всички говорят еднакво. Обучени са. Не беше телефонистка.

Движенията на очите ѝ съответстваха на ритъма на речта. Често ме поглеждаше, но всеки път отместваше очи. Обременен от чувството за вина и безсилието да ѝ помогна, предположих, че не желае да ме гледа, защото се бях провалил. Не можеше да се съсредоточи върху нищо за повече от секунда-две, вероятно защото всеки предмет в кухнята предизвикваше спомени за Джими, които биха сломили самообладанието ѝ.

— После опитах да се обадя на майката на Бен, покойния ми съпруг. Тя живее тук. Телефонът не издаваше звук. И сега не работи.

От отсрещния ъгъл на кухнята се разнесе звън на порцелан, после дрънчене на лъжици. Саша наливаше чай.

— И ченгетата не бяха ченгета — добави Лили. — Приличаха на ченгета. Униформи. Значки. Пистолети. Хора, които съм познавала цял живот. Мануел. Прилича на Мануел, но не се държи като него.

— Какво беше различното?

— Зададох му няколко въпроса. Записаха някои неща. Направиха гипсова отливка на отпечатъците от стъпки. Пред прозореца на Джими. Провериха за отпечатъци от пръсти, но не навсякъде, където трябваше. Не бяха истински. Действаха повърхностно. Дори не намериха враната.

— Врана?

— Не ги интересувахе — продължи тя, сякаш не чу въпроса ми, опитвайки се да проумее безразличието на полицаите. — Лу, свекърът ми, навремето беше ченге. Работеше много съвестно. Държеше да изясни всичко. Но какво общо има той с това? Лу беше добро ченге. Отзивчив. Не като... тях.

Обърнах се към Саша, за да потърся обяснение за враната и за Луис Уинг. Тя кимна, което означаваше, че е разбрала и ще ми разкаже по-късно, ако изпадналата в шок Лили не е в състояние да го стори.

— Полицаите трябва да са независими и безпристрастни, за да вършат добре работата си.

— Не става дума за това. Те ще търсят Джими. Ще разследват. Ще се опитат. Поне така мисля. Но освен всичко те ме... манипулираха.

— Манипулираха?

— Казаха ми да не споменавам нищо. Пред никого. Двайсет и четири часа. Приказките излагали на риск разследването. Отвлеченията на деца плашели хората. Предизвиквали паника. Полицейските телефони прегаряли. Прекарвали цялото си време да успокояват хората. Не можели да използват всички ресурси за издирването на Джими. Глупости. Не съм тъпачка. Разстроена съм, но не съм глупава. — Лили едва не загуби самообладание. Пое дълбоко въздух и довърши мисълта си със същия овладян, монотонен глас. — Искат да ми затворят устата. За двайсет и четири часа. Само не знам защо.

Разбихах защо Мануел я кара да мълчи. Трябваше му време да реши дали това е обикновено престъпление или е свързано със случилото се в Уайвърн, защото полагаше усилия да потули второто. Рамирес се надяваше, че похитителят е психопат, педофил, сатанист, или някой, който има зъб на Лили. Но извършителят можеше да е от променящите се, човек, чиято ДНК е толкова объркана от агресивното влияние на ретровируса, че психиката му дегенерира и чувството му за човечност се разтапя в киселина от неприсъщи за него пориви, потребности и непреодолими импулси, по-тъмни и странни дори от най-низшите животински страсти. Или може би имаше друга връзка с Уайвърн, защото напоследък всичко лошо в Мунлайт Бей водеше началото си от онези обитавани от призраци територии отвъд оградата от вериги и бодлива тел.

Ако беше от променящите се, похитителят на Джими никога нямаше да бъде съден. Хванеха ли го, щяха да го заведат в дълбоко скритите генетични лаборатории във Форт Уайвърн или да го закарат в подобно и също така секретно съоръжение някъде другаде, за да го изследват и подлагат на експерименти, отчаяно търсейки лек. В такъв случай върху Лили щеше да бъде упражнен натиск да приеме официално съчинена история за случилото се със сина ѝ. Ако не успееша да я убедят и сплашат, щяха да я убият или да я затворят в психиатричното отделение на болница „Милосърдие“ в името на националната сигурност и общественото благополучие, макар че

всъщност щеше да бъде пожертвана без друга причина, освен да предпази политическите величия, които ни бяха довели до това положение.

Саша се приближи до масата и сложи пред Лили чаша чай. В чинийката имаше резенче лимон. После остави захарница и каничка със сметана от същия порцеланов сервиз, както и сребърна лъжичка.

Вместо да ни върнат в реалността, тези детайли придадоха призрачна атмосфера на обстановката.

Лили явно бе поискала чай, но сега едва ли съзнаваше, че чашата е пред нея. Силата на потисканите ѝ чувства нарастваше толкова видимо, че нямаше задълго да запази хладнокръвие, но когато отново заговори, тонът ѝ беше непроменен:

— Телефонът не работи. Добре. Ами ако отида с колата до свекърва ми? Да ѝ кажа за Джими. Дали ще ме спрат по пътя? Да ме посъветват да мълча. За Джими. И ако не ги послушам? Ако не мълча?

— Какво ти каза Саша? — попитах.

Лили се вторачи в очите ми, сетне отмести поглед.

— Каза само, че в Уайвърн се е случило нещо. Странно. Лошо. Засяга всички нас. Целият Мунлайт Бей. Опитват се да го потулят. И това може да обясни изчезването на Джими.

— Това ли е всичко? — обърнах се аз към Саша, която се бе оттеглила в отсрещния ъгъл на кухнята.

— Няма ли да е в по-голяма опасност, ако знае повече? — попита Саша.

— Определено — отговори Боби.

Имайки предвид силното безпокойство на Лили, аз се съгласих, че не е разумно да ѝ казваме всички подробности. Ако разбереше за апокалиптичната заплаха, тегнеща над нас и над цялото човечество, можеше да изгуби и последната си отчаяна надежда отново да види момченцето си живо. Не исках да бъда онзи, който ще ѝ отнеме остатъците от упованието.

Освен това видях, че отвъд прозорците в кухнята просветлява. Зракът, предшестващ зората, беше толкова блед, че човек, който не притежаваше моя изострен усет към сенките на мрака, нямаше да го забележи. Нямахме време. Скоро трябваше да се скрия от слънцето и предпочитах да го направя в дома си.

— Трябва да знам — заяви Лили. — Всичко.

— Да — съгласих се.
— Всичко.
— Но сега няма достатъчно време.
— Страх ме е — прошепна тя.
Отместих чашата ѝ и протегнах ръце.
— Не си сама.

Тя погледна ръцете ми, но не ги докосна, защото вероятно се боеше, че при допира ще загуби контрол върху чувствата си.

— После ще ти разкажа всичко. Сега няма да ти помогне. Но... ако онзи, който е отвлякъл Джими, няма нищо общо с... бъркотията в Уайвърн, Мануел ще се опита да доведе сина ти. Сигурен съм. Но свързано ли е с Уайвърн, не може да имаш доверие никому. Тогава всичко зависи от нас. И трябва да предположим, че е така.

— Толкова е зловещо.
— Да.
— И безумно.
— Да.

— Толкова зловещо — повтори Лили. Гласът ѝ ставаше все по-неестествен. Усилието да запази спокойствие изкриви лицето ѝ.

Не можех да я гледам как страда, но не отместих поглед от нея. Исках да види в очите ми всеотдайност и да намери малко утеха.

— Трябва да останеш тук — казах, — за да знаем къде си, ако... когато намерим Джими.

— На какво се надявате? — с разтреперан глас попита тя. — Вие срещу... кого? Полицията? Армията? Правителството? Вие срещу всички тях?

— Положението не е безнадеждно. Няма нищо безнадеждно на този свят — освен ако не искаме да е така. Но, Лили... трябва да стоиш тук. Ако отвличането не е свързано с Уайвърн, полицията ще се нуждае от помощта ти. Или да ти донесе добра вест. Дори полицията.

— Но не трябва да си сама — каза Саша.

— Ще доведе Джена — рече Боби. Джена беше свекървата на Лили. — Искаш ли?

Тя кимна.

Явно нямаше да стисне ръцете ми, затова ги скръстих на масата.

— Попита какво могат да ти направят, ако решиш да не мълчиш и да не играеш по свирката им. Всичко. Ето това могат да направят. —

Поколебах се, сетне добавих: — Не знам къде е отивала майка ми в деня, когато почина. Шофирала е извън града. Може би, за да съобщи на медиите за конспирацията. Защото е знаела какво се е случило в Уайвърн. Майка ми така и не стигна до мястото, където е отивала. Същото ще се случи и с теб.

Очите ѝ се разшириха.

— Катастрофата.

— Не е било катастрофа.

За пръв път, откакто бях седнал срещу нея, Лили ме погледна в очите.

— Майка ти. Генетика. Нейната професия. Ето как си научил всичко.

Не се възползвах от възможността да ѝ разкажа повече. Страхувах се, защото щеше да стигне до правилния извод, че майка ми е била сред хората, виновни за случилото се в Уайвърн. И ако отвлечането на Джими беше свързано с потушаването на тази история, Лили можеше да стигне до следващото логично заключение, че синът ѝ е в опасност като пряко последствие от работата на майка ми. И докато това сигурно беше вярно, тя можеше да прескочи във владенията на нелогичното и да предположи, че съм един от конспираторите, от враговете и да се отдръпне от мен. Каквото и да бе направила майка ми, бях приятел на Лили и най-голямата ѝ надежда да намери детето си.

— Най-добрият ти шанс е да се довериш на мен, Боби и Саша. Довери ни се.

— Нищо не мога да направя. Нищо — огорчено промълви тя.

Изкривеното ѝ лице се промени, макар да не се отпусна от облекчение, че може да сподели бремето си с приятели. Вместо това чертите ѝ се стегнаха във възел от гняв, когато я завладя отчайващо и същевременно вбесяващо чувство за безсилие.

Когато преди три години съпругът ѝ Бен почина, Лили напусна работата си като учителка, защото не можеше да издържа Джими с този доход. Рисува, използва застраховката живот и отвори магазин за сувенири в района на пристанището, посещаван от туристи. За да превъзмогне самотата и скръбта, запълваше свободното си време с Джими и се самообразоваше. Научи се да реди плочки и направи пътеки около къщата си, издигна ограда от колчета, преобоядиса

шкафчетата в кухнята и стана първокласна градинарка. Градината ѝ беше най-хубавата в квартала. Лили свикна да се грижи за себе си. Дори в нещастieto си остана оптимистка и се бореше с живота, без да се смята за жертва.

Но сега вероятно за пръв път през живота си се чувстваше напълно безпомощна, изправена пред сили, на които не можеше да се противопостави и дори не разбираше. Този път самоупованието не беше достатъчно. Нещо повече, не можеше да предприеме нищо. Не ѝ беше присъщо да се прави на жертва, затова не можеше да намери утеха и в самосъжалението. Можеше само да чака да намерят Джими жив. Или мъртъв. Или вероятно най-лошото — да чака цял живот, без да знае какво се е случило с него. И именно поради тази непоносима безпомощност Лили се измъчваше от гняв, ужас и скръб.

Най-сетне отпусна пръсти.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи, които се мъчеше да не пролее.

Протегнах ръце към нея, но тя закри лице и ридаетки, каза:

— О, Крис, колко ме е срам.

Не знаех дали се срамува от безпомощността си, или защото е загубила контрол.

Заобиколих масата и понечих да я прегърна.

Тя се възпротиви за миг, после стана и се отпусна в обятията ми. Притисна лице до рамото ми и с дрезгав от терзания глас рече:

— Бях толкова... О, боже... Бях толкова жестока с теб.

— Не, Язовецо — прошепнах изумен и объркан. — Не е така.

— Не ми достигна... смелост.

Трепереше, сякаш бе обзета от треска. Заекваше и зъбите ѝ тракаха. Беше се вкопчила в мен с отчаянието на изгубило се и уплашено дете.

Притиснах я до себе си. Останах безмълвен, защото болката ѝ ме пронизваше. Останах озадачен от думите ѝ, макар че като се замислих, започнах да разбирам.

— Всичките ми големи приказки. — Думите ѝ ставаха все по-неясни и неразбираеми от риданията и угризенията. — Само приказки. Но не... не можах... не можах. Казвах ти, че разликата няма значение за мен, но всъщност не беше така.

— Престани — прошепнах аз. — Всичко е наред.

— Ти си различен. И това имаше значение. Обърнах ти гръб. Но сега ти си тук, когато си ми нужен.

Боби излезе на верандата. Не разследваше подозрителен шум, нито се отдалечаваше, за да ни остави насаме. Безразличието му беше черупка, в която се криеше сантименталният Боби Халоуей.

Саша понечи да го последва. Погледна ме и поклатих глава, за да я насърча да остане.

Видимо изпитвайки неудобство, тя отново се залови да приготвя чай, за да замени недокоснатата чаша на Лили.

— Не си ми обръщала гръб. Никога — обърнах се към Лили.

Прегърнах я и пригладих косите ѝ. Искаше ми се животът да не ни бе поднасял този момент, в който тя се чувстваше задължена да говори за болезнения проблем.

В продължение на четири години, откакто бяхме на шестнайсет, ние се надявахме да живеем заедно, но пораснахме. Преди всичко осъзнахме, че децата ни щяха да бъдат изложени на твърде висок риск от пигментна ксеродермия. Бях се примирил с ограничените си възможности, но не можех да си позволя да създам дете, обременено от заболяването ми. Пък и дори да се родеше здраво, то от малко щеше да остане без баща, защото нямаше голяма вероятност да оцелея след двайсетата си година. Щях да бъда доволен да живея с нея, без да имаме деца, но Лили искаше да има семейство — нещо, което беше естествено и правилно. И тя се бореше с неизбежността да остане млада вдовица и с ужасната перспектива за увеличаващите се физически и неврологични увреждания, които щяха да ме измъчват през последните години на живота ми — нечленоразделен говор, загуба на слуха, неконтролируемо треперене на главата и ръцете и дори шизофрения.

— И двамата знаехме, че трябва да скъсаме — добавих.

Беше вярно, защото макар и късно, бях осъзнал ужасното задължение, което щеше да тегне над плещите ѝ в името на любовта.

Откровено казано, можех да я изкуша да се омъжи за мен и да я оставя да страда, докато постепенно се превръщам в инвалид, защото утехата и компанията ѝ щяха да направят състоянието ми не толкова страшно и по-поносимо. Можеше да затворя очи пред факта, че щях да съсия живота ѝ, за да улесня своя. Не съм светец. Не съм безкористен. Лили предпазливо бе изразила първите си съмнения. Слушах я няколко

седмици и с нежелание стигнах до прозрението, че въпреки готовността ѝ да се жертва за мен, след смъртта ми любовта ѝ неизбежно щеше да се превърне в омраза и справедливо огорчение. Тъй като няма да живея дълго, изпитвам силна и егоистична потребност онези, които са ме обичали, да запазят хубав спомен за мен. И съм достатъчно суетен, за да искам тези спомени да бъдат съхранени и изпълнени с обич и радост. Накрая разбрах, че заради самите нас трябва да се откажем от мечтата си да живеем заедно, инак рискувахме блянът да се превърне в кошмар.

И сега, докато я притисках в обятията си, осъзнах, че след като първа бе изразила съмнения за нашата връзка, тя се чувстваше виновна за раздялата ни. Когато престанахме да се срещаме и решихме да останем само приятели, копнежът ми по нея и меланхолията заради края на нашата мечта сигурно са били очевидни, защото не бях достатъчно добър да ѝ ги спестя. Без да се замислям, бях изострил трънчето на вина в сърцето ѝ и осем години по-късно трябваше да излекувам раната, която ѝ бях причинил.

Исках да споделя всичко с нея, но тя не пожела да ме изслуша. По навик обвини себе си. С течение на годините се бе научила да намира мазохистична утеха във въображаемата си вина и сега не желаше да се раздели с нея. Погрешно бях предполагал, че не иска да ме погледне в очите, защото не съм успял да намеря Джими. И аз като нея бях побързал да се измъчвам със самообвинения. Независимо дали го осъзнаваме или не, усещаме петното в душата си и използваме всички възможности, за да се опитаме да го изтрием с чувство за вина.

Държах в прегръдките си тази жена, увещавах я да не се самообвинява, опитвах се да я накарам да разбере, че съм суетен егоист и глупак и преди осем години едва не я бях убедил да пожертва бъдещето си заради мен. Едва ли не я увещавах да ме намрази. Това беше едно от най-трудните неща, които съм правил... защото докато я притисках до себе си и я утешавах, осъзнах колко много държа на нея и колко отчаяно искам да мисли само хубави неща за мен, макар че никога вече нямаше да бъдем влюбени.

— Постъпихме правилно. И двамата. Ако преди осем години не бяхме взели това решение, нямаше да срещнеш Бен, нито аз — Саша. Тези запознанства са ценни мигове в живота ни. Свещени.

— Обичам те, Крис.

— И аз те обичам.

— Не както някога те обичах.

— Знам.

— По друг начин.

— Знам.

— По-чисто.

— Не е необходимо да го казваш.

— Не защото се чувствам бунтарка или благородна, че те обичам с всичките ти проблеми. Не защото си различен. Обичам те заради онова, което си.

— Язовецо?

— Да?

Усмигнах се.

— Замълчи.

Тя издаде звук, наподобяващ по-скоро смях, отколкото ридание. Целуна ме по страната и седна. Бе изнемощяла от облекчение, но и от страх за изчезналия си син.

Саша донесе друга чаша чай. Лили хвана ръката ѝ и я стисна.

— Чела ли си „Шумът на върбите“?

— Не познавах героите, докато не срещнах Крис — отговори Саша и дори на слабата и потрепваща светлина на свещите видях следите от сълзи по лицето ѝ.

— Той ме наричаше Язовецо, защото винаги го защитавах. Но сега Крис е *моят* Язовец. И твоят.

— Ще намерим Джими — каза Саша, освобождавайки ме от ужасното бреме да повтарям това неосъществимо обещание.

— А враната? — попита Лили.

Саша извади от джоба си лист хартия от блокче за рисуване и го разгъна.

— След като те си тръгнаха, претърсих стаята на Джими. Бяха действали повърхностно. Помислих, че може да намерим нещо, което са пропуснали. Това беше под една от възглавниците.

Поднесох листа към светлината на свещите и видях рисунка с мастило на птица в полет. Отдолу имаше четливо написано съобщение: „Луис Уинг ще бъде мой слуга в ада“.

— Какво общо има това със свекъра ти? — попитах аз.

Лицето ѝ помръкна.

— Не знам.

Боби влезе в кухнята.

— Трябва да тръгваме, братко.

Настъпването на зората вече беше видимо за всички. Слънцето още не се бе появило над хълмовете на изток, но нощта избледняваше от черно в пепелявосиво. Задният двор не представляваше пейзаж от черни сенки, а приличаше на графика с молив.

Показах на Боби рисунката на враната.

— Може би изчезването на Джими не е свързано с Уайвърн, а някой има зъб на Луис.

Боби разгледа птицата и съобщението, но явно не остана убеден, че похищението е само акт на отмъщение.

— Всичко е свързано с Уайвърн. По един или друг начин.

— Той се пенсионира преди четири години. Година преди Бен да почине.

— И преди нещо в Уайвърн да се обърка — отбеляза Саша. — Затова може би няма връзка.

— Има — настоя Боби и посочи враната. — Това е твърде странно, за да не е свързано с Уайвърн.

— Трябва да говорим със свекъра ти — казах аз.

Лили поклати глава.

— Невъзможно е. Той е в „Шорхейвн“.

— Старческият дом?

— През последните четири месеца получи три удара. След третия остана в кома. Не може да говори. Лекарите мислят, че не му остава много.

Отново погледнах рисунката и разбрах, че думите „твърде странно“ не се отнасят само за написаното на ръка изречение, а и за самата врана. Птицата имаше зловещо излъчване. Перата на крилете бяха настръхнали, човката беше отворена, сякаш птицата надаваше писък, ноктите бяха разперени и извити, а окото — макар само бяло кръгче — изглеждаше зловещо и гневно.

— Може ли да я взема? — обърнах се към Лили.

Тя кимна:

— Не искам да докосвам тази мръсотия.

Оставихме я с чашата чай и с надеждата, която, ако можеше да бъде измерена, щеше да бъде колкото капките от резенчето лимон в

чинийката.

Докато слизахме по стъпалата на верандата, Саша каза:

— Боби, по-добре доведи Джена Уинг колкото е възможно по-скоро.

Подадох му рисунката на враната.

— Покажи ѝ я. Попитай дали си спомня Луис да е работил върху... нещо, което би могло да обясни това.

Докато прекосяхме задния двор, Саша ме хвана за ръката.

— Кой пуска музиката, когато не си в радиото? — попитах я.

— Дуги Сасман.

— Господин Харли Дейвидсън, човекът-планина — рече Боби.
— Каква музика харесва? Главозамайващ хеви метал ли?

— Валс — отвърна Саша. — Фокстрот, танго, румба, ча-ча.

Предупредих го да се придържа към списъка с песните, който му дадох. Инак ще пуска само танцова музика. Знаеш ли, пада си по балните танци.

Боби отвори портата, спря, обърна се и недоверчиво се вторачи в Саша, после се обърна към мен:

— Знаеше ли тази подробност?

— Не.

— Бални танци ли?

— Печелил е награди — добави тя.

— Дуги ли? Та той прилича на фолксваген „костенурка“.

— На стария или на новия модел? — попитах.

— На новия — отвърна Боби.

— Едър е, но грациозен — каза Саша.

— Гъвкав е — допълних аз.

Онова, което с лекота ставаше с нас и ни сближаваше, отново се случваше. За пореден път изпаднахме в рутинното настроение или ритъм. Можеш да се справиш с всичко, дори с края на света, ако си сред приятели, които мислят като теб.

— Мислех, че Дуги виси в баровете за мотоциклетисти, не в балните зали.

— Два пъти седмично ходи в такъв бар, но само за разнообразие — поясни Саша.

— За разнообразие ли? — попита Боби.

— Обича да чупи глави.

— Че кой не обича — рече той.

— Дуги е адски способен тоноператор, кара „Харли“, сякаш се е родил на него, среща се със страхотни мадами, пред които мис Вселена бледнее, бие се с пияни мотористи за разнообразие и печели награди за бални танци. Струва ми се, че трябва да го вземем в Уайвърн, братко.

— Да. Най-голямата ми грижа е какво ще правим, ако там има състезание по танго.

— Точно така. Мислиш ли, че ще се съгласи? — обърна се Боби към Саша.

Тя кимна.

— Смятам, че Дуги винаги е готов за всичко.

Очаквах, че зад гаража ще видя полицейски патрул или кола без опознавателни знаци и навъсени представители на властта. Ала уличката беше пуста.

Бледосивата светлина на небето очертаваше хълмовете на изток. Ветрецът предизвика шепота на евкалиптовите дървета, сякаш ме предупреждаваше да бързам за вкъщи, преди утрото да ме е заварило навън.

— Дуги има татуировки — отбелязах.

— Да — рече Боби. — Има повече татуировки от пиян моряк с четири майки и десет съпруги.

— Ако имаш неприятности с огромен тип, изрисуван с татуировки, ще искаш Дуги да е на твоя страна — обърнах се към Саша.

— Основно правило за оцеляване — съгласи се Боби.

— Пише го във всички учебници по биология — добавих.

— И в Библията — рече той, сетне стреснат от някакво движение, насочи пушката, а аз извадих глока. Саша също измъкна револвера и тримата се обърнахме към предполагаемата заплаха. Приличахме на вманиачени параноици.

На двайсет крачки от нас, без да издават звук, за да се състезават с воя на вятъра, между стволите на евкалиптовите дървета се появиха койоти. Идваха от каньона и вървяха през високите треви и между храстите.

Тези прерийни вълци, по-малки от обикновените, са красиви като всички останали от семейство кучета. Но дори в най-добронамерените си мигове, след като са ловували и яли до насита,

когато играят или се припичат на слънце, пак изглеждат опасни и хищни. Ето защо едва ли биха вдъхновили производителите на плюшени играчки, а ако новият обитател на Белия дом избере който за любимо животно, можем да бъдем сигурни, че Антихристът е сложил пръст на спусъка на ядреното оръжие.

Измъквайки се от каньона и движейки се между дърветата в уличката на пепелявата светлина на облачното утро, койтоте изглеждаха постапокалиптични, досущ ловци от ада, останали от свят, отдавна преживял деня на Страшния съд. Жълтеникавите им очи светеха в мрака, ушите им бяха наострени, а челюстите им бяха застинали в безрадостна, озъбена усмивка. Приблжиха се, скупчиха се и се обърнаха към нас, без да издават нито звук.

Обикновено койтоте се движат в индийска нишка, но тези дойдоха разпръснати и щом излязоха на уличката, се наредиха един до друг. Не направих опит да ги преброя, но бяха повече от трийсет.

Можехме да се качим във форда на Саша и да затворим вратите, но усетихме, че всяко рязко движение или признак на страх ще предизвика ожесточена атака. Осмелихме се бавно да отстъпим крачка-две назад, докато гърбовете ни бяха отчасти защитени от спрелите превозни средства.

Нападенията на койтоте срещу възрастни хора са редки. Дори на ловуващи двойки или в глутница койтоте дебнат и следят човека само ако са гладни, защото поради засушаването броят на мишките, зайците и другите дребни гризачи е намалял. По-често отвличат малки деца, оставени без надзор в парка или в заден двор, граничещ с дивата пустош, но тези инциденти също са редки, особено като се имат предвид огромните територии, които човешките същества и койтоте са населявали заедно в миналото.

Тревожеше ме мисълта не какво можеха да направят, а усещането, че не са *обикновени* койтоте. Не очаквах да се държат като нормалните си събратя. Опасността се криеше в различието им.

Макар че главите им бяха обърнати към нас, нямах чувството, че вниманието им е насочено към нас. Унесено гледаха към нещо в далечината, макар че уличката беше тиха и безлюдна.

Изведнъж глутницата се раздвижи.

Въпреки че живеят на „семејства“, койтоте са тласкани от лични потребности, прозрения и настроения. Независимостта им е

очевидна, дори когато ловуват заедно. Но тази глутница се движеше с неестествена координираност, с инстинктивния синхрон на кръстосващи моретата пирами, все едно имаха една мисъл и една цел.

С прилепнали до черепите уши, с широко отворени челюсти, сякаш готови да захаят, с наведени глави, с настръхнала козина и с опашки, подвити между краката, койотите се втурнаха към нас, но се придържаха към източната страна на уличката. Повечето тичаха по асфалта, но някои бягаха в прахоляка досами каньона. Гледаха някъде покрай нас и право напред, съсредоточени върху плячка, невидима за човешкото око.

Нито Боби, нито аз понечихме да стреляме по глутницата, защото си спомнихме за държанието на ятото козодои в Уайвърн. Отначало птиците сякаш се бяха събрали със зловещо намерение, после все едно да празнуват и накрая единственият им импулс към насилие беше самоунищожението. Койотите не излъчваха мрачна атмосфера на тъга и отчаяние, каквато бях усетил при козодоите. Нямах чувството, че търсят крайно решение за треската, която ги бе обзела. По-скоро се намираха в опасност от някого или от нещо, но не и от нас.

Саша стискаше револвера с две ръце, докато глутницата минаваше покрай нас. Но когато животните започнаха да се изнизват, без да ни поглеждат с жълтите си очи и без да вият или да ръмжат, тя бавно отпусна оръжието.

Дъхът излизаше на облачета от устите им, а на светлината на първия зрак на зората хищниците изглеждаха като сътворени от ектоплазма. Ако не беше тупкането на лапи по асфалта и миризмата на мускус, щяха да приличат на призраци, тръгнали на последен лов в последните минути на тази изпълнена с духове нощ, преди отново да се върнат в дивите полета или долини, където ги чакаха техните разпадащи се кости.

Последните членове на глутницата минаха покрай нас и ние се обърнахме да гледаме забързалата се процесия. Смалиха се в далечината, преследвани от сивата светлина на изток, сякаш гонеха нощта по пътя ѝ към хоризонта.

— Удивена съм — промълви Саша, цитирайки Пол Макартни. Освен че е дисководеща, тя пише и текстове за песни.

— Имам да ти разказвам много — рекох аз. — Тази нощ видяхме адски странни неща.

— Куп странни неща — увери я Боби.

Койотите се скриха от погледа ни и сякаш престанаха да съществуват, но подозирах, че са се спуснали в каньона, връщайки се във владенията, откъдето бяха дошли.

— Ще ги видим пак — предсказа Саша.

— Може би — промърморих.

— Със сигурност — убедено настоя тя. — И следващия път, когато се появят, ще бъдат в по-лошо настроение.

Боби извади патрона от пушката си.

— Слънцето изгрява.

Не биваше да тълкуваме думите му буквално, защото денят беше облачен. Безмилостното утро бавно смъкваше черната качулка на нощта и обръщаше към нас мъртвешки сивото си лице.

Гъстите облаци не ме предпазват кой знае колко от пагубното въздействие на слънцето. Ултравioletовата светлина прониква дори през черните буреносни облаци и макар изгарянето да протича по-бавно отколкото в жарък ясен ден, необратимото увреждане на кожата и очите ми се натрупва. Предпазващите от слънцето лосиони осигуряват добра защита срещу не толкова сериозните форми рак на кожата, но не могат да предотвратят меланома. Ето защо трябва да търся убежище дори от дневното облачно небе — сиво-черно като въглените и пепелта в изстиналата лула на Сатаната.

— Трябва ни помощ — обърнах се към Боби. — Поспи и ела вкъщи по обяд. Ще измислим план и ще намерим още хора.

— Не можеш да се върнеш в Уайвърн преди залез-слънце, но може би някои от нас трябва да отидат там по-рано.

— Добре. Няма смисъл да претърсваме всеки сантиметър в базата. Това би отнело цяла вечност. Няма да ги намерим навреме — казах, без да споменавам, че може би вече е късно. — Не можем да отидем там без следотърсача.

— Следотърсач? — попита Саша, докато прибираще револвера в кобура.

— Мънгоджери — отговорих.

— Котаракът ли? — учуди се Боби.

— Не е обикновен котарак — напомних му.

— Да, но...

— И е единствената ни надежда.

— Котките могат ли да проследяват?

— Сигурен съм, че Мънгоджери може.

Боби поклати глава:

— Никога няма да се чувствам добре в този нов свят на умни и смели животни, братко. Все едно живея във филм на Уолт Дисни, в който някой изкормва героите, докато се смее.

— Мънгоджери се мотае из пристанището за яхти — казах аз. — Да посети Рузвелт Фрост. Той би трябвало да знае къде ще намерим нашия следотърсач.

От сенките в каньона се разнесе неестествен вой на койоти — звук, несравним с никой друг на света, досущ измъчените и отчаяни вопли на оплаквачи.

Саша пъкна дясната си ръка под якето, сякаш отново се готвеше да извади револвера.

Обезумелият хор на койоти е обичаен звук нощем и обикновено означава, че ловът е стигнал до кървавия си край и глутницата е повалила плячката или пълнолунието упражнява особеното си влияние. Но на зазоряване рядко се чува такъв смразяващ кръвта вой. Подобно на всичко, което бяхме преживели, зловещата серенада, която ескалира по сила и емоционалност, ме изпълни с лоши предчувствия.

— Зловещо — рече Боби.

— Опасно — добавих.

Качих се във форда и Саша включи двигателя. Боби мина покрай нас с джипа и се отправи към къщата на Джена Уинг.

Не очаквах да го видя, преди да са минали най-малко седем часа, но сега, в утрото на дванайсети април, ние не съзнавахме, че настъпва денят на епичните лоши новини. Неприятните изненади се носеха към нас като огромни вълни, предизвикани от тайфун в Тихия океан.

Саша паркира форда в алеята пред къщата, защото колата на баща ми беше в гаража. Там имаше и кашони с негови дрехи и лични вещи. Може би щеше да настъпи ден, когато нямаше да изпитвам чувството, че ако изхвърля вещите му, споменът за него ще избледнее. Но още не бях готов за този ден.

Знам, че по този въпрос не разсъждавам логично. Спомените за татко, които всеки ден ме крепят, не са свързани с дрехите, любимия му пуловер или очилата със сребърни рамки. Не вещите му го съхраняват жив в паметта ми, а неговата доброта, остроумие, смелост, обич и радост от живота. Все пак три седмици, след като бях опаковал дрехите му, отворих единия от кашоните в гаража само за да погледна очилата и онзи пуловер. В такива моменти не мога да избегна истината, че не се справям толкова добре, колкото се преструвам. Водопадът на скръбта е по-голям от Ниагара и предполагам, че още не съм стигнал до реката на примирението.

Слязох от форда, но не забързах към къщата, макар че сивото утро бе настъпило. Денят почти не възвърна цветовете, които нощта бе откраднала от света. Неясната светлина придаваше пепелявосив оттенък на всичко. Поражението, нанесено ми от тази слънчева светлина без блясък, беше риск, който си заслужаваше да поема за една минута, за да се възхитя на двата дъба в предния двор.

Калифорнийските дъбове имат красиви корони, великолепни балдахини от листа и могъщи, черни клони. Бяха надвиснали над къщата и пазеха сянка през всеки сезон, защото за разлика от източните дъбове, листата им не падат през есента. Винаги съм обичал тези дървета и не малко нощи съм се катерил по тях, за да бъда по-близо до звездите, но напоследък те означават много повече за мен, защото ми напомнят за родителите ми, които се бяха жертвали, за да отгледат дете с моето заболяване. Те бяха сянката, която ме пазеше.

Тежестта на оловносивото утро бе прогонила вятъра. Дъбовете бяха неподвижни като скулптури и всеки лист изглеждаше като излят от бронз.

След минута, успокоен от неподвижността на дърветата, прекосих моравата.

Къщата е построена от каменни плочи и потъмнели от атмосферните промени кедрови греди и има големи стрехи и широка порта. Линиите са съвременни и в същото време естествени и земни. Това е единственият дом, в който съм живял, и като се има предвид продължителността на живот на хората, страдащи от пигментна ксеродермия и дарбата ми да се забърквам в неприятности, там несъмнено щях и да умра.

Саша бе отключила предната врата и я последвах.

През деня всички прозорци са засенчени с щори. Електрическите ключове са снабдени с реостати и включваме лампите на най-ниското ниво. През повечето време живея в полумрак, който би спечелил одобрението на всеки медиум, който твърди, че общува с мъртвите.

След смъртта на татко Саша се бе преместила да живее при мен, напускайки къщата, предоставена ѝ от Кей Би Ей Уай. Но тя вече уверено се придвижва от стая в стая, водена от оскъдната светлина, проникваща през щорите.

Според нея моят тъмен свят успокоява душата и дори е романтичен. До известна степен съм съгласен, макар че понякога ме обзема лек пристъп на клаустрофобия и вечният мрак ми се струва като смразяващо кръвта преддверие към гроба.

Без да включваме осветлението, ние отидохме в банята и се изкъпахме заедно. Близостта ни не беше приятно преживяване както обикновено, защото бяхме физически изтощени, морално съсипани и се притеснявахме за Орсън и Джими. Сетне ѝ разказах как съм преследвал похитителя, за съществуването с голямата глава, за Делакроа и за случилото се в яйцевидната стая.

Обадихме се на Рузвелт Фрост, който живее на „Ностромо“, двайсетметрова яхта, закотвена в пристанището на Мунлайт Бей. Оставих съобщение на телефонния секретар да дойде при мен веднага след дванайсет на обяд, ако му е удобно, и да доведе Мънгоджери, ако е възможно.

Обадих се и на Мануел Рамирес. Телефонистката каза, че е излязъл по работа и я помолих да запише съобщението ми на телефонния секретар. Съобщих регистрационния номер на шевролета

и добавих: „Това е колата, която кара похитителят на Джими Уинг. Ако те интересува, обади ми се следобед“.

Оправяхме леглото в моята стая, когато на вратата се позвъни. Саша облече халата си и отиде да види кой е.

И аз надянах халат и се приближих до площадката на стълбището, за да чуя разговора.

Взех деветмилиметровия глок. В Мунлайт Бей не властваше хаос като в Джурасик парк, но нямаше да се изненадам, ако на вратата бе позвънил някой хищен динозавър.

Беше Боби. Подранил бе с шест часа. Чух гласа му и слязох долу.

Фоайето беше тъмно, но репродукцията на „Зазоряване“ от Максфилд Париш блестеше, сякаш беше прозорец към вълшебен и подобър свят.

Боби изглеждаше мрачен.

— Няма да се бавя. Но трябва да знаете следното. След като закарах Джена в къщата на Лили Уинг, се отбих при Чарли Дей.

Чарли Дей, чието виетнамско име беше Дей Тран Джи преди да го американизира, е помощник-редактор и главен репортер на „Мунлайт Бей Газет“, вестникът, притежаван от родителите на Боби. Те се отчуждиха от сина си, но Чарли му остана приятел.

— Чарли не може да пише за момчето на Лили — продължи Боби. — Нужно му е разрешително за достъп до секретна информация. Но помислих, че трябва да знае. Всъщност... смятам, че вече знае.

Чарли е един от малцината в Мунлайт Бей — стотина от дванайсет хиляди, които знаят за биологичната катастрофа във Форт Уайвърн. Съпругата му, доктор Нора Дей, по баща Дей Мин Ту-Ха, сега е пенсиониран полковник. Докато беше на активна служба, тя шест години ръководеше медицинското обслужване в Уайвърн, пост с огромна отговорност във военна база с над петдесет хиляди души население.

Медицинският ѝ екип бе лекувал ранените и умиращите в нощта, когато изследователите в генетичната лаборатория, стигнали до криза в тайния процес на промяна, изненадали колегите си, като ожесточено ги нападнали. Нора Дей знаеше твърде много и няколко часа след онези странни събития към нея и Чарли бяха отправени обвинения, че одобрените им преди двайсет и шест години документи за имиграция са фалшиви. Това беше лъжа, но ако не сътрудничеа в прикриването

на истината за катастрофата в Уайвърн и последиците ѝ, щяха да бъдат депортирани без предварително предупреждение и без стандартните законни процедури и никога повече нямаше да могат да напуснат Виетнам. Бяха отправени заплахи за живота на децата и внуците им, защото онези, които дирижираха потушването, не вярваха в половинчати мерки.

С Боби не знаехме защо родителите му бяха допуснали „Газет“ да бъде корумпиран, публикувайки внимателно манипулирани версии на местните новини. Може би вярваха и запазване на тайната. Или се страхуваха.

— Затворили са устата на Чарли — добави Боби, — но нали знаете, че във вените му тече мастило. Чува разни неща и събира новини, независимо дали му позволяват да пише за всичко или не.

— Отдаден е на вестника, както ти на сърфа — отбелязах.

— Да. Чарли е абсолютен вестникарски плъх — съгласи се Боби.

Стоеше до една от лампите, намиращи се от двете страни на вратата с правоъгълни цветни стъкла в червено, кехлибареножълто и зелено. Някои бяха прозрачни. Там няма щори, защото гигантските дъбове не пропускат слънчевата светлина. Боби погледна през стъклописа, сякаш очакваше да види неканен гост.

— Както и да е — продължи той. — Помислих, че Чарли е чул за Джими и може да знае повече, да е научил нещо от Мануел или някой друг. Но не бях готов за онова, което ми каза. Снощи са изчезнали още две деца.

Стомахът ми се сви от страх.

— За една нощ са били отвлечени три деца! — възкликна Саша. Боби кимна.

— Близнаците на Дел и Джуди Стюарт.

Дел Стюарт е служител на Министерството на образованието и има кабинет в колежа „Ашдън“, но се говори, че работи за някакво малко известно подразделение на Министерството на отбраната или за Агенцията за опазване на околната среда. Вероятно самият той разпространява слухове, за да разсее размислите, доближаващи се до истината. Дел Стюарт говори за себе си като за „велик посредник“ — определение, което е толкова измамно, колкото да наречеш професионален убиец „специалист по разчистване на органични отпадъци“. Официално работата му е да се занимава с

кореспонденцията и с постъпващите финанси, предназначени за професорите, участващи във федерални проекти. Има основания да се смята, че по-голямата част от научните изследвания в „Ашдън“ включва разработване на неконвенционални оръжия и колежът се е превърнал в лятната резиденция на Марс, богът на войната, а Дел е връзката между дискретните финансови източници на субсидираните от черния бюджет оръжейни проекти и учените, прехранващи се от техните помощи. Като мама.

Не се съмнявах, че Дел и Джуди Стюарт са съкрушени от изчезването на децата им, но за разлика от горката Лили Уинг, която беше невинна и не знаеше за тъмната страна на Мунлайт Бей, те доброволно бяха предоставили услугите си на Сатаната и разбираха, че сделката, която са сключили, изисква да изстрадат мълчаливо дори този ужас. Ето защо се изненадах, че Чарли е научил за похищението.

— Чарли и Нора Дей са им съседни — обясни Боби, — макар че според мен не са много близки. Близнаците са шестгодишни. Снощи около девет часа Джуди ги приспивала, когато чула шум. Обърнала се и видяла някакъв непознат.

— Нисък и набит, с късо подстригана черна коса, жълти очи, дебели устни и малки бели зъби като царевични зърна — казах, описвайки похитителя, когото бях срещнал под склада.

— Висок, атлетичен, русокос, зелени очи, дълбок белег на лявата буза.

— Друг човек — рече Саша.

— Да. Държал кърпа, напоена с хлороформ, и преди Джуди да разбере какво става, връхлетял върху нея като върху пита кашкавал.

— Пита кашкавал? — учудих се.

— Така се изрази Чарли.

Чарли Дей пише превъзходни репортажи, но макар да знае английски от двайсет и пет години, още не разбира напълно употребата на разговорната форма, за разлика от книжовната, която е овладял. Идиомите и метафорите често му убягват. Веднъж ми каза, че августовската вечер е „гореща като три жабешки бутчета в тиган“ — сравнение, което ме накара да мигам в недоумение цели два дни.

Боби отново погледна през витража и огледа света на дневна светлина, после насочи вниманието си към нас.

— Когато Джуди се съвзела от хлороформа, близнаците Аарон и Ансън били изчезнали.

— Двама похитители изведнъж започват да крадат деца в една и съща нощ? — недоверчиво попитах аз.

— В Мунлайт Бей няма случайни съвпадения — обади се Саша.

— Лошо за нас и още по-лошо за Джими — промърморих. — Щом нямаме работа с обикновени извратени типове, тогава похитителите са тласкани от извратени потребности, които може би нямат нищо общо с ненормалната психика, описана в книгите, защото са много по-ненормални. Променят се и това ги кара да вършат злодеяния.

— Или деградират в чудовища — добави Боби. — Похитителят е оставил рисунка на леглото на близнаците.

— Врана? — предположи Саша.

— Чарли го нарече гарван. Все едно. Гарван, кацнал на камък и разперил криле, сякаш ще литне. Не е в същата поза като на първата рисунка. Но посланието е същото. „Дел Стюарт ще бъде мой слуга в ада.“

— Дел има ли представа какво означава това? — попитах аз.

— Според Чарли няма. Но мисли, че Дел познава похитителя както Джуди го е описала. Може би затова онзи тип й е позволил да го види. Искал е Дел да знае кой е.

— Но щом го познава, той ще съобщи на ченгетата и с похитителя е свършено — рекох аз.

— Чарли твърди, че Дел не им е казал — отговори Боби.

— Децата му са отвлечени, а той крие информация от полицията? — В гласа на Саша прозвуча недоумение и възмущение.

— Забъркан е в кашата в Уайвърн — обясних. — Вероятно трябва да държи устата си затворена за самоличността на похитителя, докато получи разрешение от шефа си да каже на ченгетата.

— Ако децата бяха мои, щях да наруша правилата — рече Саша.

Попитах Боби дали Джена Уинг има представа какво представлява рисунката на враната и посланието под възглавницата на Джими, но тя не знаела нищо.

— Чух и друго — добави Боби — и това прави нещата още по-загадъчни.

— Какво?

— Чарли каза, че преди две седмици училищната лекарка и представители на общинското здравеопазване извършили ежегодния преглед на децата в града. Обичайните прегледи на зрението, слуха и белите дробове. Но този път взели и кръвни проби.

Саша се намръщи.

— Взели са кръв от толкова много деца?

— Няколко медицински сестри били на мнение, че трябва да се иска разрешение от родителите. Шефът на представителите на здравеопазването отхвърлил тази идея, като казал, че в околността има случаи на хепатит, който може да се превърне в епидемия, затова взимат профилактични мерки.

И аз, и Саша се досетихме до какъв извод е стигнал Боби. Тя обви ръце около себе си, сякаш ѝ стана студено.

— Не са преглеждали децата за хепатит, а за ретровируса.

— За да видят доколко е разпространен в града — добавих.

Боби бе стигнал до още по-обезпокоително заключение.

— Знаем, че великите мозъци денонощно изгарят сиво вещество, търсейки лек, нали?

— Чак ушите им пушат — съгласих се.

— Ами ако са открили, че малък процент от заразените хора имат естествена защита срещу ретровируса?

— Вероятно в някои хора микроорганизмът не може да „разтовари“ генетичния материал, който носи — предположи Саша.

Боби сви рамене.

— Или имат някакви други защитни сили. Сигурно искат да изследват онези, които са имунизирани.

Догади ми се от насоката, в която се развиваха нещата.

— Джими Уинг, близнаците Стюарт... Може би кръвните им проби са показали, че имат онова антитяло, ензим или механизъм?

Саша отказваше да мисли като нас.

— Децата не са им необходими за научно изследване. Само кръвните проби. На всеки няколко седмици.

Припомняйки си с нежелание, че това бяха хората, с които някога майка ми бе работила, казах:

— Но ако нямат морални задръжки, щом и преди са използвали хора, например осъдени на смърт затворници, тогава е много по-лесно да отвличат деца.

— По-малко ще обясняват — съгласи се Боби. — Няма начин родителите да не сътрудничат.

Саша изтърси дума, която за пръв път я чувах да употребява.

— В двигателите на колите и самолетите има инженерен термин, нещо, наречено *тест за пределна издръжливост* — каза Боби.

— Досещам се накъде биеш. Да, убеден съм, че и в биологичните изследвания има подобно нещо. Проверка на организма, за да се види доколко ще издържи на едно или друго, преди да се самоунищожи.

Саша повтори същата дума и се обърна с гръб към нас, сякаш обсъждането на този въпрос я изпълваше с погнуса.

— Може би един бърз начин да разберат защо определен обект — някое от онези деца — има имунитет срещу вируса, е да го заразят с огромни дози от него и да изучават реакцията на имунната система — добави Боби.

— Докато накрая го убият? Ей така? — гневно попита Саша и отново се обърна към нас. Красивото ѝ лице беше толкова пребледняло, че приличаше на лице на клоун.

— Да, докато накрая го убият — потвърдих.

— Не знаем дали правят това — каза Боби в опит да утеша Саша. — Нищо не знаем. Това е само теория.

— Но какво общо има враната със случилото се? — попитах.

Тримата се спогледахме.

Никой от нас не знаеше отговора на този въпрос.

Боби отново надникна подозрително през витража.

— Какво има, братко? — попитах. — Пица ли си поръчал?

— Не, но градът гъмжи от съмнителни типове. Като онези зомбитата, които видяхме снощи, докато се връщахме от Уайвърн. Личностите с мъртвешките очи в седана. Видях и други. Имам чувството, че настъпва нещо свръхчудовищно.

— По-страховито от края на света?

Той ме погледна учудено, после се ухили.

— Имаш право. Не може да има по-лошо от това. Накъде можем да вървим, освен нагоре?

— Встрани — мрачно каза Саша. — От един ад в друг.

— Разбирам защо я обичаш — обърна се Боби към мен.

— Тя е моето слънчице.

— Захарче — добави той.

— Шейсет килограма сладък мед — допълних.

— Мисля да си легна — каза Саша. — Освен ако нямаш още лоши новини, за да ме разсъниш, Боби.

Той поклати глава.

— Това беше най-доброто, което можах да направя — рече и си тръгна.

Заклучих вратата и го наблюдавах през цветните стъкла как се качи в джипа и потегли.

Раздялата с приятел винаги ме изнервя.

Може би съм придирчив и страдам от невроза и параноя. Но при дадените обстоятелства, ако не бях придирчив и не страдах от невроза и параноя, очевидно щях да съм психопат.

Ако винаги съзнаваме факта, че хората, които обичаме, са смъртни и животът им виси на косъм, може би ще бъдем по-мили с тях и по-благодарни за обичта и приятелството им.

Със Саша се качихме в спалнята. Легнахме един до друг в мрака, хванахме се за ръце и дълго мълчахме.

Бяхме уплашени. Страхувахме се за Орсън, за Джими, за близнаците Стюарт, за себе си. Чувствахме се нищожни. Безпомощни.

Точно когато помислих, че се е унесла в дрямка, тя промълви:

— Изобщо не ме познаваш, Снежко.

— Познавам сърцето ти. Това ми е достатъчно.

— Никога не съм ти разказвала за моето семейство, за миналото ми, коя съм и какво съм правила, преди да постъпя в Кей Би Ей Уай.

— Сега ли ще говориш за това?

— Не.

— Добре. Защото съм капнал от умора.

— Неандерталец.

— Всички вие, кроманьонците, се мислите за висши същества.

Тя замълча, после каза:

— Може би никога не ще говоря за миналото.

— Имаш предвид вчера ли?

— Наистина не искаш да знаеш, нали?

— Обичам те такава, каквата си. Сигурен съм, че бих те обичал и такава, каквата си била.

— Май не изпитваш предразсъдъци към никого.

— Аз съм светец.
— Говоря сериозно.
— И аз. Светец съм.
— Задник.
— По-добре не говори така за един светец.
— Ти си единственият ми познат, който преценява хората по постъпките им. И им прощава, ако сгрешат.
— Е, аз и Исус.
— Неандерталец.
— Внимавай — предупредих я. — Не рискувай да си навлечеш Божието наказание. Мълнии. Казан с врящ катран. Напасть от скакалци. Дъжд от жаби. Хемороиди.
— Смуствам те, нали?
— Да.
— Точно това е разликата, която те прави специален, Крис. Не пигментната ксеродермия.
— Не казах нищо.
— Отчаяно търсиш някаква остроумна забележка, която отново ще ме накара да те нарека задник.
— Или поне неандерталец.
— Именно това ти е различното. Приятни сънища. — Пусна ръката ми и се обърна на другата страна.
— Обичам те, Гудал.
— И аз те обичам, Снежко.
Въпреки щорите и пердетата, в краищата на прозорците се прокрадваше бледа светлина. Дори облачното небе тази сутрин беше красиво. Изгарях от желание да изляза навън, да застана под него и да търся очертанията на лица, форми и животни в облаците. Копнеех да бъда свободен.
— Гудал? — обадох се тихо.
— Хм?
— За миналото ти.
— Да?
— Не си била проститутка, нали?
— Задник.
Въздъгнах доволно и затворих очи.

Бях притеснен за Орсън и за трите изчезнали деца и не очаквах, че ще спя добре, но сънят ми беше дълбок като на невеж неандерталец.

Когато се събудих пет часа по-късно, Саша не беше в леглото. Облякох се и отидох да я търся.

В кухнята имаше бележка, прикрепена с магнит към вратата на хладилника.

Излизам по работа. Няма да се бавя. За бога, не яж за
закуска палачинки с лютив сос. Хапни овесени ядки.

С.

Докато палачинките се затопляха във фурната, отидох в трапезарията, където сега е музикалната стая на Саша. Тъй като се храним в кухнята, ние преместихме масата и столовете в гаража и сложихме в трапезарията нейната йоника, електронния й синтезатор, саксофона, кларинета, флейтата, двете китари — електрическа и акустична — виолончелото и столчето, статива и масичката за композиране.

По подобен начин превърнахме кабинета на долния етаж в гимнастически салон. Велосипед на стенд, уред за гребане, гири и гимнастически дюшеци. Саша се занимава с хомеопатична медицина и лавиците за книги са отрупани с шишенца с витамини, минерали, билки и — доколкото знам — стрито на прах крило от прилеп, помада от очи на жаба и мармалад от черен дроб на игуана.

Книгите от колекцията й са разпръснати из цялата къща.

Тя има много страсти — готвене, музика, спорт, книги и мен. Това са страстите, за които знам. Никога не бих я помолил да ги подреди по важност. Не защото се страхувам, че ще бъда на пето място. Щастлив съм, че изобщо влизам в класацията.

Обиколих трапезарията, докосвайки китарите и виолончелото. Накрая взех саксофона и изсвирих няколко ноти. Саша ме учи да свиря. Не твърдя, че ме бива, но напредвам.

Всъщност не взех саксофона, за да се упражнявам. Може и да ви се стори романтично или извратено, но исках да долепя устни до мястото, което бе докосвала тя. Аз съм или Ромео, или Ханибал Лектьр. Вие преценете.

Изядох три големи палачинки с лютив сос и прокарах всичко с леденостудена пепси-кола. Ако живея достатъчно дълго и метаболизмът ми не се обърне срещу мен, един ден може да съжалявам, че не съм се научил да ям поради друга причина, освен заради чистото удоволствие от храната. Но в момента съм в онази безгрижна възраст, когато не мога да напълнея.

Качих се на горния етаж и седнах на бюрото в спалнята за гости, която сега е мой кабинет. Няколко минути гледах снимките на мама и татко. Нейното лице сияеше от доброта и интелигентност, а неговото — от доброта и мъдрост.

Рядко съм виждал лицето си на силна светлина. Няколко пъти съм заставал пред огледало и не съм забелязвал в лицето си нищо забележително. Това ме безпокои. Как е възможно образите на родителите ми да сияят от добродетел, а моето да е загадъчно?

Дали огледалата, пред които те бяха заставали, ги бяха показвали загадъчни?

Мисля, че не.

Утешавам се с мисълта, че Саша ме обича — вероятно колкото обича готвенето и аеробиката. Не бих се осмелил да предположа, че ме цени колкото книгите и музиката. Макар че се надявам да е така.

Сред стотиците томове с поезия и справочници в кабинета има дебел латински речник. Потърсих думата „бира“.

Боби бе казал: „Carpe cerevisi“. Сграбчи бирата. Беше прав.

Приятели сме много отдавна и знам, че той никога не е учил латински. Бях трогнат. Очевидните усилия, които бе положил, за да ми се присмее, бяха знак за истинско приятелство.

Затворих речника и го сложих до книгата, която бях написал за живота си като дете на мрака. Произведението стана бестселър преди около четири години. Тогава мислех, че знам какъв е смисълът на живота ми. Още не бях разбрал, че майка ми, тласкана от яростна майчина любов и желание да ме освободи от заболяването, без да съзнава ме бе направила дете на Страшния съд.

Не бях отварял книгата от две години. Трябваше да е на една от лавиците зад бюрото. Предположих, че Саша я е разглеждала и не я е оставила на мястото ѝ.

На бюрото имаше и декоративна тенекиена кутия, изрисувана с лица на кучета. В средата на капака са написани следните редове от

Елизабет Барет Браунинг.

*Нежно, не с презрение
на това куче ще изразя похвала и преклонение:
ще сложа на главата му ръка
и ще го благословя
сега и за вечни времена.*

Тенекиената кутия е подарък от мама. Даде ми я в деня, когато доведе вкъщи Орсън. В нея държа специални бисквити, любимите на Орсън. От време на време му давам по няколко, но не за да го възнаградя за някой номер, който е научил, защото не го уча на номера, нито за да усъвършенствам дресировката му, защото Орсън не се нуждае от дресиране, а само защото вкусът на бисквитите го прави щастлив.

Когато майка ми доведе Орсън, аз нямах представа колко е специален. Тя запази тайната му. Подари ми кутията и каза:

— Знам, че ще обичаш кучето, Крис. Но когато се нуждае от съчувствие — а то *непременно* ще се нуждае, покажи му го. Неговият живот е не по-малко труден от твоя.

Тогава изтълкувах думите ѝ в смисъл, че като нас и животните изпитват страх и страдат. Сега знам, че в тях се крие много по-дълбок смисъл.

Посегнах към кутията, за да проверя колко тежи, защото исках да бъда сигурен, че е пълна с бисквити за победоносното завръщане на Орсън. Ръката ми се разтрепери толкова силно, че не докоснах кутията.

Скръстих ръце на бюрото и се вторачих в побелелите си кокалчета. Внезапно осъзнах, че седя в същата поза като Лили Уинг.

Орсън. Джими. Аарон. Ансън. Имената им се виеха спираловидно в съзнанието ми, досущ остра като бръснач бодлива тел. Изчезналите момчета.

Чувствах се задължен към всички тях. Яростно чувство за дълг, което не бе изцяло необяснимо — с изключение на факта, че въпреки късмета да имам добри родители и приятели, самият аз бях изчезнало момче, докато един ден изляза от мрака на този свят и се появя на светлината на отвъдното.

Нетърпението обтегна нервите ми. По време на обикновени издирвания на изгубили се туристи, малки самолети, паднали в планински район, и лодки в морето, спасителните отряди работят от зазоряване до залез-слънце. Ние бяхме принудени да търсим нощем не само заради моята пигментна ксеродермия, но и заради необходимостта да измислим стратегия и да действаме тайно. Запитах се дали членовете на спасителните отряди поглеждаха часовниците си на всеки две минути, хапеха устни и се побъркваха от отчаяние, докато чакат изгрева. Още в дванайсет и четирийсет и пет вече поглеждах часовника си, устните ми бяха изпохапани от притеснение и отчасти бях изгубил разсъдъка си.

Малко преди един вече бях на път напълно да се побъркам. В този момент на вратата се позвъни.

Взех глока и слязох долу. През витража видях, че на прага стои Боби. Беше се обърнал към улицата, сякаш търсеше патрулна кола.

Той влезе и затворих вратата след него.

— Страхотна риза.

Боби бе облякъл друга от хавайските си ризи — с вулканичен пейзаж в червено и сиво и сини папрати, която му стоеше много добре в съчетание с черния пуловер.

— Произведена от Йолани — добавих. — С копчета от кокосов орех. 1955 година.

Вместо да подхвърли нещо за ерудицията ми, той тръгна към кухнята и каза:

— Пак видях Чарли Дей.

Кухнята бе осветена само от пепелявото лице на деня, притискащо се до стъклата с щори, от дигиталния часовник на готварската печка и от две дебели свещи, сложени на масата.

— Още едно дете е изчезнало — рече Боби.

Ръцете ми отново се разтрепериха, оставих глока на масата.

— Кое?

Боби извади бутилка „Планинска роса“ от хладилника, където стандартното осветление бе заменено с нисковолтова крушка с розов оттенък, и отговори:

— Уенди Дулсинея.

— О — възкликнах аз. Искях да кажа още нещо, но не бях в състояние да говоря.

Мери, майката на Уенди, е шест години по-голяма от мен. Когато бях на тринайсет, родителите ми й плащаха, за да ми преподава уроци по пиано и бях влюбен в нея. По онова време се заблуждавах, че един ден ще мога да свиря рокендрол като Джери Лий Луис. Лека-полека родителите ми и Мери осъзнаха истината и ме убедиха, че вероятността да стана добър пианист е неизмеримо по-малка от вероятността да се издигна в небето и да полетя като птица.

— Уенди е на седем години — продължи Боби. — Мери я повела на училище. Изкарала колата на заден ход от алеята пред къщата, после се сетила, че е забравила нещо и отишла да го вземе. Върнала се след две минути, но колата била изчезнала заедно с Уенди.

— И никой не е видял нищо?

Боби надигна шишето „Планинска роса“. В напитката имаше достатъчно захар, за да му навлече диабетична кома, и достатъчно кофеин, за да държи буден шофьор на камион в разстояние от хиляда километра. Приятелят ми явно се зареждаше с енергия за предстоящото изпитание.

— Никой не е видял, нито е чул нищо — потвърди той. — Квартал на слепите и глухите. Понякога си мисля, че наоколо броди нещо по-заразно от ретровируса на майка ти. Тук има епидемия от грип, от който ослепяват, оглушават, онемяват и изгубват обонянието си. Както и да е. Ченгетата намерили колата на Мери, изоставена на уличката зад Найн Палмс Плаза.

Найн Палмс беше търговски център, който загуби всичките си клиенти, когато Форт Уайвърн затвори и отнесе със себе си милиардите долари, вливащи се в икономиката на страната. Сега прозорците на Найн Палмс са заковани с дъски, бурени растат в пукнатините на асфалтирания паркинг и шест от палмите, дали името му, са изсъхнали, пожълтели и толкова безжизнени, че са изоставени дори от дървесните плъхове.

Хората от търговската камара обичат да наричат Мунлайт Бей „бижуто на централното крайбрежие“. Градът си остава очарователен — изящна архитектура и красиви улици с дървета от двете страни — но икономическите последствия от затварянето на Уайвърн се виждат навсякъде. Бижуто не блести ярко както преди.

— Претърсили са всички празни магазини в Найн Палмс — продължи Боби. — Страхували се, че ще намерят трупа на Уенди, но

не открили нищо.

— Уенди е жива.

Боби ме погледна състрадателно.

— Всички деца са живи — настоях. — Трябва да са живи.

Вече не разсъждавах логично, а се уповавах на вярата си в чудеса.

— И още една врана — добави Боби. — Мери я нарече кос. Била оставена на седалката на колата. На рисунката птицата връхлита върху жертва.

— Има ли послание?

— „Джордж Дулсинея ще бъде мой слуга в ада.“

Съпругът на Мери се казваше Франк Дулсинея.

— Кой е Джордж, по дяволите?

— Дядото на Франк. Починал е. Навремето е бил съдия в областния съд.

— Кога е починал?

— Преди петнайсет години.

Бях озадачен и отчаян.

— Ако похитителят отвлича деца, за да отмъщава, какъв е смисълът да отмъкне Уенди, за да си разчисти сметките с човек, починал преди петнайсет години? Прадядото на Уенди е умрял много преди тя да бъде родена. Джордж дори не я е виждал. Как може да изпитваш удоволствие, отмъщавайки на мъртвец?

— Може би има смисъл, ако си напълно откачен.

— Вероятно.

— А може би цялата история с враната е само прикритие, за да накара всички да мислят, че децата са отвлечени от перверзен тип, а всъщност да са затворени в някоя лаборатория.

— Може би, може би. Не си сигурен, нали?

Той сви рамене.

— Не търси мъдрост от мен. Аз съм само сърфист. Онзи убиец, за когото спомена, човекът от новините. Той оставя ли рисунки на врани?

— Не съм чел за такова нещо.

— Серийните убийци понякога не оставят ли разни неща на местопрестъплението?

— Да. Наричат ги „подписи“.

Погледнах часовника си. Слънцето щеше да залезе след пет часа. Дотогава щяхме да сме готови да отидем в Уайвърн. Дори да не бяхме готови, пак щяхме да отидем.

ВТОРА ЧАСТ. СТРАНАТА НА НЕБИВАЛИЦИТЕ

Боби извади от хладилника втора бутилка „Планинска роса“ и седна на столчето за виолончелото, но не взе лъка.

Освен музикалните инструменти и масата за композиране, в бившата трапезария има и стереоуредба с плейър за компактдискове и стар двукасетъчен касетофон. Включих го.

Понякога, след като съчини някоя мелодия, Саша е убедена, че несъзнателно е плагиатствала от друг композитор. После часове наред слуша откъсите, които според нея е заимствала, докато се увери, че творбата ѝ е плод на нейния талант.

Музиката ѝ е единственото нещо, към което тя проявява повече от здравословната мярка на самосъмнение. Готвенето, мнението ѝ за книгите, любенето и всичко останало, което прави толкова чудесно, е белязано от твърда увереност. Но във взаимоотношенията си с музиката тя е като объркано дете. Когато тази уязвимост я обземе, искам повече от всякога да я прегърна и утеша — макар че точно в такъв момент тя би отблъснала утехата ми и би ме ударила през пръстите с флейтата, с линейката или с друг музикален инструмент, който ѝ е под ръка.

Предполагам, че всяка връзка може да бъде обогатена с малка доза невротично поведение и със сигурност съм допринесъл към рецептата.

Сложих в уредбата касетата, която бях намерил в плика до вонящия труп на Лийланд Делакроа в кухнята в едноетажната къща в Мъртвия град.

Дръпнах стола от масата за композиране и използвайки дистанционното управление, включих касетофона.

В продължение на половин минута се чуваше само съскането на лентата. Разнесе се леко изщракване, отбелязващо началото на записа, който започна с нечие — предполагам на Делакроа — дълбоко, ритмично дишане, сякаш се занимаваше с някаква форма на медитация или ароматерапия.

— Надявах се на откровение, не на размишление — отбеляза Боби.

Звукът беше абсолютно монотонен, без никаква интонация, заплаха или друго чувство. Въпреки това ме побиха тръпки, сякаш дишането беше на човек, застанал до мен.

— Опитва да се овладее — казах аз. — Затова диша дълбоко.

След миг тълкуването ми се оказа вярно. Дишането изведнъж стана накъсано. Делакроа не издържа и се разрида. Опита да се овладее, но се задави от мъка и започна да издава силни, потреперващи ридания, подсилени от безсловесни викове на отчаяние.

Не познавах този човек, но мъката му беше обезпокоителна. За щастие това не продължи дълго, защото той изключи касетофона.

Пак се чу тихо изщракване и макар че самообладанието му беше крехко, Делакроа събра сили да говори. Гласът му беше толкова наситен с чувства, че от време на време речта беше неразбираема и когато имаше опасност да изгуби контрол, той млъкваше, за да поеме няколко пъти дълбоко въздух, или да пийне нещо — по всяка вероятност уиски.

Това е предупреждение. Завещание. Моето завещание. Предупреждение към света. Не знам откъде да започна. Може би с най-лошото. Те са мъртви и аз ги убих. Но това беше единственият начин да ги спася. Единственият. Трябва да разбереш... Убих ги, защото ги обичах. Господ да ми е на помощ. Не можех да ги оставя да страдат и да бъдат използвани. Не. Нямахме какво друго да направя...

Спомних си снимките, наредени до трупа на Делакроа. Момиченцето без предно зъбче. Момчето в син костюм и червена папийонка. Красивата блондинка с привлекателната усмивка. Предполагах, че те са хората, които бе убил, за да спаси от мъките.

Всички развихме симптомите само за един следобед и на другия ден щяхме да ходим на лекар, но не стигнахме

дотам. Лека треска. Студени тръпки. И от време на време онова... трептене... странно трептене в гърдите... или в стомаха, врата, гърба... Като конвулсия на нерв или на биенето на сърцето... Но не беше това. Господи, не мога да го обясня... Не силно, а леко трептене... Не толкова обезпокоително... Чувство за гадене... Не можеш да ядеш...

Делакроа отново млъкна. Искаше да нормализира дишането си. Отпи от питието.

Истината. Трябва да кажа истината. Нямах да отидем на лекар в понеделник. Би трябвало да се обадя на контролния съвет на проекта. Да им кажа, че още не е свършило. Минаха повече от две години, но тази история продължава. Сигурен съм. Знам, че не е свършило. Всички ние изпитваме това чувство. Особено, непознато досега усещане. Уплаших се до смърт, но го познах. Бях убеден, че нещо от Уайвърн се връща, за да ме вземе след толкова много време. Морийн бе сложила Лизи да спи... и изведнъж започна... да пищи.

Делакроа пак глътна от напитката, после тресна чашата така, сякаш беше празна.

Бях в кухнята, рогато чух моята Лизи... малкото ми момиченце беше толкова уплашено... Пищеше. Втурнах се горе в спалнята. И тя лежеше там... гърчеше се конвулсивно... Мяташе се насам-натам... Риташе... Размахваше малките си юмручета. Морийн не можеше да я укроти. Помислихме, че... Уплаших се да не прехапе езика си. Хванах я. Докато отварях устата ѝ... Морийн взе един чорап... да го сложи между зъбите ѝ да не прехапе езика си. Но в устата на Лизи имаше нещо... Не езикът, а нещо в

гърлото... живо. И тогава... тя затвори очи... сетне пак ги отвори... лявото ѝ око беше яркочервено... кървясало... Вътре също имаше нещо живо и се гърчеше...

Ридаейки, Делакроа изключи касетофона. Един господ знаеше колко време му е било необходимо, за да се овладее. Отново се чу тихо изщракване и той продължи:

Изскочих от спалнята... да взема револвера си... и докато се връщах, минах покрай стаята на Фреди. Видях го... Стоеше до леглото си... Очите му бяха широко отворени... от страх. Казах му да си легне... Морийн се бе облегнала на стената и бе притиснала с пръсти слепоочията си. Лизи... още се мятеше... Лицето ѝ... беше подуто... изкривено... Целият череп... Вече не беше Лизи... Нямахме надежда. Онова проклето място, другата страна, минаваше през нея, сякаш Лизи беше врата. О, господи, ненавиждам се. Мразя се. Участвах във всичко това. Аз отворих вратата между нашия свят и онова място и спомогнах всичко това да се осъществи. И сега Лизи... Трябва да... Застрелях я... Два пъти... Тя е мъртва... Толкова мъничка и неподвижна... Но не знам дали в нея няма нещо живо, макар да е мъртва. Морийн... притисна с ръце главата си... и каза: „Трептенето“. Разбрах, че онова нещо е в главата ѝ, защото и аз почувствах същото трептене в гръбнака си... Трептеше в унисон с онова, което беше в Лизи. Най-учудващото е, че Морийн каза: „Обичам те“, защото тя знае какво става. Разказах ѝ за другата страна и за мисията и тя знае, че по някакъв начин съм се заразил. Всичко бе заспало за повече от две години, но аз съм заразен и те също... Аз станах причина за гибелта на всички ни. Морийн знае какво съм им сторил и какво трябва да направя сега... затова казва: „Обичам те“... Дава ми разрешение. Отвързвам, че и аз я обичам... Много я обичам и съжалявам. Тя се разплака и я застрелях... Веднъж, бързо... Моята мила Морийн. Не я оставих да

страда. После излязох в коридора. Отидох в стаята на Фреди. Той лежеше по гръб и се потеше. Косата му беше мокра от потта. Държеше се за корема. Знаех, че усеща трептенето... защото и аз го чувствах в гърдите си, в левия си бицепс, в тестисите и по гърба. Все едно бе пулсираща вена. Казах му, че го обичам и да затвори очи... за да му помогна да се почувства по-добре... Стори ми се, че няма да мога да го направя, но го сторих. Моят син. Смело момче. Застрелях го и трептенето в мен спря. Но аз знам, че не е свършило. Аз не съм сам... в тялото си. Усещам... пътници... нещо... някаква тежест... присъствие. Сега утихна, но няма да е за дълго. Отново заредих револвера.

Делакроа изключи касетофона, за да овладее чувствата си.

Използвайки дистанционното управление, спрях записа. Покойният Лийланд не беше единственият, който изпитваше необходимост да се успокои.

Боби безмълвно стана и отиде в кухнята.

След миг го последвах.

Той изливаше в мивката бутилката „Планинска роса“.

— Не спирай водата — казах му.

Докато Боби изхвърляше празното шише в кошчето за отпадъци и отваряше хладилника, аз се приближих до мивката и напписах лицето си със студена вода.

Избърсах се и Боби ми подаде кутия бира. Беше отворил една и за себе си.

Исках разсъдъкът ми да е бистър, когато се върнем в Уайвърн. Но след като чух записа и предполагайки какво още ще чуя, вероятно можех да изпия шест бири, без алкохолът да ми окаже въздействие.

— „Проклето място, другата страна“ — цитира Боби думите на Лийланд Делакроа.

— Там е ходил и Ходжсън.

— И се връщаше, когато го видяхме.

— Дали Делакроа не се е побъркал и не е избил безпричинно семейството си?

— Не.

— Мислиш, че онова, което е видял в гърлото на дъщеря си, е било реално?

— Абсолютно.

— И аз. Нещата, които видяхме в скафандъра на Ходжсън... Дали това е трептенето?

— Може би. Или нещо по-лошо.

— По-лошо — казах, опитвайки да не си го представям.

— Имам чувството, че другата страна — където и да се намира — е истински зоопарк.

Върнахме се в трапезарията. Боби седна на високото столче, а аз — зад масичката за композиране. След миг колебание пуснах записа.

Поведението на Лийланд се бе променило. Вече не беше така емоционален. Понякога гласът му заглъхваше и той се нуждаеше от почивка, за да се овладее, но през повечето време храбро се стремеше да разкаже онова, което трябваше да съобщи.

В гаража имам градинарски инструменти и препарати, сред които пет литра „Спектрацид“ за унищожаване на бръмбари. Взех го и залях трите трупа. Не знам дали ще има полза. В телата... нищо не се движеше. Пък и онези неща не са насекоми. Дори не знаем какво са. Никой не знае. Съществуват различни теории. Може би са нещо... метафизично. Кой знае? Източих малко бензин от колата. Ще го използвам да запаля къщата... преди... да свърша със себе си. Няма да оставя нашите четири трупа на учените от контролния съвет на проекта. Те ще направят нещо глупаво. Аутопсии. И ще разпространят онези проклети гадини. Ще им се обадя, след като ти изпратя тази касета, после ще запаля къщата и... ще се самоубия. В момента нищо в тялото ми не се движи. Затишие. Засега. Но докога? Иска ми се да вярвам, че...

Делакроа млъкна по средата на изречението и затаи дъх, сякаш се заслушваше, сетне изключи касетофона.

Спрях записа.

— Не е изпратил касетата на никого.

— Променил е решението си. Какво искаше да каже — нещо метафизично? — попита Боби.

— Точно това щеше да е следващият ми въпрос. Когато отново пуснах записа, гласът на Делакроа беше по-тъжен, муден и вял, сякаш бе превъзмогнал страха и мъката и говореше от бездънната яма на отчаянието.

Стори ми се, че чух нещо в една от спалните. Сигурно беше плод на въображението ми. Телата са... там, където ги оставих. Неподвижни. Само плод на въображението ми. Сега осъзнавам, че дори не знаеш за какво изобщо става дума. Не започнах както трябва. Имам да ти разказвам толкова много неща, искам да ги разгласиш, но времето е малко. Е, добре. Накратко казано, трябва да знаеш, че във Форт Уайвърн се работеше върху таен проект. Кодовото название беше „Загадъчният влак“. Защото мислеха, че извършват вълшебно пътешествие. Тъпанари. Мегаломаниаци. И аз бях един от тях. По-добре беше да нарекат проекта „Кошмарният влак“. Или още по-добре „Адският влак“. И аз бях щастливецът, който се качи на този влак заедно с останалите. Но не заслужавам похвали, братко. Не и аз. И така... ето какви бяха главните действащи лица. Не участваха всички. Само онези, които познавах. Неколцина са мъртви. Мнозина още са живи. Може би някой от оцелелите ще проговори, един от високопоставените негодници, който ще знае много повече от мен. Сигурно всички са уплашени до смърт, а някои имат виновна съвест. Теб те бива да откриваш информатори.

Делакроа изброи над трийсетина човека — цивилни учени и военни. Доктор Рандолф Джоузефсън, доктор Сарабая Санатра, доктор Майлс Бенел, генерал Дик Кетълман...

Майка ми не беше сред тях.

Бях чувал само две от имената. Уилям Ходжсън, несъмнено горкият човек, когото бяхме срещнали по време на странното си

преживяване в яйцевидната стая. Вторият беше доктор Роджър Стануик, който живееше със съпругата си Мари на моята улица. Доктор Стануик беше биохимик, един от многото колеги на майка ми, свързани с генетичните експерименти в Уайвърн. Щом „Загадъчният влак“ не беше проект, възникнал от работата на майка ми, тогава доктор Стануик бе взимал заплата не само от едно място и бе сторил много повече за унищожаването на света.

Гласът на Делакроа ставаше все по-тих, а речта — по-бавна. Последното име сякаш заседна на гърлото му и остана произнесено. Не бях сигурен дали бе стигнал до края на списъка си, или беше спрял, преди да го довърши.

Той мълча в продължение на половин минута. После, с глас зареден с енергия, Делакроа бързо произнесе нещо на чужд език и изключи касетофона.

Спрях записа и погледнах Боби.

— Какво беше това?

— Май не беше на латински.

Превъртях лентата и отново се заслушахме.

Беше непознат език, макар че Делакроа може би бръщолевеше несвързано. Но бях убеден, че има смисъл. Произнесеното имаше ритъма на реч и въпреки че не разбрах нито дума, ми се стори странно познато.

След вялия, бавен и потиснат тон, с който Делакроа изброи имената на хората, участвали в проекта „Загадъчният влак“, тези изречения бяха наситени с чувство, може би дори със страст — още едно доказателство, че ги каза умишлено и имаха смисъл. От друга страна, изпадналите в пристъп на религиозен екстаз, също изразяват силни емоции, но езиците, на които говорят, нямат смисъл.

Когато Лийланд Делакроа отново заговори, гласът му разкри вцепеняваща и опасна депресия. Тонът му беше абсолютно монотонен, лишен от всякаква интонация и едва доловим, почти шепот, самото олицетворение на безнадеждността.

Няма смисъл да записвам тази касета. Ти не можеш да направиш нищо, което да промени случилото се. Няма

връщане назад. Сега всичко е объркано. Булото е разкъсано. Реалностите се пресичат.

Делакроа млъкна. Чуваше се само съскането на празната лента. Булото е разкъсано. Реалностите се пресичат.

Погледнах Боби. Той сви рамене в знак, че не разбира нищо.

„Дислоциране във времето. Така го наричат“ — продължи Делакроа.

Отново погледнах Боби и той с мрачно задоволство каза:
— Машина на времето.

Изпратихме изпитателни модули. Някои се върнаха. Други не. Интересна, но загадъчна информация. Толкова странна, че възникна спор дали не е далечна гара в бъдещето, много по-далечна, отколкото някой предполагаше. Никой не можеше да каже, нито искаше да отгатне колко напред във времето бяхме изпратили онези модули. По-късно включихме и камери, но когато се върнаха, броячите бяха на нула. Може би бяха записали нещо, но докато са се връщали, лентата се е превъртяла назад и се е изтрила. Все пак най-сетне получихме визуална картина. Модулът пакет трябваше да бъде мобилен. Като всъдеходите на Марс. Онзи трябва да се е закачил на нещо. Не се е движил, но камерата бе заснела един и същ къс небе и дървета. Записът беше осем часа. Нямаше нито един облак. Небето беше червено. Не на ивици, както е при залез-слънце, а еднакъв оттенък на червено, без светлината да се усили или да избледнее.

Тихият, бавен глас заглъхна, но Делакроа не изключи касетофона.

След дълга пауза се чу скърцане на стол по плочки на пода, последвано от тежки стъпки. Делакроа излизаше от стаята. Тътреше крака, физически изтощен от дълбоката депресия.

— Червено небе — замислено каза Боби.

„Неподвижно и ужасно червено“ — неспокойно си помислих, припомняйки си строфа от „Старият мореплавател“ от Колридж, любимата ми поема, когато бях девет-десетгодишен и обичах ужасите и идеята за безмилостната съдба. Сега вече тези неща не ми харесват кой знае колко — поради същите причини, заради които навремето ме привличаха.

За миг се заслушахме в съскащата лента. После отново чухме гласа на Делакроа. Идваше отдалеч, явно от друга стая.

Увеличих звука, но пак не разбрахме какво казва.

— На кого говори? — зачуди се Боби.

— Може би на себе си.

— Или на семейството си.

Мъртвото му семейство.

Делакроа сигурно обикаляше из къщата, защото гласът му ту затихваше, ту се усилваше.

В един момент явно се приближи до касетофона, защото го чухме достатъчно ясно, за да разберем, че отново бръцолови на онзи странен език. Говореше разпалено, не с монотонния, безжизнен глас, с който мънкаше пред микрофона.

Сетне пак млъкна и накрая се върна при касетофона. Изключи го и според мен превъртя назад лентата, за да провери къде е спрял. Когато отново заговори, гласът му беше тих, мудар и отново покрусен от отчаяние.

Компютърният анализ показва, че небето наистина е червено. Не беше грешка във видеосистемата. А дърветата бяха... сиви и черни. Не бяха в сянка. Това бе истинският им цвят. На кората. На листата. Предимно черно, осеяно със сиво. Нарекохме ги дървета, не защото приличаха на дърветата, които познаваме, а защото не можахме да ги сравним с нищо друго. Те бяха мазни... сочни... Не приличаха на растения, а по-скоро на плът. Може би някакъв вид гъбички. Не знам. Никой не знаеше. Осем часа непроменящо се червено небе и едни и същи черни дървета. А после забелязахме нещо в небето. Летеше. Ниско. И бързо. Има само няколко кадъра с него и

картината е неясна заради скоростта, с която тялото се движи. Разбира се, увеличихме образа. И пак не беше достатъчно ясно. Възникнаха много мнения. Много тълкувания. Спорове. Дебати. Аз знаех какво беше. Мисля, че повечето от нас разбраха още в мига, в който го увеличихме. Но не можехме да го приемем. Психически блокаж. Спорихме, заобикаляйки истината, докато накрая я загърбихме и вече не беше необходимо да се сблъскваме с нея. И аз се заблуждавах, подобно на всички останали, но вече не се заблуждавам.

Делакроа отново млъкна. Чу се клокочене и плисък, което показваше, че налива нещо от бутилка в чаша. После отпи.

Боби и аз също отпихме от бирите.

Запитах се дали в онзи свят с червено небе и черни дървета като плът човек може да намери бира. Макар че от време на време обичам да пия бира, мога да живея без нея. Но сега бутилката „Корона“ беше като превъплъщение на всички неизброими удоволствия на всекидневния живот, с които можехме да се простим заради човешката наглост и аз я стиснах здраво, сякаш беше по-ценна от диамант.

Делакроа отново заговори на онзи неразбираем език. Този път повтаряше едно и също, все едно пееше, но шепнешком. Както и преди, макар да не разбирах нито дума, в сричките и в ритъма на речта имаше нещо познато, от което ме полазиха ледени тръпки.

— Той е пиан или се побърква — рече Боби. — Или и двете.

Точно когато започнах да се притеснявам, че това ще бъде всичко, Делакроа продължи с откровенията си:

Не трябваше да изпращаме там експедиция с хора. Нито след години. Никога. Но в Уайвърн имаше друг проект, един от множеството, в който нещо се обърка. Не знам какво. Нещо голямо. Мисля, че повечето проекти са... машини за изгаряне на пари. Но онзи проект сериозно се обърка. Шефовете обезумяха от страх. Упражниха ни голям натиск да побързаме със „Загадъчният влак“. Искаха да видят ясно бъдещето. Да проверят дали изобщо има

бъдеще. Не го казаха точно така, но всички участващи мислеха, че това е мотивацията им. Да видят дали белята в другия проект ще има големи последици. Затова въпреки трезвата преценка на почти всички, осъществихме първата експедиция.

Отново мълчание.

Сетне пак ритмично, шептящо, монотонно пеене.

— Ето я и майка ти, братко. „Другият проект“, онзи, който е уплашил шефовете.

— Тогава не е участвала в „Загадъчният влак“.

— „Загадъчният влак“ е бил само... разузнаване. Или поне така е трябвало да бъде. Но и там нещо се е объркало. Всъщност нещата с влака са били много по-зле.

— Какво мислиш, че е било онова нещо на видеокасетата? Летящото?

— Надявам се, че човекът ще ни каже.

Шепотът продължи минута-две и Делакроа изключи касетофона.

Когато отново започна да записва, се намираше другаде. Качеството на звука не беше толкова добро и имаше странични шумове.

— Двигател на кола — рече Боби.

Бръмчене на мотор, леко шумолене на вятър и свистене на гуми по асфалт. Делакроа беше в движение.

На шофьорската му книжка имаше адрес в Монтерей, който се намираше на няколко часа път на север по крайбрежието. Сигурно бе оставил там трупите на близките.

Разнесе се шепот. Делакроа говореше на себе си толкова тихо, че не можеха да се различат думи. Постепенно мърморенето заглъхна.

Когато Делакроа заговори по-силно и на английски, гласът му не беше толкова ясен, колкото бихме желали. Микрофонът беше далеч от устата му, а касетофонът — или на седалката до него, или на таблото.

Отчаянието му бе отстъпило място на страха. Говореше по-бързо и гласът му често заглъхваше от безпокойство.

На магистралата съм. Карам на юг. Спомням си, че се качих в колата, но... не и че съм стигнал чак дотук. Залях ги с бензин и ги запалих. Смътно си го спомням. Не знам защо не... се самоубих. Взех пръстените ѝ. И няколко снимки от албума. И касетофона. Мисля, че знам къде отивам. Да, знам много добре.

Разплака се.

— Губи контрол — отбеляза Боби.

— Но не както мислиш.

— Моля?

— Не се побърква. Губи контрол върху... нещо друго.

— Имаш предвид онова, което трепти?

— Да.

Всички умряха. Всички от първата експедиция. Бяха трима мъже и една жена. Блейк, Джаксън, Чанг и Ходжсън. Върна се само Ходжсън. Но в скафандъра не беше той.

Изплака от болка, сякаш го прободоха с нож.

Изтерзаният вик бе последван от поразителна серия цветисти ругатни — всяка мръсотия, която ми беше известна, плюс други, вероятно измислени от Делаacroa. Отвратителен порой от вулгарности и богохулства. Цинизмите бяха произнесени със злоба и с такъв изпепеляващ гняв, че се почувствах като опарен.

Избликът на Делаacroa явно бе придружен от лудешко шофиране, защото се чуха клаксони на коли и камиони.

Ругатните спряха. Заглъхна и последният клаксон. Известно време най-силният звук беше накъсаното дишане на Делаacroa.

Кевин, може би си спомняш как веднъж ми каза, че науката сама не може да придаде смисъл на живота ни. Всъщност дори може да го превърне в непоносим, ако някога ни обясни всичко и лиши Вселената от

загадъчността ѝ. Ти твърдеше, че ние отчаяно се нуждаем от загадъчност. В загадката е надеждата. Е, онова, което видях от другата страна... Беше по-загадъчно, отколкото учените могат да обяснят за милион години. Вселената е по-странна, отколкото мислим... и в същото време — зловецка като най-примитивните ни представи за нея.

Шофира мълчаливо минута-две, после отново замърмори на онзи тайнствен език.

— Кой е Кевин? — попита Боби.

— Вероятно брат му. Той го нарече „братко“. Според мен Кевин е репортер.

Вкарахме цианид в капсулата за трансляция. Това не уби Ходжсън или по-скоро онова, което се бе върнало вместо него.

— Капсула за трансляция — промърмори приятелят ми.

— Яйцевидната стая — предположих.

Изпомпахме всичкия кислород. Остана само вакуум. Ходжсън още беше жив. Защото това не е животът... който познаваме, а антиживот. Приведохме в действие капсулата, заредихме я за нов цикъл и Ходжсън — или онова, което беше в скафандъра — бе върнат там, откъдето дойде.

Делакроа изключи касетофона и когато след минута отново заговори, гласът му издаваше смущение и страх. Усетих, че това са последните съзнателни мигове от живота му.

На втората експедиция заминахме осмина. И аз бях сред тях. Не се заразихме. Лекарите заявиха, че ни няма нищо. Но сега... Дали сме заразени или обсебени? Вирус?

Паразит? Или нещо по-сложно? Дали съм само преносител... или врата? Има ли в мен нещо... или преминава през мен? Или съм... отключен, отворен... като врата? Не отидохме напред... а встрани. Дори не подозирахме, че има встрани. Защото отдавна... престанахме да мислим... Не вярвахме, че има „встрани“... Ще трябва да оставя колата... и да вървя пеша... Но не там, където иска да ме заведе онова нещо. Не в капсулата за трансляция. Ако, разбира се, съумея да му се противопоставя. Ще отида в къщата. Казах ли ти, че всички загинаха? Първата експедиция. Когато натисна спусъка... дали ще затворя вратата... или ще я отворя за тях? Казах ли ти какво видях? Кого видях? Разказах ли ти за страданията им? Знаеш ли какво лети и пълзи? Под онова червено небе? Казах ли ти... как стигнах дотук? Тук?

Каза още нещо, но не беше на английски.

Вдигнах бутилката към устата си и установих, че е празна.

— Онова място с червеното небе и черните дървета... — обади се Боби. — Това ли е бъдещето на майка ти, братко?

— Делакроа каза „встрани“.

— Но какво означават думите му?

— Не знам.

— А *те* знаят ли?

— Струва ми се, че не — отговорих и натиснах бутона за превъртане на лентата.

— Хрумна ми нещо безумно страшно.

— Какавидите — досетих се.

— От какво са се развили? Дали са излезли от Делакроа?

— Или са минали през него, както той каза. Сякаш е бил врата.

— Каквото и да означава това. Но има ли значение? От него или през него — все едно е за нас.

— Мисля, че ако тялото му не беше там, и какавидите нямаше да ги има.

— Ще събера тълпа разгневени селяни и ще отидем да запалим с факли замъка.

Тонът му беше по-сериозен от думите, с които се изрази.

Лентата се върна в началното си положение и бутонът изщрака.

— Да поемем ли отговорността да разследваме и това? Не знаем достатъчно. Може би трябва да кажем на някого за какавидите.

— Имаш предвид на властите?

— Да.

— Знаеш ли какво ще направят?

— Нищо.

— Няма да изгорят всичко. Ще искат мостри за изследване.

— Убеден съм, че ще вземат предпазни мерки.

Боби се изсмя.

И аз се засмях — по-скоро горчиво, отколкото радостно.

— Добре. Запиши и мен за похода към двореца. Но първата ни грижа са децата и Орсън. Защото запалим ли веднъж огъня, няма да можем да се движим свободно из Уайвърн.

Сложих празна касета във втория дек.

— Ще я презапишеш ли? — попита Боби.

— Няма да навреди. — Включих касетофона на запис и се обърнах към Боби. — Ти каза нещо.

— Да не мислиш, че помня всички глупости, които съм изрекъл?

— Когато бяхме в кухнята, до тялото на Делакроа.

— Още усещам вонята му.

— Чу нещо и погледна към какавидите.

— Нали ти казах. Стори ми се, че чух звук.

— Да, но когато те попитах какво си чул, ти отговори: „Себе си“.

Какво искаше да кажеш?

В бутилката на Боби имаше още бира. Той я изпи.

— Тъкмо пяхаше касетата в джоба си. Бяхме готови да тръгваме.

Стори ми се, че някой каза: „Остани“.

— Кой?

— Няколко гласа. Всички говореха едновременно. „Остани, остани, остани.“ Но... после осъзнах, че е бил моят глас.

— Твоят глас ли?

— Трудно е да го обясня, братко.

— Явно.

— Чух ги за осем-десет секунди. Но сетне... почувствах, че продължават да говорят, но вече по-тихо.

— Подсъзнателно?

— Може би. Беше страшно.

— Гласове в главата ти.

— Е, не ми казваха да принесе девственица в жертва на Сатаната или да убия папата.

— Само: „Остани, остани, остани“. Като поток на съзнанието.

— Не. Гласовете бяха реални. Като по радио. Отначало помислих, че идват... отнякъде в къщата.

— Насочи фенерчето си към тавана — напомних му. — Към какавидите.

Слабата светлина на аудиоуредбата се отразяваше в очите му. Той не отмести поглед от мен, но и не каза нищо. Поех дълбоко въздух.

— Защото се чудех... След като ти се обадох от Мъртвия град, започнах да се чувствам уязвим на открито. Затова, преди да се обадя на Саша, реших да вляза в някоя къща.

— Но защо избра точно онази? С трупа на Делакроа? И с какавидите?

— Именно за това се чудех.

— И ти ли чу гласове? Казаха ти: „Влез, Крис, влез. Седни и се настанни удобно. Скоро ще се излюпим. Ела, присъедини се към веселбата“.

— Не чух гласове. Но неслучайно избрах онази къща. Може би нещо ме привлече да вляза там.

— Психическа черна магия?

— Като песните, с които морските нимфи привличат лековерните моряци към гибел.

— Не бяха морски нимфи, а микроорганизми в какавиди.

— Не знаем дали са микроорганизми — възразих.

— Убеден съм, че не са кученца.

— Мисля, че излязохме навреме от онази къща.

След миг мълчание Боби каза:

— Такива гадости лишават края на света от развлечението.

— Да. Имам чувството, че съм къс шунка сред хищни акули.

Касетата се презаписа. Занесох копието на масата за композиране, взех флумастер и попитах:

— Какво би подхождало за заглавие на песен на Бъфет?

— Бъфет?

— Напоследък Саша пише такива песни. Като на Джими Бъфет. Тропически ритми, папагали, развлечения под лъчите на слънцето, но с по-мрачен нюанс, с привкус на реалност.

— „Бъбреци, пълни с текила“ — предложи той.

— Добре.

Написах това заглавие на касетата с презаписа и я сложих на лавицата, където Саша държеше композициите си. Касетата по нищо не се отличаваше от десетките други като нея.

— Братко — рече Боби, — ако се стигне дотам, нали ще ми пръснеш черепа?

— Готов съм да го направя винаги, когато поискаш.

— Ще чакаш да те помоля.

— Разбира се. А ти ще ме застреляш ли?

— Само кажи, и си мъртъв.

— Единственото трептене, което усещам, е в стомаха ми. От глад.

— Предполагам, че по това време на деня е нормално.

Чух трясък и поредица от изсцраквания, последвани от изскърцването на задната врата.

— Саша? — попита Боби.

Отидох в кухнята, видях Мануел Рамирес в униформа и разбрах, че звуците са били от зареждането на полицейско оръжие. Той стоеше в кухнята и гледаше деветмилиметровия ми глок. Бях го оставил на масата, когато Боби ме стресна с новината за изчезването на Уенди Дулсинея.

— Вратата беше заключена — казах аз.

Боби дойде при нас.

— Да — рече Мануел и посочи глока. — Законно ли си го купил?

— На баща ми е. Купил го е законно.

— Баща ти преподаваше поезия.

— Това е опасна професия.

— Откъде го е купил?

— От оръжейния магазин на Тор.

— Имаш ли квитанция?

— Ще я донеса.

— Остави.

Вратата между кухнята и коридора се отвори. На прага колебливо застана Франк Фийни, един от заместниците на Мануел. За миг ми се стори, че в очите му видях жълта светлина, но блясъкът изчезна, преди да се уверя, че е бил реален.

— В джипа на Халоуей намерих ловджийска пушка и револвер „Смит и Уесън“ — каза Фийни.

— Да не сте членове на някаква десноцентристка милиция, момчета? — попита Мануел.

— Ще се записваме в курса по поезия — отговори Боби. — Имате ли заповед за обиск?

— Откъсни малко тоалетна хартия и ще ти я напиша — рече шефът на полицията.

Зад Фийни, в дъното на коридора, осветен в гръб от светлината, проникваща през витража на вратата, стоеше още един полицай. Не го виждах добре и не знаех кой е.

— Как влязохте тук? — попитах.

Мануел се вторачи в мен достатъчно дълго, за да ми покаже, че вече не ми е приятел.

— Какво става? — настоях.

— Грубо нарушаване на гражданските ти права — отговори той и усмивката му беше студена като кама, стърчаща от корема на труп.

Франк Фийни приличаше на змия. Не му бяха необходими змийски зъби, защото отровата се излъчваше от всяка негова пора. Очите му бяха изцъклени и студени като на влечуго, а устата представляваше само цепка, от която можеше да се покаже раздвоен език, без да изненада дори човек, току-що запознал се с него. Преди бъркотията в Уайвърн Фийни беше гнилата ябълка в полицията и още беше достатъчно злобен, за да отрови с поглед хиляда Снежанки.

— Искаш ли да претърсим къщата за още оръжия, шефе? — обърна се той към Мануел.

— Да. Но не разхвърляйте много. Господин Сноу загуби баща си преди месец. Сега е сирак. Да покажем съчувствие.

Усмивайки се така, сякаш бе съзрял мишка или птиче яйце, което ще засити змийския му глад, Фийни се обърна и наперено тръгна към другото ченге.

— Ще конфискуваме всички оръжия — каза Мануел.

— Те са законно притежавани — възразих. — Не са използвани за извършване на престъпление. Нямах право да ги взимаш. Наясно съм с конституционните си права.

— И ти ли мислиш, че съм неадекватен? — обърна се Рамирес към Боби.

— Можеш да правиш каквото искаш — отговори Боби.

— Приятелят ти е по-умен, отколкото изглежда — отбеляза Мануел.

Подлагайки на изпитание самообладанието му и опитвайки да разбере дали беззаконието има граници, Боби каза:

— Едно грозно психясало ченге със значка винаги може да прави каквото иска.

— Точно така — рече шефът на полицията.

Мануел Рамирес, който не е нито грозен, нито психясал, е седем-осем сантиметра по-нисък, петнайсет килограма по-тежък, дванайсет години по-голям и видимо по-мургав от мен. Обича кънтри музиката, докато аз съм роден за рокендрол. Говори испански, италиански и

английски, докато аз знам само английски и няколко мъдри сентенции на латински. Той има мнение по политическите въпроси, докато за мен политиката е скучно и безсмислено занимание. Рамирес е страхотен готвач, а единственото, което аз мога да правя с храната, е да я ям. Въпреки всички тези различия и много други, някога и двамата обичахме хората и живота, което ни сприятели.

Години наред той работеше нощна смяна и беше добро ченге, но откакто преди месец шефът му Луис Стивънсън почина, Мануел оглавява полицията. В нощния свят, където се запознах и сблизих с него, Рамирес някога имаше ярко присъствие и вършеше професионално работата си. Но нещата се променят, особено тук, в новия Мунлайт Бей, и макар че сега работи през деня, той е отдал сърцето си на мрака и вече не е човекът, когото познавах.

— Има ли някой друг тук? — попита Мануел.

— Не.

Чух, че Фийни и другото ченге разговарят във фойето, а после — стъпки по стълбите.

— Получих съобщението ти — добави Рамирес. — За регистрационния номер.

Кимнах.

— Снощи Саша Гудал беше в къщата на Лили Уинг.

— Вероятно е имало тържество за представяне на нови стоки — отбелязах аз.

Мануел извади пълнителя на глока и каза:

— И вие двамата сте ходили там. Малко преди зазоряване. Паркирали сте зад гаража и сте влезли през задната врата.

— Искахме да разгледаме стоките — рече Боби.

— Къде бяхте цяла нощ?

— Разглеждахме каталози.

— Разочароваш ме, Крис.

— Не мислиш ли, че съм къщовник?

— Винаги съм знаел, че не си умник.

— Аз съм човек с безброй лица.

Една по-сдържана реакция към разпита би се изтъкувала като признак на страх, а това би предизвикало по-грубо отношение. С Боби знаехме, че военното положение, действащо в момента, не е било законно обявено и макар да беше малко вероятно някой от властите да

търси сметка на Мануел или на хората му за престъпно поведение, той не можеше да бъде сигурен дали няма да има последици от незаконните му действия. Пък и някога Рамирес стриктно спазваше закона и въпреки произвола още имаше съвест. Подмятанията ни бяха начин да му напомним, че действията му са незаконни и ако ни притисне твърде много, ще окажем съпротива.

— А аз не те ли разочаровам? — попита Боби.

— Винаги си бил пълно разочарование — отговори Мануел и пусна пълнителя на пистолета в джоба си.

— И аз мисля същото за теб. Трябва да си смениш грима. Дали и ние да не го направим, Крис?

— Нещо, което да ни прикрива по-добре — подхвърлих.

— Да — рече Боби и се обърна към Рамирес. — Трите шестици на челото ти ясно се виждат.

Мануел безмълвно затъкна в колана си глока.

— Провери ли регистрационния номер?

— Не ни върши работата. Шевролетът е бил откраднат. Следобед го намерихме изоставен край пристанището.

— Някакви улики?

— Това не е твоя работа. Искам да ти кажа две неща, Крис. Има две причини да съм тук. Стой настрана.

— Това първият съвет ли е, или премия?

— Две неща можем да запомним — обади се Боби, — но ако има много допълнителни съвети, ще трябва да си записваме.

— Стой настрана — повтори Мануел. Говореше на мен и не обръщаше внимание на Боби. В очите му не блестеше неестествена светлина, но тонът му беше смразяващ като очите на хищник. — Ти използва всичките си шансове, които имаше право да очакваш от мен. Говоря сериозно, Крис.

От горния етаж се чу трясък. Двамата полицаи бяха преобърнали някаква тежка мебел. Тръгнах към коридора.

Рамирес ме спря, като извади палката си и удари по масата. Звукът беше като изстрел.

— Нали чу, че наредих на Франк да не разхвърля много. Успокой се.

— Няма други оръжия — ядосано казах аз.

— Любител на поезията като теб вероятно има цял арсенал. Трябва да сме сигурни заради обществената безопасност.

Боби се беше облегал на плота до печката и бе скръстил ръце на гърдите си. Изглеждаше напълно примирен с нашата безпомощност, готов да изтърпи този епизод и толкова безучастен, че ако му сложех два въглена за очи и морков вместо нос, можеше да мине за снежен човек. Позата му несъмнено заблуди Мануел, но аз познавах Боби много добре и виждах, че по-скоро прилича на бомба от сух лед, която всеки момент ще избухне. В чекмеджето от дясната му страна имаше комплект ножове и бях убеден, че неслучайно бе избрал това място.

Тук не можем да спечелим битката. Пък и най-важното беше да останем свободни, за да намерим Орсън и изчезналите деца.

Не обърнах внимание на звука на стросено стъкло. Овладях гнева си и троснато казах на Мануел:

— Лили загуби съпруга си. А може би и единственото си дете. Това не те ли безпокои?

— Съжалявам я.

— Това ли е всичко?

— Ако можех да върна момчето ѝ, щях да го направя.

Думите му смразиха кръвта ми.

— Говориш така, сякаш вече е мъртъв или някъде, където не можеш да отидеш да го вземеш.

— Казах ти — стой настрана — рече Мануел с глас, в който нямаше и следа от съчувствието, характерно за него.

Съпругата му почина преди шестнайсет години, докато раждаше второто им дете. Беше едва двайсет и четири годишна. Мануел така и не се ожени повторно и с много обич отгледа дъщеря и син. Момчето страда от синдрома на Даун. Мануел познава страданието и разбира какво означава да живееш с тежки отговорности и ограничени възможности. Въпреки това, колкото и да се вирах в очите му, не видях съчувствието, което го бе направило отличен баща и полицай.

— А близнаците Стюарт? — попитах.

Овалното му лице, създадено по-скоро за смях, отколкото за гняв, и обикновено ведро, сега беше мрачно и навъсено.

— А Уенди Дулсинея? — настоях.

Гласът му остана тих, но Мануел продължи да потропва с палката върху дясната си длан.

— Слушай, Крис. Онези от нас, които знаят какво се случи, или го преглъщаме, или се задавяме с него. Затова се успокой и го преглътни. Защото ако се задавиш, няма кой да ти помогне. Ясно ли е?

— Аз съм умно момче. Разбирам. Това беше смъртна заплаха.

— При това хубаво казана — добави Боби. — Творчески, неясна и без дразнеща театралност, макар че номерът с палката е клише. Трик на психясал гестаповец инквизитор от стотина стари филми. Ще бъдеш по-правдоподобен фашист без палката.

— Да ти го начукам.

— Знам, че мечтаеш за това — усмихна се Боби.

Мануел го изгледа така, сякаш щеше да го удари с палката.

Застанах между двамата и с надеждата по чудо да събудя вина в покойната съвест на Мануел, казах:

— Ако се опитам да съобщя на медиите и си напъхам носа там, където не трябва, кой ще ме застреля? Ти ли, Мануел?

На лицето му се изписа неподправено изражение на обида, което обаче смекчи чертите му само за миг. Той промърмори:

— Няма да мога...

— Сигурно ще се мислиш за невинен, ако някой от заместниците ти натисне спусъка вместо теб — обади се Боби.

— Не е лесно за никого...

— Струва ми се, че е по-лесно за теб, отколкото за мен.

— Беше пощаден заради майка ти и заради постиженията й. И защото някога... ми беше приятел. Но не насилвай късмета си, Крис.

— За дванайсет часа са отвлечени четири деца. Това ли е цената? Четири деца за твоя син Тоби?

Беше жестоко да го обвиня, че жертва живота на други деца заради сина си, но в тази жестокост имаше истина.

Лицето му помръкна като угасена жаравя, а в очите блесна омраза.

— Да. Имам син. И дъщеря. И майка. Семейството, за което нося отговорност. Не е толкова лесно, колкото за остроумен самотник като теб.

Догади ми се при мисълта, че бяхме стигнали дотук.

Цялата полиция в Мунлайт Бей сътрудничеса на онези висши власти, които криеха ужасите, пръкнали се в Уайвърн. Причините, поради които ченгетата оказваха съдействие, бяха различни —

предимно страх, погрешно разбран патриотизъм, пачки със стодоларови банкноти в изумителни количества, каквито само проекти, финансирани от черния бюджет, можеха да осигурят. Освен това полицаите бяха въввлечени в издирването на стада от резуси и хора, избягали преди повече от две години от лабораторията. През онази нощ на насилие мнозина бяха ухапани, издраскани или заразени по друг начин и имаше опасност да се променят, затова се бяха съгласили да участват в заговора с надеждата да бъдат първи, ако бъде открит лек срещу ретровируса.

Мануел не можеше да бъде купен с пари. Патриотизмът му беше искрен. Страхът можеше да постави на колене всеки човек, но не това бе корумпирало Мануел.

Изследванията в Уайвърн бяха довели до катастрофа, но и до положителни открития. Явно някои експерименти бяха доказали, че е възможно генетично лечение.

Мануел бе продал душата си с надеждата, че Тоби ще бъде излекуван. Сигурно мечтаеше синът му да бъде преобразен и интелектуално, и физически.

Първото вероятно беше възможно. Знаем, че част от работата в Уайвърн е включвала изследвания за повишаване на интелигентността и има поразителни успехи, съдейки по Орсън.

— Как е Тоби? — попитах аз.

Докато говорех, чух тих, но издайнически звук. Отваряне на чекмедже. Онова с ножовете.

Когато застанах между двамата, имах намерение само да намаля нарастващото напрежение, не да прикривам Боби, за да се въоръжи. Искаше ми се да му извикам да запази самообладание, но не желях да привлека вниманието на Мануел.

Освен това има моменти, когато инстинктите на Боби са по-верни от моите. Ако смяташе, че възникналото положение ще доведе до насилие, вероятно имаше право.

Явно въпросът ми за Тоби бе заглушил звука от отварянето на чекмеджето, защото Мануел с нищо не показва, че го е чул.

Яростната гордост — трогателна и същевременно ужасяваща — не можеше да прогони гнева му. Двете чувства се допълваха.

— Чете. По-добре. По-бързо. Разбира повече. Решава задачи по математика. И какво лошо има в това? Престъпление ли е?

Поклатих глава.

Макар че някои хора се подиграват с външността му или го отбягват, Тоби е олицетворение на добротата. С дебелия си врат, заоблени рамене, къси ръце и набити крака, той ми напомня на добрите джуджета от приказките, които обичах в детството. Скосеното му чело, твърде ниско разположените уши, омекотените черти и гънките около очите му придават замечтано изражение, което съответства на кроткия му, благ нрав.

Въпреки обременеността си Тоби винаги е бил щастлив и доволен. Притеснявам се, че хората от Уайвърн ще повишат интелигентността му твърде много и той ще остане разочарован от живота, но едва ли ще му дадат средностатистически коефициент на интелигентност. Ако отнемат невинността му и го прокълнат със самосъзнание, което ще предизвика терзания, и раздвоят самоличността му, ще го погубят.

Знам какво е да изпитваш неосъществим копнеж и безпощаден стремеж да бъдеш онова, което не ти е отредено от съдбата.

Трудно ми е да повярвам, че генетиката може да промени външността на Тоби. Но в същото време се опасявам, че ако бъде направен подобен опит, момчето ще се превърне в същество, което ще се страхува да погледне в огледалото. Онези, които не съзират красотата в лицето на човек, страдащ от синдрома на Даун, са слепи за всякаква красота или толкова много се боят от разликата, че извързват поглед при всяка среща с нея. Във всяко лице — дори най-грозното или безличното — има частица от Божия лик, чието подобие сме всички ние, и ако го погледнете без предразсъдъци, ще видите величава красота и нещо лъчезарно, което ще ви достави радост. Но дали тази лъчезарност ще остане в Тоби, ако учените в Уайвърн го променят и опитат драстична физическа промяна?

— Сега той има бъдеще — каза Мануел.

— Не погубвай момчето си — промълвих.

— Спомагам за подобряване на състоянието му.

— Тоби вече няма да е твоето момче.

— Най-после ще бъде онова, което трябва.

— Вече е такъв, какъвто трябва.

— Не си изпитвал болката от това да видиш детето си недъгаво — горчиво каза Мануел.

— Винаги си го обичал заради онова, което е.

— *Въпреки* онова, което е. — Гласът му беше пронизителен и трепереше.

— Не е справедливо спрямо теб. Знам какво изпитваше към него през всичките тези години. Пазеше го като зеницата на окото си.

— Нямах представа какво изпитвах — каза той и замахна с палката си, сякаш да наблегне на думите си.

Тъгата в гърдите ми натежа като камък.

— Ако това е истина и ако не разбирах какво изпитваш към Тоби, тогава изобщо не съм те познавал.

— Може би. А вероятно не можеш да понесеш мисълта, че той ще има по-нормален живот от теб. Всички обичаме да гледаме със снизхождение на някого, нали, Крис?

Сърцето ми се сви. Ожесточеността на гнева му разкри толкова силен ужас и болка, че не можах да отговоря на злонамереното обвинение. Бяхме приятели от твърде дълго време, за да го мразя. Само го съжалявах.

Бе обезумял от надежда. В разумно количество надеждата ни крепи, но ако нарасне до крайност, тя изкривява възприятията, притъпява ума и покварява не по-малко от хероина.

Не вярвам, че през тези години съм разбирал погрешно Мануел. Вдъхновен от надеждата, бе забравил какво обича и бе приел идеала вместо реалността — причината за цялото нещастие, което човечеството е създало.

По стълбите отекнаха стъпки. Погледнах към коридора, където се появиха Фийни и другото ченге. Фийни влезе в хола, а другият мъж — в кабинета. Запалиха лампите и усилиха реостатите.

— Кое е второто, което си дошъл да ми кажеш? — попитах.

— Те ще овладеят положението.

— Какво положение?

— Тази напаст.

— С какво? — намеси се Боби. — С лизол ли?

— Някои хора са имунизирани.

— Но не всички — възрази Боби.

От хола се чу звук на строшено стъкло.

— Но имунният фактор е изолиран. Скоро ще има ваксина и лекарство за заразените.

Замислих се за изчезналите деца, но не споменах за тях, а промърморих:

— Някои хора продължават да се променят.

— Научихме, че не могат да се променят безкрайно.

Постарах се да потисна прилива на надежда.

— А доколко?

— Има праг... Те болезнено съзнават промените, извършващи се с тях. Обхванати са от непоносим страх. От омраза към себе си. Тази самоненавист ескалира, докато... се взривят психически.

— Взривяват се психически? Какво, по дяволите, означава това? — попитах и в следващия миг разбрах. — Самоубиват се?

— Нещо повече. Изпълнено с насилие... и с умопомрачение самоунищожение. Видяхме... няколко случая. Разбираш какво означава това.

— И когато се самоунищожават, престават да бъдат преносители на ретровируса. Чумата се самоограничава.

Съдейки по звука, Франк Фийни блъскаше масичка или стол по стената. Предполагам, че другият полицай помиташе с ръка шишенцата с витамини и билки на Саша. Ченгетата с чувство за дълг ни преподаваха урок — да уважаваме закона.

— Повечето от нас ще го преживеят — рече Мануел.

„А останалите“ — запитах се.

— И животните се самоунищожават — промърморих.

Той ме погледна недоверчиво.

— Виждаме признаци. Ти какво си видял?

Замислих се за птиците. За отдавна умрелите плъхове, наредени в странен мотив. За глутницата койоти, които несъмнено се приближаваха към прага на поносимост на промяната.

— Защо ми казваш всичко това? — попитах.

— За да стоиш настрана. Остави специалистите да се справят с положението. Те знаят какво правят.

— Обичайните умници — отбеляза Боби.

Мануел насочи палката си към нас.

— Може да се мислите за герои, но само ще пречите.

— Не съм герой — уверих го аз.

— Нито пък аз, по дяволите — каза Боби. — Аз съм само сърфист, който обича да се пече на слънце и да пие бира.

— Залогът за нас е твърде голям, за да позволим на някого да действа сам.

— А стадото? — попитах. — Маймуните не са се самоунищожили.

— Те са различни. Създадени са лабораторно. Маймуните са онова, за което са създадени и *родени*. Може да се променят, ако са податливи на мутиралния вирус, но може и да имат имунитет. След като всичко свърши, хората са ваксинирани и епидемията се самоограничи, ще ги намерим и ще ги ликвидираме.

— Засега не ви е провървяло — напомних му.

— Бяхме възпрепятствани от по-голям проблем.

— Да. Унищожаването на света изисква много усилия — отбеляза Боби.

Мануел не му обърна внимание и продължи:

— Щом разчистим остатъците от тази бъркотия, стадото... Дните им са преброени.

От хола блестеше ярка светлина и аз отстъпих встрани.

Второто ченге застана на прага. Не го бях виждал досега. Мислех, че познавам всички полицаи в града, но вероятно финансистите, подкрепящи магьосниците от Уайвърн, наскоро бяха отпуснали средства за по-голям контингент.

— Намерих няколко кутии с амуниции — каза онзи. — Няма оръжия.

Мануел повика Фийни, който се появи на вратата и попита:

— Шефе?

— Свършихме тук — каза Рамирес.

Фийни изглеждаше разочарован, но новият полицай се обърна и тръгна към външната врата.

С изненадваща скорост Мануел замахна с палката към Боби, който също толкова бързо успя да се дръпне. Палката разсече въздуха между двамата и изтреця върху хладилника.

Боби се изправи и протегна ръка към Мануел, сякаш да го прегърне. Това ми се стори странно, но после видях отблясъка на касапския нож, опрян в гърлото на Рамирес.

Новото ченге дотърча в кухнята. Той и Франк Фийни извадиха револверите си и ги хванаха с две ръце.

— Назад — заповяда им Мануел.

Той също отстъпи, отдалечавайки се от ножа.

За миг ми се стори, че Боби ще забие острието в него, макар да знаех, че не е способен на подобна постъпка.

Двамата полицаи отстъпиха една-две крачки и свалиха оръжията, но не ги прибраха в кобурите.

Светлината от хола разкри повече от лицето на Мануел, отколкото исках да видя. Беше изкривено от гняв, а очите — изцъклени. Ноздрите му се бяха разширили и трептяха, а устата представляваше тънка ивица, извита в подигравателна усмивка, досущ картина на Пикасо. Кожата му вече не беше смугла, а имаше цвета на изсушено месо, престояло твърде дълго в работилницата — тъмночервено и осеяно с кръвонасядания.

Гневът на Мануел беше толкова силен, че едва ли бе предизвикан само от остроумните забележки на Боби. Омразата беше насочена и към мен, но той не можеше да си позволи да ме удари. Не и след дългогодишното ни приятелство. Затова искаше да нарани Боби вместо мен. Вероятно донякъде се сърдеше и на себе си, защото бе изменил на принципите си. А може би виждахме насъбиралия се шестнайсет години гняв към Бога заради смъртта на Кармелита и факта, че Тоби се бе родил със синдрома на Даун. Усещах, че изпитва гняв и към сина си, когото обичаше безнадеждно, но който бе наложил сурови ограничения в живота му. В поговорката, че любовта е нож с две остриета, има логика, защото наистина пронизва като игла, когато зашива дупките в сърцата и закърпва душите ни, но може и да боде, да наранява и да убива.

Мануел се опитваше да възвърне самообладанието си. Съзнаваше, че всички го гледаме, но губеше битката. Върху хладилника имаше вдлъбнатина от палката, но това не му донесе необходимото удовлетворение и не освободи напрежението, което продължаваше да нараства в него. Преди няколко минути бях оприличил Боби на бомба от лед, приближаваща критичната точка на взривяване, но сега вместо него избухна Мануел. Яростта му не се изля върху Боби или мен, а върху цветните стъкла на четирите вратички на шкафа. Удари ги с палката и помете порцелановия сервиз, който майка ми много обичаше. Чинийките и чашите се разбиха на пода. Порцеланов шрапнел одраска краката на стола. Мануел удари и микровълновата фурна — един, два, три, четири пъти, но прозорчето

явно бе направено от плексиглас или нещо подобно, защото не се строши. Рамирес грабна стоманения чайник от печката и го запокити към стената. Хвърли и тостера. Докато чайникът още подскачаше с маниакалната енергия на простреляна икона във видеоигра, Мануел ритна тостера, който се претърколи на пода и изскимтя като уплашено кученце, после се укроти.

Рамирес застана в средата на кухнята. Раменете му бяха прегърбени, шията — протегната, а клепачите — натежали, сякаш току-що се бе събудил от дълбок сън. Челюстта му беше отпусната. Дишаше тежко. Огледа се озадачено досущ бик, който се чуди къде е изчезнало влудяващото червено наметало.

Докато вилнееше, очаквах да видя демоничния жълт блясък в очите му, но не го съзрях. Сега в погледа му се четеше тлеещ гняв, объркване и мъка, но ако се превръщаше в нещо нечовешко, той явно не бе претърпял достатъчно дълбока промяна, за да има жълт блясък в очите.

Безименният полицай внимателно наблюдаваше сцената. Очите му бяха тъмни като прозорци на запустяла къща. Но очите на Франк Фийни бяха по-ярки от огньовете и изпълнени със заплахата. Макар че неестественият блясък се появяваше от време на време, жестокостта, която предвещаваше, гореше постоянно. Фийни бе осветен в гръб от полилея в хола и тъй като лицето му беше в сянка, понякога очите му проблясваха толкова силно, че сякаш светлината от съседната стая минаваше през черепа и се излъчваше през очните му ябълки.

Уплаших се, че поведението на Мануел ще предизвика изблици на ярост в ченгетата. Тримата ще се променят, ще изпаднат в бързо засилващо се умопомрачение и с Боби ще бъдем заобиколени от биороботи на кръвожадни върколаци. И тъй като бяхме проявили лекомислие и не се бяхме снабдили с огърлици от чесън или със сребърни куршуми, щяхме да бъдем принудени да се отбраняваме със сребърния сервиз на майка ми, който обаче трябваше да извадим от кутията в килера.

Сега ми се струваше, че Фийни е единствената заплахата, но върколак със зареден револвер е по-смъртоносен и от цяла глутница. Той трепереше, обливаше се в пот и тихо и нетърпеливо скимтеше, сякаш желаше да удовлетвори някаква необходимост. От вълнение бе прехапал устни и зъбите и брадичката почервеняха от кръвта му.

Държеше револвера с две ръце, прицелвайки се в пода, а обезумелите му очи търсеха мишена. Вниманието му се отклоняваше ту към Мануел, ту към мен и Боби, после към другото ченге и ако решеше, че всички сме мишени, можеше да убие и четирима ни, дори ако колегите му отвърнеха на огъня.

Осъзнах, че Мануел говори на Фийни и на другия полицаи. Ударите на сърцето ми временно ме бяха оглушили.

— Свършихме си работата тук. Приключихме с тези негодници. Хайде, Франк, Хари, това беше всичко. Достатъчно! Тези боклуци не го заслужават. Да вървим! Да се връщаме на работа!

Гласът на Мануел изглежда успокои Фийни. Зловещият жълт пламък продължаваше да проблясва в очите му, макар че стана помътен. Полицаят прехвърли револвера в дясната си ръка и най-после го прибра в кобура. Замига изненадано, усетил вкуса на кръв, избърса устни с ръката си и учудено се вторачи в червеното петно на дланта си.

Хари, вторият полицаи, към когото най-сетне Мануел се обърна по име, вече беше във фойето. Франк Фийни излезе от кухнята и отиде в хола. Мануел го последва. Тръгнах след него, макар и на разстояние.

Полицаяте бяха изгубили гестаповския си вид. Изглеждаха съсипани и уморени като три момчета, които си бяха играли на ченгета, но сега бяха изтощени и се влачеха към домовете си да пийнат по чаша горещ шоколад и да дремнат, после да се преоблекат и да играят на пирати. Изглеждаха объркани като отвлечените деца.

— Видя го, нали? — обърнах се към Мануел, когато стигнахме до коридора.

Той спря и ме погледна, но не отговори. Още беше ядосан, но изглеждаше и потиснат. Гневът му намаляваше с всяка изминала секунда. Очите му приличаха на езера от тъга.

Светлината, идваща от кабинета и от хола, ме караше да се чувствам по-уязвим, отколкото когато бях на прицел, но трябваше да отвърна нещо.

— Виждаш, че Фийни се променя. Не го отричаш, нали?

— Вече има лекарство. Скоро ще го притежаваме.

— Но той е на ръба. Ами ако не се сдобие с лекарството навреме?

— Тогава ще се справим с него. — Мануел осъзна, че още държи палката и я закачи на колана си. — Франк е един от нас. Ще му осигурим покой по нашия начин.

— Можеше да ме убие. Мен, Боби, теб, всички ни.

— Стой настрана, Сноу. Няма да повтарям.

Сноу. Вече не бях Крис. Мануел завинаги бе сложил точка на приятелството ни.

— Може би похитителят е онзи тип, за когото съобщиха по телевизията — рекох.

— Какъв тип?

— Отвлича деца. Три, четири, пет хлапета. После ги изгаря наведнъж.

— В случая не става дума за това.

— Откъде знаеш?

— Живеем в Мунлайт Бей.

— Не всички лоши типове са лоши само защото се променят.

Той ме изглежда гневно, приемайки лично забележката ми.

— Тоби е чудесно момче. Обичам го. Притеснявам се за онова, което се случва. Има ужасен риск. Но в края на краищата, Мануел, надявам се, че всичко с него ще бъде наред, както искаш. Наистина. Желая го от все сърце.

Рамирес се поколеба, после каза:

— Стой настрана. Говоря сериозно, Сноу.

Сетне излезе от опустошената ми къща и влезе в един свят, който беше много по-разбит от порцелановия сервиз на майка ми. До тротоара бяха спрели две патрулни коли и той се качи в едната.

— Заповядай винаги, когато поискаш — промърморих, сякаш Мануел можеше да ме чуе. — Имам още чаши и чинии за чупене. Ще изпием по няколко бири и после можеш да строшиш телевизора, да насечеш с брадва мебелите или да се изпикаеш на килима. Ще бъде много забавно. Истински празник.

Колкото и да беше мрачен денят, светлината сякаш опари очите ми. Затворих вратата.

Почине ли любим човек — или както в случая, го загубя поради друга причина — неизменно се опитвам да се шегувам с болката. Дори в нощта, когато баща ми се предаде на рака, измислях вицове за смърт, ковчези и поражения, нанесени от болести. Ако се отдам на мъката, ще

се озова в прегръдките на отчаянието, а оттам ще потъна в толкова дълбоко самосъжаление, че ще се удавя. Самосъжалението ще предизвика твърде много размисъл за загубеното, за ограничените ми възможности, за странното ми нощно съществуване... и накрая наистина ще се превърна в изрод, както ме наричаха хулиганчетата в детството. Струва ми се богохулство да не се вкопча в живота, но да го сторя в тъжни моменти, трябва да намеря красотата, скрита в трагичното, която според мен винаги може да бъде открита чрез хумора. Вероятно ще помислите, че съм повърхностен, дори безчувствен, защото търся смеха в смъртта, но можем да почетем мъртвите със смях и любов, както сме го правили, докато са били живи. Господ сигурно ни е създал така, че да се смеем, когато изпитваме болка, защото е прибавил огромно количество абсурд, докато е замесвал тестото на създанието. Признавам, че съм безнадежден случай в много отношения, но докато съм в състояние да се смея, имам надежда.

Огледах набързо кабинета, за да видя какви щети са нанесени, угасих лампата и отидох в хола. Ченгетата бяха причинили по-малко разрушения от Велзевул, пуснат на двудневна ваканция от ада, но повече от средностатистически полтъргайт.

Боби вече бе угасил лампите в хола. Оглеждаше бъркотията в кухнята, събираше в лопата парчетата порцелан и ги изсипваше в кофата за боклук.

— Голям си къщовник — отбелязах и се залових да му помагам.

— Мисля, че в някой предишен живот съм бил иконом на кралско величие.

— На кого?

— На руския цар Николай.

— Този живот е свършил зле.

— После съм се преродил като Бети Грейбъл.

— Кинозвездата ли?

— Единствената и неповторимата, умнико.

— Много ми хареса в „Мама носеше чорапогащник“.

— *Грациас*. Но е много по-хубаво отново да съм мъж.

— На мен би ми писнало.

— Защо? Защото съм бил всички онези легендарни личности, а ти си бил едно и също?

— Той дойде тук да ритне задници, защото всъщност иска да ритне своя задник.

— Тогава трябва да е акробат.

— Неприятно ми е да го кажа, но Мануел е морален акробат.

— Когато си ядосан, говориш ужасни мръсотии.

— Знае, че поема неразумен риск с Тоби и това го измъчва, макар да не иска да го признае.

Боби въздъхна.

— Съчувствам му. Наистина. Но той ме плаши повече от Фийни.

— Фийни се променя.

— Да. Но Мануел ме плаши, защото се е преобразил, без да се променя. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Да.

— Мислиш ли, че е вярно... За ваксината? — попита той, поставяйки очукания тостер на плота.

— Да. Но дали ще действа както предполагат?

— Нищо друго не е подействало.

— Знаем, че онова за психичния взрив е вярно.

— Птиците.

— Може би и койотите.

— Нямаше да ми пука за всичко това — рече Боби, прибирайки касапския нож в чекмеджето, — ако не знаех, че ретровирусът, открит от майка ти, е само част от проблема.

— Загадъчният влак — промълвих, спомняйки си онова нещо или неща в скафандъра на Ходжсън, тялото на Делакроа, завещанието, записано на аудиокасетата и какавидите.

На вратата се позвъни и Боби рече:

— Ако пак искат да нахлуят тук и да трошат, кажи им, че имаме нови правила. Сто долара за вход и да са с вратовръзки.

Отидох във фойето и надникнах през витража.

Човекът, застанал на прага, беше огромен, сякаш някой от дъбовете бе измъкнал корените си, бе изкачил стъпалата и бе натиснал звънеца, за да поиска петдесетина килограма тор.

Отворих вратата и се отдръпнах да направя път на госта.

Рузвелт Фрост е висок и мускулист чернокож. Изпълнен е с такова достойнство, че пред него издяланите лица на Маунт Ръшмор^[1] приличат на далечни, бледи съзвездия. Той влезе, носейки

Мънгоджери, светлосив котарак, свил се в извивката на лакътя му, и затвори вратата.

С глас, който бе забележителен с плътния си тембър, мелодичност и нежност, Рузвелт каза:

— Добър ден, синко.

— Благодаря ти, че дойде.

— Пак си загазил.

— Все така става.

— Ще има много смърт — сериозно заяви той.

— Моля?

— Котаракът го казва.

Погледнах Мънгоджери. Отпуснал се удобно на грамадната ръка на Фрост, котаракът изглеждаше така, сякаш нямаше кости. Беше толкова флегматичен, че приличаше на маншон, но зелените му очи, изпъстрени със златисти точки, бяха нащрек, стрелкаха се насамнатам и бяха изпълнени с озадачаваща интелигентност.

— Много смърт — повтори Рузвелт.

— Чия?

— Наша.

Мънгоджери се вторачи в мен.

— Котките знаят много — добави Фрост.

— Но не всичко.

— Котките знаят — настоя той.

Очите на Мънгоджери бяха изпълнени с тъга.

[1] Част от Черните планини в Дакота, където са изваяни ликовете на четирима американски президенти — Джордж Вашингтон, Ейбрахам Линкълн, Томас Джеферсън и Теодор Рузвелт — Б.пр. ↑

Рузвелт сложи Мънгоджери на един от столовете в кухнята, така че котаракът да не пореже лапите си на парчетата порцелан, които не бяхме измели. Макар да е беглец от Уайвърн, създаден в генетичните лаборатории и вероятно умен колкото Орсън, Мънгоджери все пак е котарак, затова мигновено се сви на кълбо и заспа, макар че според неговите предсказания се намирахме в навечерието на Страшния съд и едва ли щяхме да бъдем живи до зазоряване. Котките може и да знаят разни неща, както твърди Рузвелт, но не страдат от свръхактивно въображение или обтегнати до скъсване нерви като мен.

И Рузвелт Фрост знае това-онова. Например да играе футбол. През шейсетте и седемдесетте години беше футболна звезда. Спортните журналисти го бяха кръстили „Чука“. Сега, на шейсет и три години, той е преуспяващ бизнесмен, собственик на магазин за мъжко облекло, малък търговски център и на половината акции от крайградския клуб и странноприемницата. Освен това разбира от мореплаване и яhti и живее на борда на двайсетметровата „Ностромо“, закотвена на последния кей на пристанището на Мунлайт Бей. И, разбира се, може да общува с животните по-умело и от доктор Дулитъл, което в нашия град е полезна дарба.

Рузвелт настоя да ни помогне да разчистим бъркотията и макар да ми се струваше странно да домакинстваме рамо до рамо с приемник на Свети Франциск^[1], ние му връчихме прахосмукачката.

Мънгоджери се събуди, когато чу бръмченето, вдигна глава, за да изрази негодуванието си, за миг се озъби и отново заспа.

Кухнята ми е голяма, но когато вътре е Рузвелт Фрост, изглежда тясна. Той е висок метър и деветдесет и страховитите размери на врата, раменете, гърдния кош, гърба и ръцете му създават убеждението, че не е излязъл от нещо толкова крехко като женска утроба. Сякаш е изсечен от гранит или направен в завод за камиони. Изглежда значително по-млад, отколкото всъщност е, и има само няколко бели косъмчета на слепоочията. Навремето успя да стане

футболна звезда не само заради размерите, но и заради ума си, и още е силен като преди и сигурно по-умен, защото продължава да учи.

Пък и чисти страхотно. Тримата скоро оправихме кухнята.

Но се опасявам, че никога няма да е същата. Не само защото сервизът го няма. Празните лавици на шкафа бяха тъжна гледка. Майка ми обичаше онези красиви порцеланови изделия — меките цветове на ръчно нарисуваните ябълки и сливи на чашите за кафе, къпините и крушите на чиниите... Любимите й неща не са най-скъпото за мен, защото са само вещи. И все пак, макар да вярваме, че спомените са трайни като гравюри върху стомана, дори онези за любовта и добротата са ужасяващо краткотрайни в детайлите си. Най-ясно в паметта се запечатват образите, свързани с местности и вещи. Споменът е вплетен във формата, тежестта и структурата на реалните предмети и дреме в тях, за да бъде събуден с едно докосване.

Има втори сервиз и докато Рузвелт нареждаше чаши и чинийки на масата, аз приготвих кафе.

В хладилника Боби откри голяма кутия с бисквити с орехи и канела — един от любимите ми деликатеси.

— *Carpe crustulorum!* — извика той.

— Какво беше това? — попита Рузвелт.

— Не питай — промърморих.

— Сграбчи сладкишите — преведе Боби.

Донесох две възглавници и ги сложих на един от столовете, за да може Мънгоджери, който се бе събудил, да участва в угощението.

Докато Рузвелт отчупваше парчета от бисквитите и ги потапяше в чинийката с млякото, което бе налял за котарака, Саша се върна. Фрост я нарича „дъще“, както понякога нарича мен и Боби „синко“. Това показва, че я харесва и според мен би бил щастлив да я осинови. Вдигна я и я прегърна, сякаш беше малко момиченце, а тя изчезна в мечешката му прегръдка.

После Саша донесе стола, който стоеше до масичката за композиране, и го сложи между мен и Боби. Докосна ръкава на приятеля ми и отбеляза:

— Страхотна риза.

— Благодаря.

— Видях Дуги. Събира снаряжение и боеприпаси. Сега е... три часът. Ще бъдем готови веднага щом се стъмни.

— Снаряжение и боеприпаси? — попита Боби.
— Дуги разполага с технически подкрепления.
— Технически подкрепления?
— Ще бъдем подготвени за непредвидени случайности.
— Непредвидени случайности? — отново попита Боби и се обърна към мен. — Братко, да не би да спиш с редник Джейн?
— Така изглежда — отговорих, после казах на Саша: — Може наистина да се нуждаем от снаряжение и боеприпаси. Мануел и две ченгета бяха тук и конфискуваха оръжията ни.
— Счупиха порцелановия сервиз — добави Боби.
— И някои мебели — рекох аз.
— Ритаха тостера — продължи Боби.
— Можем да разчитаме на Дуги — каза Саша, сетне попита: —
Защо пък тостера?
Боби сви рамене:
— Защото беше малък, беззащитен и уязвим.
Седнахме — четирима човека и един котарак — да ядем, да пием и да обмисляме стратегията си на светлината на свещите.
— *Carpe crustulorum!* — каза Боби.
— *Carpe furcam* — рече Саша и размаха вилицата си.
Боби вдигна чашата с кафе, сякаш вдигаше наздравица, и рече:
— *Carpe coffeum.*
— Това е заговор — измърморих.
Мънгоджери ни наблюдаваше с интерес.
Рузвелт се вторачи в котарака:
— Мисли ви за странни, но забавни.
— Странни, а? — каза Боби. — Мисля, че хората не ядат мишки.
Рузвелт Фрост общуваше с животните много преди Уайвърн да ни подари четириноги граждани вероятно по-умни от хората, които ги бяха създали. Доколкото знам, *единствената* му ексцентрична идея е, че можем да разговаряме с обикновените животни, не само с преобразените генетично. Рузвелт не твърди, че е бил отвлечен от извънземни и изследван подробно, не обикаля горите, търсейки Йети, не пише роман, предаден му по телепатичен път от духа на Труман Капотти, и не носи шапка от алуминиево фолио, за да предпазва мислите си от контрола на съюза на американските зеленчукопроизводители.

Научил се е да общува с животните от жена на име Глория Чан, след като тя улеснила диалога между него и любимото му куче Слупи, вече покойник. Глория казала на Рузвелт разни неща от всекидневния му живот, които нямало начин да знае, освен ако Слупи не ги е споделил с нея.

Фрост твърди, че общуването с животни не изисква специална дарба и не е психологично умение, а чувствителност към другите видове, която всички притежаваме, но сме потиснали, а най-голямата пречка да овладеем необходимите похвати са съмнението, цинизмът и предразсъдъците към възможното и невъзможното.

След няколко месеца на усилена работа под ръководството на Глория Чан Рузвелт усвои умението да разбира мислите и тревогите на Слупи и на други животни. Изрази желание да научи и мен и смятам да опитам. Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие, отколкото да разбирам по-добре Орсън. През последните две години моят четириног приятел чу много неща от мен, но аз не чух нито дума от него. Уроците на Рузвелт или ще отворят врата към чудесата, или ще ме накарат да се почувствам глупав и лековерен. Тъй като съм човешко същество, глупостта и лековерието са ми добре познати, така че няма какво да губя.

Боби се присмиваше на общуването на Рузвелт с животните, макар и никога пред него, приписвайки тази му способност на контузии в главата от времето, когато е играл футбол. Но напоследък скептицизмът му, изглежда, бе намалал. Събитията в Уайвърн ни научиха на много неща. Едното е, че макар да подобрява съдбата на човечеството, науката не съдържа всички отговори, от които се нуждаем. Животът притежава измерения, които не могат да бъдат очертани от биолози, физици и математици.

Орсън ме бе завел при Рузвелт преди повече от година, привлечен от усещането, че този човек е специален. Някои котки от Уайвърн и бог знае още какви бегълци от лабораторията също бяха потърсили Рузвелт и така да се каже, разговаряли с него. Орсън е изключение. Посещава Рузвелт, но не иска да общува с него. Фрост го нарича сфинкс, няма куче и лаконичен лабрадор.

Мисля, че мама ми е донесла Орсън — поради каквито и да е причини — след като е фалшифицирала лабораторните изследвания, обявявайки го за мъртъв. Вероятно Орсън се страхува, че може насила

да бъде върнат в лабораторията, ако някой осъзнае, че е един от успехите им. Често играе на „Аз съм само едно добро тъпо куче“, когато е около друг човек, освен Боби, Саша и мен. Макар да не обижда Рузвелт с тази измама, пред него мълчи като пън.

Седнал на двете възглавници, Мънгоджери изискано ядеше натопени в мляко бисквити и не се преструваше, че е обикновен котарак. Докато разказвахме за събитията през последните дванайсет часа, зелените му очи с интерес ни следяха. Когато чуеше нещо, което го изненадваше, очите му се разширяваха, а щом се учудеше, дръпваше глава назад или я накланяше на една страна, сякаш искаше да каже: „Човече, натряскал ли си се, или по рождение си машина за глупости?“. Понякога се усмихваше — обикновено когато с Боби трябваше да споделим нещо глупаво, което бяхме казали или направили, и ми се струваше, че Мънгоджери се усмихва твърде често. Описанието на Боби какво сме видели през прозорчето на скафандъра на Ходжсън го накара за няколко минути да загуби апетит, но Мънгоджери беше преди всичко котарак, затова преди да довършим разказа, си изпроси и получи от Рузвелт още една потопена в мляко *crustulorum*.

— Убедени сме, че изчезналите деца и Орсън са някъде в Уайвърн — казах аз на Рузвелт, защото още се чувствах неудобно да се обръщам направо към котарака, което беше странно, тъй като непрекъснато говорех на моето куче. — Но базата е твърде голяма, за да я претърсим. Нужен ни е следотърсач.

— Не разполагаме и с разузнавателен сателит, не познаваме добър индианец скаут и не държим в килера хрътка... — добави Боби.

Тримата се вторачихме в Мънгоджери.

Котаракът погледна мен, после Боби и Саша, затвори очи за миг, сякаш обмисляше молбата ни и накрая насочи вниманието си към Рузвелт.

Нежният великан отмести чинията и чашата си, приведе се, подпря с юмрук брадичката си и се втренчи в очите на мустакатия ни гост.

След минута, по време на която безуспешно се опитвах да си спомня мелодията от филма „Онази проклета котка“, Фрост рече:

— Мънгоджери пита дали чухте какво каза, когато дойдохме.

— Много смърт — цитирах.

— Чия? — попита Саша.

— Нашата.

— Кой го казва?

Посочих котарака.

Мънгоджери успя да си придаде вид на мъдрец.

— Знаем, че е опасно — рече Боби.

— Казва, че не само е опасно, но е... предсказание — обясни Рузвелт.

Известно време седяхме мълчаливо и гледахме котарака, който ни възнагради с изражение, непроницаемо като на скулптурите на котки в египетските гробници.

— Искаш да кажеш, че Мънгоджери е ясновидец — обади се Саша.

— Не.

— Тогава какво?

Без да откъсва поглед от котарака, който сега съсредоточено се бе вторачил в една от свещите, сякаш гадаеше бъдещето в змиеподобния танц на пламъка, Рузвелт каза:

— Котките знаят разни неща.

Боби, Саша и аз се спогледахме, но никой нямаше представа за какво говори великанът.

— Какво по-точно знаят? — попита Саша.

— Разни неща — повтори той.

— Как?

— Ами, така, знаят ги.

— Какво се чува, като плеснеш с ръце? — риторично попита Боби.

Мънгоджери помръдна уши и го погледна, сякаш искаше да каже: „Сега вече разбираш“.

— Този котарак е чел твърде много научнофантастична литература — отбеляза Боби.

В лицето и гласа на Саша се долови отчаяние.

— Рузвелт?

Той сви широките си рамене и сякаш усетих въздушната вълна, която премина над масата.

— Дъще, общуването с животни не е като да говориш по телефона. Понякога е ясно, но друг път има... двусмисленост.

— Ловецът на мишки мисли ли, че имаме шанс да намерим Орсън и децата и да се върнем живи? — попита Боби.

С лявата си ръка Рузвелт нежно почеса котарака зад ушите и го погали по главата.

— Казва, че винаги има шанс. Нищо не е безнадеждно.

— Шанс петдесет на петдесет? — попитах.

Фрост тихо се изсмя:

— Господин Мънгоджери казва, че не е букмейкър.

— И така — продължи Боби, — най-лошото, което може да се случи, е да отидем отново в Уайвърн и всички да умрем, да бъдем разкъсани на парчета, обработени и пакетирани като месо за готвене. Това винаги е било най-лошото, което би могло да се случи, така че нищо не се е променило. Аз съм „за“.

— И аз — обади се Саша.

Явно още говорейки от името на котарака, който замърка и се отърка в ръката му, Рузвелт каза:

— Ами ако децата и Орсън са някъде, където не можем да отидем? Ако са в Дупката?

— По принцип всяко място, наречено Дупката, не може да е хубаво — рече Боби.

— Те са кръстили така лабораторията за генетични изследвания.

— Те? — попитах аз.

— Хората, които работят там. Викат ѝ Дупката, защото... — Рузвелт наклони глава на една страна, сякаш слушаше тих глас. — Ами, една от причините е защото се намира дълбоко под земята.

Осъзнах, че се обръщам направо към Мънгоджери.

— Тогава лабораторията още работи някъде в Уайвърн, както подозирахме?

— Да — отговори Фрост и отново погали котарака. — Изолирана. Тайно снабдявана на всеки шест месеца.

— Знаеш ли къде е? — попитах Мънгоджери.

— Да. Той знае. Нали, в края на краищата, е оттам. Избягал е... в онази нощ. Но ако Орсън и децата са в Дупката, няма начин да стигнем до тях или да ги измъкнем.

Всички потънахме в размисъл.

Мънгоджери вдигна лапа и я заблиза, приглаждайки козината си. Беше умен, знаеше разни неща, можеше да проследява и беше най-

голямата ни надежда, но освен това беше котарак. Изцяло разчитахме на другар, който всеки момент можеше да изкашля топка косми. Единствената причина, поради която не се разсмях, нито заплаках, беше, че не можех да направя и двете едновременно, както ми се искаше.

Саша реши да сложи точка по въпроса.

— Щом нямаме шанс да ги измъкнем от Дупката, тогава трябва да се надяваме, че са някъде другаде в Уайвърн.

— Най-важният въпрос остава — обърнах се към Рузвелт. — Мънгоджери има ли желание да помогне?

Котаракът бе виждал Орсън само веднъж — на борда на „Ностромо“ в нощта, когато баща ми почина. Двамата, изглежда, се харесаха. Освен това произходът им беше един и същ — научноизследователската лаборатория за повишаване на интелигентността в Уайвърн, и ако майка ми в известно отношение беше майка и на Орсън, защото кучето бе продукт на сърцето и ума ѝ, тогава може би и котаракът имаше чувството, че тя му е майка, негов създател, на когото дължи живота си.

Седях и държах празната чаша за кафе. Отчаяно се надявах, че Мънгоджери няма да ни изостави. Изброявах на ум причините, поради които котаракът *трябва* да се съгласи да се включи в спасителната акция. Подготвих се да направя невероятното и безсрамно признание, че Мънгоджери е мой духовен брат и това е *семейна* криза, в която той има специално задължение. Спомних си какво бе казал Боби за този нов свят на смели и умни животни — досущ филм на Уолт Дисни, но изобилстващ от страховито физическо, морално и духовно насилие.

Когато Рузвелт каза: „Да“, обмислях толкова трескаво доводите си срещу очаквания отказ на нашата молба, че не осъзнах веднага какво послание бе предал общуващият с животните.

— Да, ние ще помогнем — обясни Рузвелт, като видя, че мигам в недоумение.

Разменихме си усмивки.

После Саша наклони глава и попита:

— Ние ли?

— Ще ви трябвам, за да превеждам.

— Мънгоджери ще ни води и ние ще го следваме — обади се Боби.

— Може да не е толкова лесно — каза Рузвелт.

Саша поклати глава.

— Не можем да искаме това от теб.

Фрост погали ръката ѝ и се усмихна:

— Дъще, вие не го искате. Аз настоявам. Орсън е и мой приятел.

Онези хлапета са деца на мои съседни.

— „Много смърт“ — отново цитирах.

Рузвелт възрази с друг цитат:

— „Нищо не е безнадеждно.“

— Котките знаят разни неща — добавих.

— Не всичко — повтори моите думи той.

Мънгоджери ни погледна така, сякаш искаше да каже: „Котките знаят“.

Почувствах, че нито котаракът, нито Рузвелт трябва да се включват в това опасно начинание, без да чуят несвързаното и недовършено, но все пак убедително „завещание“ на Лийланд Делакроа. Независимо дали щяхме да намерим Орсън и децата, пак щяхме да отидем в онази нападната от какавиди къща, за да я запалим, но бях убеден, че по време на издирването щяхме да се сблъскаме с други последици от проекта „Загадъчният влак“, някои от които потенциално смъртоносни. Ако след като чуех странната история на Делакроа, разказана с изтерзания му глас, Рузвелт и Мънгоджери променяха решението си да ни придружат, пак щях да се опитам да ги убедя да помогнат, но поне щях да знам, че съм бил откровен с тях.

Отидохме в трапезарията и пуснах оригиналната касета.

Последните думи на записа бяха изречени на онзи непознат език и когато заглъхнаха, Боби отбеляза:

— Мелодията е хубава, но не става за танцуване.

Рузвелт застана пред касетофона и се намръщи.

— Кога ще тръгнем?

— Веднага щом падне мрак — отговорих.

— А това ще бъде скоро — каза Саша, поглеждайки към прозореца, закрит с щори.

— Ако децата са в Уайвърн, все едно са в преддверието на ада — каза Рузвелт. — Каквото и да е рискът, не можем да ги оставим там.

Носеше черен пуловер, черни джинси и черни маратонки, сякаш бе очаквал да участва в тайната операция. Въпреки страховитите си

размери и грубо изсечени черти, Фрост приличаше на свещеник, готов да прогони дявола от нас.

— А ти? — обърнах се към Мънгоджери, който седеше на масичката за композиране.

Рузвелт прилекна до него и се вторачи в очите му.

Котаракът изглеждаше крайно незаинтересован и като всеки представител на вида си — спокоен, безразличен, загадъчен и свръхестествено мъдър.

Рузвелт явно гледаше сивия мишкояд с очи, каквито аз не притежавах, или го слушаше на честота, намираща се отвъд обхвата на моя слух, защото отговори:

— Мънгоджери казва две неща. Първо, ще намерим Орсън и децата, ако са в Уайвърн, независимо от рисковете.

Успокоен и благодарен на котарака за смелостта му, попитах:

— А второто?

— Трябва да излезе да се изпишка.

[1] Свети Франциск от Асизи (1181/2-1226) — италианец, роден в семейството на богат търговец, като се отказва от богатството си, живее от милостиня и помага на прокажени и бедни. — Б.пр. ↑

Започна да се заздрачава и влязох в банята. Не успях да повърна, макар че ми се гадеше. Измих лицето си — веднъж с гореща и втори път със студена вода. После седнах на ръба на ваната, скръстих ръце на коленете си и се разтреперих, сякаш бях болен от малария или данъчната служба извършваше ревизия на доходите ми.

Не се страхувах, че мисията във Форт Уайвърн ще приключи със смърт, както бе предсказал далновидният котарак, и ще загина. По-скоро се боях, че ще преживея нощта, но ще се върна къщи без децата и Орсън. Или спасителната операция ще се провали и ще загубя Саша, Боби, Рузвелт и Мънгоджери. Дори с приятели този свят е хладен. А без приятели би станал непоносимо студен.

Измих лицето си за трети път, изпишках се, за да покажа солидарността си с Мънгоджери, измих и ръцете си (защото майка ми, бъдещата унищожителка на света, ме бе научила на хигиенни навици) и се върнах в кухнята, където чакаха останалите. Подозирах, че всички, с изключение на котарака, бяха извършили същия ритуал в другите бани.

Саша и Боби бяха забелязали съмнителни типове из града и смятаха, че скоро ще стане нещо важно. Тя предполагаше, че властите наблюдават къщата ни, макар и само заради връзката ни с Лили Уинг. Ето защо бе уредила среща с Дуги Сасман далеч от любопитни очи.

Фордът на Саша, джипът на Боби и мерцедесът на Рузвелт бяха паркирани пред къщата. Със сигурност щяха да ни проследят, ако потеглехме с някое от тези превозни средства, затова трябваше да вървим пеша и да си отваряме очите на четири.

Зад задния двор има утъпкана пътека, минаваща между него, съседните имоти и горичка от евкалиптови дървета, а отвъд тях се намира крайградският клуб и странноприемницата, собственост на Рузвелт Фрост. Съгледвачите сигурно наблюдаваха и пътеката и едва ли имаше начин да ги подкупим с покани за обяд в клуба.

Планът беше да се придвижваме през задните дворове, макар да рискувахме да привлечем вниманието на съседите и на кучетата им,

докато се измъкнем от екипите за следене.

Тъй като Мануел конфискува оръжията ни, само Саша имаше револвер и устройство за бързо зареждане. Отказа да ги даде на когото и да било от нас.

— Къде ще се срещнем с Дуги? — попитах.

— На Хаденбек Роуд — отговори Саша, — зад Кроу Хил.

— Кроу Хил^[1] — рече Боби. — Това не ми харесва.

Отначало Саша не го разбра, после рече:

— Ами, така се казва хълмът. Как би могъл да има нещо общо с онези рисунки?

Бях по-притеснен за разстоянието.

— Но това са десет-дванайсет километра.

— Почти четиринайсет — уточни Саша. — При наличието на тази нова активност, в града няма място, където можем да се срещнем с Дуги, без да привлечем внимание.

— Ще ни отнеме много време да стигнем дотам — възразих.

— Ще вървим само няколко преки, докато успеем да откраднем някоя кола — успокои ме тя.

Боби ми се усмихна и намигна.

— Страхотна мадама имаш, братко.

— Чия кола? — попитах.

— Която и да е — безгрижно отговори тя. — Марката не ме интересува, само да е в движение.

— Ами ако не намерим кола с ключовете на стартера?

— Ще съединя жичките.

— Знаеш ли как да го правиш?

— Била съм скаут.

— Дъщерята има значка за заслуги за кражби на коли — обясни Рузвелт на Мънгоджери.

Оставихме щорите спуснати, някои лампи запалени и заключихме задната врата.

Не си сложих шапката с надпис „Загадъчният влак“, защото с нея вече не се чувствах по-близо до мама и явно не ми носеше късмет.

Нощта беше мека и безветрена. Долавяхме миризма на сол и гниеци водорасли.

Черни облаци закриваха луната. Тук-там пухестите къдели бяха пронизани от отражения на светлините на града, но нощта беше тъмна

и почти идеална за нашата цел.

Оградата от сребрист кедър, опасваща имота ни, е висока колкото мен и между вертикалните колчета няма пролуки. Солидна е като стена. От портата се излиза на пътеката.

Подминахме портата и отидохме в другата част на задния двор, където имотът ми граничи с този на семейство Самардиан.

Оградата е изключително здрава, защото вертикалните колчета са прикрепени към три хоризонтални греди, които щяха да ни послужат за стълба. Мънгоджери подскочи така, сякаш беше по-лек от въздуха. Застана на задните си лапи на най-горната греда, сложи предните на върха на колчетата и огледа съседния двор.

Погледна ни и Рузвелт прошепна:

— Изглежда вкъщи няма никого.

Един след друг и сравнително тихо, последвахме Мънгоджери. Прескочихме още една ограда и се озовахме в двора на семейство Ландбърг. Лампите в къщата им светеха, но ние се промъкнахме незабелязано и се прехвърлихме през ниската ограда от колчета в двора на семейство Перес, откъдето тръгнахме на изток. Минавахме безпрепятствено от двор в двор. Забеляза ни само Бобо, гончето на семейство Владски, което не лае, но полага усилия да те очарова, като размахва опашка и после те ближе до полуда.

Изкатерихме се по висока ограда от секвоя и влязохме в двора зад имота на семейство Стануик, оставяйки Бобо да скимти, да размахва опашка и да подскача на задни лапи, сякаш пикочният му мехур беше пълен.

Винаги съм смятал Роджър Стануик за свестен човек, който бе отдал таланта си на изследователската дейност в Уайвърн от най-благородни причини, в името на научния прогрес и напредъка на медицината, както бе сторила майка ми. Единственият му грях беше високомерието. От гордост от неоспоримата си интелигентност и от неоправдано доверие в силата на науката да реши всички проблеми и да обясни всички явления, той несъзнателно бе допринесъл за приближаването на края на света.

Или поне така бях мислил досега. Но вече не бях толкова сигурен в добрите му намерения. Според откровенията на Лийланд Делакроа Стануик бе участвал в проекта на майка ми и в „Загадъчният влак“. Беше по-съмнителна фигура, отколкото ми се струваше преди.

Притичвахме от храст на храст из залесения имот на Стануик с надеждата, че никой не гледа през прозореца. Стигнахме до съседната ограда и установихме, че Мънгоджери не е с нас.

Изпаднахме в паника, върнахме се и претърсихме подкастрените храсти и живия плет, шепнейки името му. Намерихме го пред вратата на Стануик. Беше като призрачен сив силует на фона на черната морава.

Приклекнахме около миниатюрния ни водач, Рузвелт превключи на „странния канал“, за да разбере какво мисли котаракът, сетне прошепна:

— Иска да влезем в къщата.

— Защо? — попитах аз.

— Там нещо не е наред — измърмори Рузвелт.

— Какво? — попита Саша.

— Тук живее смъртта — гласеше преводът.

— Добре поддържа двора — отбеляза Боби.

— Дуги ни чака — напомни на котарака Саша.

— Мънгоджери казва, че хората в къщата се нуждаят от помощ — добави Рузвелт.

— Но откъде знае? — възкликнах, после веднага се досетих какъв е отговорът и осъзнах, че го повтарям в един глас със Саша и Боби. — Котките знаят всичко.

Изкушавах се да сграбча котарака, да го пъкна под мишница и да хукна да бягам. Мънгоджери, разбира се, щеше да се съпротивлява. Освен това се нуждаехме от доброволното му сътрудничество. Можеше да откаже да ни помага, ако се отнасях с него като с топка за ръग्би, макар да нямах намерение да го изритам чак до Уайвърн.

Разгледах по-отблизо къщата във викториански стил и установих, че с нещо напомня на сграда от „Зоната на здрача“. Прозорците на горния етаж разкриваха стаи, осветени само от проблясъците на телевизионни екрани — непогрешимо пулсиращо сияние. Двете стаи в задната част на къщата — вероятно кухня и трапезария — бяха озарени от оранжеви, трепкащи от въздушното течение пламъци на свещи или от газени лампи.

Мънгоджери скочи и хукна към къщата. Смело изкачи стъпалата и изчезна в сенките на задната веранда.

Може би този феноменален котарак има изострено чувство за гражданска отговорност. Вероятно моралният му компас е толкова фино намагнетизиран, че Мънгоджери не може да обърне гръб на изпадналите в беда. Подозирах обаче, че силната му мотивация се дължи на любопитството, присъщо на събратята му, което често води до гибелта им.

— Греша ли, ако мисля, че тук има нещо гнило? — попита Боби.

Неофициалното гласуване показа сто процента съгласие с гледната му точка.

Приближихме се до Мънгоджери, който настойчиво драскаше по вратата.

През четирите стъкла ясно видяхме кухнята. Беше обзаведена изцяло във викториански стил и не бих се изненадал, ако видех Чарлс Дикенс, Уилям Гладстон и Джек Изкормвача да пият чай. Стаята беше осветена от газена лампа, поставена на овална маса, сякаш там живееше човек, страдащ от пигментна ксеродермия.

Саша пое инициативата и потропа.

Никой не отвори.

Мънгоджери продължаваше да драска по вратата.

— Разбираме какво искаш да кажеш — рече Боби.

Саша завъртя валчестата дръжка.

С учудване установихме, че вратата е отключена и се откряна няколко сантиметра.

Мънгоджери се провря през тясната пролука и изчезна вътре, преди Саша да размисли.

— Смърт, много смърт — измърмори Рузвелт, явно общувайки с мишкояда.

Нямаше да се изненадам, ако във фоайето се появеше доктор Стануик, облечен в скафандър като Ходжсън, с лице, гъмжащо от отвратителни паразити, и с врана с бели очи, кацнала на рамото. Този човек, който някога ми се виждаше мъдър и добър — макар и ексцентричен — сега застрашително завладя въображението ми, досущ неканеният гост в „Маската на червената смърт“ от Едгар Алън По.

Роджър и Мари Стануик, които познавах от години, бяха странна, но щастлива и сговорчива двойка на около петдесет. Той обичаше агнешки котлети и имаше буйни мустаци. Почти винаги

носеше костюм и вратовръзка. Човек оставаше с усещането, че Роджър би искал да носи високи колосани яки и джобен часовник с ланец, но това би било крайно ексцентрично за известен учен като него. Независимо от всичко той често си позволяваше старомодни жилетки и прекарваше прекомерно много време, почиствайки и пълнейки лулата си тип Шерлок Холмс. Мари, едра и румена жена, колекционираше старинни кутии и картини от деветнайсети век с изображения на феи. Гардеробът ѝ показваше нежелание да приеме модата на двайсет и първия век и каквото и да облечеше, копнежът ѝ по старомодни обувки и чадъри беше очевиден. Роджър и Мари изглеждаха не на място в Калифорния и двойно по-несъвместими с този век и въпреки това притежаваха червен ягуар, падаха си по мъчително тъпи екшъни и функционираха доста добре като граждани на новото хилядолетие.

Саша застана на прага на кухнята и извика имената на домакините.

Мънгоджери без колебание прекоси помещението и изчезна във вътрешността на къщата.

Когато не получи отговор на третото си повикване, Саша извади револвера и прекрачи прага.

Последвахме я. Ако Саша беше с широки поли, можеше да се скрием под тях, но се чувствахме по-удобно под прикритието, осигурено от оръжието.

От верандата къщата изглеждаше тиха, но когато влязохме в кухнята, се чуха гласове от стаята в предната част.

Спряхме и се заслушахме. Не можехме да разберем думите. Но щом се разнесе музика, стана ясно, че гласовете идват от телевизор или радио.

Влизането на Саша в трапезарията беше поучително и много интригуващо. Тя стискаше револвера с две ръце, опънати напред. Оръжието беше на височината на очите ѝ. Огледа се и се придвижи вляво, долепила гръб до стената. Скри се от поглед, но още виждах ръцете ѝ и знаех, че се обръща надясно и наляво, проверявайки стаята. Изпълнението ѝ беше професионално, инстинктивно и гладко като гласа ѝ по радиото.

Може би беше гледала много филми за ченгета.

— Чисто е — прошепна тя.

Над нас застрашително надвисваха шкафове, които сякаш се бяха отделили от стените. Зад остъклените врати блестяха съкровища от порцелан и сребро. Кристалният полилей не беше включен, но отраженията от пламъка на свещите играеха по мънистените му нанизии и по шлифованите ръбове на висулките.

В средата на масата стоеше купа за пунш, пълна до половината с нещо, което приличаше на плодов сок. До нея имаше няколко чисти чаши, а наоколо бяха разпръснати празни шишенца от лекарства.

Помещението се осветяваше само от десетината свещи на масата, ето защо не успяхме да прочетем етикетите, пък и не искахме да докосваме нищо. „Тук живее смъртта“ — бе казал котаракът и вероятно затова, още щом прекрачихме прага, останахме с убеждението, че тук е извършено престъпление. Видяхме предметите на масата и се спогледахме. Беше ясно какво е естеството на престъплението, макар че не произнесохме името му.

Можех да използвам фенерчето, но щях да привлека внимание. А при дадените обстоятелства всяко внимание беше нежелателно. Пък и названието на лекарството не беше от значение.

Саша ни въведе в голям хол, осветен от екрана на телевизор, поставен върху френски шкаф с красиви орнаменти. Дори на оскъдната светлина забелязах, че стаята е претъпкана като двор за стари автомобили, но не с изхвърлени коли, а с викториански вещи — мебели в стил неорококо с изящна дърворезба, богато украсена тапицерия от брокат, тапети с фигури в готически стил, тежки кадифени завеси с водопади от дантели, египетско канапе и възглавници от дамаска, мавритански лампи, представляващи чернокожи херувимчета с позлатени тюрбани, които поддържаха мънистени абажури, и антикварни изящни дреболии, наредени на всяка лавица и маса.

На фона на този декор трупове приличаха на допълнителни декоративни предмети.

На трепкащата светлина на телевизора видяхме мъж, изтегнат на египетското канапе. Беше облечен в черен панталон и бяла риза. Преди да легне, бе събул обувките си и ги бе сложил на пода. До тях имаше чаша като онези в трапезарията, в която бе останал два пръста плодов сок. Лявата му ръка беше отпусната на персийския килим и обърната с дланта нагоре, а дясната лежеше на гърдите му. Главата беше подпряна

на две малки брокатени възглавници, а лицето — скрито под квадратно парче черна коприна.

Саша оглеждаше стаята. Интересуваше се не толкова от трупа, колкото от изненадваща атака.

Черният воал на лицето му не се димпеше, нито дори потрепваше. Човекът не дишаше.

Знаех, че е мъртъв и какво го е убило — не заразна болест, а коктейл от фенотарбитал или смъртоносният му еквивалент, но въпреки това нямах желание да махна копринената кърпа, така, както всяко дете, което се страхува от таласъм, се колебае дали да отметне завивките, да се наведе и да надникне под леглото.

Предпазливо хванах крайчеца на копринената кърпа и я дръпнах от лицето му.

Беше жив. Това бе първото ми впечатление. Очите му бяха отворени и ми се стори, че в тях видях живот.

Затаих дъх и осъзнах, че погледът му е фиксиран. Очите му изглеждаха подвижни, само защото в тях потрепваха отраженията от образите на телевизионния екран.

Светлината беше достатъчно силна, за да разпозная покойника. Казваше се Том Спаркман. Беше помощник на Роджър Стануик, професор в „Ашдън“, също биохимик и несъмнено замесен в историята в Уайвърн.

Тялото не показваше признаци на разложение. Беше отскоро там.

С нежелание докоснах челото на Спаркман с опакото на лявата си ръка и промълвих:

— Още е топъл.

После се приближихме до Рузвелт. Бе застанал пред друго канапе с дърворезба, където лежеше втори мъж. Ръцете му бяха скръстени на корема. Беше с обувки и празната му чаша се бе търкулнала на килима.

Рузвелт вдигна квадратното парче черна коприна, което закриваше лицето на мъжа. Светлината в този ъгъл беше слаба и трупът не бе толкова близо до телевизора, колкото Спаркман, затова не можах да го разпозная.

Включих за две секунди фенерчето и пак го угасих. Труп номер две беше Ленарт Торегард, швед, математик, сключил четиригодишен договор с колежа „Ашдън“, което сигурно беше прикритие за

истинската му работа в Уайвърн. Очите му бяха затворени, а лицето — отпуснато. Леката усмивка загатваше, че е сънувал нещо приятно, когато го е сполетяла смъртта.

Боби докосна китката на Торегард, за да провери дали има пулс, сетне поклати глава.

По стената и по тавана заиграха сенки на прилепи.

Саша се обърна по посока на движението.

Бръкнах под якето си, но там нямаше нито кобур, нито пистолет.

Сенките бяха отблясъци от внезапно развихрило се действие на телевизионния екран.

Третият труп седеше прегърбен на огромно кресло. Краката бяха подпрени на ниско столче, а ръцете висяха от двете страни на креслото. Боби махна копринената кърпа, аз осветих лицето за миг, а Рузвелт прошепна:

— Полковник Елуей.

Полковник Итън Елуей беше заместник-командир на Форт Уайвърн. Беше се оттеглил от активна служба и живееше в Мунлайт Бей, след като затвори база. Или действаше под прикритие в цивилно облекло.

Най-последно забелязах какво дават по телевизията. Анимационният филм на Дисни „Цар лъв“.

За миг застанахме неподвижно и се заслушахме в звуците на къщата.

От другите стаи се дочуваха музика и гласове.

Нито музиката, нито гласовете бяха на живи хора.

Тук живее смъртта.

Предпазливо прекосихме коридора и се приближихме до кабинета. Саша и Рузвелт спряха на прага.

Вратата беше отворена. На една от лавиците имаше телевизор, който също предаваше „Цар лъв“.

В кабинета с Боби намерихме още двама членове на този клуб на самоубийци. И техните лица бяха покрити с квадратни парчета черна коприна. Мъж, седнал до бюрото, и жена, отпуснала се на един от фотьойлите. До всеки имаше празна чаша.

Вече няха смелост да махна воалите им. Черните парчета коприна може би бяха култови вещи със символично значение, разбираемо само за онези, които бяха присъствали на този ритуал на

самоунищожение. Според мен обаче това бе доказателство, че са участвали в работа, довела човечеството до ужасяващото положение. Ако бяха изпитвали угризения, тогава в смъртта им имаше известно достойнство и да ги обезпокоим изглеждаше непочтено.

Преди да излезем от хола, бях покрил лицата на Спаркман, Торегард и Елуей.

Боби изглежда разбра каква е причината за колебанието ми и вдигна воала от лицето на мъжа, а аз включих фенерчето с надеждата да го разпозная. Никой от нас не го бе виждал. Беше хубав и имаше добре оформени прошарени мустаци. Боби отново го покри с черната копринена кърпа.

Жената също беше непозната, но щом насочих фенерчето към лицето ѝ, не побързах да го изключа.

Боби тихо подсвирна, а аз промълвих:

— Господи!

Трябваше да положа усилия, за да успокоя треперещите си ръце.

Предчувствайки лоша вест, Саша и Рузвелт се приближиха, но останаха безмълвни. Израженията им подсказваха шока и погнусата им.

Очите на мъртвата жена бяха отворени. Лявото беше нормално и кафяво. Дясното обаче беше зелено и абсолютно ненормално. Почти нямаше бяло. Ирисът беше огромен и златист. Черната зеница не беше кръгла, а елипсовидна като на змия.

Очната ябълка беше ужасно деформирана. Всъщност цялата дясна половина на някога красивото лице — челото, слепоочието, бузата и челюстта — беше обезобразена.

Устата бе застинала в безмълвен писък. Устните бяха разтеглени, оголвайки зъбите, повечето от които изглеждаха нормални. Но няколко от дясната страна бяха неестествено заострени, а единият беше в процес на превръщане в животински зъб.

Плъзнах ръка на фенерчето надолу по тялото — към ръцете, отпуснати в скута. Очаквах да видя още мутации, но ръцете бяха нормални. Пръстите бяха вкопчени в броеница — черни мъниста, сребърна верижка и изящно, малко, сребърно разпятие.

В положението на ръцете имаше такова отчаяние, че изключих фенерчето, обзет от състрадание. Да гледам това мрачно доказателство

за последните й терзания ми се струваше посегателство върху личността.

Когато намерихме първия труп в хола, разбрах, че тези хора не се бяха самоубили единствено от угризения заради участието си в изследователската дейност в Уайвърн. Вероятно бяха изпитвали вина, но бяха избрали смъртта най-вече защото се променяха и се страхуваха от онова, в което ще се превърнат.

Засега, докато злоещият ретровирус прехвърля в човешките клетки ДНК на други видове, ефектите са ограничени. Проявяват се само психически, с изключение на издайническия животински блясък в очите на по-сериозно засегнатите.

Някои от прочутите учени са убедени, че физическа промяна е невъзможна. Смятат, че клетките на тялото се износват и периодично се заменят с нови, които не съдържат вериги на животинска ДНК, заразила предишното поколение.

Обезобразената жена на фотъйола беше доказателство, че за съжаление учените грешат. Влошаването на психическото състояние явно се съпътства от ужасни физически промени.

Заразените индивиди получават определено количество чужда ДНК, различна от онази, които приемат други, и ефектът е специфичен при всеки от случаите. Някои от заразените може да не претърпят забележима промяна — психическа или физическа, защото получават фрагменти ДНК от толкова много източници, че няма кумулативен ефект, освен обща дестабилизация на организма, прерастваща в рак с бързо развиващи се метастази и смъртоносни автоимунни смущения. Други полудяват и се израждат психически в нечовешки видове, тласкани от убийствена ярост и неописуеми потребности. Онези, които освен това претърпяват и физическа метаморфоза, са коренно различни един от друг. Кошмарен зоопарк.

Устата ми като че беше пълна с прах. Гърлото ми се бе свило и пресъхнало. Дори сърдечният ми мускул сякаш бе залинял, защото ударите на сърцето ми бяха някак сухи и странни.

Песните и комичните действия на героите от „Цар лъв“ не ме забавляваха.

Надявах се, че Мануел знае какво говори, когато предсказа скорошното изобретяване на ваксина и лек.

Боби внимателно спусна копринения воал над лицето на жената, закривайки изтерзаните ѝ черти.

Когато посегна към нея, се сковах и осъзнах, че съм хванал фенерчето така, сякаш съм готов да го използвам като оръжие. Очаквах, че очите на мъртвата ще се раздвижат, от гърлото ѝ ще се изтръгне ръмжене, от заострените зъби ще бликне кръв и тя ще обвие ръце около врата на Боби и ще го притисне в смъртоносната си прегръдка.

Явно не бях единственият, който има развинуто въображение. Видях, че Боби пребледня. Ръцете му нервно потрепваха, докато слагаше копринения воал.

Излязохме от хола. Саша се поколеба, после се върна до отворената врата, за да огледа стаята още веднъж. Вече не стискаше револвера с две ръце, но го държеше насочен, сякаш нямаше да се изненада, ако откриеше, че плодовият сок не е бил достатъчно отровен, за да умъртви съществото на фотъойла. На приземния етаж имаше килер и мокро помещение, но там нямаше никого.

Излязохме в коридора и Рузвелт шепнешком повика Мънгоджери, защото не го бяхме виждали, откакто влязохме в къщата.

В отговор се чу тихо мяукане.

Котаракът седеше на перилата на стълбището. Светлите му зелени очи се вторачиха в Рузвелт, после в Саша, която тихо, но настойчиво предложи да се махаме.

Без Мънгоджери едва ли имахме шанс успешно да претърсим Уайвърн. Бяхме зложници на неговото любопитство — или на онова, което го мотивираше да ни обърне гръб, да скочи пъргаво на стълбите и да изчезне в мрака на горния етаж.

— Какво прави? — попитах аз.

— Де да знам — измърмори Рузвелт. — За общуването са нужни двама.

[1] Хълмът на враната (англ.). — Б.пр. ↑

Докато се качвахме по стълбите, аз вървях най-отзад. Застланите с килим стъпала тихо скърцаха, но музиката и звуците от филма по телевизията заглушаваха шума. Обърнах се и погледнах надолу. Във фоайето нямаше мъртвъци с лица, покрити с черна коприна.

В коридора на горния етаж имаше шест врати. Петте бяха отворени и от стаите проблясваше пулсираща светлина. Музиката подсказваше, че „Цар лъв“ не е единодушният избор за развлечение на прокълнатите.

Саша явно не искаше да мине покрай непроверена стая и евентуално да остави нападател в гръб, затова се приближи до първата врата, която беше затворена. Долепих гръб до стената от едната страна, а тя — от другата. Протегнах ръка и превъртях валчестата дръжка. Отворих вратата и Саша бързо се вмъкна вътре. Беше приклепнала и държеше револвера в дясната си ръка. Потърси електрическия ключ и го щракна.

Баня. Нямаше никого.

Саша излезе заднешком и угаси лампата, но не затвори вратата.

До банята имаше килер.

Оставаха още четири стаи. С отворени врати. От трите се разнасяха гласове и музика.

Не съм любител на оръжията и само преди месец стрелях за пръв път през живота си. Още се притеснявам, че може да се прострелям в крака, но всъщност предпочитам да сторя това, отколкото отново да бъда принуден да убия друго човешко същество. Но сега бях обзет от непреодолимо желание да имам оръжие — досущ отчаяната потребност, с която умиращ от глад човек копнее за храна — защото не можех да гледам как Саша поема всички рискове.

Тя бързо огледа следващата стая. Когато не се чуха изстрели, ние с Боби също влязохме. Рузвелт гледаше от прага.

Ноцната лампа излъчваше слаба светлина. Телевизорът беше включен на канал „Природа“. Даваха документален филм, който вероятно е бил успокояващ за обречените, докато са пиели

смъртоносния плодов пунш, но в момента една лисица разкъсваше пълпата.

Спалня. Макар да беше голяма и обзаведена в по-светли тонове от стаите на долния етаж, почувствах, че се задушавам от викторианската пищност. Стените, завесите, покривките на леглата и балдахинът бяха от един и същ плат — кремава материя с щамповани панделки и розови, зелени и жълти цветя. Килимът беше на жълти хризантеми, розови рози и сини панделки — толкова много панделки, че ми напомняха на вени и черва. Мебелите с позлатени орнаменти бяха не по-малко потискащи от мебелировката на приземния етаж и стаята бе претъпкана с кристални, порцеланови и бронзови статуетки, снимки в сребърни рамки и множество други предмети.

На леглото лежах мъж и жена. Лицата им бяха покрити с черни копринени кърпи, които вече не изглеждаха нито култови, нито символични, а викториански и подходящи за обстановката. Бяха сложени върху лицата на мъртвите, за да спестят ужаса на онези, които щяха да ги намерят. Бях сигурен, че двата трупа, легнали един до друг и хванали се за ръце, са Роджър и Мари Стануик и когато Боби смъкна воалите от лицата им, се оказах прав.

Нещо ме накара да огледам тавана. Очаквах да видя тлъсти какавиди в ъглите, но предчувствието ми не се оправда. Започвах да смесвам кошмарите.

Като опитвах да устоя на сковаващата ме клаустрофобия, излязох от спалнята и отидох при Рузвелт в коридора, където с облекчение, макар и изненадан, установих, че още няма ходещи мъртъвци с черни качулки, закриващи студените им, бели лица.

Следващата стая беше не по-малко пищна и претрупана от останалите помещения в къщата, но двата трупа на махагоновото легло с дърворезба, застлано с покривка от бял муселин с дантели, бяха в различна поза от Роджър и Мари. Мъжът и жената лежах с лице един към друг и се бяха прегърнали в последните мигове от земния си живот. Вторачихме се в гладките им и бели като алабастр профили, но никой от нас не ги познаваше и отново покрихме лицата им.

И в тази стая имаше телевизор. Въпреки любовта си към по-далечни и романтични времена, семейство Стануик явно бяха типични американци — телевизиономани и със сигурност бяха по-тъпи, отколкото мислех, защото е известно и вероятно доказано, че всеки,

който гледа телевизия, загубва пет точки от коефициента си за интелигентност. Прегърнатата двойка на леглото бе предпочела да издъхне под звуците на епизод от хилядното повторение на допотопния „Стар Трек“. В момента капитан Кърк тържествено разясняваше схващането си, че състраданието и толерантността са толкова важни за еволюцията и оцеляването на интелигентните видове, колкото зрението и пръстите на ръцете, затова едва устоях на изкушението да превключа на проклетия канал „Природа“, където лисицата разкъсваше пъдпъдъка.

Не исках да бъда съдник на тези злочести хора, защото не знаех какви терзания и страдания ги бяха довели до този край. Но ако се променях и мислех, че самоубийството е единственият отговор, бих предпочел да издъхна не докато гледам продукцията на империята Дисни или документален филм за кръвожадността на природата, нито за приключенията на междузвездния кораб „Ентърпрайс“, а слушайки непреходната музика на Бетховен, Йохан Себастиан Бах, Брамс, Моцарт или роковете на Крис Айзък.

Както може би сте разбрали от „бароковите“ ми мисли, когато се върнах в коридора и след като бях видял девет трупа, клаустрофобията бързо ме обземаше, въображението ми работеше с пълни обороти и копнежът ми да имам оръжие се засили, докато се превърна почти в сексуално желание.

Знаех, че не всички ще излезем живи от тази къща.

Кристофър Сноу знае разни неща.

Да, наистина знаех.

В следващата стая беше тъмно и бързият оглед показва, че е използвана за складиране на излишни викториански мебели и предмети на изкуството. Включих фенерчето за две-три секунди и видях картини, столове, шкафчета, керамични фигури и урни, сякаш намерението на семейство Стануик е било да препълнят всяка стая, така че никое човешко същество да не може да се помести вътре, докато тежестта на вещите видоизменят самата структура на космическото пространство и къщата се взриви и полети от нашия век към по-спокойната епоха на сър Артър Конан Дойл и лорд Честърфийлд^[1].

Изобилието от смърт и вещи, изглежда, не оказваше въздействие на Мънгоджери. Котаракът стоеше в коридора на потрепващата

светлина, пулсираща през отворената врата на последната стая и надничаше вътре. После изведнъж се съсредоточи. Изви гръб и козината му настръхна, сякаш бе видял самият дявол да се изправя в казан с врящ катран.

Макар да нямах оръжие, не възнамерявах да позволя на Саша да влезе там първа, защото имах чувството, че който влезе пръв в онази стая, ще бъде застрелян или обезглавен. Досега само жената на фотьойла на приземния етаж бе мутирала и явно беше крайно време да се срещнем отблизо с нещо погнусяващо.

Изкушавах се да грабна Мънгоджери и да го хвърля в стаята, за да привлече изстрелите върху себе си, но си напомних, че ако някои от нас оцелеят, ще им е нужен водач в Уайвърн. Пък и дори да се приземеше невредим, каквато е великата традиция на котките от незапомнени времена, после Мънгоджери едва ли щеше да иска да ни сътрудничи.

Минах покрай котарака и прекрачих прага, хвърляйки се стремглаво във викторианския потоп. Саша вървеше по петите ми и неодобрително шепнеше името ми, сякаш наистина беше разочарована, че ще изгуби последната си и най-добра възможност да бъде убита в тази сантиментална страна на старомоден разкош и разточителство.

Сред визуалната какофония от мебели и предмети на изкуството телевизионният екран предаваше приключенията на анимационните герои от „Цар лъв“. Експертите по маркетинг на империята Дисни биха го превърнали в златоносна мина, ако създадат версия на филма за душевно болни, изоставени влюбени, сприхави пубертети и самоубийци, а производителите добавят към видеокасетата черна панделка, тефтерче и молив за предсмъртно писмо, както и лист с текста, за да могат обречените да пеят заедно с изпълнителите, докато отровата подейства.

На кретонената покривка на леглото лежах два трупа — номер десет и единайсет. Но те не бяха интересни колкото облечената в мантия без качулка фигура на Смъртта, застанала до леглото. Този път беше без обичайната си коса, бе се навела над покойниците, внимателно покриваше лицата им с воали от черна коприна и приглаждаше гънките на плата. Беше изненадващо придирчива за мрачна господарка на ада, както се бе изразил Алегзандър Поуп, макар

професионалистите да знаят, че вниманието към детайлите е от изключително важно значение.

Освен това фигурата беше по-ниска, отколкото си бях представял Смъртта. Около метър и седемдесет. И много по-обемиста от популярния си образ, макар че обемът може би беше илюзия, грешка на неспособен шивач, издокарал я в широка мантия, която не допринасяше за разкрасяването на фигурата.

Когато осъзна, че зад него има натрапници, съществото бавно се обърна към нас. Оказа се, че не е Смъртта, а отец Том Елиът, пасторът на католическата църква „Свети Бернадет“, и това обясняваше защо робата му няма качулка. Мантията всъщност беше расо.

Тъй като съзнанието ми е настроено на вълна „поезия“, се замислих как Робърт Браунинг бе описал Смъртта — „бледият свещеник на безгласните хора“. Определението напълно подходдаше на човека. Лицето му беше бледо и кръгло като нафора за причастие.

— Не можах да ги убедя да оставят съдбата си в Божиите ръце — с разтреперан глас рече отец Том. Очите му бяха пълни със сълзи. Не каза нищо за внезапната ни поява, сякаш знаеше, че *някой* ще го залови на местопрестъплението. — Да обърнеш гръб на живота е ужасен грях, обида за Бога. Вместо да страдат на този свят, те са предпочели вечното проклятие. Да, страхувам се, че са направили точно това и единственото, което можех да сторя, беше да им дам последна утеха. Съветите ми бяха отхвърлени. Опитах се да ги утеша. Само това мога да им дам. Утеха. Разбирате ли?

— Да, разбираме — отговори Саша. В гласа ѝ прозвуча съчувствие и същевременно предпазливост.

По-рано, преди да поемем по пътя към края на света, отец Том беше жизнерадостен човек, набожен, без да е превзет, и искрен в загрижеността си към хората. Имаше изразително лице, весели очи и приятна усмивка. Беше роден комедиант, но по време на трагедия бе надежден източник на сила за другите. Не бях привърженик на неговата църква, но знаех, че енорияшите го обожаваха.

Но напоследък нещата тръгнаха зле за отец Том. И самият той не беше добре. Сестра му Лора беше колежка и приятелка на майка ми. Том много я обича и не я е виждал от повече от година. Има основание да се смята, че Лора е претърпяла коренна промяна и я държат в Дупката в Уайвърн, за да я изучават.

— Четирима от тези тук са католици. Душите им бяха в ръцете ми. В моите ръце. Другите са лютерани и методисти. Има и един евреин. Двама бяха атеисти, докато... доскоро. Трябва да спася душите им и да загубя своята. — Отец Елиът говореше бързо и нервно, сякаш до него имаше бомба с часовников механизъм, който безмилостно тиктака, и искаше да се изповяда, преди да загине. — Двама от тях, заблудена млада двойка, донякъде бяха възприели вярата на пет-шест индиански племена, изопачавайки всичко така, че индианците никога не биха го разбрали. Но онези двамата вярваха в ужасната бъркотия от схващания. Боготворяха бизона, речните и земните духове, царицата. Нима принадлежа към епоха, когато хората са боготворили бизона и царицата? Объркан съм. Разбирате ли?

— Да — отговори Боби. — Не се безпокой, отец Елиът. Разбираме те.

На лявата си ръка свещеникът носеше градинарска ръкавица и с дясната непрекъснато я подръпваше, сякаш не му беше удобна.

— Не им дадох последно причастие. — Гласът му ставаше все по-пронизителен и се доближаваше до истерия. — Защото бяха самоубийци. Но може би трябваше да го сторя. Да пренебрегна догмата, защото единственото, което направих за тези нещастни, измъчени хора, беше да ги утеша с думи — нищо освен празни думи, затова не знам дали душите им са били погубени заради мен, или въпреки мен.

Преди месец, в нощта, когато баща ми почина, имах странна и обезпокоителна среща с отец Том Елиът, за която вече писах в този дневник. Тогава той не владееше чувствата си и подозирах, че се променя. Но в края на тази среща ми се стори, че не е измъчван от нещо неестествено, а от сърцераздирателна мъка по изчезналата си сестра и от собственото си отчаяние.

Потърсих жълто сияние в очите му, но не видях нищо.

Цветовете от телевизионния екран изпъстряха лицето му и сякаш го гледах през непрекъснато променящ се калейдоскоп, изобразяващ по-скоро уродливи животински форми, отколкото светци. Тази недостатъчна и странна светлина проблясваше и в очите му, но не би скрила жълтото сияние.

Отец Том продължаваше да подръпва ръкавицата. Гласът му беше напрегнат, а на челото му лъщеше пот.

— Имаха изход, макар да беше погрешен, най-тежкия грях, но не мога да поема по техния път. Страхувам се, защото трябва да мисля за душата, която е безсмъртна. Вярвам в душата повече, отколкото в избавлението от страданията, затова за мен вече няма изход. Спохождат ме ужасни мисли. Сънища, изпълнени с кръвопролития. В съня си ям пулсиращи сърца, разкъсвам със зъби гърлата на жени и изнасилвам... малки деца. Събуждам се и ми се гади, но в същото време изпитвам и приятно вълнение. Няма спасение за мен.

Изведнъж той махна ръкавицата си. Но онова, което се показва, не беше човешка ръка. Превръщаше се в нещо друго. Пръстите приличаха по-скоро на нокти на звяр и всеки се разделяше на израстъци, досущ щипки на рак.

— Само мога да вярвам в Исус — промълви той.

Лицето му беше обляно в сълзи, несъмнено по-горчиви от оцета, с който е била напоена гъбата, предложена на страдащия Спасител.

— Вярвам в Божията милост. Да, вярвам в Божията милост.

В очите му блесна жълта светлина.

Нападна първо мен, вероятно защото бях между него и вратата, или може би защото майка ми беше Глициния Джейн Сноу. В края на краищата, макар че бе създала такива чудеса като Орсън и Мънгоджери, в същото време работата ѝ бе направила възможна и промяната на пръстите му. Въпреки че човешката му половина наистина вярваше в безсмъртието на душата и в Божията милост, тъмната половина залагаше на кървавото отмъщение.

В каквото и да се превръщаше, отец Том още беше свещеник и родителите ми не ме бяха възпитавали да бия Божии служители, нито хора, обезумели от отчаяние. Уважението, съжалението и родителските напътствия надделяха над инстинкта ми за самосъхранение — нещо, което би разочаровало Дарвин — и вместо агресивно да се противопоставя на атаката, вдигнах ръце да предпазя лицето си и се опитах да се извърна от отца.

Той не беше опитен боец. Хвърли се върху мен, използвайки тялото си като оръжие и ме блъсна много по-силно, отколкото би се очаквало от смирен свещеник.

Политнах назад и се блъснах във висок шкаф. Една от дръжките се заби в гърба ми, точно под лявата лопатка.

Отец Елиът ме заудря с юмрук, но аз се притеснявах повече за странния ляв израстък. Не знаех колко остри са щипките, но преди всичко не исках да бъда докосван от това нещо, което изглеждаше нечистоплътно — досущ копито или неокосмена, розова, спираловидна опашка на демон.

Докато ме биеше, отец Том настоятелно повтаряше изявлението си на религиозна всеотдайност:

— Вярвам в Божията милост. Вярвам в Божията милост...

Слюнката му опръска лицето ми. Дъхът му ухаеше на мента.

Неспирният монотонен напев не бе предназначен да убеди мен или някой друг, дори Господ, в непоклатимата вяра на свещеника. По-скоро той искаше да убеди себе си в тази вяра, да си напомни, че има надежда и да я използва, за да се овладее. Въпреки зловещата жълта светлина в очите му и непреодолимото желание да убива, което зареждаше непокорното му тяло със свръхестествена енергия, виждах честен, уязвим и вярващ в Бога човек, борец се да потисне бушуващата свирепа ярост в себе си и отново да намери пътя към спасението.

Боби и Рузвелт започнаха да викат и да ругаят и се вкопчиха в свещеника, опитвайки се да го откъснат от мен. Въпреки че ме държеше здраво, отец Том успя да ги ритне и да забие лакти в стомаха и ребрата им.

Преди няколко секунди, когато се нахвърли върху мен, той не умееше да се бие, но изглежда се учеше бързо. Или пък не успяваше да потисне новата си самоличност на човек, който умее да се бие и убива.

Усетих, че нещо ме дърпа за пуловера. Бях убеден, че е ужасният нокът. Израстъците се бяха заплели в памучната материя.

Догади ми се. Сграбчих китката на свещеника, за да го спра. Плътта му беше неестествено гореща, мазна и противна като труп в напреднал стадий на разложение. Тук-там месото беше отблъскващо меко, а на други места кожата бе твърда като черупка.

Дотогава странната ни схватка беше отчаяна и в същото време някак забавна — нещо, на което не можеш да се смееш в момента, а по-късно, на чаша бира на плажа. Но изведнъж положителният изход не ми се видя толкова сигурен и вече не ми беше смешно.

Ставата на свещеника не беше като на скелета, който сте изучавали в часовете по анатомия, а приличаше на видение по време

на напреднала фаза на делириум тременс. Цялата ръка се изви назад от китката, сякаш се движеше на ябълковиден болт и щипките се насочиха към пръстите ми, принуждавайки ме да я пусна, преди да ме среже.

Имах чувството, че съм се борил със свещеника достатъчно дълго, за да татуирам името му на бицепса си, но всъщност той ме бе налагал с юмруци не повече от половин минута, когато Рузвелт го откъсна от мен. Добродушният човек, който умееше да беседва с животни, установи контакт със звяра в отец Том, вдигна свещеника и го хвърли, сякаш не бе по-тежък от истинската Смърт, която всъщност е само кости, обвити с мантия.

Расото на свещеника се развя и той се стовари върху леглото. Двата самоубийци подскочиха, сякаш бяха оживели и пружините под тях изскърцаха. Отец Елиът се строполи по лице на пода, но мигновено скочи с нечовешка пъргавина.

Вече не напяваше монотонно за вярата си, а ръмжеше като глиган, плюеше и издаваше странни, гърлени звуци на ярост. Грабна един стол и за миг ми се стори, че ще го използва, за да строши всичко наоколо, но после го запрати към Рузвелт.

Фрост се обърна и столът се удари в широкия му гръб. От телевизора се разнесе мелодичният глас на Елтън Джон, който пееше „Чувстваш ли любовта ми тази вечер?“.

Веднага щом столът се блъсна в гърба на Рузвелт, отец Том запокити някаква табуретка към Саша.

Тя не се дръпна достатъчно бързо, табуретката охлузи рамото ѝ я повали на канапето.

В следващия миг обсебеният свещеник вече хвърляше разни предмети по мен, Боби и Рузвелт. От гърлото му продължаваха да се изтръгват нечовешки звуци, но и познати думи, произнесени със злорадство. Замери ни със сребърна четка за коса, овално огледало с рамка и дръжка, инкрустирани с перли, и четка за дрехи, като неистово крещеше:

— В името на Отца... и Сина... и Светаго духа...

После хвърли порцеланова ваза, която удари Рузвелт в лицето. Фрост падна като отсечено дърво. Покрай главата ми прелетя шишенце с парфюм, което се разби в стената и изпълни спалнята с уханье на рози.

Предпазвайки лицата си с вдигнати ръце, с Боби се опитахме да се приближим до обезумелия. Мислехме, че ще можем да хванем окаяния нещастник и да го задържим, докато възвърне разсъдъка си. Ако му беше останал разсъдък. Но това бе малко вероятно.

Свещеникът изстреля и последния предмет от арсенала върху тоалетката и Боби се втурна към него. Последвах го само след секунда.

Вместо да отстъпи, отец Том се хвърли напред и когато се сблъскаха, сграбчи Боби. Вече не беше отец Елиът, а нещо, притежаващо свръхестествена сила и разярено като бик. Събори един стол и тръшна Боби в ъгъла. Приятелят ми извика от болка, а свещеникът се наведе над него и впи нокти в ребрата му.

Метнах се на гърба на отец Том, обвих врата му с дясната си ръка и хванах китката на лявата. Стиснах го в смъртоносна хватка и се опитах да го откъсна от Боби.

Той се дръпна, но не падна на колене и не се предаде. Изглежда не се нуждаеше от въздух. После се помъчи да се отърси от мен.

Осъзнах, че Саша вика, но не слушах какво казва. Свещеникът почти успя да ме хвърли от гърба си. Хватката ми върху гърлото му отслабна. Той изръмжа, сякаш предчувстваше победата. Най-сетне чух какво вика Саша.

— Дръпни се, Крис! Махни се от него!

Отпуснах ръце и отец Том ме отблъсна от гърба си, преди да успее да се дръпна, сетне се изправи в цял ръст. Изглеждаше по-висок отпреди. Мисля, че това беше илюзия. Демоничната му ярост бе достигнала такова напрежение и интензивност, че очаквах от него да изскочат електрически дъги. Гневът сякаш увеличи размерите му. Жълтият блясък в очите ставаше все по-ярък, като че в черепа му не само настъпваше промяна, а бушуваше огън.

Отстъпих назад, опитвайки да си поема въздух.

Саша държеше възглавница. Беше странно, както и всичко останало, което се случваше. Все едно искаше да задуши отец Том. Но тя му заповяда да отстъпи назад и да седне. Разбрах, че възглавницата е прегъната около револвера ѝ, за да заглуши изстрела, защото спалнята се намираще в предната част на къщата и звукът можеше да се чуе на улицата.

Свещеникът, разбира се, не я послуша. Може би не беше в състояние да чуе нищо друго, освен онова, което ставаше в него —

вътрешния ураганен тътен на промяната.

Устата му се отвори широко и зъбите се оголиха. От гърлото му се изтръгна неземеен писък, после още един. Последваха крясъци, викове и стенания, последователно изразяващи болка, удоволствие, отчаяние, радост, заслепяващ гняв и мъчителни угризения. Вместо да заповяда на отец Том да престане, Саша започна да го моли. Вероятно защото не искаше да използва револвера. Или се страхуваше, че безумните му викове ще се чуят на улицата и ще привлекат нежелано внимание. Молбите ѝ бяха трогателни и в очите ѝ бликнаха сълзи, но виждах, че ще стори необходимото.

Крещящият свещеник вдигна ръце, сякаш да призове върху нас Божия гняв, после тялото му се разтресе.

Боби стоеше в ъгъла, където отец Том го бе оставил, и се държеше за лявата страна, все едно да спре кръвотечение от рана.

Рузвелт бе застанал на вратата и масажираше лицето си, където свещеникът го бе ударил с вазата.

От израженията им разбрах, че не съм единственият, според когото отец Том кулминира към експлозия на насилие много по-страшно от онова, на което бяхме станали свидетели досега. Не очаквах, че Елиът ще претърпи метаморфоза пред очите ни и за миг ще се превърне в чудовище, както става в научнофантастичните филми, ще си проправи път между нас и ще погълне Мънгоджери, сякаш безобидният котарак е ментова дъвка за освежаване на дъха. Плътта и костите не можеха да се променят толкова бързо. От друга страна, фантастичната промяна от пастор в хищник не би ме изненадала.

Но свещеникът наистина ни изненада, като насочи яростта към себе си. По-късно обаче осъзнах, че трябваше да се сетя за птиците, за плъховете и за думите на Мануел за психическия взрив. Отец Том нададе вопъл, който изразяваше едновременно гняв и скръб и макар да бе по-тих от предишния, беше много по-ужасяващ, защото подсказваше пълна безнадеждност. В същото време се удари с юмрук по лицето с деформираната си ръка. Носът му изхрущя и устните му се разцепиха.

Саша продължаваше да го моли, макар да ѝ беше ясно, че вече никой на този свят не може да му помогне.

Той започна да дера с нокти лицето си, сякаш за да прогони дявола от себе си, после заби пръсти в дясното си око.

Изведнъж във въздуха се разхвърча перушина. За миг се обърках, после разбрах, че Саша е стреляла. Чувах само пронизителните вопли на отец Том.

Тялото му се разтресе от куршума, но той не падна, нито престана да раздира лицето си.

Чух втори изстрел, сетне трети.

Отец Елиът се строполи на пода, загърчи се конвулсивно, ритна няколко пъти с крака и умря.

Саша го бе освободила от агонията, но му бе спестила и самоунижението, което според него би осъдило безсмъртната му душа на вечни мъки.

Според мен от мига, в който свещеникът хвърли стола по Рузвелт, бе минало толкова много време, че се изненадах, когато чух Елтън Джон да продължава да пее „Чувстваш ли любовта тази вечер“.

Саша се обърна към телевизора и изстреля още един куршум, като пръсна на парчета екрана.

Колкото и да бяхме доволни, че това сложи край на неуместно романтичната музика от „Цар лъв“, в същото време се притеснявахме от пълния мрак, който се възцари в стаята. *Предполагахме*, че променящият се свещеник е мъртъв, защото всеки от нас със сигурност би станал храна на червеите, ако получи три куршума трийсет и осми калибър в гърдите, но както Боби бе отбелязал предишната вечер, в навечерието на Апокалипсиса няма правила.

Протегнах ръка към колана си, но фенерчето не беше там. Сигурно бе паднало по време на схватката.

Във въображението ми мъртвият свещеник вече бе възкръснал и се бе превърнал в нещо, което цяла армия не може да унищожи.

Боби запали една от нощните лампи.

Мъртвецът не помръдваше.

Саша се извърна от трупа. Прегърби рамене, наведе глава и закри лице с ръка, за да се съвземе.

Лампата имаше електрически ключ с три степени и Боби намали светлината, която имаше розов оттенък.

Съзрях фенерчето, грабнах го и отново го затъкнах в колана си.

Опитвайки да нормализирам дишането си, се приближих до най-близкия прозорец. Плътните, тежки завеси сигурно бяха заглушили звука от изстрела.

Огледах осветената от лампи улица. Никой не тичаше към къщата на семейство Стануик. Нямаше коли. Улицата беше пуста.

Доколкото си спомням, останахме безмълвни, докато излизахме от къщата. Сериозният котарак ни чакаше в кухнята на светлината на газената лампа.

Боби съблече хавайската си риза и черния памучен пуловер, които бяха напоени с кръв. На гърдите му имаше четири разреза, направени от уродливата ръка на свещеника.

Уродливост. Дума от света на генетиката, с която се занимаваше майка ми. Означаваше нещо чудовищно и описваше организъм или части от него, деформирани поради увреден генетичен материал. Когато бях малък, се интересувах от изследванията и теориите на майка ми, защото според собствените ѝ думи тя търсеше Господ в часовниковия механизъм, което ми се струваше най-важното занимание на света. Но Господ предпочита да гледа какво правим със самите себе си и не ни улеснява в стремежа ни да Го намерим от тази страна на отвъдното. И винаги, когато ни се стори, че сме открили вратата, зад която Той чака, отворим ли я, не виждаме нищо божествено, а само уродливо.

Саша намери комплект за първа помощ и шишенце аспириин.

Боби застана до мивката и изми раните си със сапун, като пъшкаше през стиснати зъби.

— Боли ли те? — попитах го.

— Не.

— Ами.

— А теб?

— Леки одрасквания.

Четирите разреза на гърдите му не бяха дълбоки, но кървяха обилно.

Рузвелт седна на един от столовете в кухнята. Беше взел от хладилника няколко кубчета лед, увил ги бе в кърпа и притискаше компреса до лявото си око — клепачът бе започнал да се подува и затваря. За щастие вазата не се беше разбила, когато го удари, инак в окото му щяха да се забият частици порцелан.

— Как си? — попитах го.

— Бил съм и по-зле.

— Когато играеше футбол ли?

— Виновен е Алекс Карас.

— Голям играч.

— Да.

— Той ли те „прегази“?

— И то няколко пъти.

— Като валяк — добавих.

— Да. Сега беше само някаква си ваза.

Саша напои кърпа с кислородна вода и няколко пъти я притисна до раните на Боби.

Цялото тяло ме болеше, сякаш през последните шест часа се бях въртял в сушилня на пералня.

Взех два аспирина с няколко глътки портокалов сок, който намерих в хладилника на семейство Стануик. Ръката ми трепереше толкова силно, че разлях по дрехите си повече, отколкото изпих.

Саша сложи спирт и йод на раните на Боби, който вече не пъшкаше, а само стискаше зъби.

Оказването на първа помощ мина без коментар. Всички знаеха защо е необходимо да се сложат колкото е възможно повече антибактериални препарати на раните и страхът ни само щеше да нарасне, ако разговаряхме за това.

През идните седмици и месеци Боби щеше да прекарва повече от обичайното време пред огледалото, но не защото беше суетен. Щеше да наблюдава и ръцете си, търсейки нещо... уродливо.

Окото на Рузвелт се поду и почти се затвори. Но той още вярваше във въздействието на леда.

Докато Саша лекуваше раните на Боби, намерих ключове за кола. Бяха окачени на стената до вратата между кухнята и гаража.

Открихме две коли — червен ягуар и бял форд.

Смъкнах задните седалки на форда. Така Рузвелт и Боби щяха да лежат на пода, за да не се виждат. Можеше да привлечем повече внимание, ако някой забележеше, че сме цяла група.

Саша щеше да шофира, защото знаеше къде е срещата ни с Дуги.

Боби, Рузвелт и Саша влязоха в гаража. Боби отново бе облякъл хавайската риза и пуловера. Вървеше някак сковано.

— Добре ли ще се чувствате там отзад? — попитах и посочих форда.

— Мисля да подремна.

Наместих се на седалката до шофьора и се смъкнах надолу, под нивото на стъклата. Мигновено усетих болки по цялото тяло. Но бях жив. По-рано бях сигурен, че не всички ще излезем от къщата на Стануик с биещи сърца и функциониращи мозъци, но бях сгрешил. Когато става дума за лоши предчувствия, вероятно котките знаят разни неща, но на интуицията на Кристофър Сноу не може да се вярва и това всъщност е успокояващо.

Саша включи двигателя. Мънгоджери се промъкна между двете предни седалки. Тялото му беше напрегнато, а ушите — наострени. Гледаше напред.

Саша използва дистанционното управление, за да отвори вратата на гаража.

— Добре ли си? — попитах я.

— Не.

— Хубаво.

Знаех, че тя е физически невредима и отговорът се отнася до емоционалното ѝ състояние. Убивайки отец Том, тя бе сторила единственото, което можеше да направи, и вероятно спаси живота ни, като в същото време спести на свещеника ужасното умопомрачение и самоунищожението. Въпреки това трите изстрела я бяха разстроили и сега живееше с тежкото бреме на моралната отговорност. Не изпитваше вина. Беше достатъчно умна, за да съзнава, че няма място за угризения заради стореното. Но освен това знаеше, че дори моралните постъпки имат измерения, оставящи следи в ума и сърцето. Ако бе отговорила на въпроса ми с усмивка и уверения, че е добре, нямаше да е Саша Гудал, която обичам. Тогава основателно щях да подозирам, че тя се променя.

Пътувахме из Мунлайт Бей, без да разговаряме. Всеки от нас бе погълнат от мислите си.

След няколко километра котаракът загуби интерес към гледката през предното стъкло и ме изненада, като стъпи на гърдите ми и се вторачи в мен.

Зелените му очи бяха съсредоточени и не трепваха. Издържах на погледа му неестествено дълго време, питайки се какво ли мисли.

Начинът му на мислене сигурно е много различен от нашия, макар да имаме почти еднакво ниво на интелигентност. Мънгоджери гледа на света от различна перспектива, все едно е роден на друга

планета. Котаракът посреща всеки ден, без да е натоварен с бремето на човешката история, философия, победи, трагедии, благородни намерения, глупост, алчност, завист и високомерие. Той е див и същевременно цивилизован. По-близо е до природата от нас, следователно храни по-малко илюзии и знае, че животът е труден, защото е замислен така и природата е красива, но студена. И макар Рузвелт да твърди, че и други котки като Мънгоджери са избягали от Уайвърн, броят им едва ли е голям. Подобно на Орсън и това малко същество сигурно от време на време се чувства самотно.

Погалих го, а котаракът отмести поглед от мен и се сви на гърдите ми. Беше мъничък и топъл и усещах ударите на сърцето му.

Не умея да общувам с животните, но мисля, че знам защо ни заведе в къщата на семейство Стануик. Не отидохме там, за да видим мъртъвците, а да направим необходимото за отец Том.

От незапомнени времена хората подозират, че някои животни имат поне още едно чувство повече от нас. Те усещат нещата, които ние не можем да прозрем. Далновидност.

Комбинирайте това особено усещане с интелигентност и допуснете, че с по-високия интелект идва и по-будна съвест. Докато минавахме покрай къщата на семейство Стануик, Мънгоджери сигурно бе усетил душевните терзания и психическата агония на отец Том и се бе почувствал задължен да освободи страдалеца от мъките.

Или пък си въобразявам.

И двете вероятности са възможни.

Котките знаят разни неща.

[1] Английски държавник и писател (1694–1773 г.). — Б.пр. ↑

Хаденбек Роуд е усамотен асфалтиран път с две платна, който в продължение на няколко километра върви на изток, покрай южната страна на Форт Уайвърн, после завива на югоизток, обслужвайки десетина ферми в най-слабо населената част на областта. Настилката е напукана, изровена и неравна от летните жеги, зимните дъждове и калифорнийските земетресения. Ивица буйни треви отделят шосето от обграждащите го хълмисти поля.

Изминахме известно разстояние, без да видим насрещни фарове. Внезапно Саша натисна спирачките и прошепна:

— Погледнете.

С Рузвелт и Боби се надигнахме и озадачени се вторачихме в мрака. Саша даде на заден ход и спря, като промърмори:

— Едва не ги прегазих.

Фаровете осветиха гърчещи се змии. Бяха толкова много, че да запълнят клетките за влечуги във всички зоопаркове в страната.

Боби тихо подсвири и каза:

— Сигурно някъде наблизо има отворена врата към ада.

— Всичките ли са гърмящи? — попита Рузвелт, като махна торбичката с лед от подутото си око, за да вижда по-добре.

— Трудно е да се каже — отговори Саша. — Но така ми се струва.

Мънгоджери се изправи на задните си лапи на коляното ми, сложи предните на таблото и се вторачи в пътя, после издаде характерен за котките звук, съчетаващ съскане, ръмжене и погнуса.

Макар да се намирахме само на пет-шест метра, беше трудно да преброим змиите, които се гърчеха на шосето. Пък и нямах намерение да нагазвам сред тях, за да извърша точно преброяване. Предполагам, че бяха стотина.

От опит знам, че гърмящите змии са самотни „ловци“. Можете да ги видите на куп само ако имате нещастieto да стъпите в някое от гнездата им.

Поведението им беше още по-странно, поради факта че се бяха събрали на открито. Увиваха се една в друга и от време на време от хлъзгавата плетеница се надигаха осемдесет глави.

Сякаш Медуза от класическия гръцки мит лежеше на Хаденбек Роуд и дремеше.

— Ще минеш ли през тях? — попитах аз.

— Предпочитам да не го правя — отговори Саша.

— Дай газ до дупка и ни заведи на разходка по шосето на гърмящите змии — подхвърли Боби.

— Майка ми винаги казваше: „Търпението се възнаграждава“ — отбеляза Рузвелт.

— Змиите не са тук заради нас — намесих се. — Ние не ги интересуваме. Не блокират пътя ни. Просто случайно минахме оттук в неподходящ момент. Рано или късно ще се махнат.

Боби ме потупа по рамото:

— Майката на Рузвелт го е казала много по-кратко и ясно от теб.

Всяка змия, която се надигаше, мигновено приковаваше вниманието си в нас. В зависимост от ъгъла, под който ги осветяваха фаровете, очите им проблясваха в червени, сребристи или зелени нюанси, досущ скъпоценни камъни.

Предположих, че ги привличаше светлината. Подобно на повечето змии, и гърмящите са глухи. Зрението им е добро, особено нощем, когато зениците с формата на цепки се разширяват, за да разкрият повече от чувствителната ретина. Обонянието им може би не е изострено като на кучетата, защото не ги викат да проследяват избягали затворници, нито да откриват наркотици в багажа на трафиканти, но освен нос, змията има втори обонятелен орган, който се състои от две торбички, подплатени със сетивна тъкан, разположени на небцето. Ето защо змията непрекъснато стрелка навън език — така улавя миризмите. И тези гърмящи змии трескаво стрелкаха езици, за да установят дали зад фаровете се крие вкусна плячка.

Знам много за пустинните гърмящи змии, които често виждам по време на нощните ми разходки. Въпреки зловещата си външност те притежават странна красота.

Поведението им стана още по-необяснимо, когато една рязко се обърна и ухапа онази зад нея. Потърпевшата отвърна на атаката и двете се увиха една около друга и паднаха на асфалта. Останалите ги

затискаха и за миг през сплетеното множество премина тръпка. Влечугите започнаха да се движат лудешки. Огъваха се бързо като камшици и се гърчеха развълнувано, сякаш бяха обзети от непреодолимо желание да се нападат взаимно.

Когато се поуспокоиха, Саша попита:

— Характерно ли е за змиите да се хапят взаимно?

— Вероятно не — отговорих.

— Сигурно не са уязвими към отровата си — намеси се Рузвелт.

— Е, ако някога отново ни прокълнат да учим в гимназията, може да разработим научен проект по този въпрос — подхвърли Боби.

Една от надигналите се змии пак ухапа друга, а трета нападна първата. Триото се оплете, падна в кълбото и през движещата се вълнообразно маса премина още един спазъм.

— Също като птиците — казах. — И койотите.

— И хората в дома на Стануик — добави Рузвелт.

— Психологически взрив — рече Саша.

— Не мисля, че змията притежава разум — каза Боби. — Но това наистина изглежда част от едно и също явление.

— Раздвижиха се — отбеляза Рузвелт.

Гърчещите се легиони запълзяха по асфалта и изчезнаха сред високите треви вдясно от шосето.

Цялата процесия обаче не се състоеше само от змиите, които бяхме наблюдавали. От полето се появиха десетки други, сякаш се изсипваха от машина с вечен двигател, произвеждаща влечуги.

По асфалта пропълзяха триста-четиристотин гърмящи змии — очевидно все по-разгневени. Сетне изчезнаха и няколко минути ние седяхме и мигахме, сякаш се бяхме събудили от сън.

„Обичам те, мамо, и винаги ще те обичам. Но какво, по дяволите, си смятала да направиш?“

Саша превключи на скорост и подкара колата.

Мънгоджери отново издаде звука, изразяващ погнуса. Сложи предните си лапи на вратата и се вторачи в тъмните полета, където бяха изчезнали влечугите.

След километър и половина стигнахме до Кроу Хил, където щеше да ни чака Дуги Сасман. Освен ако влечугите не бяха пресекли пътя му.

Не знам защо Кроу Хил се нарича така. Няма форма на птица и там не живеят врани. Не е наречен на известна местна фамилия, нито дори на колоритен бандит.

На върха на хълма се извисява огромна скала, досущ полузаровен сиво-бял скелет на хипопотам. На този паметник е изсечена врана, която обаче не е дала името на хълма. Грубо изсеченият барелеф по странен начин отразява самоувереността на птицата и в същото време ѝ придава зловец вид, сякаш е тотем на клан убийци и предупреждение към пътешествениците да заобиколят територията им, инак рискуват ужасни последици. В една юлска нощ преди четирийсет и четири години неизвестен човек бе издялал образа на враната. Докато любопитството не ме накара да разбера какъв е произходът на барелефа, предполагах, че датира от друг век и е създаден, преди европейците да стъпят на този континент. В изображението на враната има обезпокоителен аспект, особеност, загатваща за мистика. Възрастните хора казват, че хълмът се е наричал Кроу Хил още по времето на прадедите им и справките в архивите го потвърждават. Барелефът сякаш въплъщава някакво примитивно познание, неизвестно за цивилизования човек, и все пак името на хълма го предшества и явно анонимният скулптор само е искал да създаде живописен ориентир.

Образът не приличаше на птицата, изобразена в посланието, оставено в дома на Лили Уинг, но и двете излъчваха злоба. Както ги бе описал Чарлс Дей, враните или гарваните, или косовете, оставени на местата на другите похищения, също не бяха като този барелеф. Чарли би забелязал приликата.

Въпреки това съвпадението беше зловец.

Докато се приближавахме към хребета, издяланата в скалата врана като че ни наблюдаваше. Изпъкналите повърхности на тялото на птицата отразяваха светлината на фаровете, а вдлъбнатините оставаха в сянка. Окото блестеше с отразена светлина, която му придаваше странен вид. Някои мистици твърдят, че това е забраненото познание, но не разбирам как е възможно неодушевен къс камък да притежава познание.

Забелязах, че всички, включително котаракът, неспокойно гледат каменната врана.

Докато минавахме покрай паметника, сенките би трябвало да се отдръпнат в бързо отслабващата светлина и барелефът да потъне в мрак. Но освен ако зрението не ме заблуждаваше, сенките за миг се удължиха, нарушавайки физическите закони, сякаш се опитваха да последват светлината. И докато враната изчезваше в тъмата зад нас, бих се закълел, че сянката ѝ се отскубна от скалата и полетя като истинска птица.

Поехме по източния склон на Кроу Хил. Въздържах се да спомена за обезпокоителния полет на сянката, но Боби рече:

— Това място не ми харесва.

— И на мен — добави Рузвелт.

— И аз мисля така — съгласих се с тях.

— Човечеството не е трябвало да се отдалечава толкова от брега — отбеляза Боби.

— Да — каза Саша. — Вероятно се приближаваме до края на Земята.

— Точно така — съгласи се Боби.

— Виждали ли сте някоя от онези географски карти от времето, когато хората са мислели, че Земята е плоска? — попитах.

— Аха — рече Боби. — Ти си един от привържениците на идеята, че нашата планета е кръгла.

— Древните картографи са изобразявали края на Земята, където океанът се спуска като водопад в бездна. И понякога са изписвали предупреждение в празното пространство: „Тук сигурно има чудовища“.

След кратко мълчание Боби каза:

— Намери с какво да ни забавляваш, братко.

— Да — съгласи се Саша и намали скоростта, като се оглеждаше за Дуги Сасман. — Не знаеш ли някои забавни анекдоти за Мария Антоанета на гилотината?

— Супер идея! — въодушевено заяви Боби.

Рузвелт помрачи веселието ни:

— Мънгоджери казва, че враната е отлетяла от скалата.

— Моите уважения към него — рече Боби, — но Мънгоджери е само един шибан котарак.

Рузвелт явно слушаше глас, който ние не чувахме.

— Мънгоджери казва, че може да е само шибан котарак, но това го поставя две стъпала по-нагоре в обществената стълбица от сърфистите.

Боби се засмя.

— Не го е казал.

— Тук няма друга котка — възрази Рузвелт.

— *Ти* го каза — обвини го Боби.

— Не съм. Не употребявам такива думи.

— Котаракът ли го каза? — недоверчиво попита Боби.

— Да.

— Боби отскоро вярва в интелигентността на животните — намесих се.

— Хей, котарако — викна Боби.

Мънгоджери се обърна и го погледна.

— Бива те, приятел.

Мънгоджери вдигна предната си лапа.

След миг Боби разбра какво става. По лицето му се изписа учудване. Сетне протегна ръка и стисна лапата на котарака.

„Браво, мамо — помислих си. — Чудесно изпълнение. Да се надяваме, че след като всичко свърши, ще има повече умни котки, отколкото полудели влечуги.“

— Пристигнахме — каза Саша и зави на север. Караше бавно, защото бе угасила фаровете.

Прекошихме тучна ливада, минахме покрай горичка от дъбове, приближихме оградата, опасваща Форт Уайвърн, и спряхме до най-голямото спортно превозно средство, което бях виждал. Черен джип „Хамър“, вариант на военния „Хъмви“, претърпял съществени видоизменения, след като бе излязъл от автосалона.

Саша изключи двигателя и слязохме от форда.

Мънгоджери се вкопчи в мен, сякаш мислеше, че ще го пусна на земята. Разбирах тревогата му. Тревата беше до колене. Дори на дневна светлина трудно бихте съзрели змия, преди да ви ухапе. Рузвелт протегна ръце и аз му подадох котарака.

Вратата на джипа се отвори и Дуги Сасман слезе, за да ни поздрави. Приличаше на натъпкан със стероиди Дядо Коледа, който слиза от шейна, разработена от Пентагона.

Дуги Сасман е висок метър и осемдесет — десет сантиметра по-нисък от Рузвелт, но е единственият човек, когото познавам, пред когото Фрост е истински дребосък. Дуги изглежда два пъти по-едър от Рузвелт, истински великан, който може да обсъжда с Годзила методите за унищожение на градове.

Макар и огромен, Сасман се движи с неестествена грациозност и съвсем не изглежда дебел. Човек остава с убеждението, че е направен от бетон и е неподвластен на атеросклерозата, куршумите и времето. В него има нещо загадъчно, също като в каменната врана на Кроу Хил.

Може би косата и брадата му допринасят за представата, че е превъплъщение на Тор, бога на гръмотевиците и бурите, почитан в древна Скандинавия. Непокорните му руси коси са гъсти и стигат до кръста му. Брадата му е толкова буйна и къдрава, че сигурно може да се избърсне само с косачка. Великолепните коси могат коренно да променят излъчването на човека. Доказателството са онези, които са били избрани за президенти, без да притежават другите необходими за длъжността качества. Убеден съм, че до голяма степен косата и брадата на Дуги допринасят за свръхестествения му вид, макар че загадъчността му не може да бъде обяснена с косата, ръста, пищните татуировки по тялото, нито със сините като газов пламък очи.

Носеше черен анцуг и черни ботуши и приличаше на човек, когото Сатаната би повикал в ада, за да отпуши комина на пещта, където горяха душите на десетина серийни убийци.

— Здравсти, Сас — рече Боби.

— Здравсти, Бобстър.

— Страхотен джип — с възхищение отбелязах аз.

— Да, жесток е.

— Мислех, че си падаш само по мотоциклети „Харли Дейвидсън“ — каза Рузвелт.

— Дуги си пада по всякакви превозни средства — намеси се Саша.

— Е, вярно, маниак съм по мотоциклетите. Какво е станало с окото ти, Роузи?

— Бих се с един свещеник.

Окото му вече не беше затворено. Ледът бе подействал.

— Трябва да тръгваме — каза Саша. — Тази нощ тук е много странно, Дуги.

— Да. Чух необикновен вой на койоти.

С Боби и Саша се спогледахме. Спомних си предсказанието й, че пак ще видим глутницата койоти, които бяха излезли от каньона зад къщата на Лили Уинг.

Полята и хълмовете се бяха смълчали под облачното небе и ветрецът от запад беше едва доловим, досущ дихание на умиращ човек. Листата на дъбовете нашепваха като спомени, а високите треви се поклащаха съвсем леко.

Дуги ни поведе към джипа си и отвори задната врата.

Вътре имаше две ловджийски пушки-помпи „Ремингтън“, още по-добри от класическия мозберг, който Мануел Рамирес бе конфискувал от джипа на Боби.

— Не мисля, че някой от вас, сърфистите, може да уцели сребърен долар с пистолет, затова тези пушки ще ви вършат по-добра работа. Знам, че познавате ловджийските пушки. Не си правете труда да се прицелвате. С тях ще улучите почти всичко — каза Дуги и даде едната на Боби, а другата на мен, като добави и кутия патрони. — Заредете оръжията и разпределете останалите патрони в джобовете си. Не оставяйте нищо в кутията. Именно последният куршум може да спаси задника ви.

Сетне погледна Саша, усмихна и рече:

— Като в Колумбия.

— Колумбия? — попитах аз.

— Бяхме там по работа — обясни Саша.

Дуги живееше в Мунлайт Бей от шест години, а Саша — от две. Зачудих се дали работата им в Колумбия е била наскоро или преди да се заселят в „бижутото“ на Централното крайбрежие. Мислех, че са се запознали в Кей Би Ей Уай.

— Не ми казвайте, че е било свързано с наркотици — рече Боби.

Дуги поклати глава:

— Спасителна операция.

Усмивката на Саша беше загадъчна.

— Все пак се интересуваш от миналото ми, а, Снежко?

— В момента ме интересува само бъдещето.

— Не знаех, че ще идваш, затова не взех оръжие за теб — обърна се Дуги към Рузвелт.

— Нали котаракът е с мен.

Мънгоджери изсъска.

Звукът ми напомни за змиите. Огледах се нервно и се запитах дали влечугите, които бяхме видели, ще ни предупредят преди пак да се появят.

Дуги затвори задните врати и рече:

— Да действаме.

В джипа имаше две туби по двацет и пет литра, два кашона, натъпкана догоре раница и места за осмина.

Сасман подкара джипа. Рузвелт държеше на коленете си дългоопашатия следотърсач. С Боби и Саша се бяхме настанили на седалката зад тях.

— Защо не отиваме в Уайвърн по реката? — попита Боби.

— Единственият начин да се доберем до Санта Розита е да се спуснем по някой от насипите. Но тази нощ Мунлайт Бей гъмжи от съмнителни елементи.

— Ще ни забележат и ще ни спрат — добави Саша.

Джипът мина през огромна дупка в оградата. Разкъсаната верига приличаше на прежда, раздърпана от игриво котенце.

— Как успя да я прережеш? — попитах.

— С пластичен експлозив — отговори Дуги.

— Не привлече ли внимание?

— Оформиш ли го в тънка ивица само там, където искаш да прекъснеш веригата, шумът е като удар по барабан.

— Дори да има някой наблизо — обясни Саша, — всичко свършва толкова бързо, че няма да успее да определи посоката.

— Радиоинженерството изисква много по-големи умения, отколкото предполагаш — отбеляза Боби.

Дуги попита накъде да поеме и аз описах складовете в югозападната част на базата, където за последен път бях видял Орсън. Сасман, изглежда, беше запознат с разположението на постройките във Форт Уайвърн, защото не му бяха необходими подробни указания.

Спряхме пред голямата врата. Малката беше отворена, както я бях оставил предишната нощ.

Изскочих от джипа. Рузвелт и Мънгоджери ме последваха, а другите останаха на местата си, за да не разсейват котарака в усилията му да намери следата.

Служебният път бе обрасъл с бурени, поникнали в пукнатините в асфалта, осеян с празни туби и хартии и беше ограден от стоманените фасади на огромните складове. Никога не е бил приятно място, но сега атмосферата беше направо зловеща.

Предишната нощ niskият, набит похитител с късо подстриганата черна коса бе усетил, че с Орсън го следваме отблизо по коритото на Санта Розита и вероятно бе използвал клетъчен телефон, за да повика подкрепления — може би високият, русокос, атлетичен мъж с набръчкания белег на лявата буза, който бе отмъкнал близнаците Стюарт. После бе предал Джими на някого и беше подмамил двама ни с Орсън в склада с намерението да ме убие.

Извадих от джоба си пижамата на Джими Уинг, с която похитителят бе заблудил Орсън. В името на справедливостта искам да отбележа, че тогава Орсън остана озадачен само за миг, но не и напълно подведен, докато влязох в склада, привлечен от странни шумове и приглушени гласове.

— Не знам дали ще помогне — рекох. — В края на краищата котките не са хрътки.

— Ще видим — промърмори Рузвелт.

Мънгоджери подуши пижамата. После обиколи пространството наоколо, помириса асфалта и жълтите цветове на бурените и кихна. Отново завря муцуна в пижамата и заобикаля, като от време на време вдигаше глава да подуши въздуха. Изглеждаше много забавен. Отиде до склада, вдигна крак и се облекчи, върна се пак да помирише пижамата, половин минута изследва някакъв ръждясал гаечен ключ, захвърлен на асфалта, спря да се почеше по дясното ухо, приближи се до бурена с жълтите цветове, кихна, после изведнъж се скова, обърна зелените си очи към Рузвелт и изсъска.

— Откри следа — заяви Фрост.

Мънгоджери забърза по служебния път и ние го последвахме. Боби се присъедини към нас, а Дуги и Саша продължиха с джипа.

Поехме по различен маршрут от онзи, който бях избрал предишната нощ. Прекосихме игрището и плаца и навлязохме в жилищен квартал на Мъртвия град, който не бях изследвал. След повече от половин час бърз ход стигнахме до последното място, където исках да отида — огромния, висок колкото седеметажна сграда хангар, извисяващ се като храм над яйцевидната стая.

Когато стана ясно накъде сме се отпавили, реших, че няма да е разумно джипът да се приближава до входа и направих знак на Дуги да спре между по-малките складове на десетина метра от крайната ни цел.

Събрахме се около превозното средство, за да огледаме от разстояние огромния хангар. От океана задуха хладен ветреца.

Спомних си думите на Мънгоджери, предадени от Рузвелт, когато минавахме покрай къщата на семейство Стануик. *Тук живее смъртта*. Изпитвах същото усещане и към хангара. Домът на Стануик беше само лятната резиденция на Смъртта, а хангарът — постоянният ѝ адрес.

— Мънгоджери греши — промълвих аз.

— Те са там — настоя Рузвелт.

— Но ние бяхме тук снощи — възрази Боби. — Тогава те не бяха в това проклето място.

Рузвелт взе котарака, погали го по главата, почеса го под брадичката, прошепна му нещо и рече:

— Казва, че снощи са били тук и сега пак са тук.

Боби се намръщи:

— Тази работа не ми харесва.

Реших да не задавам очевидния въпрос и вместо това рекох:

— Ако децата са отвлечени, само за да бъдат изследвани, и защото кръвните им проби са показали, че имат имунна защита срещу ретровируса, тогава са заведени в генетичната лаборатория. Не знам къде се намира, но във всеки случай не е тук — намесих се аз.

— Според Мънгоджери лабораторията, в която е „създаден“, е далеч на изток — каза Рузвелт. — Там, където по-рано е имало артилерийски полигон. Намира се дълбоко под земята. Но Джими е тук. И Орсън.

Поколебах се, сетне попитах:

— Живи ли са?

— Мънгоджери не знае — отговори Рузвелт.

— Котките знаят разни неща — напомни му Саша.

— Не и това.

Докато гледахме хангара, навярно всеки от нас си спомняше описанието на Делакроа на „Загадъчният влак“. Червено небе. Черни дървета. *Трепене отвътре...*

Дуги извади раницата от джипа, праметна я на гърба си, затвори задната врата и заяви:

— Да вървим.

Оръжието, което носеше, беше зловещо на вид.

Сасман долови интереса ми и обясни:

— Картечен пистолет „Узи“.

— Законен ли е?

— Щеше да бъде, ако не бе приспособен за автоматична стрелба.

Тръгна към хангара. Вятърът развяваше буйната му руса коса и къдравата му брада и му придаваше вид на викинг, напускащ завладяно село и отправящ се към кораба си. Липсваше му само шлемът с рогата.

Във въображението ми се появи образът на Дуги, който, издокаран в смокинг и шлем, танцува танго с прочута манекенка.

Монетата на развинтеното ми въображение има две страни.

Малката врата на хангара беше затворена. Не си спомнях дали с Боби я бяхме затворили предишната нощ. Вероятно не. Не бяхме в състояние да мислим за това, докато панически напускахме сградата.

Дуги извади две фенерчета и ги даде на Саша и Рузвелт. Ние с Боби взехме пушките.

Сасман бутна вратата, която се отвори.

Оказа се, че освен добра радиоводеща Саша е и отличен командос. Придвижи се вляво, включи фенерчето и обходи с лъча подобния на пещера хангар, който беше твърде голям, за да бъде осветен от фенерче. Не стреля по никого и никой не стреля по нея, ето защо имаше вероятност още да не са забелязали присъствието ни.

Боби насочи пушката и я последва. Рузвелт, който носеше Мънгоджери, влезе след него. Тръгнах след тях, а Дуги остана последен.

Погледнах Рузвелт.

Той погали котарака и каза:

— Трябва да слезем на другото ниво.

Знаех пътя, затова поведох групата.

Прекосихме огромното помещение, минавайки под релсите, по които се бе движил кран, и покрай грамадните стоманени подпори, като заобикаляхме дълбоките кладенци в пода, където по-рано е имало хидравлични механизми.

Докато вървахме, от стоманените релси изскочиха мечове от сенки и светлина, които безшумно се кръстосаха по стените и по сводестия таван. Повечето прозорци бяха счупени, но по останалите стъкла блеснаха искри като от сблъскващи се остриета.

Изведнъж спрях. Усетих, че нещо не е наред, но не можех да опиша чувството — едва доловима промяна във въздуха, леко гъделичкане по лицето и трептене в ушите, сякаш вибрираха от звук извън обхвата на слуха ми.

Саша и Рузвелт сигурно също го усетиха, защото се обърнаха кръгом и обходиха помещението с лъحوвете на фенерчетата си.

Дуги стисна с две ръце картечния пистолет.

Боби стоеше близо до един от цилиндричните стоманени стълбове, които крепяха релсите на крана. Протегна ръце, докосна го и прошепна:

— Братко.

Приблжих се до него и чух тих звън, който ту заглъхваше, ту се усилваше. Допрях пръсти до стълба и усетих вибрации, преминаващи през стоманата.

Температурата на въздуха рязко се промени. В хангара беше неприятно хладно, дори студено, но с всяка изминала минута температурата се повишаваше с четири-пет градуса. Беше невъзможно, дори ако работеше централното отопление, което, разбира се, бе демонтирано преди две години.

Саша, Дуги и Рузвелт дойдоха при нас. Инстинктивно оформихме кръг, за да се пазим от заплахи, идващи от всички посоки.

Вибрациите в стълба се засилиха.

Погледнах на изток. Вратата, през която бяхме влезли, беше на двайсет метра. Лъحوвете на фенерчетата стигаха дотам, макар да не успяваха да прогонят всички сенки. Нищо не се беше променило.

Светлината обаче не проникваше до противоположния край на помещението, който се намираше на стотина метра от нас. Доколкото виждах, и там нямаше нищо необикновено.

Притесняваше ме непрогледният мрак в дъното на хангара.

Имах чувството, че сред сенките се крие нещо голямо. Нещо черно и сиво, толкова добре замаскирано в тъмата, че не можех да различа очертанията му.

— Саша, освети... натам — прошепна Боби.

Тя насочи лъча към мястото на пода, което ѝ бе посочил.

Светлината се отрази в дебелината два сантиметра и половина стоманена пластина, върху която някога е била монтирана тежка машина.

Не разбирах защо Боби бе привлякъл вниманието ни към този с нищо незабележителен предмет, защото подът на помещението бе осеян с подобни пластини.

— Чиста е — промълви той.

Тогава разбрах. Предишната нощ — както и винаги, когато бях минавал покрай тях — стоманените пластини и болтовете, с които бяха прикрепени към пода, бяха изцапани с втвърдила се смазка и прах. Тази беше чиста и блестяща, сякаш наскоро някой я бе излъскал.

Рузвелт освети пода, стоманения стълб и релсите над нас.

— *Всичко е по-чисто* — измърмори Дуги. И нямаше предвид само предишната нощ, а минутите, откакто бяхме влезли в хангара.

Макар да махнах ръка от подпората, знаех, че вибрациите в стоманата се засилват, защото чувах тихия звън, разнасящ се от всички колони около нас и от релсите.

Погледнах към далечната, тъмна половина на хангара. Бих се заклел, че в мрака се движи нещо огромно.

— Братко! — прошепна Боби.

Обърнах се към него.

Той се бе вторачил в часовника си.

Наведох глава и видях, че дигиталният брояч на моя часовник препускаше назад.

Хангарът се озари от странна, мъглява, червена светлина, която се разпространяваше равномерно из помещението, без да има определен източник, сякаш самите молекули на въздуха бяха засияли. Вероятно беше опасна за човек, страдащ от пигментна ксеродермия, но в момента това беше последната ми грижа. Червеникавият въздух блещукаше и сякаш видимостта се увеличи. Тази странна светлина разкриваше и същевременно забулваше и имах чувството, че съм под вода... обагрена с кръв.

Фенерчетата вече бяха безполезни. Светлината им не можеше да проникне през червения въздух.

Тук-там започнаха да се оформят тъмни силуети. Машини. Изглеждаха реални и в същото време нереални, досущ миражи.

Вибрациите продължаваха да се усилват и тонът им се промени — стана по-плътен и зловец и заприлича на тътен.

В западния край на помещението, където цареше обезпокоителен мрак, се появи кран. На стрелата висеше *нещо*. Огромно. Вероятно двигател.

Виждах очертанията на крана и предмета, но виждах и *през* тях, сякаш бяха от стъкло.

В тътена, който се надигна от стоманата, разпознах звука на колела на влак, стържещи по релси.

— Дръпнете се — извика Боби.

Погледнах към него и видях, че той се движи сякаш на забавен каданс. Отскочи настрана от релсите и допря гръб до стената.

Рузвелт, който бе отворил широко очи като Мънгоджери, също побягна.

Кранът вече не беше прозрачен и с всяка изминала секунда придобиваше плътност. Грамадният двигател, който висеше на стрелата, щеше да ни помете, когато минеше над нас.

Приближаваше се с необикновена бързина за такова огромно съоръжение, защото всъщност не идваше към нас, а времето течеше назад към мига, когато с крана щяхме да бъдем на едно и също място в един и същ момент. Но всъщност едва ли имаше значение кой се движи — кранът или времето, защото и в двата случая резултатът щеше да е еднакъв: две тела не могат да заемат едно и също пространство по едно и също време. Опитаха ли се да го сторят, щеше да последва мощно освобождаване на ядрена енергия и силен взрив, или едно от телата щеше да престане да съществува.

Сграбчих Саша и опитах да я дръпна заедно със себе си, макар че нямаше надежда да се спасим.

Докато се движехме във времето към мига в миналото, когато хангарът е бил пълен с функциониращи машини, и точно когато задаващият се срещу нас кран бе на път да се превърне в реалност... температурата рязко се понижи. Мътната червена светлина избледня. Тътенът на стоманени колела се превърна в пронизителен звън.

Очаквах, че кранът ще се върне към западния край на хангара и ще загуби плътността си. Но когато погледнах нагоре, кранът и товарът му минаваха над главите ни. Предметите бяха прозрачни като стъкло и удариха Саша и мен.

Удариха не е най-подходящата дума. Не знам точно какво ми направиха. Призрачният кран и двигателят ме обвиха, минаха през мен и изчезнаха. За миг ме разтърси силен вятър. Но не разроши косата ми. Усетих го само в тялото си. Леден полъх изсвистя през клетките ми. Имах чувството, че молекулите, от които съм съставен, ще се разпаднат и ще се разпръсна като мъгла.

Последните остатъци червена светлина се разсеяха и лъحوвете на фенерчетата се видяха ясно.

Още бях жив.

— Жестоко! — задъхана каза Саша.

— Трепач — съгласих се.

Разтреперана, тя се облегна на един от стълбовете.

Дуги стоеше на шест крачки от нас и видя как призрачният кран мина през мен и изчезна.

— Да се прибираме ли вкъщи? — шеговито подхвърли той.

— Искаш ли чаша топло мляко?

— И шест таблетки успокоително.

— Добре дошли в обитаваната от духове лаборатория — промърморих.

— Онова, което снощи ставаше в яйцевидната стая, сега засяга цялата сграда — обясни Боби.

— Ние ли сме причината? — попитах.

— Ние не сме създали това чудо, братко.

— Но снощи задействахме нещо, зареждайки го с енергия.

— Не мисля, че само защото използвахме две фенерчета, сме главните отрицателни герои.

— Трябва да действаме бързо — намеси се Рузвелт. — Това място се... разпада.

— Така ли смята Мънгоджери? — попита Саша.

— Не смята, а го *знае*. Всичко ще се... разпадне. Скоро.

— Тогава да слезем долу и да намерим децата и Орсън.

Рузвелт кимна.

Празната асансьорна шахта в югозападния ъгъл на хангара беше в същото състояние като предишната нощ. Но по валчестата стоманена дръжка на вратата и на прага нямаше смазка и прах. Виждах ги чисти за пръв път, откакто преди година започнах да проучвам базата. Първите няколко стъпала също не бяха покрити с прах и дървениците бяха изчезнали.

Или пред нас вървеше добро джудже, което правеше света по-приятен за окото, или явлението от предишната нощ се разпространяваше отвъд стените на яйцевидната стая. Не бих заложил парите си на джуджето.

Мънгоджери застана на второто стъпало, вторачи се в бетонното стълбище, подуши въздуха и наостри уши. После заслиза.

Саша го последва.

Стъпалата бяха достатъчно широки, за да могат двама души да се движат един до друг и аз тръгнах редом с нея. Следваха ни Рузвелт и Дуги, а Боби вървеше най-отзад и поглеждаше дали някой не се промъква зад нас.

Стигнахме до първата площадка и сложих ръка на рамото на Саша, за да я накарам да спре, сетне прошепнах:

— Чакай, Мънгоджери.

Котаракът спря и ни погледна.

На тавана имаше неоновы лампи. Не бяха включени, затова не представяваха опасност за мен.

Но доскоро ги нямаше. Били са изтръгнати, когато Форт Уайвърн бе затворен.

Тук миналото и настоящето съществуваха едновременно. И бъдещето ни беше тук, макар че не го виждахме. Според поета Т. С. Елиът времето е вечно присъстващо и неумолимо води към край, който мислим за резултат от нашите действия, но контролът ни върху него е само илюзия.

Не биваше да отстъпим пред опасностите, които ни дебнеха долу, в това странно смесване на минало и настояще.

— Давай — казах на Мънгоджери и продължихме да слизаме.

Стигнахме до следващата площадка, където се намираше вратата за първото от подземните нива и Боби прошепна:

— Братко!

Обърнах се. Неоновите лампи зад нас бяха изчезнали. В бетонния таван пак имаше само дупки.

Настоящето бе надделяло над миналото. Поне за момента.

Дуги се намръщи и измърмори:

— Предпочитам да съм в Колумбия.

— Трябва да бързаме. Ще има кръвопролития, ако не побързаме — каза Рузвелт от името на Мънгоджери.

Предвождани от безстрашния котарак, слязохме на третото и последно ниво под хангара.

Не забелязахме нищо странно. Когато се приближихме до външния коридор, опасващ целия овален етаж на сградата, на прага за миг запулсира мъглявата червена светлина, която бяхме видели в хангара.

Всички възкликнахме изненадани, а Мънгоджери изсъска.

Отнякъде се чуха други гласове — неясни и виещи, досущ запис на касета, пусната на бавна скорост.

Саша и Рузвелт изключиха фенерчетата.

Кървавочервената светлина отвъд прага проблесна отново, сетне още няколко пъти, като въртяща се лампа на полицейска патрулна кола. Всеки импулс беше по-продължителен от предишния, докато накрая мракът се стопи и странното сияние се възцари навсякъде.

Гласовете се усилиха. Още бяха виещи, но вече почти разбираеми.

Неизвестно защо нито един лъч от зловещата червена светлина не проникваше в коридора, където стояхме. Изглежда, входът беше врата между две реалности — непрогледния мрак от нашата страна и червения свят от другата.

Сиянието озари пространството, но не и онова, до което се докосваше. Мъглявата светлина оживя от призрачни силуети и движения, които можеха да бъдат забелязани само с периферното зрение.

През вратата минаха три високи фигури — тъмнокафяво-червеникави силуети на фона на червената светлина. Вероятно бяха

хора. А може би нещо по-лошо. Гласовете се усилиха, после заглъхнаха. Съществата изчезнаха.

Мънгоджери мина през входа.

Очаквах, че ще пламне, сякаш опарен от смъртоносен лъч, и ще изчезне, без да остави следа, освен вонята на опърлена козина, но животното се превърна в малък, тъмнокафяво-червеникав силует — удължен и деформиран. Не приличаше на котка, макар да се виждаше, че има четири крака и опашка.

Сиянието запулсира, стана по-тъмночервено от кръв, сетне придоби розов оттенък. Из сградата се разнесе тихо и зловещо електронно бръмчене. Докоснах бетонната стена и установих, че леко вибрира като стоманения стълб в хангара.

Изведнъж светлината избледня. Пулсирането престана. Отвъд прага се появи коридор, осветен от неонов лампи.

В същия миг ушите ми заглъхнаха, сякаш от рязко понижение на атмосферното налягане, задуха топъл вятър, изпълнен с мирис на озон, какъвто се долавя в дъждовна нощ преди гръмотевична буря.

Мънгоджери беше в коридора. Вече не представляваше петно. Гледаше нещо вдясно. Не стоеше на бетон, а върху чисти, бели, керамични плочки, които по-рано не бяха там.

Вторачих се в тъмните стъпала зад нас, които явно се намираха в настоящето. Не цялата сграда влизаше и излизаше от миналото. Явлението протичаше хаотично.

Изкуших се да побягна нагоре по стъпалата, колкото ми държат краката, и да изляза от хангара, но вече нямаше връщане назад. Приятелството изисква да се осмелим да преминем границите на познатия свят и да пристъпим в територии, които древните картографи са обозначавали с думите: „Тук има чудовища“.

Присвих очи, извадих от джоба на якето си тъмните очила и си ги сложих. Нямах друг избор и трябваше да рискувам светлината да окъпе лицето и ръцете ми, но блясъкът беше толкова ярък, че би накарал очите ми да се насълзят.

Предпазливо тръгнах към коридора. Убеден бях, че сме преминали в миналото, когато базата още не е била затворена. На стената видях разписание, табло за съобщения и две колички със странни инструменти.

Пулсиращото бръмчене не отслабна с изчезването на червената светлина. Подозирах, че това е звукът на яйцевидната стая, която функционираше. Шумът сякаш пронизваше тъпанчетата на ушите ми, проникваше в черепа и вибрираше в мозъка ми.

Стаите по извитата вътрешна стена внезапно се сдобиха с метални врати. Най-близката беше широко отворена. В малкото помещение имаше два въртящи се стола и сложно контролно табло. До него стояха пепси-кола и пакет пържени картофи. Това доказваше, че дори архитектите на деня на Страшния съд похапват и пийват от време на време.

По коридора пред нас вървяха трима мъже, които не съзнаваха, че сме зад тях. Единият беше с джинси и бяла риза с навити ръкави. Вторият бе облечен в тъмен костюм, а третият — в сиво-кафяв панталон и бяла лабораторна престилка. Крачеха близо един до друг и обсъждаха нещо, но не чувах гласовете им поради пулсиращото електронно бръмчене.

Навярно бяха трите червено-кафяви фигури, които бяха минали по стълбището под мъглявата червена светлина.

Погледнах наляво, притеснен, че може да се появи някой, да ни види и да вдигне тревога. Засега онази част на коридора беше пуста.

Мънгоджери наблюдаваше тримата мъже. Явно не искаше да ни води по-нататък, докато те не завиеха по дългия коридор с формата на състезателна писта или не влезеха в някоя от стаите. Разстоянието от завой до завой беше сто и петдесет метра и оставаха най-малко трийсет метра, докато хората изчезнеха от погледа ни.

Бяхме изложени на опасност. Трябваше да се скрием някъде. Пък и вече се притеснявах за количеството светлина, което обливаше лицето ми.

Магнах на Саша и посочих стълбището.

Очите ѝ се разшириха.

Проследих погледа ѝ и видях, че достъпът до стълбището е блокиран от врата. Отвъд нямаше врата и бяхме влезли безпрепятствено в коридора. Но от тази страна явно съществуваше бариера.

Бързо се приближих до вратата, отворих я и едва не прекрачих прага. За щастие се поколебах, когато усетих, че в мрака отвъд *нещо не е наред*.

Плъзнах слънчевите очила надолу по носа си и надникнах над рамките. Очаквах да видя бетонни стъпала и стени, но съзрях ясно нощно небе, огърлици от звезди и медальонът на луната. Небосводът беше единственото нещо там, където по-рано бяха стъпалата, сякаш вратата водеше към междупланетното пространство. А може би се бе отворила към време, когато земята вече не съществуваше. Отвъд прага нямаше под. Нищо, освен празно пространство, обсипано с още звезди. Безкрайна бездна.

Зловещо.

Затворих вратата. Стиснах с две ръце пушката, не защото предполагах, че ще я използвам, а защото беше реална и имаше плътност — досущ котва в това море от загадъчност.

Саша стоеше непосредствено зад мен.

Обърнах се и разбрах, че и тя е видяла същия звезден пейзаж, който ме потресе. Сивите ѝ очи бяха ясни както винаги, но по-тъмни.

Дуги не бе съзрял невероятната гледка, защото бе насочил картечния пистолет „Узи“ и наблюдаваше тримата мъже.

Рузвелт със смръщено чело се взираше в котарака.

От мястото, където стоеше, Боби също не беше видял празното пространство, но бе разбрал, че нещо не е наред. Изражението му беше напрегнато.

Мънгоджери беше единственият, който не бе стъписан.

Опитвайки се да не мисля за онова, което бях видял отвъд вратата, се запитах как котаракът ще намери Орсън и децата, ако са някъде в настоящето, а ние се намираме в миналото. Но после се досетих, че щом можем да минаваме от един период в друг, това могат да правят и децата и четириногият ми приятел.

По всичко личеше, че всъщност не се бяхме върнали във времето, а по-скоро миналото, настоящето и вероятно бъдещето се бяха смесили и съществуваха едновременно, събрани от енергийното поле, което бе създала яйцевидната стая. Може би преживявахме моменти от различни дни и нощи, когато яйцевидната стая е функционирала.

Тримата мъже още вървяха пред нас. Не бързаха.

Ритмичното заглъхване и усиляване на електронния звук започна да оказва странен ефект. Зави ми се свят и коридорът закръжи като въртележка.

Бях стиснал пушката твърде силно и несъзнателно бях сложил пръст на спусъка.

Главата ме заболя. Не беше от удара на отец Том, а от опитите да проумея какво става в момента. Това изискваше познания по математика и теоретична физика, но за съжаление не бях наследил способностите на майка ми. Познавах теорията за гравитацията, колкото да си обясня защо не бива да се скача от високо, и защото тичането с главата напред към тухлена стена ще окаже нищожно въздействие върху тухлите. Инак разчитах на космоса сам да се управлява, без да е необходимо да го разбирам. Такова е отношението ми и към електрическите самобръсначки, часовниците, уредите за правене на хляб и към другите механични устройства.

Явленията сега можеха да бъдат изтълкувани единствено като свръхестествени — полтъргайт, който мести столове и тръшка врати или появата на дух, разпадащ се на прах, полупрозрачен труп, разхождащ се посред нощ в гробището. Разсъждавах за изкривяващи времето силови полета, парадокси на времето и промени на реалността и се мъчех да схвана логиката им. Това само щеше да ме побърка, когато отчаяно се нуждаех от самообладание. Спокойствие. Трябваше да възприема сградата само като обитавано от духове място. Най-голямата ни надежда да се ориентираме сред множеството стаи и да се върнем в безопасна зона беше да не забравяме, че духовете не могат да ти сторят зло, освен ако сам не им дадеш възможност да те наранят, подхранвайки съществуването им със страха си. Това е класическата теория, позната на общуващите с духове по цял свят. Мисля, че я прочетох в един комикс.

Трите призрака бяха само на петнайсет метра от завоя.

Спряха. Доближиха глави. Разговаряха.

Привидението, облечено в джинси и бяла риза, се обърна към една от вратите и я отвори.

Другите двама продължиха към дъното на коридора.

Докато отваряше вратата, първият призрак сигурно ни бе забелязал с периферното си зрение, защото рязко се обърна, сякаш *той* бе видял духове.

Направи няколко крачки към нас, но спря, вероятно защото съзря оръжията ни.

Сетне извика. Думите му бяха неясни, ала сигурно не предлагаше да ни разведе наоколо и да ни почерпи в кафенето.

Но се оказа, че не вика на нас, а на двата фантома, които вървяха към завоя. Те се обърнаха и се вторачиха в нас, сякаш бяха стъписани моряци, видели призрак в мъглата.

Облеченият в добре ушит костюм явно не беше само елегантен учен или бюрократ от проекта, защото извади пистолет от кобур под сакото си.

Напомних си, че призраците не могат да ни наранят, освен ако не им дадем сила, подхранвайки ги със страха си, после се запитах дали това правило е в сила и за въоръжени духове. Искаше ми се да си спомня названието на комикса, в който случайно бях попаднал на тази мъдрост, защото ако беше в „Разкази от криптата“, информацията можеше и да е вярна, ала ако беше от приключенията на Доналд Дък, тогава работата ми беше спукана.

Вместо да открие огън по нас, въоръженото привидение мина покрай двамата си колеги и изчезна през вратата, която бе отворил онзи с джинсите.

Вероятно се втурна към телефона, за да повика охраната. Щяха да ни смажат, да ни пометат и да ни изхвърлят на боклука.

Коридорът около нас *се раздвижи вълнообразно* и нещата се промениха.

Белите керамични плочки бързо изчезнаха и отново стояхме на бетона, макар да не бяхме усетили движение под краката си. Тук-там останаха парчета от плочките с неясно оформени краища, сякаш бяха безразборно разпръснати локви от миналото и още не бяха изчезнали в настоящето.

Стаите вече нямаха врати.

Сенките се сгъстиха, когато неоновите лампи започнаха да изчезват от тавана. И все пак няколко останаха да светят на голямо разстояние една от друга.

Махнах слънчевите очила и ги сложих в джоба си. Разписанието се разтопи в стената. Таблото със съобщения висеше непокътнато.

Една от количките избледня пред очите ми. Другата остана, макар че няколко от странните инструменти станаха прозрачни.

Призракът с джинсите и онзи с лабораторната престилка вече наистина приличаха на духове, видения от ектоплазма, втвърдена бяла

мъгла. Тръгнаха колебливо към нас, после затичаха и започнаха да избледняват. Изминаха едва половината разстояние към нас, сетне изчезнаха.

Костюмираният дух с пистолета излезе от стаята, но сега представляваше бледа сянка. Вдигна оръжието и безследно напусна настоящето.

Пулсиращият електронен шум намалая, но не заглъхна напълно.

Никой от нас не се успокои от тази промяна. Напротив, докато миналото се връщаше там, където му беше мястото, бяхме обзети от още по-силно чувство, че трябва да бързаме.

Господин Мънгоджери имаше право. Мястото се разпадаше. Остатъчният ефект от „Загадъчният влак“ набираше сила, захранвайки се самостоятелно, простираше се извън пределите на яйцевидната стая и бързо се разпространяваше в сградата. Крайният резултат беше неизвестен, но със сигурност бе катастрофален.

Чух тиктакане на часовник. Инстинктът ми подсказа, че отброява последните мигове до унищожението.

Котаракът скочи и тръгна към най-близкия асансьор.

— Надолу — рече Рузвелт. — Мънгоджери казва, че трябва да се спуснем още по-надолу.

— Под този етаж няма нищо — възразих, когато всички се събрахме пред асансьора. — Намираме се на последното ниво.

Котаракът вторачи в мен зелените си очи, а Рузвелт каза:

— Не. Под това ниво има още три. Те са по-секретни и затова са скрити дълбоко под земята.

По време на експедициите ми не ми бе минавало през ума да погледна в шахтата, за да проверя дали не обслужва тайни територии, до които не може да се проникне по стълбите.

— До онези ниски нива може да се стигне... от друга сграда в базата. Или с този асансьор. Стълбите не отиват дотам.

Този развой на нещата представляваше проблем, защото асансьорната шахта не беше празна. Не можехме да слезем по аварийната стълба и да отидем там, където Мънгоджери ни насочваше. Подобно на разпръснатите тук-там плочки, останалите лампи и потихото, но все така зловещо електронно бръмчене, пулсиращо в сградата, миналото контролираше и асансьора. Пред шахтата се

издигаха врати от неръждаема стомана и зад тях вероятно имаше кабина.

— Ще бъдем убити, ако останем тук — предсказа Боби и протегна ръка да натисне бутона на асансьора.

— Чакай! — предупредих го, преди да осъществи намерението си.

— Бобстър има право, Крис — каза Дуги. — Понякога късметът е на страната на безразсъдно смелите.

Поклатих глава.

— Ами ако влезем в асансьора и когато вратите се затворят, проклетото нещо изчезне като плочките под краката ни?

— Тогава ще паднем на дъното на шахтата — предположи Саша, но перспективата явно не я тревожеше.

— Някои от нас може да си счупят глезените — предвеща Дуги. — Не всички. Вероятно шахтата е дълбока само десетина метра. Може да оцелеем.

— Да тръгваме — предложи Рузвелт, а Мънгоджери нетърпеливо задраска по стоманените врати.

Боби натисна бутона.

Асансьорът потегли. Електронното бръмчене ми пречеше да определя дали се спуска, или се издига.

По коридора отново *преминаха вълни*.

Плочките на пода пак започнаха да се появяват.

Вратите на асансьора бавно се отвориха.

Лампите на тавана светнаха и присвих очи от силния им блясък.

Кабината беше изпълнена с мъглява червена светлина. Това вероятно означаваше, че вътрешността на шахтата съществува в друг период от време. Вътре имаше много пътници.

Отстъпихме назад от вратата, защото очаквахме, че ще имаме неприятности с хората в асансьора.

Пулсиращият звук в коридора се засили.

Различих няколко неясни, безформени фигури, но не виждах какво представляват.

Изведнъж се чу изстрел, после още един.

Стреляха по нас, но не от асансьора, а от дъното на коридора, където костюмираният негодник бе извадил пистолет.

Един от куршумите улучи Боби. Нещо се посипа по лицето ми. Боби политна напред и изпусна пушката. Още се свличаше като на забавен каданс, когато осъзнах, че горещата му кръв е опръскала лицето ми. Кръвта на Боби! Господи! Докато се обръщах по посока на изстрела, стрелях и мигновено заредих отново.

На мястото на мъжа с тъмния костюм сега стояха двама пазачи, които виждахме за пръв път. Бяха в някакви униформи, но не военни. Вероятно бяха ченгета от охраната на „Загадъчният влак“. Намираха се твърде далеч и изстрелът ми само ги бе стреснал.

До нас се материализира още нещо от миналото. Дуги стреля, а Боби падна на пода. Картечният пистолет бързо и рязко сложи край на спора.

Догади ми се и отместих поглед от двамата мъртви пазачи.

Вратите на асансьора се бяха затворили, преди някой да е излязъл от кабината.

Изстрелите със сигурност щяха да привлекат още хора от охраната.

Боби лежеше по гръб. Керамичните плочки около него бяха изпръскани с кръв. Твърде много кръв.

Саша се наведе от лявата му страна, а аз коленичих от дясната.

— Улучен е от един куршум — каза тя.

— Повали ме цунами — промълви той.

— Не се движи — посъветвах го.

— Свършено е с мен — рече Боби и се закашля.

— Не — настоях аз. Бях ужасен повече от всякога, но бях твърдо решен да не го покажа.

Саша разкъса черния му пуловер и разкопча хавайската риза. Куршумът го беше улучил в гърдите.

— Засегнато е само рамото — излъгах.

Пулсиращият електронен звук утихна, керамичните плочки избледняха и неоновите лампи започнаха да изчезват, макар и не всички. Миналото отново отстъпваше място на настоящето, навлизайки в нов цикъл. Може би щяхме да имаме минута-две, преди да се появят въоръжените униформени пазачи.

От раната на Боби бликаше гъста, тъмночервена кръв. Не можехме да направим нищо, за да спрем кръвоизлива. Нямахме да

помогне нито турникет, нито компрес. Нито кислородна вода, спирт или йод, дори да разполагахме с аптечка.

— Неприятно — казах аз.

Лицето му бе станало въсърно от болката. Изглеждаше зле.

В коридора останаха да светят по-малко лампи и бръмченето стана по-тихо, отколкото при предишния цикъл.

Страхувах се, че миналото изцяло ще премине в настоящето и асансьорната шахта ще бъде празна. Не бях сигурен дали ще можем да носим Боби нагоре по стъпалата, без да му навредим.

Изправих се и погледнах Дуги. Сериозното му изражение ме вбеси, защото Боби щеше да се оправи, по дяволите.

Мънгоджери отново задраска по вратите на асансьора.

Рузвелт или правеше онова, което искаше котаракът, или разсъждаваше по същия начин като мен, защото натисна няколко пъти бутона.

Индикаторът над вратата показваше четири етажа — П, Б-1, Б-2 и Б-3, макар да знаехме, че са седем. Предположих, че кабината е на партера, обозначен с „П“, тоест хангара.

— Хайде, хайде — мърмореше Рузвелт.

Боби се опита да вдигне глава, но Саша допря ръка до челото му, за да му попречи.

Имаше опасност да изпадне в шок. Трябваше главата му да е пониско от тялото, но нямаше как да повдигнем краката и торса му. Шокът убива не по-малко ефикасно от куршумите. Устните му леко посиняха. Дали това не беше ранен симптом на шок?

Кабината беше на етаж Б-1, а ние — на Б-3.

Мънгоджери ме погледна така, сякаш искаше да каже: „Предупредих те“.

— Котките не знаят нищо — сърдито промърморих.

Неочаквано Боби се засмя. Възможно ли беше да умира и да се смее? Може би всичко ще бъде наред.

Кабината стигна до Б-2, етажа над нас.

Насочих пушката, в случай че вътре има пътници.

Пулсиращото бръмчене се усили.

— Трябва да побързаме — каза Дуги, защото ако неподходящ момент от миналото отново се слееше с настоящето, можеше да се появят гневни, въоръжени мъже.

Асансьорът спря на Б-3, нашия етаж. Коридорът ставаше все по-светъл.

Вратите на асансьора започнаха да се отварят. Очаквах в кабината да видя мъглявата червена светлина, но после изведнъж се уплаших, че пред мен ще се появи невероятният небосвод със звезди и студено черно пространство, който бях видял отвъд вратата на стълбището.

Кабината беше празна.

— Хайде! — извика Дуги.

Рузвелт и Саша вече бяха изправили Боби и го държаха от двете страни.

Подпрях вратите на асансьора и те го пренесоха вътре. Лицето му беше изкривено от болка. Дори да му се искаше да изкрещи от агония, той потисна желанието си, събра сили и промълви:

— *Carpe cerevisi.*

— После ще прием бира — обещах.

— Сега е време за купон — изхриптя той.

Дуги свали от гърба си раницата и влезе в голямата кабина, която можеше да побере петнайсетина човека. Кабината за миг се заклати, сякаш се приспособяваше към тежестта ни. Всички внимавахме да не настъпим Мънгоджери.

— Нагоре и навън! — извиках.

— Надолу — възрази Боби.

На контролното табло нямаше бутони за трите етажа, за които се предполагаше, че са под нас. Процеп за магнитни карти показваше, че някой със съответното разрешение за достъп до секретна информация може да препрограмира бутоните, за да се спусне надолу. Ние нямахме карта.

— Няма начин да отидем по-надолу — заявих.

— Винаги има начин — скромно рече Дуги, ровейки в раницата.

Коридорът беше ярко осветен. Пулсиращият звук се усили.

Вратите се затвориха. Посегнах към бутона с обозначение „П“, но Дуги ме плесна по ръката, сякаш бях дете, което иска да вземе курабия, без да са му разрешили.

— Това е безумие — настоях.

— Абсолютно — съгласи се Боби.

Облегна се на задната стена на кабината. Саша и Рузвелт го подкрепяха. Лицето му бе посивяло.

— Братко, не е необходимо да се правиш на герой — посъветвах го.

— Необходимо е.

— Не.

— Кахуна.

— Какво?

— Щом съм бог Кахуна, не може да бъда страхливец.

— Ти не си Кахуна.

— Кралят на сърфа — каза той и когато този път се закашля, от устата му бликна кръв.

Изпаднал в отчаяние, се обърнах към Саша.

— Качваме го горе и го изнасяме оттук. Веднага.

Зад мен се чу пукот, после изскърцване. Дуги бе отворил контролното табло и жичките се виждаха.

— На кой етаж? — попита той.

— Мънгоджери каза на най-долния — отговори Рузвелт.

— Орсън, децата... — възразих. — Дори не знаем дали са живи.

— Живи са — заяви Рузвелт.

— Не знаем.

— Знаем.

Обърнах се за подкрепа към Саша:

— И ти ли си побъркана като тях?

Тя не отговори, но състраданието в очите ѝ беше толкова потресаващо, че се наложи да отместя поглед. Знаеше, че с Боби сме много близки приятели, дори братя по всичко друго, освен по кръв и нещо в мен ще умре, ако той си отиде от този свят, оставяйки празнота, която тя никога няма да може да запълни. Саша разбираше колко съм уязвим. Би направила *всичко*, за да спаси Боби, но в момента не можеше да стори нищо. В нея виждах собствената си безпомощност.

Погледнах котарака. За миг ми се прииска да стъпя върху него и да го смачкам, сякаш беше виновен, че сме тук. Бях попитал Саша дали е побъркана като останалите, но всъщност бях единственият, който искаше да се махнем оттам, потресен от перспективата да загубя приятеля си.

Кабината се разтресе и потегли надолу.

Боби изохка.

— Моля те, дръж се! — възкликнах.

— Кахуна — напомни ми той.

— Не си Кахуна.

— Пиа мисли, че съм. — Гласът му беше слаб и трепереше.

— Пиа е празноглавка.

— Не обиждай мацето ми, братко.

Спряхме на седмия, най-долния етаж.

Вратите се отвориха. Отвъд цареше мрак.

Включих фенерчето на Рузвелт. Излязохме от кабината и се озовахме в студено, влажно фойе.

Електронното бръмчене беше приглушено и едва доловимо.

Подпряхме Боби до вратите на асансьора, като подложихме якетата си, за да го предпазим от бетона.

Тя направи нещо с жичките на контролното табло и временно блокира асансьора, за да е там, когато се върнем. Разбира се, ако миналото напълно отстъпеше място на настоящето, отнасяйки асансьора със себе си, щеше да се наложи да се качваме пеша.

Боби не можеше да се катери. Нямахме да можем да го изнесем и по аварийните стълби.

Не мисли за това. Призраците не могат да те наранят, ако не се боиш от тях и лошите неща няма да се случат, ако не мислиш за тях.

Бях се вкопчил във всички защитни средства от детските ми години.

Дуги изсипа съдържанието на раницата, после я сгъна и я сложи под Боби, като леко повдигна таза му.

Оставих фенерчето до него, но приятелят ми промърмори:

— Вероятно ще бъда в по-голяма безопасност на тъмно, братко.

Светлината може да привлече внимание.

— Изключи го, ако чуеш нещо.

— Ти го угаси преди да тръгнеш. Аз не мога.

Хванах ръката му и останах поразен от немоцта ѝ. Той наистина нямаше сили да изключи фенерчето.

Нямаше смисъл да му оставям оръжие за самоотбрана.

Не знаех какво да му кажа. Сякаш вече лежах в гроба и устата ми беше пълна с пръст.

— Вземи — каза Дуги и ми даде очила за нощно виждане и необикновено фенерче. — Инфрачервени очила. От израелската армия. И инфрачервено фенерче.

— За какво са ми?

— За да не ни виждат.

— Кой?

— Онзи, който е отвлякъл децата и Орсън.

Вторачих се в Дуги, все едно беше викинг от Марс.

— Той е и танцьор — каза Боби. Зъбите му тракаха.

Разнесе се грохот, сякаш над главите ни минаваше товарен влак. Подът се разтресе. Звукът постепенно заглъхна и трусът спря.

— Да тръгваме — каза Саша.

С Дуги и Рузвелт си бяха сложили очилата за нощно виждане.

Боби бе затворил очи.

Уплаших се и подвикнах:

— Хей.

— Хей — отговори той и ме погледна.

— Слушай, ако умреш, ще бъдеш кралят на задниците.

— Не се притеснявай — усмихна се Боби. — Не искам да ти отнема титлата.

— Скоро ще се върнем.

— Ще бъда тук — увери ме той, но гласът му се бе превърнал в шепот. — Нали ми обеща бира.

Очите му бяха неизразимо добри.

Имахме да си казваме толкова много неща. Но нито едно от тях не можеше да бъде произнесено. Дори да разполагахме с достатъчно време, не можех да изкажа онова, което беше в сърцето ми.

Изключих фенерчето, но го оставих до Боби.

Обикновено мракът беше мой приятел, ала сега го ненавиждах.

Ръцете ми трепереха, докато си слагах очилата.

Дуги, Рузвелт и Саша бяха включили инфрачервените фенерчета. Сега фоайето се оцвети в различни нюанси на зеленото.

Запалих фенерчето и насочих лъча към Боби.

Той лежеше по гръб на пода. Ръцете му бяха отпуснати до тялото. И под зелената светлина наистина приличаше на призрак.

— Ризата ти изглежда страхотно на тази странна светлина — промълвих.

— Така ли?

— Жестока е.

Отново се разнесе грохотът на товарен влак, този път по-силно. Стоманените и бетонните конструкции на сградата изскърцаха.

Котаракът, който не се нуждаеше от прибор за нощно виждане, ни изведе от фойето. Тръгнах след Рузвелт, Дуги и Саша — досущ зелени духове, обитаващи катакомба.

Най-трудното, което някога бях правил през живота си — по-трудно от загубата на мама и татко — беше да оставя Боби сам.

От фойето се спускаше наклонен тунел, широк три и дълъг петнайсет метра. Стигнахме до края и тръгнахме по хоризонтален, но криволичещ път. След всеки завой архитектурата и съоръженията ставаха все по-странни и непознати.

Първият проход имаше бетонни стени, но следващите тунели бяха от железобетон и облицовани с метал. Дори на инфрачервената светлина забелязах разлики в повърхностите и стигнах до извода, че от време на време видът на метала се променя. Подозирах, че ако махна прибора за нощно виждане и използвам обикновено фенерче, ще видя стомана, мед, месинг и редица сплави, които нямаше да разпозная, защото не бях учил металургия.

Най-големият тунел беше два-три метра в диаметър, но минахме и през наполовина по-тесни, където трябваше да пълзим. В стените на тези цилиндрични магистрала имаше безброй малки отвори — някои пет-шест сантиметра в диаметър, други — шейсет сантиметра. Осветихме ги с инфрачервените фенерчета, но не видяхме нищо. Все едно гледахме във водосточна тръба или в цевта на пушка. Имах чувството, че се намираме в огромен и неописуемо сложен лабиринт от хладилни спирали, или изследвахме водопроводна мрежа, обслужваща дворците на всички богове в древната митология.

Несъмнено през тази колосална мрежа някога бе преминавало нещо — течност или газ. Минахме покрай безброй разклонения, в които имаше турбини с перки, задвижвани от онова, което е било изпомпвано през системата. На много места имаше различни видове гигантски, електронно управляеми клапани, готови да спрат, ограничат или да пренасочат потока в каналите. Всички бяха отворени, но се притеснявах, че ако се затворят, ще останем пленници в подземие.

Тръбите не бяха оголени до бетона като стаите и коридорите на първите три етажа под хангара. Тъй като нямаше видими източници на светлина, предположих, че работниците, обслужващи системата, бяха използвали портативни лампи.

В тези странни магистрали понякога подухваше ветреца, но през повечето време въздухът беше неподвижен като под стъклен похлупак. На два пъти усетих мирис на тлеещи въглини, но във въздуха се носеше предимно лека, но парлива миризма на йод, която оставяше горчив вкус в устата и причиняваше слабо парене в носа ми.

От време на време тътенът се чуваше и всеки път продължаваше по-дълго, а затишието между звуковите атаки ставаше все по-кратко. Очаквах, че всеки момент таванът ще се срути и ще ни погребее под развалините. Понякога в стените на тунела спираловидно преминаваше друг, смразяващ кръвта звук — пронизително свистене, което сигурно идваше от някой двигател, въртящ се към самоунищожение. Или в проходите имаше същество, за каквото не бях чувал и се надявах никога да не срещна.

Отблъсквайки атаките на клаустрофобия, се питах дали не се намираме в някой кръг на ада. А може би не бяхме в ада, а в корема на кит.

Струваше ми се, че полудявам.

Бях загубил представа за времето и бях убеден, че е спряло. Дни по-късно Саша щеше да твърди, че сме прекарали по-малко от петнайсет минути в онези тунели. Тя никога не лъже.

Последният проход, който щеше да ни отведе до похитителите и техните зложници, бе един от най-големите тунели. Влязохме в него и установихме, че похитителите, които търсим, бяха направили изложба от перверзните си постижения. На сводестата метална стена бяха залепени изрезки от вестници и фотографии. Трудно беше да прочетем текста на инфрачервената светлина, но заглавията, подзаглавията и някои от снимките се виждаха ясно.

Осветихме „изложбата“ и се опитахме да разберем защо е там.

Първата изрезка беше от „Мунлайт Бей Газет“ от осемнайсети юли, преди четирийсет и четири години. В онези дни собственикът е бил дядото на Боби. Заглавието гласеше: „Момче признава, че е убило родителите си“, а подзаглавието — „Дванайсетгодишен не може да бъде съден за убийство“.

Заглавията на няколко други изрезки от „Газет“ от същото лято и есен описваха случилото се след убийствата, които са били извършени от психически разстроено момче на име Джон Джоузеф Рандолф.

Впоследствие е било изпратено в център за малолетни престъпници в северната част на щата, докато навърши осемнайсет години.

Трите снимки на малкия Джон показваха русокосо, разрошено момче, високо за възрастта си, със светли очи, слабо, но атлетично. Имаше завладяваща усмивка.

В онази юлска нощ Джон застрелял в главата баща си. Пет пъти. После съсякъл с брадва майка си.

Името Джон Джоузеф Рандолф беше обезпокоително познато, макар че не можех да се сетя защо.

На една от изрезките забелязах подзаглавие, отнасящо се до полицаия, извършил ареста. Луис Уинг. Свекърът на Лили. Дядото на Джими. Сега беше в старчески дом, след като бе получил няколко удара.

Луис Уинг ще бъде мой слуга в ада.

Явно Джими не беше отвлечен, защото кръвната му проба бе показала имунен фактор, предпазващ го от ретровируса. Мотивът беше отмъщение.

— Погледнете — каза Саша и посочи друга изрезка, на която бе напечатано името на съдията. Джордж Дулсинея. Прадядото на Уенди. Покойник от петнайсет години.

Джордж Дулсинея ще бъде мой слуга в ада.

Несъмнено Дел Стюарт или някой друг член на семейството му също някъде и някога бе ядосал Джон Рандолф. Ако знаехме каква е връзката между тях, мотивът за отмъщение щеше да се изясни.

Джон Джоузеф Рандолф. Странно познатото име продължаваше да ме тревожи. Вървах след Саша и другите и претърсвах паметта си, но не намирах нищо.

Следващата изрезка беше от преди трийсет и седем години и описваше убийството и разчленяването на шестнайсетгодишно момиче в предградията на Сан Франциско. Полицията нямала улики.

Вестникът бе публикувал снимка на мъртвото момиче. На лицето бе написано „МОЯ“.

Ако не е бил обявен за невменяем, преди да навърши осемнайсет, в онази година Джон Джоузеф Рандолф може би е бил освободен от затвора за малолетни престъпници.

Следващите трийсет и пет години бяха обозначени с трийсет и пет изрезки, съобщаващи за трийсет и пет очевидно неразкрити

жестоки убийства. Две трети бяха извършени в Калифорния — от Сан Диего и Ла Джола до Сакраменто и Уисатра, а останалите — на различни места в Аризона, Невада и Колорадо.

На всяка снимка бе написано „МОЯ“ или „МОЙ“. Между жертвите нямаше видима прилика или свързващ признак. Мъже и жени. Млади и възрастни. Чернокожи, бели, азиатци, латиноамериканци. Хетеросексуални и хомосексуалисти. Ако всички бяха убити от един и същ изверг и той беше Джон Джоузеф Рандолф, тогава нашият човек убиваше, без да подбира.

От беглия прочит на изрезките открих само два детайла, свързващи многобройните убийства. Първо, ужасната степен на насилие, с която бяха извършени. В заглавията бяха употребени думи като „БРУТАЛНО“, „ЗЛОБНО“, „ЗВЕРСКО“ и „ПОТРЕСАВАЩО“. И второ, никоя от жертвите не беше изнасилена или сексуално малтретирана по някакъв начин. Единствените страсти на Джони бяха ударите с тъпи и остри предмети.

Падаше се само по едно убийство на календарна година. Когато се е залавял за ежегодното си „хоби“, Джони наистина бе развихрял фантазията си, изгарял бе излишната енергия и бе изливал всяка капка от насъбраната си злоба. Но за дългогодишен сериен убиец с такава изумителна кариера триста шейсет и четирите дни на въздържание за всеки един ден на маниакално зверство бяха безпрецедентни в анализите на убийствата, извършени от социопати. Какво бе правил през дните на въздържание? Къде бе насочвал унищожителната си енергия?

За малко повече от две минути, докато набързо преглеждах изложбата, клаустрофобията се измести от по-голям ужас. Слабото, но непрестанно електронно бръмчене, грохотът и не толкова честото, но странно свистене се съчетаха и замаскираха шумовете, които издавахме, докато се приближавахме до бърлогата на убиеца, но можеха да заглушат и стъпките на Джони, ако се промъкваше към нас.

Бях последен в процесията и всеки път, когато се обърнех — поточно на десет секунди — бях сигурен, че Джон Рандолф е зад гърба ми и замахва да ме удари.

Явно през целия си живот е бил брутален убиец. Дали сега се променяше? Затова ли бе отвлякъл децата и ги бе скрил в това странно място — освен желанието си да отмъсти на онези, които бяха доказали, че е убил родителите си и го бяха затворили? Щом добър човек като

отец Том можеше да се преобрази толкова много и да изпадне в такова умопомрачение и жестокост, колко по-надълбоко в сърцето на мрака можеше да проникне Джон Рандолф? В какъв ли невъобразим звяр можеше да се превърне, като се има предвид откъде бе започнал?

Внезапно осъзнах, че *окуражавах* въображението ми да се развихри повече от обикновено, защото докато беше обсебено от страх от странния Джони, не можеше да ме измъчва с образа на Боби, който беше сам, безпомощен и умираше от загуба на кръв.

Вървейки след Саша, Дуги и Рузвелт, осветих последните изрезки от вестници.

Преди две години убийствата бяха зачестили. Бяха извършвани на всеки три месеца. Заглавията гръмко известяваха за сензационни масови убийства, вече не само отделни жертви, а от трима до шестима човека наведнъж.

Вероятно тогава Джони бе решил да си вземе партньор — ниският и набит чаровник, който бе положил толкова усилия да разбие черепа ми в коридора под хангара. Къде ли се запознаваха убийците? Сигурно не в църквата. Как ли си разпределяха труда? И дали се редуваха да заличат следите?

След като си бе намерил партньор, Джони явно бе разширил полето на действие, защото снимките показваха, че бе извършил убийства чак в Кънектикът и после на юг, в слънчева Джорджия. Във Флорида. В Луизиана. А сетне нагоре, в Северна и Южна Дакота.

Изборът на оръжия се бе променил. Вече нямаше чукове, железни тръби, ножове, сатъри, щипки за лед, брадви, триони и бормашини. Той бе предпочел огъня.

И всичките му жертви бяха деца.

Дали до едно бяха деца или внуци на хора, които някога го бяха ядосали? Или преди последните отвлечения бе мотивиран единствено от тръпката на деянието?

Страхувах се повече от всякога за четирите деца, които бяха в ръцете на Джон Рандолф. Имаше известна надежда, защото според изрезките в демоничната галерия той изгаряше групата малчугани едновременно, сякаш извършваше жертвоприношение. Затова, ако едно от децата беше живо, и останалите бяха живи.

Предполагахме, че изчезването на Джими Уинг и другите три хлапета е свързано с пренасящия гени ретровирус и със събитията в

Уайвърн. Но не всичкото зло на света произлиза от работата на майка ми. От дванайсетата си година Джон Джоузеф Рандолф подготвяше ада и вероятно онова, което предишната нощ бях казал на Боби, беше вярно — Рандолф може би бе затворил децата тук само защото случайно бе попаднал на това място и атмосферата и сатанинската архитектура му харесваха.

„Изложбата“ завършваше с две поразителни изображения.

На стената бе залепена рисунка на врана. Досуц враната на скалата на върха на Кроу Хил. Листът хартия беше допрян до релефния камък и търкан с графит, докато бе получен отпечатъкът.

Под враната имаше емблема на „Загадъчният влак“, каквато бяхме видели на скафандъра на Уилям Ходжсън.

Това означаваше, че наистина има връзка между Рандолф и свръхсекретния проект, осъществяван в базата, но може би общото между тях не беше майка ми или нейният ретровирус.

В морето от объркване не се виждаше скала от истина и мозъкът ми беше изтощен и немощен, а скалата — хлъзгава.

Джон Джоузеф Рандолф не само се променяше. А може би изобщо не се променяше. Връзката му с Уайвърн беше по-сложна.

Смътно си спомнях някаква история за смахнато хлапе, което преди много години бе убило родителите си в къща в края на града, на Хаденбек Роуд, но бях забравил името му. Мунлайт Бей беше консервативен град и грижливо разкрасен за туристите. Гражданите предпочитаха да говорят за красивия пейзаж и съблазнително лесния живот и омаловажаваха отрицателните страни. Джони никога нямаше да бъде описан в роман или включен в туристическия справочник, редом с местните исторически личности.

Ако се бе върнал в Мунлайт Бей много преди скорошните отвличания на деца, щеше да е голяма новина. Миналото му щеше да бъде разровено и аз щях да знам всички клюки.

Разбира се, Рандолф може би се бе върнал под друго име и официално бе приел нова самоличност, ползвайки се с благосклонността на изкуфелите лекари в заведението, където е бил затворен, за да загърби тъмното си минало и да започне нов живот с излекувана душа и повишено самочувствие. Вече възрастен и неузнаваем, вероятно се бе разхождал по улиците на родния си град и

дори бе постъпил на работа във Форт Уайвърн на някаква длъжност, свързана със „Загадъчният влак“.

Джон Джоузеф Рандолф.

Името не ми даваше покой.

Мънгоджери ни поведе през последната отсечка на тунела, която изглеждаше задънена. Отново погледнах „изложбата“ — и мисля, че разбрах предназначението ѝ.

Първоначалният ѝ замисъл е бил да представлява нещо като витрина с трофеи. Убийците социопати се гордеят с делата си, но рядко се осмеляват да покажат колекциите си на близки и съседи, затова са принудени да им се наслаждават в усамотение.

Хрумна ми, че целта на галерията е да разпалва нечие извратено съзнание. За онова изчадие изрезките от вестници сигурно бяха равностойни на порнографски снимки. Жертвите и фотографиите, заснети на местопрестъплението, вероятно го бяха възбуждали сексуално повече и от най-вулгарните филмови сцени.

После обаче разбрах, че изложбата е жертвоприношение. Целият му живот беше жертвоприношение — убийството на родителите му, единичните убийства, извършвани на всеки дванайсет месеца, триста шейсет и четири дневното му въздържание и неотдавнашната „буря“ от убийства на деца. *Жертвоприношения на клада*. Не знаех кому са принесени онези ужасни дарове, нито с каква цел, макар че имах желание да отгатна.

Тунелът свършваше до люк с диаметър два метра и половина, някога задвижван от електрически мотор.

Дуги остави картечния си пистолет, вкопчи пръсти в жлеба на люка и го отмести с такава лекота, сякаш отваряше плъзгаща се врата. Макар и неизползван от две години, капакът се плъзна по релсите с едва доловим шум, който и без това бе заглушен от все по-зловещите звуци, ехтящи в катакомбите на „дислокатора на времето“.

Странно, но се замислих за стъписаните корабокрушенци, които в „Двайсет хиляди левги под морето“ капитан Немо бе спасил и после развел из мегаломанската подводница „Наутилус“. Сигурно се бяха радвали, че са в безопасност, но ако ги пуснеха да се разходят из яйцевидната стая, несъмнено биха се чувствали на чужда и враждебна територия.

Дуги не бе отместил изцяло люка, но от пространството отвъд блесна силна светлина, която ме заслепи.

Вдигнах на челото си очилата за нощно виждане, угасих фенерчето и го затъкнах в колана си. Всъщност светлината не беше толкова силна, но приборът я бе усилил, защото не бе пригоден да функционира при този ултравиолетов спектър.

Зад отвора имаше тунел с дължина четири-пет метра, облицован с неръждаема стомана, а в дъното имаше още един люк, който беше отворен. Ултравиолетовата светлина идваше от помещението зад него.

Саша и Рузвелт останаха при първия клапан. Тя щеше да пази някой да не се промъкне зад гърба ни, а той — защото не беше въоръжен и трябваше да контактува с котарака.

Мънгоджери беше в безопасност при тях.

Не бяхме пускали трохи по пътя, затова не бяхме напълно сигурни, че ще успеем да се върнем при Боби и асансьора без указанията на нашия следотърсач.

С Дуги тръгнахме към втория люк.

Той надникна през пролуката и вдигна два пръста, което означаваше, че в помещението има само двама души. Сетне ми направи знак, че ще влезе пръв и ще се придвижи вдясно, а аз трябва да отида вляво.

Двамата бързо се вмъкнахме вътре.

Тътенът, бръмченето и свистенето, които разтърсваха цялата постройка, се чуваха съвсем слабо там и единствената светлина идваше от походна лампа с осем батерии, поставена на масичка.

Помещението беше подобно на яйцевидната стая, макар че беше по-малко — дълго десет метра и с диаметър четири-пет метра в най-широката си част. Сводестата повърхност беше облицована не с онзи стъкловиден, златист материал, а с метал, който приличаше на мед.

Сърцето ми трепна, когато видях четирите изчезнали деца. Седяха с гръб към стената в тъмната отсрещна страна на стаята. Личеше си, че са уплашени. Китките и глезените им бяха завързани, а устите — запушени с кърпи. Не забелязах да са ранени. Очите им се разшириха от изумление, когато ни видяха.

После съзрях Орсън. Беше се сгушил до малчуганите. Очите му бяха отворени. Дишаше. Беше жив. Преди зрението ми да се замъгли от сълзи, отместих поглед от него.

Дуги бе насочил оръжието си към двама мъже, които седяха един срещу друг на масата. Приличаха на герои от сцена без декори в някоя от онези тъпи модерни пиеси за скуката, отчуждението, емоционалното разединение и повърхностността на съвременните взаимоотношения.

Мъжът вдясно беше похитителят, който се бе опитал да разбие главата ми. Носеше същите дрехи, но усмивката беше по-напрегната.

Искаше ми се да го застрелям, защото долавях в него не само самодоволство, но и суетност.

Човекът вляво беше висок и русокос, със светлозелени очи, набръчкан белег и на около петдесет и пет години. Той бе отвлякъл близнаците Стюарт. Усмивката му още беше покоряваща, както когато на дванайсетгодишна възраст бе омърсил ръцете си с кръвта на родителите си.

Джон Джоузеф Рандолф беше изнервящо спокоен, сякаш появянето ни не го бе стреснало, нито притеснило.

— Как си, Крис?

Изненадах се, че знае името ми. Виждах го за пръв път. Шептящият му глас отекна от медните стени.

— Майка ти, Глициния... беше страхотна жена.

Не разбирах откъде познава майка ми. Инстинктът ми подсказа, че е по-добре да не знам. Един изстрел щеше да го накара да млъкне и да заличи усмивката му, която бе очаровала невинните и непредпазливите жертви, и да я превърне в предсмъртна гримаса.

— Беше по-смъртоносна и от майката Природа — добави той.

Ренесансовите личности мислят, разсъждават и анализират сложните морални последици от действията си и предпочитат убеждаването и преговорите пред насилието. Явно бях забравил да подновя членството си в клуба на ренесансовите хора, защото единственото, което исках да направя, беше да пръсна черепа на този убиец, при това без никакви предразсъдъци.

Или може би се променях.

Това е модно напоследък.

Бях изпълнен с възмущение и бих натиснал спусъка, ако децата не бяха там. Но не исках да стават свидетели на кръвопролитие. Въздържах се и защото куршумите щяха да рикошират от медното

покрытие на сводестите стени. Душата ми беше спасена не от морала ми, а от обстоятелствата, макар че това е унизително признание.

Дуги посочи с дулото на картечния пистолет картите в ръцете на двамата мъже.

— На какво играете? — Гласът му отекна като дрънчене на тенекия.

Спокойствието на двамата не ми харесваше. Искях да видя страх в очите им.

Рандолф остави картите си на масата и твърде безгрижно отговори на въпроса на Дуги:

— Покер.

Преди да реши как най-добре да обезвреди играчите, Дуги трябваше да разбере дали са въоръжени. Мъжете бяха с якета, под които може би криеха кобури. Нямахме какво да губят и можеше да направят нещо безразсъдно — например да стрелят по децата с надеждата да убият още една жертва само заради последната „тръпка“.

Нямахме право да грешим.

— Ако не беше Глициния — обърна се Рандолф към мен, — Дел Стюарт отдавна щеше да е спрял финансирането ми.

— Финансирането ти?

— Но когато тя обърка нещата, те имаха нужда от мен. Или поне така мислеха. Да видят какво крие бъдещето.

Предчувствайки разкритие на ужасяваща истина, казах:

— Затваряй си устата.

Произнесох думите почти шепнешком, вероятно защото знаех, че трябва да чуя онова, което има да ми каже, макар да *не исках*.

— Попитай ме какъв е залогът — обърна се Рандолф към Дуги.

— Какъв е залогът? — попита Дуги.

— С Конрад играем, за да определим кой ще залее с бензин всяко едно от хлапетата.

Предишната нощ Конрад нямаше пистолет. Ако имаше, щеше да ме застреля в мига, в който бях докоснал лицето му в мрака.

— После ще играем, за да видим кой ще драсне клечката — добави Рандолф.

Дуги имаше такъв вид, сякаш първо щеше да стреля, после да мисли за рикошетите.

— Защо още не сте ги убили? — попитах.

— Според нашата нумерология за това жертвоприношение трябва да има петима. Доскоро мислехме, че разполагаме само с четирима, но сега... — Рандолф ми се усмихна. — Смятаме, че кучето ти е специално. С него стават петима. Когато ни прекъснахте, играехме да видим кой ще запали псето.

Мислех, че и Рандолф няма пистолет. Доколкото си спомнях от беглия преглед на изложбата от сатанинските му постижения, баща му беше единственият, убит с огнестрелно оръжие. Случило се беше преди четирийсет и четири години и вероятно бе първото му убийство. Оттогава предпочиташе да погубва жертвите с чукове и ножове, а накрая — с жертвоприношения на клада.

— Майка ти обичаше хазарта — каза той. — Хвърли заровете от името на цялото човечество, после загуби интерес към играта. Но аз обичам да играя на карти.

Рандолф бе доближил ръка до походната лампа.

— Не го прави — предупреди го Дуги.

Но онзи не го послуша. Угаси лампата и изведнъж се озовахме в непрогледен мрак.

Двамата убийци скочиха толкова бързо, че събориха столовете си. Звукът неколkokратно отекна в стаята, сякаш бягащо момче влачеше пръчка по ограда от колчета.

Следвайки извитата повърхност на стаята и опитвайки се да не се блъсна в Конрад, бързо запристъпвах към децата.

Сложих си прибора за нощно виждане и извадих фенерчето. Включих го и обходих с лъча стаята.

Конрад беше по-близо до мен, отколкото предполагах. Беше отгатнал намерението ми да спася децата. Държеше нож и напосоки го размахваше във въздуха с надеждата да ме наръга.

Колко е странно да виждаш в царството на незрящите! Наблюдавайки как объркано и отчаяно Конрад се опитва да ме намери, добих представа какво изпитва Господ, когато гледа ожесточената ни игра на живот.

Заобиколих Конрад и използвайки похват, който би предизвикал справедливия гняв на американската асоциация на стоматолозите, захапах фенерчето, за да хвана с две ръце пушката, и стоварих приклада върху главата му.

Той се свлече на пода и не помръдна.

Явно нито Конрад, нито безподобният Джон Джоузеф Рандолф се бяха досетили за предназначението на приборите за нощно виждане, защото Дуги подскачаше около най-преуспелия сериен убиец на нашето време — с изключение на политиците, които обикновено ползват наемници за „мокрите“ поръчки — и ентусиазирано го налагаше с юмруци и с приклада на картечния пистолет.

Рандолф падна и стана два пъти, сякаш наистина мислеше, че има шанс. Накрая се строполи на пода. Не помръдна, но Дуги го ритна още веднъж.

Несъмнено Сасман беше маниак по „Харли Дейвидсън“, човек с изненадващи таланти и способности, истински мъж и източник на ценно тайно познание, вероятно дори извор на просвещението.

— Снежко? — обади се той.

— Хей.

— Да запаля ли лампата?

— Давай.

Той включи походната лампа и стаята с медните стени се изпълни с ръждиви сенки и ярка светлина.

Трябваше да се махнем оттам колкото е възможно по-скоро.

Бързо установихме, че децата не са завързани с въже. Китките и глезените им бяха стегнати с тел, която се бе впила в плътта им. Изтръпнах при вида на изранената кожа и съсирената кръв.

Прегледах Орсън. Кучето дишаше, но едва-едва. Предните и задните му лапи бяха завързани с тел. Челюстите му бяха стегнати в ръчно направен намордник и Орсън можеше само тихо да скимти.

— Спокойно, братко — казах с разтреперан глас и го погалих.

Дуги се приближи до люка и извика на Саша и Рузвелт.

— Намерихме ги. Всички са живи!

Те нададоха радостни възгласи, но Саша ни подкани да бързаме.

— Идваме — увери я Дуги. — И си отваряйте очите на четири!

В края на краищата в този лабиринт можеше да има и по-страшни неща от Рандолф и Конрад.

Под масата имаше два сака, раници и хладилна чанта. Предполагайки, че са на убийците, Дуги ги претърси за клещи или някакви други инструменти, с които да освободим децата, защото телът беше грижливо усукан и преплетен.

Магнах кърпата от устата на Джими Уинг и той проплака, че му се пишка. Отвърнах, че и на мен ми се прави същото, но трябва малко да потърпим, което няма да ни затрудни, защото сме смели мъже.

Шестгодишните близнаци Аарон и Ансън учтиво ми благодариха, когато извадих кърпите от устата им. Ансън ме информира, че двамата изпаднали в безсъзнание мъже на пода са лоши. Аарон беше по-откровен и не се изрази толкова културно като брат си. Нарече ги „лайнари“ и Ансън го предупреди, че ако употреби тази забранена дума пред майка им, ще изяде пердаха.

Очаквах сълзи, но тези дребосъци бяха изплакали очите си. В повечето хлапета има твърдост, която ние рядко признаваме, защото обикновено гледаме детството през очилата на носталгията и сантименталността.

Седемгодишната Уенди Дулсинея беше копие на майка си Мери, която не успя да ме научи да свиря на пиано, но която много обичах. Уенди поиска да ме целуне (и аз с радост ѝ позволих да го стори), после каза:

— Кученцето е жадно. Трябва да му дадеш вода. На нас ни разрешиха да прием, но на него не му дадоха нищо.

В ъгълчетата на очите на Орсън имаше нещо бяло. Изглеждаше болен и немощен, дишането му беше затруднено. Кучетата не отделят пот през пори в кожата, а предимно през езика.

— Всичко ще бъде наред, братко — обещах му. — Ей сега ще излезем оттук. Дръж се. Прибираме се вкъщи.

Дуги клекна до мен и преряза тела, използвайки клещи. След по-малко от минута беше махнат и противният намордник.

Сасман тръгна към децата. Орсън не направи усилие да се надигне, но близна ръката ми. Езикът му беше грапав и сух.

Не можех да си позволя да се разплача. И вече не бях в състояние да говоря.

Погалих Орсън по гърдите и усетих леко ускорените, но равномерни удари на голямото му, добро сърце, после го целунах по главата.

Уенди бе казала, че Орсън е жаден. Езикът му беше сух и подут. Погледът му беше премрежен и в очите му се четеше умора, граничеща с примирение, което ме уплаши.

Приближих се до хладилната чанта. Беше пълна до половината със студена вода, в която плаваха няколко парчета лед. Убийците явно се грижеха за здравето си, защото единствените напитки, които бяха донесли, бяха зеленчуков сок и минерална вода.

Занесох вода на Орсън. Той бе легнал по корем и изглежда нямаше сили да вдигне глава.

Излях малко минерална вода в шепата си и кучето я залочи — отначало равнодушно, после ентузиазизирано.

Докато няколко пъти му давах да пие, видях раните му и нарастващият ми гняв ме убеди, че ще съумея да сдържа сълзите. Лявото му ухо беше разкъсано и козината бе сплъстена от съсирената кръв. Явно го бяха ударили по главата с тояга или с метална тръба. Тъпите инструменти бяха една от специалностите на господин Джон Джоузеф Рандолф. Муцуната на Орсън беше разранена. Ноктите на предната му дясна лапа бяха счупени, а пръстите — покрити с кръв. Беше се съпротивлявал. Местата, където телът се бе впил в краката му, кървяха, макар и не силно.

Дуги бе освободил децата и усукваше тел около глезените и китките на Конрад, който още беше в безсъзнание.

Не можем да рискуваме да вземем двамата убийци с нас, защото в някои от тунелите се налагаше да пълзим, а ако ги развържехме, щяха да са неконтролируеми. Трябваше да изпратим полицията да ги прибере — ако сградата не се срутеше от напора на явлението, което протичаше над нас.

Макар че по-късно можеше да променя решението си, в момента исках да ги обезвредим, да запушим устите им, да им оставим шише с вода и да ги оставим да умрат отчасти и от жажда.

Орсън изпи минералната вода. Изправи се, олюля се и с интерес огледа стаята.

— Суперкуче — рекох аз.

Той немощно изджафка, сякаш беше доволен от комплимента.

Изведнъж се чу трясък, последван от изнервящо стържене. С Орсън погледнахме към тавана и стените, но гладките метални повърхности не се бяха изкривили.

Тик-так, тик-так.

Повлякох тежката хладилна чанта към кучето и вдигнах капака. Той погледна леденостудената вода и щастливо залочи.

Рандолф изпъшка, но още не беше дошъл в съзнание.

Дуги отрязва още няколко парчета тел и ми подаде макарата.

Обърнах Рандолф по лице и бързо завързах ръцете му зад гърба. Изкушавах се да стегна примката, както той бе направил с децата и Орсън, но се овладях.

После завързах и глезените му.

Рандолф явно се бе съвзел, защото заговори с ясен глас, нехарактерен за човек, който току-що е дошъл в съзнание.

— Аз спечелих.

Приклекнах и се наведох, за да огледам лицето му. Главата му беше извърната. Устните му бяха разцепени и кървяха. Дясното око беше бледозелено, но не видях жълт животински блясък.

Странно, но той беше абсолютно спокоен. Сякаш не го бяха пребили, а само си почиваше.

Гласът му беше невъзмутим, дори бодър. Щях да се чувствам по-добре, ако говореше несвързано, ръмжеше и плюеше. Поведението му подкрепяше обезпокоителното твърдение, че бе спечелил, въпреки обстоятелствата в момента.

— Ще бъда от другата страна, преди нощта да свърши. Те взеха двигателя. Раната не беше смъртоносна. Това е... органична машина. Лекува се с течение на времето. Сега се самозарежда. Усеща се. По пода.

Тътенът, подобен на грохот от минаващи влакове, беше по-силен от преди, а затишията — по-краткотрайни. Шумът и вибрациите се засилваха.

— Самозарежда се със съвсем малко помощ. Преди два часа включихме походната лампа в камерата за трансляция и само това беше достатъчно да я приведе в действие. Тази машина е *необикновена*.

— Работил си по този проект?

— Проектът е мой.

— Доктор Рандолф Джоузефсън — казах аз, изведнъж спомняйки си името на ръководителя на проекта, което бях чул от записа на Делаacroa. Джон Джоузеф Рандолф, убиецът на деца, бе станал Рандолф Джоузефсън. — Как действа тази машина? Къде... отива?

Вместо да отговори на въпроса ми, той се усмихна и рече:

— Явявала ли ти се е някога враната? На Конрад никога не му се е явявала. Той твърди обратното, но лъже. Враната се яви на мен. Седях до скалата и птицата излетя. Материализира се от камъка. Пред очите ми.

Орсън бе отишъл при децата и размахваше опашка. Всичко щеше да бъде наред. Светът нямаше да свърши. Поне не тук. И не тази вечер. Щяхме да излезем живи и здрави и да вдигнем веселба на плажа. Това беше сигурно, защото предзнаменованието, че идват добри времена беше налице — Орсън размахваше опашка.

— Когато видях враната, разбрах, че не съм обикновен човек — продължи Рандолф. — Имах мисия. И сега я осъществих.

Страховитото стържене на метал още веднъж прониза тътена на призрачния влак.

— Ти си изсякъл враната на Кроу Хил — казах аз. — Преди четирийсет и четири години.

— В онази нощ се прибрах вкъщи. За пръв път се чувствах истински жизнен и сторих онова, което винаги съм искал да направя. Пръснах черепа на баща ми. — Гласът му беше изпълнен с гордост. — Нарязах на парчета майка ми. И тогава започна *истинският* ми живот.

Дуги извеждаше децата от стаята.

— Толкова много години. Толкова усилия и труд — въздъхна Рандолф, сякаш беше пенсионер, който с приятно чувство разсъждава за заслужения отдих. — Толкова много учене, борба, *мислене*. Толкова много себеотрицание и въздържание.

Едно убийство на всеки дванайсет месеца.

— И когато всичко беше готово и успехът бе съвсем близо, страхливците от Вашингтон се уплашиха от онова, което видяха на видеозаписа на изпитанията без хора.

— Какво видяха?

— Щяха да ни закрийт. Дел Стюарт беше готов да прекрати финансирането ми.

Разбрах защо Аарон и Ансън Стюарт бяха в тази стая. Запитах се дали и другите деца, които бяха отвлечени и убити из цялата страна, са били свързани по някакъв начин с хората, работили по проекта „Загадъчният влак“ и са разочаровали Рандолф.

— После се случи нещастieto в лабораторията на майка ти. И те поискаха да разберат какво ще има в бъдещето и дали изобщо ще има

бъдеще, щом вирусът е заразил света.

— Червено небе? — попитах аз. — Странни дървета?

— Това не е бъдещето, а... *встрани*.

С периферното си зрение забелязах, че медната стена се огъна.

Ужасен, аз се обърнах в тази посока, но на сводестата повърхност нямаше следа от изкривяване.

— Сега пътеката е прокарана — каза Рандолф. — И никой не може да я прекъсне. Границата е премината. Пътят е отворен.

— Пътят за къде?

— Ще видиш. Скоро всички ще тръгнем нагам. Влакът вече потегля от гарата.

Уенди беше последното дете, което мина през люка. Орсън я последва. Още залиташе.

Рандолф бе вторачил в мен светлозелените си очи и се усмихваше.

— Минало, настояще, бъдеще, но най-важното... времето *встрани*. Винаги съм искал да отида встрани и майка ти ми даде този шанс.

— Но къде е „встрани“? — отчаяно попитах.

Сградата се разтресе.

— Моята мисия — загадъчно отговори той.

Саша извика. Гласът ѝ беше толкова тревожен, че сърцето ми подскочи и лудо затуптя.

Дуги погледна към тунела и изкрещя:

— Крис! Вземи стол!

Грабнах един от сгъваемите столове и пушката си.

— Гари по пътя на времето... Винаги сме знаели, че има *встрани*, но никога не сме искали да го повярваме — добави Рандолф.

Имах право, когато бях предположил, че в странните му твърдения се крият истини и исках да го изслушам и разбера, но оставането ми там щеше да е равносилно на самоубийство.

Отидох при Дуги и клапанът започна да се затваря.

Дуги изруга, хвана капака на люка и с всички сили го задържа отворен.

— Минавай! — извика.

Проврях се през пролуката и хукнах през тунела.

Сред грохот и свистене, достойни за последната буря в деня на Страшния съд, чух, че Джон Джоузеф Рандолф крещи — не от ужас, а от радост:

— *Аз вярвам! Аз вярвам!*

Саша, децата, Мънгоджери и Орсън вече бяха преминали в следващия отсек на тунела.

Рузвелт се бе вмъкнал в отвора и с тяло натискаше капака, за да минем. Моторът в стената бръмчеше, опитвайки се да затвори стоманения диск.

Пъхнах сгъваемия метален стол в отвора над главата на Рузвелт, за да държи клапана отворен.

— Благодаря, синко — рече той.

Провряхме се и се присъединихме към спътниците ни, които чакаха от другата страна. Бяха включили обикновените фенерчета. Саша изглеждаше по-хубава, отколкото на зелената светлина.

Дуги се промъкна последен и измъкна стола, защото по всяка вероятност щеше да ни потрябва.

Минахме покрай емблемата на „Загадъчният влак“ и изображението на враната. В момента в тунела не духаше вятър. Изрезките от вестници не помръдваха. Но въпреки това големият лист с образа на изсечената в скалата врана трептеше, сякаш раздвижван от въздушно течение. Краищата на хартията се развяваха. Враната все едно дърпаше лепенката, с която бе прикрепена към извитата стоманена повърхност, твърдо решена да излети както според Рандолф някога се бе появила от скалата.

Може би халюцинирах, но нямах намерение да стоя там, докато птицата се материализира и полети.

Предполагайки, че може да ми потрябват доказателства за онова, което бях видял, откъснах няколко изрезки от стената и ги натъпках в джобовете си. Забързахме напред, като направихме единственото, което всеки разумен човек би сторил, когато светът около него се разпада и смъртта застрашително се извисява отвсякъде — последвахме котарака.

Опитах се да не мисля за Боби. Най-важното беше да стигнем до него. Тогава всичко щеше да бъде наред. Щеше да ни чака там, където го бяхме оставили, и щеше да ми напомни за обещанието ми да прием бира.

Миризмата на йод се усили. Във въздуха се прокрадна смрад на въглища, сяра, гниеци рози и някаква непозната, неописуема миризма.

Ако явлението „смяна на времето“ се разпространяваше и тук, в най-дълбоките нива на сградата, бяхме в много по-голяма опасност, отколкото при влизането в хангара. Най-страшното не беше, че бягството ни ще бъде забавено или дори спряно от задвижваните с мотори клапани. Ако неподходящият момент от миналото се смесеше с настоящето, както бе станало на стълбището, можеше изведнъж да бъдем залети от океани течност или токсичен газ, пуснати по тръбите, и щяхме да се удавим или задушим сред отровните изпарения.

Ние — котарак, четири деца, куче, дисководеца, общуващ с животни, викинг и осиновено дете на Армагедон, тоест аз — бягахме, пълзахме, падахме, ставахме и пак тичахме по сухите корита на стоманени и месингови реки и медни потоци. От сводестите стени струеше бяла светлина и се виеше спираловидно в мрака. Отвсякъде се разнасяше грохотът на невидими влакове и пронизителното свистене, подобно на локомотивна свирка. Миризмата на йод стана тежка и задушлива. Миналото ту нахлуваше като прилив, ту се отдръпваше като отлив от настоящето. Ужасени от периодичния звук — досущ прииждаща вода или нещо по-лошо — най-последно се добрахме до асансьора. Боби лежеше там, където го бяхме оставили. Още беше жив.

Дуги се залови да свързва жичките в контролното табло. Носейки Мънгоджери, Рузвелт заведе децата в кабината. Саша, Орсън и аз наобиколихме Боби.

Той беше смъртноблед.

— Добре изглеждаш — подхвърлих.

— Хей, косматко — обърна се той към Орсън.

Гласът му беше толкова слаб, че едва се чу сред трясъка от сблъскващите се времена и светове.

Орсън завря муцуна във врата му и подуши раната, сетне ме погледна разтревожено.

— Ти успя, ксеродермико — промълви Боби.

— Сторихме го петимата — скромно отвърнах.

— Върна се навреме за среднощното шоу — каза той на Саша.

Обзе ме неприятното чувство, че Боби се сбогува с нас.

— Радиото е моят живот — отговори тя.

Сградата се разтресе. Тътенът на влака се превърна в гръм. От тавана се посипа циментов прах.

— Трябва да те пренесем в асансьора — каза Саша.

Но Боби ме погледна и рече:

— Хвани ръката ми, братко.

Изпълних желанието му. Пръстите му бяха леденостудени.
На лицето му се изписа болка.
— Изложих се.
— Не си — казах аз.
— Подмокрих си панталона — с разтреперан глас промълви той.
Студът от ръката му премина в тялото ми и скова сърцето ми.
— В това няма нищо лошо. Уринофория. И преди си го правил.
— Но сега не съм с неопрен.
— Тогава си повишил класата си.
Той се засмя, но се задави.
— Асансьорът е готов — съобщи Дуги.
— Хайде да преместим Боби — подкани ни Саша.
От тавана започнаха да падат малки парчета бетон.
— Никога не съм предполагал, че ще умра толкова *неелегантно*
— рече Боби и вкопчи пръсти в ръката ми.
— Няма да умреш — промълвих.
— Обичам те... братко.
— И аз те обичам.
Думите бяха като ключ, който заключи гърлото ми.
— Тотално изстребление. — Гласът му заглъхна.
Очите му бяха вторачени в нещо, което се намираще далеч зад нас. Ръката му се отпусна.
От сърцето ми сякаш се откъсна огромна скала.
Саша допря пръсти до гърлото му, за да провери пулса, и възкликна:
— О, боже!
— Трябва веднага да тръгваме — настоя Дуги.
— Хайде! Да го внесем в асансьора — извиках на Саша.
— Той издъхна.
— Помогни ми да го пренесем в кабината.
— Крис, миличък, той издъхна.
— Ще го вземем с нас.
— Снежко...
— *Ще го вземем с нас.*
— Помисли за децата. Те...
Бях отчаян и обезумял. Съзнанието ми представляваше тъмен водовъртеж от мъка, който изсмукваше разсъдъка. Но нямаше да

оставя Боби там. Предпочитах да умра до него.

Хванах го за раменете и го повлякох към кабината. Съзнавах, че вероятно плаша децата, които сигурно вече и без това се бяха побъркали от страх, колкото и хладнокръвни да бяха. Не очаквах, че ще ръкопляскаат от радост при перспективата да се измъкнат от ада в компанията на мъртвец и не ги обвинявам, но нямаше да променя решението си.

Саша и Дуги разбраха, че няма да отида никъде без Боби и ми помогнаха да го довлека до асансьора.

Тътенът, свистенето и стърженето, които, изглежда, известяваха предстоящата експлозия на сградата, изведнъж утихнаха, но знаех, че затишието е временно. Намирахме се в центъра на урагана на времето и ни очакваха по-лоши неща.

Точно когато пренесохме Боби в кабината, вратите започнаха да се затварят и Орсън едва успя да се вмъкне.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя Дуги. — Не съм натиснал бутона.

— Някой го повика. Отгоре — каза Саша.

Моторът забръмча и кабината се издигна.

Обезумях още повече, когато осъзнах, че ръцете ми са изцапани с кръвта на Боби. Отчаянието ми нарасна, когато ми хрумна мисълта, че мога да направя нещо, за да променя всичко това. Миналото и настоящето присъстват в бъдещето, а бъдещето се съдържа в миналото, както е писал Т. С. Елиът, следователно времето е неумолимо и онова, което е писано да се случи, ще се случи. Вероятността е илюзия. Единственото, което би могло да се случи, е наистина случващото се и ние не можем да направим нищо, за да го променим, защото сме обречени от съдбата и прецакани от орисията, макар че господин Елиът не се беше изразил точно така. От друга страна, Мечо Пух, който никога не потъваше в задълбочен размисъл като господин Елиът, е вярвал във вероятностите. Може би защото е бил празноглаво плюшено мече. Но може да е бил будист, който е знаел за смисъла за живота колкото и господин Елиът.

Асансьорът се издигаше. Боби лежеше мъртъв на пода, ръцете ми бяха окървавени и въпреки всичко това, сърцето ми беше изпълнено с надежда. Не разбирах защо, но отговорът вероятно беше в комбинацията от прозорливостта на господин Елиът и на господин

Пух. Стигнахме до Б-4. Погледнах Орсън. Когато го бях видял в стаята при убийците, бях помислил, че е умрял, но сега отново беше жив. Бях напълно откачил. Носех се по вълните на лудостта. Гадеше ми се от ужас и отчаяние. Но изпитвах и надежда и не преставах да мисля за всички деца по света, които вярваха в приказни феи. Подсъзнателно сигурно вече съм знаел какво ще направя, но когато грабнах картечния пистолет от ръцете на Дуги, нямах съзнателна представа какво смятам да сторя с оръжието, макар че, съдейки по изражението на магьосника на валса, трябва да съм бил по-луд, отколкото се чувствах.

Вратите на асансьора се отвориха на етаж Б-3. Коридорът бе осветен от мътно червено сияние.

В загадъчната светлина се открояваха пет високи, мъгляви, деформирани кафяво-червени фигури. Може би бяха човешки, но можеше да са нещо по-лошо.

С тях имаше по-малко същество с четири крака и опашка, което приличаше на котка.

Въпреки всички вероятности не се поколебах, защото разполагах само с няколко скъпоценни секунди. Излязох от асансьора и щом прекрачих прага, коридорът се изпълни с неонова светлина.

Там стояха Рузвелт, Дуги, Саша, Боби, Мънгоджери и аз. Изглеждахме разтревожени.

Преди минута, когато бяхме долу, на ниво Б-6, и пренасяхме трупа на Боби в кабината, някой тук, горе, бе повикал асансьора. Това беше живият Боби, от по-ранен момент през нощта.

В тази странна сграда миналото, настоящето и бъдещето присъстваха едновременно.

Обърнах се надясно, към приближаващите се двама мъже от охраната, които другите още не бяха видели. Единият от пазачите бе стрелял и убил Боби.

Натиснах спусъка на картечния пистолет и откосът повали двамата мъже, преди да успеят да стрелят.

Стомахът ми се сви от отвращение от онова, което бях направил. Опитах се да избегна угризенията на съвестта, утешавайки се с мисълта, че те и без това щяха да бъдат убити от Дуги, след като простреляха Боби. Аз само бях ускорил кончината им, спасявайки живота на моя приятел. Но вероятно с оправдания от този род е застлан пътят към ада.

Саша, Дуги и Рузвелт се втурнаха в коридора.

И тримата бяха стъписани.

Не разбирах как е възможно да се случва това, защото не се беше случило преди. Не се бяхме срещали в този коридор, докато търсехме децата. Но щом се срещдохме сега, защо не си го спомнях?

Предполагам, че беше парадокс на времето. Заболя ме главата. Бях променил съдбата на Боби Халоуей и за мен това беше истинско чудо, което нямаше нищо общо с физиката и математиката.

Асансьорът се изпълни с мътна червена светлина, в която се различаваха мъглявите кафяво-червени фигури на децата. Вратите започнаха да се затварят.

— Задръжете ги! — извиках.

Дуги от настоящето блокира вратите с тялото си.

Пулсиращият електронен звук се усили. Беше зловещ.

Спомних си приятното очакване на Джон Джоузеф Рандолф и увереността му, че скоро всички ще отидем от другата страна, на онова място встрани, което не назова. Влакът вече потеглял от гарата. Запитах се дали той нямаше предвид, че цялата сграда ще се отправи на това пътешествие, както и всички, намиращи се в нея.

Разтревожено попитах Дуги дали Боби е в асансьора.

— Тук съм — обади се Боби от коридора.

— Там си купчина мъртво месо — казах аз.

— Няма начин.

— Има.

Не знаех защо, но ми се стори, че е добра идея да отидем в хангара, извън тази зона на преплитащи се периоди от време, и да вземем и живия, и мъртвия Боби.

Дуги от настоящето влезе в асансьора, поколеба се, после се върна в коридора.

— Боби не е тук!

— Къде отиде? — попита Саша от настоящето.

— Децата казаха, че... *изчезнал*. Много са развълнувани.

— Трупът е изчезнал, защото Боби не беше застрелян тук — промълвих, макар че обяснението ми беше толкова ясно, колкото да опиша термоядрена реакция с израза: „Ами, гръмна“.

— Ти каза, че съм мъртво месо — рече Боби от миналото.

— Какво става тук? — попита Дуги.

— Парадокс — отговорих.
— Какво означава това?
— Нали чета поезия — отчаяно промърморих.
— Браво, синко — спокойно каза Рузвелт и всички се спогледахме изненадано.
— Влизай в асансьора — обърнах се към Боби.
— Къде отиваме? — попита той.
— Навън.
— А децата?
— С нас са.
— Орсън?
— В асансьора е.
— Страхотно.
— Ще си размърдаш ли задника?
— Малко сме нервни, а? — рече той, приближи се до мен и ме потупа по рамото.
— Нямах представа какво преживях.
— Не ти, а аз умрях — поправи ме и изчезна сред мътното червено сияние в асансьора, превръщайки се в кафяво-червен силует.
Саша, Дуги, Рузвелт и Крис Сноу от миналото изглеждаха озадачени и Крис ме попита:
— Какво ще правим сега?
— Разочароваш ме — отвърнах. — Предполагах, че ще измислиш нещо. Спомни си Елиът и Мечо Пух, за бога!
Вибрациите на моторите в яйцевидната стая се засилиха и през пода премина зловец тътен, сякаш започнаха да се търкалят гигантски колела.
— Трябва да слезете на другото ниво и да спасите децата и Орсън — казах аз.
— Ти вече ги спаси.
Главата ми се замая.
— Но може би вие все пак трябва да слезете и да ги спасите, инак ще се окаже, че *ние* не сме го сторили.
Рузвелт от миналото взе Мънгоджери от миналото и рече:
— Котаракът разбира.
— Тогава тръгвай след проклетото животно! — извиках му.

Всички ние от настоящето — Рузвелт, Саша, Дуги и аз — влязохме в кабината, но там вече нямаше червена светлина, а обикновена крушка на тавана.

Сега коридорът се освети в мътночервено и всички ние от миналото, с изключение на Боби, отново станахме кафяво-червени силиуети.

Дуги натисна бутона за партера и вратите се затвориха.

Орсън се сгуши между мен и Саша.

— Хей, братко — подвикнах му тихо.

Той изсумтя.

Държахме се хладнокръвно.

Кабината се движеше нагоре мъчително бавно. Погледнах часовника си. Ярките цифри не препускаха нито напред, нито назад, както по-рано. Но на циферблата бавно пулсираха странни завъртулки светлина, които приличаха на изкривени цифри. Страхът ми нарасна. Запитах се дали не започвахме да се движим встрани във времето, отправяйки се към другата страна, която Рандолф изгаряше от нетърпение да посети.

— Ти беше мъртъв — каза Аарон Стюарт на Боби.

— И аз така чух.

— Не помниш ли, че умря? — попита Дуги.

— Не.

— Не си спомня, защото не е умирал — троснах се аз.

Още се борех с мъката, но в същото време ме обземаше и безумна радост. Плюс страх, който се захранваше от само себе си и се засилваше. Още не се бяхме измъкнали оттук и повече от всякога имахме какво да губим, защото ако сега някой от нас умреше, нямаше да мога да го съживя.

В асансьорната шахта се разнесе тътен, сякаш се намирахме в подводница и наоколо се взривяваха подводни мини. Подемният механизъм заскърца.

— Със сигурност си спомням, че той умря — заяви Уенди.

— Не е умирал — отвърнах по-спокойно.

— Но той наистина умря — настоя Аарон.

— Да, така беше — потвърди Ансън.

— Напишка се в панталона — каза Джими Уинг.

— Нищо подобно — отрече Боби.

— Ти ни каза — възрази Джими Уинг.

Боби погледна недоверчиво Саша, която рече:

— Ти умираше и това те извинява.

Ярките завъртулки на циферблата на часовника ми се заизвиваха по-бързо. Може би Загадъчният влак потегляше от гарата и набираше скорост, движейки се встрани.

Стигнахме до Б-2 и сградата се разтреса толкова силно, че кабината на асансьора изтрака в стените на шахтата. Вкопчихме се в перилата, за да запазим равновесие.

— Панталонът ми е сух — отбеляза Боби.

— Защото не си умирал — троснато казах аз, — и това означава, че не си се подмокрал.

— Намокри го — настоя Джими Уинг.

Рузвелт разбра какво е душевното ми състояние и рече:

— Спокойно, синко.

Орсън сложи лапа на обувката ми, за да покаже, че трябва да се вслушам в съвета на Рузвелт.

— Щом не е умирал, защо всички си спомняме, че умря? — попита Дуги.

— Не знам — отчаяно отговорих.

Асансьорът, изглежда, заседна на Б-2. Вратите изведнъж се отвориха, макар че Дуги бе натиснал само бутон „П“.

Може би децата не забелязаха какво има отвъд кабината, но ние, които стояхме отпред, го видяхме добре и гледката смрази кръвта ни.

Там трябваше да има коридор — или оголен до бетона, или както е бил преди две години, но пред очите ни се появи панорамен пейзаж. Тлеещо червено небе. Върху чворести, смътно наподобяващи дървета израстъци се виждаха мазни, черни гъбички и от набръчкани гнойни пъпки на стволите се процеждаше противен тъмен сироп. От клоните висяха такавици, каквито бяхме видели в едноетажната къща в Мъртвия град.

За миг, докато стояхме поразени, не чухме нито звук и не усетихме никаква миризма. Ето защо започнах да се надявам, че пейзажът беше по-скоро видение, отколкото физическа реалност. После някакво движение на прага привлече вниманието ми и аз съзрях червено-черните пипала на пълзящо увивно растение — красиво и зловещо, досущ гърчещи се змии. Промъкваше се към вратата и се

уголемяваше невероятно бързо, като на бързи кадри от научнофантастичен филм и протягаше клони към кабината.

— Затворете вратата! — извиках.

Дуги натисна бутона за вратите и за партера.

Но не се случи нищо.

От зловещия свят, намиращ се на не повече от две крачки от нас, се появи нещо.

Насочихме пушките.

Човек в скафандър. На шлема пишеше: „Ходжсън“. Лицето беше нормално и не гъмжеше от паразити.

Намирахме се в миналото и *същевременно* от другата страна. Хаос.

Големите колкото земни червеи пипала на черно-червеното увивно растение се вкопчиха в мокета на асансьорната кабина.

Орсън ги подуши. Пипалата се надигнаха като атакуващи кобри, сякаш искаха да го захаят за носа, и кучето се дръпна назад.

Ругаейки, Дуги натискаше бутоните за затваряне на вратите и за партера.

Ходжсън ни видя и очите му се разшириха от изумление.

Неестествената тишина и неподвижност бяха нарушени, когато в кабината задуха вятър. Горещ и влажен. Вонящ на катран и гниеца растителност. Увиваше се около нас, сякаш беше живо същество.

Като внимавах да не настъпя пипалата, като обезумял задърпах вратата, но безуспешно.

Заедно с вонята се разнесе слаб, но смразяващ кръвта звук на хиляди измъчени гласове. Чу се и нечовешки писък.

Ходжсън се обърна към нас и посочи още един човек в скафандър, който се появи в полезрението ни.

Изведнъж вратите започнаха да се затварят. Пипалата на увивното растение изхрущяха, притиснати между плъзгащите се плоскости. Вратите потрепериха и едва не се дръпнаха назад, но после срязаха пипалата и кабината потегли нагоре.

Изпусвайки жълта течност и парлив мирис на сярата, откъснатите пипала трескаво се загърчиха, после се стопиха и се превърнаха в неподвижна пихтия.

Сградата се разтресе, сякаш беше домът на всички гръмотевици и работилницата, където Тор изковаваше мълниите си.

Вибрациите въздействаха или върху мотора на асансьора, или върху кабелите, а може би и върху двете, защото се издигахме още по-бавно отпреди.

— Панталонът на господин Халоуей сега е сух — отбеляза Аарон Стюарт, подемайки разговора оттам, откъдето го бяхме прекъснали, — но ми мирише на напишкано.

— И на мен — в един глас казаха Ансън, Уенди и Джими.

Орсън изджафка в знак на съгласие.

— Това е парадокс — сериозно заяви Рузвелт, сякаш да ми спести усилията да обяснявам.

— Пак тази дума — рече Дуги. Челото му беше намръщено, а погледът — прикован в индикатора за етажите над вратата.

— Парадокс на времето — потвърдих.

— Но как става така? — попита Саша.

— Не знам.

Дуги натисна бутон „П“ и задържа палеца си там. Не искахме вратите да се отворят на етаж Б-1. „Б“ като „безумие“. „Б“ като „беда“. „Б“ като „бъди готов да умреш“.

— Господин Сноу? — обади се Аарон Стюарт.

Поех дълбоко въздух и казах:

— Да?

— Щом господин Халоуей не е умирал, тогава чия е кръвта на ръцете ти?

Погледнах ръцете си, които бяха лепкави и влажни от кръвта на Боби.

— Странно е — промърморих.

— Защо и кръвта не изчезна като трупа? — попита Уенди Дулсинея.

Устата ми пресъхна, езикът ми надебеля и в гърлото ми заседна буца. Не можех да отговоря на този въпрос.

Тресящият се асансьор за миг се закачи на нещо в шахтата, отскубна се със стържещ метален звук и със скърцане спря на етаж Б-1.

Дуги задържа пръст на бутоните за затваряне на вратите и за партера.

Вратите неумолимо се отвориха. Заля ни горещина, влага и онази зловонна смрад. Очаквах, че в кабината ще нахлуе буйно чуждоземно

растение и ще ни смаже.

Бяхме се издигнали едно ниво по-високо, но Уилям Ходжсън пак беше там, в страната на небивалиците, където го бяхме оставили, и ни сочеше.

Човекът зад него — Лъмли, според надписа на шлема — също се обърна да ни види.

Между клоните на черните дървета с крясък излетя нещо — същество с лъскави черни криле, камшичеста опашка и мускулестите, люспести крайници на влечуго. Сякаш високо от корнизата на стара готическа катедрала се откъсна фантастично същество и полетя. Стрелна се към Лъмли и изплю порой от предмети, които приличаха на големи костилки от праскова, но всъщност бяха нещо по-смъртоносно и несъмнено пълно с ненормален живот. Лъмли се разтресе и се загърчи, все едно бе покосен от изстрели. На скафандъра му се появиха няколко съвършено кръгли дупки, като онези, които бяхме видели на горкия, обречен Ходжсън в яйцевидната стая.

Лъмли изпищя така, сякаш го изяждаха жив, а ужасеният Ходжсън отстъпи назад.

Вратите на асансьора започнаха да се затварят, но летящото чудовище рязко смени посоката и се насочи право към нас.

Вратите се затвориха с трясък и по тях затракаха твърди предмети, досущ куршуми, които всеки момент щяха да проникнат в кабината.

Лицето на Саша беше бяло като чаршаф.

Моето сигурно беше още по-бяло, за да подхожда на името ми.

Дори Орсън изглеждаше един нюанс по-светъл.

Понесохме се нагоре сред трясък и гръмотевици, стържене на стоманени колела, пронизително свирене, писъци и пулсиращо електронно бръмчене, но въпреки всички тези звуци от сблъсъка между световите чухме и друг шум — по-наблизо и по-ужасяващ. На покрива на кабината имаше нещо, което пълзеше и драскаше.

Вероятно бе само скъсан кабел, което обясняваше и друсането на асансьора. Но мисля, че съзнателно се самозаблуждавах. Онова нещо горе беше живо и имаше недвусмислени намерения.

Не можех да си представя как нещо би могло да се промъкне в шахтата, след като вратите се затвориха, освен ако смесването на двете

реалности не бе свършило. Но в такъв случай дали нещото на покрива нямаше да влезе при нас, досуц призрак, минаващ през стена?

Погледът на Дуги бе прикован в индикатора над вратата, но ние се обърнахме към заплашителните звуци.

В средата на тавана имаше аварийен изход.

Отново взех картечния пистолет на Дуги и се прицелих в тавана. Саша също насочи натам пушката си.

Не бях оптимист по отношение на ефективната ни стрелба. Освен ако паметта не ме лъжеше, Делакроа бе изказал предположението, че поне някои от членовете на експедицията са били тежковъоръжени, когато са преминали от другата страна. Оръжията обаче не ги бяха спасили.

С трясък и скърцане асансьорът се носеше нагоре.

На капака на аварийния изход нямаше нито панти, нито дръжки. За да избягаш, трябваше да блъснеш капака навън. А за да могат работниците да го отворят от другата страна, трябваше да има жлеб, в който да вкопчат пръстите си.

Летящото чудовище имаше ръце и пръсти, извити като нокти на хищник. Може би бяха твърде големи, за да се вместят в жлеба.

Разнесе се стържещ звук. Нещо ожесточено драскаше по стоманения покрив. Чу се скърцане, трясък и шум от разцепване.

Децата се свиха в ъгъла.

Орсън изръмжа гърлено.

Аз също.

Стените сякаш се доближиха една до друга, все едно кабината се превръщаше в ковчег. Въздухът се сгъсти. Всяко поемане на дъх беше като куршум в белите ми дробове. Лампата замига.

Капакът изскърца и се огъна, сякаш му бе упражнен огромен натиск. Рамката, в която бе вграден, не му позволи да се отвори навътре.

След миг налягането явно намаля, но плоскостта не се върна в предишното си положение. Остана изкривена. Стоманен капак. Огъна се като пластмаса. В това упражнение бе приложена повече сила, отколкото исках да мисля.

Пот замъгли зрението ми. Избърсах очи с опакото на ръката си.

— Да! — възкликна Дуги, когато на индикатора светна лампата за партера.

Обещанието за свобода обаче не се осъществи веднага. Вратите не се отвориха.

Кабината заподскача нагоре-надолу. Имах чувството, че кабелите ще се скъсат и ще полетим към дъното на шахтата.

Съществуването на покрива дърпаше капака.

Дуги ядосано натисна бутона и най-сетне вратите се отвориха. Рязко се обърнах към тях, убеден, че сега сме *заобиколени* от хищниците в страната на небивалиците.

Бяхме на партера. Хангарът беше по-шумен и от новогодишно празненство.

Но нямаше червено небе, черни дървета и хлъзгави увивни растения.

Капакът над главите ни силно тракаше. Рамката беше на път да се счупи.

Асансьорът заподскача по-ожесточено от всякога. Подът на кабината се издигаше и снишаваше, все едно беше лодка в бурно море.

Дадох картечния пистолет на Дуги, стиснах пушката си и тръгнах след него. Прекрачихме подскачащия праг. Боби и Орсън ни последваха.

Саша и Рузвелт бързо изведоха децата от асансьора. Мънгоджери излезе последен, след като любопитно погледна към тавана.

Саша се обърна към кабината и в същия миг аварийният изход се отвори. Чудовището връхлетя от покрива. Твърдите му черни криле бяха прибрани, докато се спускаше, но после ги разпери и изпълни кабината. Мускулите на мазните, люспести крака изпъкнаха, когато съществуването се приготви за скок. Опашката удряше като камшик по стените. Сребрилата човка блестеше. Свирепата уста сякаш бе очертана с червено кадифе, но дългият раздвоен език беше черен.

Спомних си подобните на семена гранати, които чудовището бе изплюло върху Лъмли и Ходжсън и извиках на Саша. Звярът изпищя пронизително. Саша изстреля един автоматичен откос, но преди да бъде обсипана от гърчещи се паразити, асансьорът се разпадна и кабината се скри от погледа ни. Кряскащото същество падна заедно с покрива.

Очаквах, че ще излети от шахтата. После обаче осъзнах, че шахтата вече не съществува. На нейно място се появи звездното пространство, което бях видял на мястото на стълбището. Представих

си вълшебен гардероб, служещ като врата на омагьосана страна, огледала и заешки дупки, водещи към странно царство, управлявано от царици на карти за игра. Налудничавото ми видение продължи само миг.

Съвзех се и вземайки пример от Мечо Пух, смело приех всичко, което бях видял и още виждах. Поведох нашата безстрашна група през хангара, където се разиграваха свръхстранни и максимално зловещи събития. Тръгнахме из тази страна на небивалици на минало, настояще, бъдеще и странично време. Поздравихме стреснат призрак на работник с каска, насочихме пушките към един-два духа, които имаха заплашителен вид, и се опитахме да избягваме местата, където можеше да се материализира предмет от друго време. Никак не беше лесно.

Движихме се ту в тъмен и запустял склад, ту в червената светлина на смяната на времената, но десет крачки по-нататък се озовавахме в ярко осветено и оживено помещение, населено с работещи призраци. Най-неприятният момент беше, когато минахме през червената мъгла и се озовахме извън склада, сред пейзаж, където растяха черни маси от гъбички, смътно напомнящи дървета, протегнали клони към червено небе с две мъгляви слънца, тлеещи ниско над хоризонта. Но само миг по-късно ние отново крачехме сред работниците призраци, после пак в мрака. Най-последно се добрахме до изхода.

Никой не ни следеше, но не спряхме да тичаме, докато не стигнахме до джипа. Обърнахме се и погледнахме към хангара, където бушуваше бурята на времената. Бетонната основа, стоманените стени и сводестият покрив пулсираха в червено сияние. От прозорците като от морски фарове излизаха бели лъчи, пронизваха небето и описваха ярки дъги. Съдейки по звука, имах чувството, че хиляди бикове разбиват магазини, пълни с порцелан, танкове се сблъскват на бойни полета и тълпи бунтовници крещат за кръв. Земята под краката ни трепереше, сякаш имаше земетресение. Запитах се дали сме на безопасно разстояние от хангара.

Очаквах, че сградата ще избухне в пламъци, но хангарът започна да се разпада. Червената светлина отслабна и прозорците потъмняха. Постройката проблясваше, сякаш две хиляди дни и нощи минаха само за две минути. Луната, дневната светлина и мракът се редуваха.

Стените трептяха от примигващата светлина. После изведнъж сградата се разглоби, сякаш се върна в миналото. Изпълни се с работници, които се движеха назад. Появиха се скеле и строителни машини. Покривът изчезна. Стените рухнаха и бетонобъркачки изсмукаха бетона от основите. Кранове вдигнаха от земята стоманените подпори. Всичките шест подземни етажа бяха разградени. Багерите изсипаха обратно пръстта, която някога бяха изкопали, сетне за последен път проблесна червена светлина и всичко утихна.

Хангарът и подземните помещения бяха престанали да съществуват.

Децата изпаднаха в екстаз от зрелището, сякаш бяха видели извънземно, яздили бронтозаври и ходили на Луната — всичко само за една вечер.

— Свърши ли? — зачуди се Дуги.

— Все едно никога не го е имало — промълвих.

— Но го *имаше* — каза Саша.

— Остатъчен ефект. Мисля, че цялата постройка се самоунищожи в... миналото.

— Но щом никога не е съществувала, защо си спомням, че съм бил там? — попита Боби.

— Не започвай пак — предупредих го.

Качихме се в джипа и Дуги подкара към едноетажната къща в Мъртвия град, където трябваше да се погрижим за разлагащия се труп на Делаacroa и за големите колкото кренвирши какавиди. Работата на гонителя на духове никога не свършва.

Докато пътувахме, Аарон Стюарт, подстрекателят, стигна до сериозен извод за кръвта по ръцете ми.

— Господин Халоуей трябва да е мъртъв.

— Вече приключихме с този въпрос — нетърпеливо казах аз. — Не е мъртъв.

— Мъртъв е — настоя Аарон.

— Може и да съм умрял, но панталонът ми е сух — рече Боби.

— Мъртъв е — обади се Джими Уинг.

— Може би — каза Уенди.

— Какво ви става, деца? — ядосах се. — Той не е мъртъв. Това е парадокс. Не вярвате ли в приказни вълшебници? Толкова ли е трудно да го разберете?

— Спокойно, Снежко — намеси се Саша.

— Спокоен съм.

Още гледах гневно децата, които седяха на третата и последна седалка. Орсън беше в багажното отделение зад тях. Кучето наклони глава на една страна и ме погледна, сякаш искаше да каже: „Не се вълнувай“.

— Не се вълнувам — уверих го.

Орсън изсумтя в знак на несъгласие.

Добре. Боби беше мъртъв. Време бе да превъзмогнем това. Тук, в Уайвърн, животът продължава, понякога дори и за умрелите. Пък и бяхме на повече от петстотин метра от океана, затова всичко, случило се толкова навътре в сушата, не може да е чак толкова важно.

Дуги спря до тротоара пред едноетажната къща.

Децата, Орсън и Мънгоджери останаха в джипа.

По предложение на Саша Дуги бе взел две туби с бензин. С престъпното намерение да унищожим още правителствени сгради, с Боби занесохме в къщата петдесетте литра запалителна течност.

Не ни се искаше да отиваме пак там, но ние сме смели мъже, затова изкачихме стъпалата и без колебание прекрачихме прага.

Оставихме тубите в хола и включих фенерчето.

Какавидите бяха изчезнали.

Отначало помислих, че обитателите на пашкулите са изгризали дупки и са се измъкнали и сега, придобили друга форма, бяха някъде в къщата. После установих, че в ъглите и на пода няма нито една ефирна нишка.

Червеният чорап, който някога може би е принадлежал на някое от децата на Делаacroa, още беше там. Къщата беше такава, каквато я помнех.

И в трапезарията нямаше какавиди. Нито в кухнята.

Трупът на Лийланд Делаacroa бе изчезнал, както и снимките на семейството му, обредният свещник, венчалният пръстен и револверът, с който се бе самоубил. Старият линолеум още скърцаше, но не видях петна, които да покажат, че скоро там се е разлагал мъртвец.

— Загадъчният влак никога не е бил правен — казах аз, — затова Делаacroa не е ходил... от другата страна. Не е отварял вратата.

— Не се е заразявал. Или не е бил обсебван. Каквото и да било. И не е заразявал семейството си. Тогава всички са живи — рече Боби.

— Надявам се. Но как е възможно да не е тук, когато го видяхме?

— Парадокс — отговори той, сякаш беше доволен от това съвсем неясно обяснение. — Е, какво ще правим сега?

— Ще запалим къщата.

— За по-сигурно?

— Не. Защото съм пироман.

— Не знаех, братко.

— Да драснем клечката на това бунище.

Докато изливахме бензина в кухнята, трапезарията и хола, аз на няколко пъти спирах, защото ми се стори, че чух нещо да се движи между стените на къщата. Всеки път, когато се заслушах, едва доловимият звук заглъхваше.

— Плъхове — каза Боби.

Това ме разтревожи, защото ако и той бе чул нещо, тогава потайните шумове не бяха плод на въображението ми. Нещо повече, звукът не беше драскане и скърцане на гризачи, а сякаш плъзгане на нещо хлъзгаво.

— Плъхове мутанти — по-силно, но вече не толкова убедено каза Боби.

Окуражих се с аргумента, че с Боби сме замаяни от бензиновите изпарения и следователно не можем да вярваме на възприятията си. Въпреки това всеки момент очаквах да чуя гласове, отекващи в главата ми. „Остани, остани, остани, остани...“

Избягахме от къщата, без да бъдем изядени.

Излях остатъка от бензина на верандата, на стъпалата и на алеята за коли.

Дуги бе преместил джипа на безопасно разстояние.

Мъртвият град беше озарен от лунна светлина и сякаш зад всеки прозорец имаше враждебно настроени наблюдатели.

Оставих празната туба на верандата и забързах към джипа. Казах на Дуги да даде на заден ход и да спре с едната гума върху капака, през който бяха минали маймуните.

Отидох в предния двор и Боби запали фитила.

Когато синьо-оранжевите пламъци обхванаха входа, той попита:

— Когато умрях...

— Да?

— Квичах ли като заклано прасе? Плачех ли? Загубих ли достойнство?

— Държа се много хладнокръвно. Освен факта, че намокри панталона си, разбира се.

— Сега не е мокър.

Пламъците стигнаха до хола и в къщата избухна огнена буря.

Наслаждавайки се безразсъдно на оранжевата светлина, аз рекох:

— Когато умираше...

— Да?

— Ти каза: „Обичам те, братко“.

Боби направи гримаса.

— Колко сантиментално.

— И аз отвърнах, че е взаимно.

— Защо трябва да говорим за това?

— Ти умираше.

— Но сега съм жив.

— Странно — съгласих се аз.

— Нужен ни парадокс в традицията.

— Например?

— Да запомним всичко, с изключение на предсмъртните ми думи.

— Твърде късно е. Вече съм уредил нещата с църквата, ресторанта и цветаря.

— Ще бъда облечен в бяло.

— Ще приличаш на травестит.

Обърнахме гръб на горящата къща и тръгнахме по улицата. Обезпокоени от призрачната светлина на огъня, по настилката се извиха сенките на дърветата.

Приблжихме се до джипа и познат сърдит писък раздра ноцта. Последваха го други пронизителни гласове. Погледнах наляво и видях стадо маймуни от Уайвърн, които вървяха към нас.

Загадъчният влак и свързаните с него ужаси може и да бяха изчезнали, сякаш никога не се бяха случвали, но последиците от дългогодишния труд на Глициния Джейн Сноу още съществуваха.

Качихме се в джипа и Дуги заключи всички врати с автоматичния ключ на таблото, точно когато резусите ни заобиколиха.

— Тръгвай! Да изчезваме оттук! — развикаха се всички, макар че Дуги не се нуждаеше от окуражаване.

Настъпи педала за газта. Някои от маймуните изпищяха от отчаяние, когато задната броня се изплъзна от лапите им.

Още не се бяхме измъкнали. Резусите се бяха вкопчили в багажника на покрива.

Един противен индивид висеше с главата надолу на задната врата, пищеше и яростно удряше с длани по стъклото. Орсън изръмжа, за да го прогони. Дуги въртеше волана наляво-надясно, за да се отърве от тях.

Друга маймуна се плъзна от покрива по предното стъкло и гневно се вторачи в Дуги, блокирайки видимостта му. Хвана се с една ръка за чистачката, за да не падне от джипа. В другата държеше малък камък. Удари по прозореца, но стъклото не се счупи. Блъсна го още веднъж и този път стъклото се напука звездообразно.

— Мамка ти — рече Дуги и включи чистачките.

Звярът изквича, пусна се, претърколи се по капака и падна встрани от джипа.

Близнаците Стюарт нададоха одобрителни възгласи.

Нещо драскаше по страничното стъкло и Мънгоджери измяука изненадано.

Там също висеше маймуна. Но в дясната си ръка държеше гаечен ключ. Интелигентният примат замахна отново и стъклото се напука на хиляди тънки нишки. Мънгоджери скочи от коленете на Рузвелт и се хвърли към последната седалка, при децата.

Котаракът се движеше толкова бързо, че се приземи при хлапетата, точно когато стъклото се строши и парчетата се посипаха по коленете на Рузвелт. Дуги трябваше да държи волана с две ръце и никой от нас останалите не можеше да стреля по натрапника, без да пръсне черепа на Рузвелт. Маймуната се вмъкна вътре, оголи зъби и замахна с гаечния ключ, когато Рузвелт се опита да го вземе от лапите ѝ. После скочи на втората седалка, при Саша, Боби и мен.

Нахвърли се върху Боби, вероятно защото го помисли за сина на Глициния Джейн Сноу. Мама беше неговият създател и за маймуната аз съм потомъкът на Франкенщайн. Чух как гаечният ключ отекна глухо по черепа на Боби, но ударът не беше силен, защото резусът не бе успял да заеме добра позиция.

Боби го хвана за врата и го стисна за гърлото. Звярът пушна гаечния ключ. Само един изключително безразсъден маймуномразец би се опитал да използва огнестрелно оръжие в такова затворено пространство, затова, докато Дуги слаломираше между двата тротоара, Саша отвори прозореца и Боби ми подаде маймуната. Стиснах я за гърлото. Макар че всичко това стана бързо, ръмжащият и плюещ резус риташе и се мятеше с изненадваща сила, като се има предвид, че не можеше да си поеме въздух и притокът на кръв в мозъка му беше равен на нула. Протягаше лапи към нас, твърдо решен да избодне очите ни и да откъсне ушите ни. Размахваше опашка и ожесточено се гърчеше, опитвайки да се отскубне. Саша се дръпна назад и аз пуснах резуса през прозореца. Тя вдигна стъклото толкова бързо, че едва не прещипа пръстите ми.

— Хайде да не правим това втори път — предложи Боби.

— Добре.

От покрива се спусна още един бълхарник. Смяташе да влезе през счупения прозорец, но Рузвелт го цапардоса с юмрук и резусът полетя в мрака, сякаш бе изстрелян с оръдие.

Дуги още караше на зигзаг и маймуните, които висяха с главите надолу от покрива, се люлееха напред-назад пред здравето стъкло като махало на часовник. Орсън падна, но веднага скочи. Изръмжа и се озъби, за да напомни на резусите каква цена трябва да платят, ако се опитат да влязат в джипа.

Погледнах назад и видях, че останалите примати продължават да ни гонят. Слаломът на Дуги ни бе забавил и те ни настигаха.

После Сасман престана да върти волана, даде газ и взе завоя толкова бързо, че едва успя да натисне спирачките, за да не прегази глутница койоти.

Маймуната на задната врата изкряска — или при вида им, или заради миризмата им. Пушна се и хукна да спасява живота си.

Петдесетината койота се разделиха като поток и минаха от двете страни на джипа.

Уплаших се, че може да се опитат да влязат през счупеното стъкло. Имаха остри зъби и щеше да бъде по-трудно да се отървем от тях. Но не проявиха интерес към нас.

Стадото резуси зави зад ъгъла и се срещна с глутницата. Маймуните подскочиха от изненада, сякаш се изхвърлиха от трамплин.

И тъй като бяха умни, без колебание отстъпиха, а койотите хукнаха след тях.

Децата се обърнаха, окуражавайки с викове койотите.

— Приказен свят — отбеляза Саша.

Излязохме от Уайвърн.

Облаците се бяха разпръснали и кръглата луна се бе издигнала високо в небето.

Още не бе станало полунощ. Заведохме децата по домовете им и се почувствахме добре. Сълзите невинаги са горчиви. Когато Лили Уинг прегърна Джими и ме погледна, в очите ѝ съзрях нещо, което някога копнеех да видя, но сега бе по-ценно за мен, отколкото тогава.

Отидохме у нас и Саша, Боби и аз започнахме приготвянията за празненството. Рузвелт пожела да вземе мерцедеса си, да се прибере на яхтата и да се погрижи за подутото си око.

— Остарявам, деца. Вие празнувайте. Аз ще поспя.

Дуги не беше на работа и си бе уредил среднощна среща, сякаш не се бе съмнявал, че ще се върне от страната на небивалиците и ще му се прище да танцува.

— Добре че ще имам време да се изкъпя — рече той. — Воня на маймуни.

Боби и Саша отидоха да натоварят сърфовете на форда, а аз измих окървавените си ръце. После, придружен от Мънгоджери и Орсън, отидох в трапезарията, за да чуя записа, който бях слушал вече два пъти. Завещанието на Лийланд Делакроа.

Касетата не беше в уредбата, където я бях оставил, когато я пуснах на Саша, Рузвелт и Мънгоджери. Явно бе изчезнала като сградата, подслонила Загадъчния влак. Щом Делакроа не се беше самоубил, не бе участвал в проекта и не бе ходил от другата страна, тогава и касетата не беше записвана.

Приблжих се до лавицата, където Саша държи композициите си. Копието на завещанието на Делакроа беше там, където го бях оставил.

— Сигурно записът ще е изтрит — измърморих аз.

Орсън ме погледна озадачено. Горкият! Трябваше да го изкъпя, да сложа антисептик на раните му и да ги превържа.

Мънгоджери чакаше до касетофона.

Сложих касетата и пуснах записа.

Съскане на магнитна лента. Тихо изщракване. Ритмично дишане. После окаяни ридания. И накрая — гласът на Делакроа.

— Това е предупреждение. Завещание.

Натиснах бутона „Стоп“. Не можех да разбера как оригиналната касета бе престанала да съществува, а копието бе останало непокътнато. Как е направил Делакроа завещанието си, след като не се беше качвал на Загадъчния влак?

— Парадокс — промълвих.

Орсън кимна в знак на съгласие.

Мънгоджери ме погледна и се прозя, сякаш искаше да каже, че дрънкам глупости.

Превъртях лентата, докато стигнах до мястото, където Делакроа изброяваше персонала на проекта. Както си спомнях, първото име беше доктор Рандолф Джоузефсън. Цивилен учен и ръководител на проекта.

Доктор Рандолф Джоузефсън.

Джон Джоузеф Рандолф.

На осемнайсет години той бе напуснал затвора за малолетни престъпници и бе станал Рандолф Джоузефсън. С новата си самоличност бе получил образование. Мотивът му е бил да осъществи мисията, която си е въобразил, че има, след като бе видял враната да излита от скалата.

Ако искате, може да мислите, че под формата на говореща врана самият дявол е посетил дванайсетгодишния Джони и го е подтикнал да убие родителите си и после да разработи „Загадъчният влак“, за да отвори врата между земята и ада и да пусне на свобода легиони черни ангели и демони, обречени да живеят в Дупката.

Или може да мислите, че момче със склонност да убива е прочело подобен сценарий в някой комикс и после го е възприело като сюжет за окаения си живот, доразвивайки го във велика заблуда, мотивирала го да създаде онази адска машина. Малко вероятно е един кръвожаден социопат да стане учен на такова равнище, че милиарди долари от правителствения бюджет да бъдат вложени в работата му. Но ние знаем, че той е социопат с необикновено самообладание и е ограничавал убийствата си до едно на година, изливайки остатъка от енергията в кариерата си. Пък и, разбира се, повечето от онези, които решават как да се изразходва „черния“ бюджет, вероятно не са уравновесени като вас и мен. Е, поне не като вас, защото всеки, който чете дневника ми, с право ще се усъмни в душевното ми равновесие.

Пазителите на държавната ни хазна често търсят безумно амбициозни проекти и бих се изненадал, ако Джон Джоузеф Рандолф е бил единственият лунатик, засипан с парите от нашите данъци.

Запитах се дали Рандолф е мъртъв там, във Форт Уайвърн, погребан жив под хиляди тонове пръст. Или преди всичко никога не бе ходил в Уайвърн и не бе разработвал „Загадъчният влак“? Дали беше жив някъде другаде и през последното десетилетие работеше върху друг, но подобен проект?

Циркът с триста арени на въображението ми мигновено разпъна шатъра си и аз бях убеден, че в момента Джон Джоузеф Рандолф е на прозореца в трапезарията и ме гледа. Прекосих стаята и вдигнах щорите. Джони не беше там.

Продължих да слушам касетата. Осемнайсетото име в списъка на Делакроа беше Конрад Генсел. Несъмнено той беше niskият, набит негодник с късо подстригана черна коса, жълтеникави очи и дребни зъби. Вероятно бе някой от пътешествениците, ходили от другата страна, и един от малцината, останали живи. Може би в онзи свят на червено небе Конрад бе съзрял своя мисия или просто се бе побъркал от видяното и изпитваше самоубийствено влечение към онова кошмарно място. Във всеки случай Конрад и Рандолф не се бяха срещнали на църковна литургия.

По гърба ми полазиха тръпки. Макар че сградата със „Загадъчният влак“ беше напълно разрушена, няхах чувството, че сме приключили с въпроса.

Сега пък бях убеден, че Конрад Генсел е долепил нос до прозореца ми. Отново прекосих стаята. Поколебах се, сетне пак вдигнах щорите. Нямах го.

Котаракът и кучето ме наблюдаваха с интерес.

— Най-важното е — обърнах се към тях, докато ги отвеждах в кухнята — дали вратата, която Джони е отворил, е врата към ада или към нещо друго.

Не би кандидатствал за финансиране с недвусмисленото обещание да построи мост към ада. Действал е по-дискретно. Сигурно правителствените служители са мислели, че дават средства за научни изследвания и експерименти за пътуване във времето и тъй като всички те се чувстват удобно в безумието, *това* им се е струвало разумно.

Извадих от хладилника пакет кренвирши и казах:

— И от онова, което бръцолевеше в медната стая, предполагам, че пътуването е било страхотно. Напред, назад и най-вече *встрани*.

Спрях и се замислих по въпроса.

Орсън започна да обикаля около мен.

— Да допуснем, че *наистина* има светове в потоците на времето, които текат *редом* с нашия. Паралелни светове.

Според квантовата физика, безброй сенчести вселени съществуват заедно с нашата и също са реални. Не можем да ги видим и обитателите им не ни виждат. Реалностите никога не се пресичат. С изключение, може би, на Уайвърн. Там „Загадъчният влак“, досущ гигантски миксер, известно време е смесвал реалностите.

Мънгоджери тръгна след Орсън.

— Не е ли възможно някоя от онези сенчести вселени да е — толкова ужасна, че да прилича на ад? И обратно, да има паралелни светове, прекрасни като представите ни за рая?

Котаракът и кучето бяха толкова съсредоточени в кренвиршите, че ако Орсън внезапно спреше, Мънгоджери щеше да се блъсне в него.

Отворих пакета, сложих кренвиршите в чиния и тръгнах към микровълновата фурна, но пак спрях, обмисляйки немислимото.

— Всъщност не е ли възможно някои хора — физици и мистици — наистина да са надникнали през бариерата между потоците на времето? Да са видели онези паралелни светове? Може би оттам идват представите ни за живот след смъртта?

Боби влезе в кухнята и чу последната част от монолога ми. Заслуша се за миг, после тръгна след Мънгоджери и Орсън, обикаляйки около мен.

— Ами ако след смъртта си наистина отиваме в онези паралелни светове *встрани*? За религия ли става дума, или за наука?

— За нищо — отговори Боби. — Бръцолевиш за религия, наука и псевдонаука, но ние мислим само за кренвиршите.

Разбрах намека му и сложих чинията в микровълновата фурна. Щом кренвиршите се затоплиха, дадох два на Мънгоджери и шест на Орсън, защото когато предишната нощ бях вдигнал веригите на оградата и го бях накарал да влезе във Форт Уайвърн, му бях обещал кренвирши, а аз винаги държа на думата си към приятелите, както и те към мен.

Боби не получи нищо, защото се правеше на голям умник.

— Погледни какво намерих — каза той и ми подаде шапката с надпис „Загадъчният влак“.

— Това нещо не може да съществува — заявих аз.

Щом цялата сграда, където се бе осъществявал проектът, бе престанала да съществува, защо бе направена шапката?

— Не съществува — каза Боби, — но има нещо друго.

Озадачен, обърнах шапката и погледнах думите, написани над козирката. „Алея Торнадо“.

— Какво означава „Алея Торнадо“? — попитах.

— Намираш го малко...

— Страшно?

— Да.

— Максимално злоещо.

Може би Рандолф, Конрад и някои от колегите им бяха в Уайвърн или на друго място по света и работеха върху същия проект, който сега имаше ново име.

— Ще я носиш ли? — попита Боби.

— Не.

— Добра идея. И още нещо — добави той. — Какво е станало с мен, след като умрях?

— Пак започваме. Престана да съществуващ, това е всичко.

— Защото не съм умирал.

— Не съм Айнщайн.

Боби се намръщи.

— Ами ако някоя сутрин се събудя и до мен лежи трупът ми — разлагащ се и изпускащ гадости?

— Ще трябва да си купиш нови чаршафи.

Пригответхме всичко за увеселението и потеглихме към южния край на залива към вилата на Боби — красива постройка от тиково дърво и стъкло.

По пътя спряхме и с преправен глас Саша се обади на ченгетата и ги информира за сцената в дома на семейство Стануик.

Отново потеглихме и Боби попита:

— Братко?

— Да.

— Кой ти беше оставил шапката с надпис „Загадъчният влак“? И кой сложи под чистачките на джипа ми пропуска на Делакроа?

— Нямам представа.

— А съмнения?

— Може би е маймуната с голямата глава.

— Сериозно ли говориш?

— Мисля, че е много по-умен, отколкото изглежда.

— Но това е мутант — настоя Боби.

— И аз съм такъв.

— Добре го каза.

Влязохме във вилата на Боби и се преоблякохме в неопренови костюми, после заредихме хладилната чанта с бира и различни закуски и я натоварихме във форда.

Но преди да тръгнем към плажа, трябваше да решим един въпрос, за да престанем да поглеждаме нервно към прозорците, търсейки лудия кондуктор на Загадъчния влак.

На големите цветни монитори на компютрите в домашния офис на Боби блестяха разноцветни географски карти, барограми, спътникови снимки на земята, направени от орбита само преди няколко минути и поток от графики за динамичните промени на времето в целия свят. Боби прогнозираше условията за сърф за абонати от двайсет страни.

Не изпитвам влечение към компютрите, затова заставах по-назад, докато той се залови за работа и потърси база данни за водещите американски учени на нашето съвремие. По законите на логиката един откачен гений, обсебен от възможността да пътува във времето, и твърдо решен да докаже, че наред с нашия, съществуват и паралелни светове, до които може да се стигне чрез странично движение във времето, би трябвало да стане физик, при това много способен и щедро финансиран, ако е хранел надежда да приложи на практика теориите си.

Боби намери доктор Рандолф Джоузефсън за три минути. Той работеше в университета в Невада и живееше в Рино.

Мънгоджери скочи върху компютъра и съсредоточено се вторачи в информацията на екрана. Имаше дори снимка. На нашия побъркан учен.

Въпреки повсеместното затваряне на военни бази след края на студената война, в Невада бяха останали няколко съоръжения. Беше логично да се предположи, че поне в едно от тях още се работи по свръхсекретните проекти от Форт Уайвърн.

— Може да се е преместил в Рино, след като затвориха Уайвърн — каза Саша. — Това обаче не означава, че още е жив. Може да е дошъл тук, за да отвлече децата и да е умрял, когато онази сграда... се разпадна.

— А може би никога не е работил в Уайвърн. Ако проектът „Загадъчният влак“ не е бил осъществен, тогава вероятно през цялото време е бил в Рино и се занимавал с „Алея Торнадо“ или с нещо друго.

Боби се обади на „Услуги“ в Рино, получи телефонния номер на доктор Рандолф Джоузефсън и го записа в тефтера си.

Вероятно би трябвало да виня въображението си, но десетте цифри сякаш имаха зловещо излъчване — досущ телефонен номер, на който продаващите души политици могат да се свързват със Сатаната по двайсет и четири часа в денонощието и триста шейсет и пет дни в годината.

— Ти си единственият, който чу гласа му — рече Боби и дръпна стола си, за да ми направи място да се обадя по телефона.

— Имам заглушител, така че ако разпалиш любопитството му, няма да успее да ни намери.

Вдигнах слушалката. Орсън сложи лапи на бюрото и нежно докосна китката ми, сякаш искаше да ми каже да оставя слушалката, без да съм се обадил.

— Трябва да го направиш, братко.

Орсън изскимтя.

— Длъжен съм — обясних.

Макар че по гърба ми лазеха ледени тръпки, аз набрах номера. Докато слушах звъна, си повтарях на ум, че Рандолф е умрял и е погребан жив в дупката, където се намираще медната стая.

Той отговори на третото позвъняване. Познах гласа му веднага, само като каза: „Ало“.

— Доктор Рандолф Джоузефсън? — попитах аз.

— Да?

Устата ми пресъхна и езикът ми залепна за небцето.

— Ало? — отново каза той.

— Вие ли сте Рандолф Джоузефсън, известен преди като Джон Джоузеф Рандолф?

Той не отговори. Чувах дишането му.

— Мислите ли, че досието ви на непълнолетен престъпник е било унищожено? Наистина ли смятахте, че ще убиете родителите си и ще заличите фактите завинаги? — попита аз, сетне затворих.

— И сега какво? — попита Саша.

Боби стана от стола и каза:

— Може би в тази версия на живота си умопобърканият не е намерил финансиране за проекта си толкова бързо, колкото в Уайвърн и още не е започнал да разработва друг вариант на „Загадъчният влак“.

— Но ако е така, как бихме могли да го спрем? — попита Саша.
— Да отидем в Рино и да му пръснем черепа?

— Не, ако можем да го избегнем — възразих аз. — Откъснах няколко изрезки от изложбата на убийствата му. Когато се върнах къщи, още бяха в джоба ми. Не бяха изчезнали като... трупа на Боби. Това означава, че Рандолф още извършва злодеянията си. Ежегодното си убийство. Може утре да се обадя анонимно на полицията и да го обвиня в тези престъпления. Ако започнат разследване, може да намерят албума му с изрезки или други сувенири.

— Дори да го арестуват — рече Саша, — работата по проекта ще продължи и без него. Може да направят нов вариант на „Загадъчният влак“ и да отворят вратата между реалностите.

Погледнах Мънгоджери. Котаракът погледна Орсън, а той — Саша. Тя погледна Боби, а той — мен и каза:

— Тогава всички сме обречени.

— Утре ще се обадя на ченгетата. Това е най-доброто, което можем да направим. И ако те не могат да докажат вината му...

— Тогава Дуги и аз ще отидем в Рино и ще го ликвидираме — заяви Саша.

— Имаш собствени схващания по въпроса, мадам — отбеляза Боби.

Беше време да празнуваме.

Саша подкара форда по дюните, през посребрените от лунната светлина треви и после надолу, по ниския насип. Спря на плажа на южния край на залива. Дотам не е позволено да се отива с превозно

средство, но ние се бяхме върнали от ада, затова смятахме, че ще понесем всяко наказание, предвидено за това нарушение.

Постлахме одеяла на пясъка и запалихме фенер.

На северозапад от нас, точно пред устието на залива, бе закотвен кораб. Макар да беше потънал в мрак и светлините на прозорците да не бяха достатъчни, за да очертаят ясно корпуса, аз бях сигурен, че не съм виждал подобно нещо по нашето крайбрежие. Това ме обезпокои, но не чак дотам, че да се прибера вкъщи и да се скрия под леглото.

Вълните бяха чудесни. От два до три метра от основата до гребена. Пяната им блещукаше като перлени огърлици на морски сирени.

Саша и Боби яхнаха сърфове, а аз поех първата смяна на дежурството на брега. Бях с Мънгоджери, Орсън и с две пушки. Макар че Загадъчният влак вече не съществува, умният ретровирус на майка ми още функционира. Вероятно обещаната ваксина и лекарството скоро щяха да бъдат готови, но хората в Мунлайт Бей продължаваха да се променят. Койотите сигурно не бяха прегризали шиите на всички резуси от стадото и най-малко няколко маймуни от Уайвърн се навъртаха наоколо, настроени враждебно към нас.

Отворих чантата за първа помощ, която Саша бе донесла, и внимателно почистих раните на Орсън, после им сложих йод. Охлузването на муцуната не беше толкова лошо, колкото изглеждаше на пръв поглед, но ухото му беше зле. На сутринта трябваше да повикам ветеринарен лекар.

Въпреки че йодът щипеше, Орсън не се оплака. Той е добро куче и още по-добър приятел.

— Обичам те, братко — прошепнах.

Орсън ме близна по лицето.

Осъзнах, че от време на време нервно се оглеждам. Очаквах маймуни, но бях готов да видя и Джони Рандолф да върви към мен. Или Ходжсън в скафандъра си и с лице, гъмжащо от паразити. След като се бе разпаднала до такава степен, може би реалността никога нямаше да се възстанови напълно. Не можех да се отърся от усещането, че оттук насетне може да се случи всичко.

Отворих по една бира за Орсън и за мен. Налях я в купата му и поканих и Мънгоджери, но котаракът опита бирата и с отвращение я изплю.

Нощта беше мека. Небето бе осеяно със звезди и тътенът на приборя приличаше на биене на могъщо сърце.

По луната премина сянка. Вероятно беше ястреб, не демон.

Освен това онова същество с черни, твърди криле и камшичеста опашка имаше и рога, копита и лице, което беше ужасно, предимно защото беше човешко. Убеден съм, че рисунките на такива твари датират много преди да започнат да се печатат книги и под всяка от тях има един и същ надпис: *демон*.

Реших да не мисля повече по този въпрос.

След малко Саша излезе от водата. Беше задъхана и доволна. Орсън започна да диша учестено насреща ѝ, сякаш помисли, че тя се опитва да общува с него.

Саша седна на одеялото до мен и аз ѝ отворих бира.

Боби още обядваше тъмните вълни.

— Видя ли онзи кораб там? — попита тя.

— Голям е.

— Гребяхме по-надалеч, отколкото бе необходимо, и го видяхме отблизо. От военноморския флот е.

— За пръв път виждам боен кораб по нашето крайбрежие.

— Става нещо.

— Винаги става нещо.

Изпитах зловещо предчувствие. Може би скоро щеше да има лекарство и ваксина. Или големите умове бяха решили, че единственият начин да потулят провала в Уайвърн е да заличат от лицето на земята бившата база и целия Мунлайт Бей. Да го унищожат с термоядрен взрив, от който няма да оцелеят дори вирусите. И ако се подготвят добре, да накарат широката общественост да повярва, че е било дело на терористи.

Реших да не мисля повече и по този въпрос.

— С Боби ще се женим — заявих аз.

— Задължително е, след като ти се обясни в любов.

— Чувствата ни са взаимни.

— Коя ще бъде шаферката?

— Орсън.

— Здравата сте нагазили в объркването на видовете.

— Искаш ли да бъдеш кум? — попитах аз.

— Разбира се, освен ако когато настъпи моментът, не съм заобиколена от зловни маймуни или нещо друго. Отиди да покараш сърф, Снежко.

Станах и взех сърфа си.

— Ще зарежа Боби пред олтара, ако ми хрумне, че вместо за него, може да се ожения за теб — казах и тръгнах към морето.

Тя ме остави да извървя шест крачки и извика:

— Това предложение ли беше?

— Да! — отговорих аз.

— Задник!

— Това „Да“ ли беше? — попитах аз и нагазих във водата.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Дължиш ми голямо ухажване.

— Тогава приемаш, така ли!

— Да!

Обърнах се да я погледна. Саша стоеше на светлината на фенера. Ако Каха Хуна, богинята на прибоа, бе излязла на сушата, тя беше тук тази нощ, а не на Уаймеа Бей и не се казваше Пиа Клик.

Орсън бе застанал до нея. Размахваше опашка и очевидно с нетърпение очакваше да стане шафер. Но изведнъж престана да маха с опашка. Изприпка до водата, вдигна глава, подуши въздуха и се вторачи в бойния кораб, хвърлил котва пред устието на залива. Не забелязах промяна в плавателния съд, но явно нещо бе привлякло вниманието — и безпокойството — на Орсън.

Но вълните бяха твърде примамливи, за да устоя. *Carpe diem. Carpe noctem. Carpe aestus* — сграбчи прибоа.

Нощното море се простираше до Тортуга, Таити, Бора Бора, Маркизките острови, до хиляди озарени от слънчева светлина места с ослепително синьо тропическо небе, където никога нямаше да отида, но необходимата ми светлина е тук, при онези, които обичам.

Издание:

Автор: Дийн Кунц

Заглавие: Сграбчи нощта

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща Плеяда

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Редактор: Весела Прошкова

Коректор: Джени Тодорова

ISBN: 954-409-188-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19110>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.